

नित्यातीन्द्रियत्वेन चक्षुराद्यसन्निकृष्टतयाद्वाराभावेनान्तःक्षिप्तिविषयत्वमर्नेस्सरणं किं नामान्तरेवतदाकारवृत्तिभवतासंल्लेणापि
एवंचातःकरणवृत्तेश्चक्षुरादिद्वारावहिर्निस्सरणाभावेनतत्प्रतिफलितचैतन्यतदभिव्यक्ताधिष्ठानचैतन्यरूपफलयोरसंभवेनतद्व्या
प्यत्वाभावाद्भागासिद्धिरित्यर्थः ॥ योगिनंप्रतीति ॥ धर्मादेर्योगिप्रत्यक्षत्वाद्योग्यतःकण्ठवृत्तेर्बहिर्निस्सरणसंभवेनतत्प्रतिफ
लितचैतन्यादिरूपफलव्याप्यत्वंसंभवतीतिनासिद्धिरितिभावः ॥ चोदनैकेति ॥ यथोक्तंजैमिनिना“ चोदनागम्योर्थोधर्म ”इ
तिचोदनाविधिवाक्यं । तथाचशास्त्रैकसमधिगम्यत्वेनयोगिप्रत्यक्षविषयत्वमपि धर्मादीनांनास्तीत्युक्तत्वेनत्वयाधर्मादीनांयोगि

तदपियोगिनंप्रतिफलव्याप्यमितिचेन्न । चित्सुखेननचयोगिप्रत्यक्षगम्यतयाऽपरोक्षत्वंधर्मादीनां
चोदनैकप्रमाण(गम्य)योग्यत्वादित्युक्तत्वेनतद्विरोधात् । तुच्छमपितुच्छत्वेनयोगिनंप्रत्यपरोक्षमिति
सुवचत्वाच्चापक्षैकदेशेसाक्षिवेद्याविद्यांतःकरणतद्धर्मसुखादौ दृष्टान्तेशुक्तिरूप्येचफलव्याप्यत्वाभावाच्च ।

नंप्रतिफलव्याप्यत्वांगीकारेतद्विरोधादित्यर्थः । नित्यातीन्द्रियस्यापियोगिप्रत्यक्षविषयत्वेनापरोक्षत्वेऽतिप्रसंगमाह ॥ तुच्छम
पीति ॥ तथाचासच्चेदपरोक्षतयानप्रतीयेतेत्यापांदनानुपपत्तिरितिभावः ॥ पक्षैकदेशइति ॥ चक्षुरादिद्वारावहिर्निस्सृतांतः
करणवृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्यादिरूपफलव्याप्यत्वंबाह्यपदार्थएवांगीकृतं नसाक्षिवेद्याविद्याद्यांतरपदार्थे अतोभागासिद्धिः । त
थाशुक्तिरूप्यादेःप्रातिभासिकत्वेनसाक्षिवेद्यांतरपदार्थत्वांगीकारान्नोक्तवृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्यादिरूपफलव्याप्यत्वंत्वयांगीकृत

ययि ६० ॥

मिति दृष्टांते साधनवैकल्यं चेत्यर्थः ॥ सामान्यस्यापीति ॥ दृश्यत्वरूपसामान्यस्यापि साधारणस्यापीत्यर्थः । ननु ब्रह्मणि वृत्तिव्याप्यत्वसत्त्वेऽपि साधारणं दृश्यत्वमस्तीत्यत उक्तं ॥ वृत्तिव्याप्यत्वरूपविशेषस्येति ॥ ऋग्वेदिनिब्राह्मणत्ववद्विशेषसद्भावे सामान्यस्यापि सत्त्वाद्ब्रह्मण्यभिचारइति भावः । कदाचिदिति विशेषणं भागासिद्धिधारणायेत्याशयेनोपपादयति ॥ अतीतादेरपीत्यादिना ॥ कदाचि त्वसत्ताकाले ॥ स्वाकारेति ॥ स्वविषयकेत्यर्थः ॥ अविद्यादेरिति ॥ आंतरपदार्थस्येत्यर्थः ॥

नापि साधारणमिति तृतीयः (पक्षः) । ब्रह्मणि वृत्तिव्याप्यत्वरूपविशेषस्य सत्त्वेन (दृश्यत्वरूप) सामान्यस्यापि सत्त्वात् । नन्वस्तु तर्हि चतुर्थः । अतीतादेरपि कदाचित् स्वाकारवृत्तिप्रतिफलितचिद्विषयत्वात् । अविद्यादेरपि साक्षिविषयत्वात् । नित्यातीन्द्रियस्यापि ज्ञातत्वेनाज्ञातत्वेन वा साक्षिविषयत्वात् । दृग्रूपस्यापात्स्यनस्तु तदविषयत्वादिति चेन्न ।

साक्षीति ॥ साक्षिरूपचिदित्यर्थः । नित्यातीन्द्रिये भागासिद्धिवारणाय कथंचिदित्युक्तमित्याशयेनोपपादयति ॥ ज्ञातत्वेन त्यादिना ॥ धर्मादिकं ज्ञानामीति ज्ञानावच्छेदकत्वेन वा न जानामीत्यज्ञानावच्छेदकत्वेन वा कथंचित्साक्षिरूपचिद्विषयत्वादित्यर्थः । अस्य हेतोर्न ब्रह्मण्यभिचारइत्याह ॥ दृग्रूपस्येति ॥ चिद्रूपस्येत्यर्थः ॥ तदविषयत्वादिति ॥ ज्ञानरूपत्वेन धात्वर्थक्रियारूपस्य ब्रह्मणः कर्मत्वासंभवेन चिदविषयत्वादित्यर्थः । याणां यथा ज्ञानाद्यवच्छेदकतया कथंचित्साक्षिरूप

श्रीनिवा
दृश्यत्व
१ । ३
॥ ६० ॥

षयत्वमस्ति (एवं) तथा ब्रह्मणोपि ज्ञानाद्यवच्छेदकतया कथंचिच्चिद्विषयत्वमस्तीत्याह ॥ नित्यातीन्द्रियमिति ॥ प्रकारांतरेणापि
 चितो ब्रह्मणश्चिद्विषयत्वमुपपादयति ॥ तद्व्यवहारेति ॥ चित्चिद्विषयिणी । तद्विषयकव्यवहारजनकत्वात् । यद्यद्विषयक
 व्यवहारजनकं तत्तद्विषयं यथा घटव्यवहारजनकं घटज्ञानं घटविषयकमित्यनुमानं द्रष्टव्यं । ननु ज्ञानस्य तद्विषयकव्यवहारजनक
 त्वेतद्विषयकत्वरूपं साध्यं न प्रयोजकं किंतु तदन्याविषयकत्वमेवेत्यत उक्तं ॥ तद्व्यवहारेति ॥ तदन्याविषयकत्वस्य घटव्यवहार
 जनके घटपटावितिसमूहालंबनज्ञाने व्यभिचारेण गौरवेण च तद्विषयकव्यवहारजनकत्वेऽप्रयोजकत्वादिति भावः । ननु चितो ज्ञान
 नित्यातीन्द्रियं पूर्वनज्ञातं इदानीं शब्देन ज्ञातमिति वत् शुद्धं ब्रह्म पूर्वनज्ञातमिदानीं वेदांतेन ज्ञात
 मित्यनुभवेन ब्रह्मण्यव्यभिचारात् । तद्व्यवहारजनने तद्विषयत्वस्य तंत्रत्वेन स्वव्यवहारहेतौ
 श्रितोप्यभिधानस्याभिधेयत्ववच्चिद्विषयत्वाच्च । कल्पितभेदेन बिंबप्रतिबिंबयोर्लिङ्गलिङ्गिभा
 ववज्जीवब्रह्मणोर्ज्ञातृज्ञेयभाववच्चात्मनोपि स्वाकारवृत्तिप्रतिफलितचिद्विषयत्वसंभवाच्च ।
 रूपत्वेन क्रियात्वात्कथंतस्याः स्वविषयकत्वेन कर्मत्वं क्रियायाः कर्मत्वादर्शनादित्यत उक्तं ॥ अभिधीनस्येति ॥ अभिधाया इत्य
 र्थः । अभिधेयत्वस्य केवलान्वयित्वादभिधारूपक्रियाया अपि अभिधाविषयत्वेन कर्मत्वमस्ति तद्वदित्यर्थः । नन्वपि चितश्चिद्वि
 षयत्वं नोपपन्नं भेदाभावादित्याशंक्य कल्पितभेदसद्भावाद्युक्तमित्येतद्दृष्टान्ताभ्यामुपपादयति ॥ कल्पितभेदेनेति ॥ बिंबेति ॥
 त्वन्मते बिंबप्रतिबिंबयोरभेदेऽपि कल्पितभेदमादाय यथा प्रतिबिंबस्य बिंबानुमापकत्वं यथावा जीवब्रह्मणोरभेदेऽपि कल्पितभेदमादा

न्यायाम् ०

॥ ६१ ॥

यज्ञातृज्ञेयभावः तथाचित्तएकत्वेपिकल्पितभेदमादायस्वविषयकांतःकरणवृत्तिप्रतिफलितचिद्विषयत्वसंभवादित्यर्थः ॥ अन्य
थेति ॥ आत्मनःस्वाकारवृत्तिप्रतिफलितचिद्विषयत्वाभावे । तथा स्वाकारवृत्तिप्रतिफलितचिता । यथाघटादेःस्वाकारांतःकर
णवृत्तिप्रतिफलितचिद्विषयत्वेनघटाज्ञाननिवृत्तिर्दृष्टा एवमात्मनोपितदज्ञाननिवृत्त्यर्थस्वाकारवृत्तिप्रतिफलितचिद्विषयत्वेवाच्ये
व्यभिचारएवेतिभावः । ननुतदाकारवृत्त्यैवतदज्ञाननिवृत्तिरित्यास्तां तथाचचिद्विषयत्वाभावान्नव्यभिचारइत्यंतआह ॥
तदाकारेति ॥ तर्ह्यनयैवरीत्याघटाद्याकारवृत्त्यैवघटाज्ञाननिवृत्त्युपपत्तौघटादेरपिचिद्विषयत्वाभावापत्त्याऽसिद्धिःस्यादितिभा
वः । ननुघटाकारवृत्तौचित्प्रतिफलनंविनानाऽज्ञाननिवृत्तिः घटाद्याकारवृत्तिमात्रस्याज्ञानानिवर्तकत्वात् । यथाहुः “तृणादे
अन्यथातयातदज्ञाननिवृत्त्ययोगात् । तदाकारवृत्त्यैवचतन्निवृत्तौघटादावपितथात्वापातेनासिद्धेः ।

भासिकाप्येषासूर्यदीप्तिस्तृणंदहेत् । सूर्यकांतमुपारुह्यतद्व्यायंचितियोजये”दिति । अतोतःकरणवृत्तिप्रतिफलितचिद्विषयत्वं
घटादेर्वक्तव्यमितिचेत्तर्ह्यात्मन्यपिवृत्तिमात्रस्याज्ञानानिवर्तकत्वादात्मनोप्यात्माकारवृत्तिप्रतिफलितचिद्विषयत्वंवाच्यमिति
नन्वात्मनोतःकरणवृत्तिप्रतिफलितचिद्विषयत्वाभावेप्यात्मनःस्फुरणरूपत्वात्स्फुरणरूपात्माकारवृत्त्यातदज्ञाननिवृत्तिर्युक्तेतिचेत्
हिघटस्यापिस्फुरणरूपत्वात्स्फुरणरूपघटाकारवृत्त्यैवाज्ञाननिवृत्त्युपपत्तेरस्याप्यंतःकरणवृत्तिप्रतिफलितचिद्विषयत्वंनस्यादितिस
मं । ननुघटस्यस्फुरणरूपत्वेघटाज्ञानमेवनस्यादितिचेत् तर्हिब्रह्मणोपिस्फुरणरूपत्वेतदज्ञानमपिनस्यादितिसमं । नन्वज्ञानावि

श्रीचिन्मा ०

दश्यत्व ०

१।३

॥ ६१ ॥

रोधिस्फुरणरूपं ब्रह्मेति चेत्तत्राह । अज्ञानेतीतिसंप्रदीयः । किंच घटादौ स्वाकारेन्द्रियजन्यवृत्तिविषयत्वमात्रं विहाय तत्प्रतिबिंबित
चैतन्यरूपज्ञानविषयत्वं कस्मात्कल्प्यते किं घटादिव्यवहारार्थं उतानुभवबलात् अथ श्रुतिबलात् यद्वा घटादौ विषये स्वतोपरोक्षा
भावादपरोक्षचित्संबन्धेनैवापरोक्ष्य(त्व)स्य वक्तव्यत्वात् घटादिविषयस्यापरोक्ष्य(त्व)सिद्ध्यर्थं । नाद्य इत्याह ॥ अस्फुरणरूपे
ष्वित्यादिना ॥ इन्द्रियजन्यांतःकरणवृत्तावेव चित्प्रतिफलनं न त्वनुमित्यादिरूपांतःकरणवृत्ताविति हि परसिद्धांतः । एवं च यथा
नुमित्यादिविषयेष्वतीन्द्रियेषु धर्मादिषु वृत्तिप्रतिफलितं चिद्विषयत्वाभावेऽपि व्यवहारः तथैन्द्रियकेष्वपि घटादिषु वृत्तिप्रतिफलितं चि
अज्ञानाविरोधिस्फुरणरूपत्वस्य चात्मनीव घटादावपि सुवचत्वात् । अस्फुर
णरूपेष्वतीन्द्रियेष्वैन्द्रियकेष्वपि वृत्तिविषयत्वमात्रेण व्यवहारादिसंभवे तत्प्र
तिफलितचैतन्यविषयत्वस्य तदभिव्यक्तचैतन्यविषयत्वस्य वा कल्पनायोगाच्च ।

द्विषयत्वाभावेऽपि स्वाकारेन्द्रियजन्यवृत्तिविषयत्वमात्राद्व्यवहारोऽस्तु । एवं च व्यवहारान्यथानुपपत्त्या न वृत्तिप्रतिफलितचिद्विषय
त्वं कल्प्यमित्यर्थः । न न्वतीन्द्रियार्थानां स्फुरणरूपत्वाद् वृत्तिप्रतिफलितचिद्विषयत्वाभावेऽपि व्यवहारो भविष्यतीति न दृष्टांत इत्यत उ
क्तं ॥ अस्फुरणरूपेष्विति ॥ न द्वितीय इत्याहं ॥ घटादाविति ॥ चैतन्यस्याज्ञानस्फोरकत्वेनाज्ञानाविरोधितयाऽज्ञानानि
वर्तकत्वाद् वृत्तेरेवाज्ञाननिवर्तकत्वमंगीकृत्य तयाऽज्ञाने निवृत्ते तदभिव्यक्तचैतन्यरूपज्ञानेनैव घटः प्रकाशत इत्युच्यते तर्हि वयमपि व
दामो लोके यथा प्रभयांधकारो निवर्तते तथैव प्रभया घटः प्रकाशत इत्यनुभवसिद्धं तदपि न स्यात् । तत्रापि प्रभयांधकारे निवृत्ते तदभि

न्यायामृ०

॥ ६२ ॥

व्यक्तं पुनः किंचित्प्रभांतरं कल्पयित्वा तेनैव घटादिकं प्रकाशत इत्यपि कल्पनीयं स्यादिति । अस्त्विति चेत्तत्राह ॥ घटादाविति ॥
अन्यथेति ॥ अज्ञाननिवृत्तिरूपकार्यस्यान्यथेपपन्नत्वेपि अज्ञाननिवृत्तिरूपकार्यजनकं घटाद्याकारापरोक्षांतःकरणवृत्त्यतिरिक्तं
तत्प्रतिफलितचैतन्यरूपं तदभिव्यक्तचैतन्यरूपं वा ज्ञानमननुभूतं कल्प्यत इत्यर्थः । ज्ञानं प्रतिफलितं तद्व्यंग्यं वा ज्ञानांतरं कल्प्येत इति
यावत् । इच्छाद्यंतःकरणवृत्तीत्येव पाठः । अंतःकरणस्येच्छादिरूपेण परिणतत्वादिच्छारूपाया अंतःकरणवृत्तिस्तत्प्रतिफलितं तद्व्यं

घटादावर्धकारां निवर्तकप्रभाया इवाज्ञानाविरोधिज्ञानस्याननुभवाच्च । अन्यथा इच्छा(द्यांकारां)
द्यंतःकरणवृत्तिप्रतिफलितं तद्व्यंग्यं वा इच्छादिकं परोक्षवृत्तिप्रतिफलितं तद्व्यंग्यं वा परोक्षज्ञानंतमो
निवर्तकप्रभाप्रतिफलितं तद्व्यंग्यं वा प्रभांतरं च कल्प्यं स्यात् । “ तमेव भांत ” मि(त्यादि)ति श्रुत्यर्थ
स्तु प्रतिकर्मव्यवस्थाभंगे वक्ष्यते । चैतन्याविषयस्याप्यापरोक्ष्यं च चैतन्याभिव्यंजकत्वार्थमावश्य

ग्यं वा किंचिदिच्छादिकमपि कल्पनीयं स्यादित्याद्यतिप्रसंग इत्यर्थः । प्रभाप्रतिफलितं प्रभायां प्रतिफलितं । तमेव भांतमिति श्रुतौ तं
भांतं प्रकाशमानं वृत्तिप्रतिफलितचैतन्यरूपात्मानं अनुघटादिकं प्रकाशत इति श्रुतिबलाद् वृत्तिप्रतिफलितचिद्विषयत्वं घटादीनामंगी
कार्यमिति तृतीयं निराचष्टे ॥ तमेवेति ॥ विषयस्यापरोक्ष्यान्यथानुपपत्त्या चैतन्यरूपं ज्ञानमंगीकार्यमिति चतुर्थं पराचष्टे ॥ चैत

श्रीनिवा०

दृश्यत्व०

१।३

॥ ६२ ॥

न्येति ॥ विषयस्यापरोक्ष्यान्यथानुपपत्त्याचैतन्यविषयत्वं नाङ्गीकार्यं, चैतन्यविषयत्वाभावेऽपि विषये आपरोक्ष्यं तु वृत्तिगतोयः साक्षात्कारत्वरूपो विशेषस्तेनैवोपपन्नं । अयंच विशेषस्तवाप्यावश्यक इत्युक्तं चैतन्येति । वृत्त्याचैतन्यव्यक्त्यङ्गीकारेण चैतन्याभिव्यञ्जकत्वार्थवृत्तिगतविशेषस्यावश्यकत्वादित्यर्थः । अन्यथा परोक्षवृत्त्यापि चैतन्याभिव्यञ्जनं पक्षेति भावः । नन्वपरोक्षवृत्तिनिष्ठं (परोक्षवृत्त्यनिष्ठं) साक्षात्कारत्वं घटादिवृत्तौ कुत इत्यत उक्तं ॥ इन्द्रियजन्यत्वेति ॥ अंतःकरणवृत्तेश्चक्षुरादिद्वारा बहिर्निस्सृतत्वादिति भावः । अपरोक्षवृत्तिगता परोक्षत्वविशेषेण विषये आपरोक्ष्यं युक्तं । परोक्षवृत्तिगतेन ज्ञानत्वरूपविशेषेण विषयस्य ज्ञात

केनैन्द्रियजन्यत्वप्रयुक्तेन वृत्तिगतेन साक्षात्कारत्वरूपविशेषेणैवोपपन्नं । इ

च्छादिवृत्त्यनिष्ठेन परोक्षवृत्तिगतेन ज्ञानत्वरूपविशेषेण विषयस्य ज्ञातत्ववत्स्मृ

त्याद्यनिष्ठेनानुभवादिगतेन विशेषेण तद्विषयस्यानुभूतत्वानुमितत्वादिवच्च ।

त्ववदित्याह ॥ परोक्षवृत्तीति ॥ विषये ज्ञातत्वं परोक्षवृत्तिमतज्ञानत्वविशेषाधीनमित्युक्ते इच्छादिवृत्तावपि ज्ञानत्वरूपविशेषप्रसक्तौ सत्यां वृत्तावपि संकोचः कार्य इत्यत उक्तं ॥ इच्छादीति ॥ इच्छादिरूपायां तः कर्णवृत्तिः तदनिष्ठेनेत्यर्थः । ज्ञातत्वेऽपि पुनरवांतरभेदोऽस्त्येवेत्याह ॥ अनुभवादीति ॥ अनुभवगतो विशेषो न ज्ञानमात्रनिष्ठ इति ज्ञानेऽपि संकोचः कार्य इत्याशयेन स्मृत्याद्यनिष्ठेनेत्युक्तं । अनुभूतत्वेऽपि पुनरवांतरभेदोऽस्तीत्युक्तं अनुमितत्वेति । साक्षात्कारप्रमाऽवृत्तेनानुमितिगतविशेषेण तद्विषयस्यानु

न्यायाम् ०

॥ ६३ ॥

मितत्ववदित्यर्थः ॥ अन्यथेति ॥ अतःकरणवृत्तावपरोक्षत्वमर्नगीकृत्यतस्याःपरोक्षत्वमेवांगीकृत्यतत्प्रतिफलितचैतन्यएवापरोक्षत्वंनवृत्तावित्यंगीकारेपरोक्षत्वापरोक्षत्वयोर्ज्ञानत्वव्याप्यत्वंनस्यात् । चैतन्यनिष्ठापरोक्षत्वस्यचैतन्यनिष्ठज्ञानत्वव्याप्यत्वेपिवृत्तिनिष्ठापरोक्षत्वस्यज्ञानत्वव्याप्यत्वाभावात् । वृत्तौपरोक्षत्वसद्भावेपितत्रज्ञानत्वाभावात् । भावव्युत्पत्त्याज्ञप्तिरूपज्ञानत्वंनैतन्यस्यैव वृत्तेस्तज्ज्ञप्तिरूपचैतन्यव्यंजकतयाज्ञानकरणत्वमेवज्ञानत्वमित्यंगीकारात् । तथावृत्तिगतपरोक्षत्वस्यवृत्तिव्याप्यत्वमेवस्यात् । तथाचकरणभावव्युत्पत्तिभ्यांवृत्तिचैतन्ययोरुभयोरपिज्ञानत्वात्तन्मध्येयद्भावंव्युत्पत्त्याज्ञप्तिरूपमेकंज्ञानंतन्निष्ठंय

अन्यथापरोक्षत्वापरोक्षत्वेएकज्ञानत्वव्याप्येनस्यातां । (नपंचमः ।) आत्मनोपिस्वप्रकाशत्वाद्धितीयत्वादिविशिष्टव्यवहारेतदपेक्षानियमात् । नन्वात्मनिविशिष्टव्यवहारेविशेषणोपनायकमानापेक्षानियमेपिस्वरूपमात्रव्यवहारेतदनपेक्षेतिचेन्न । घटादावपितथेत्यसिद्धेः ।

ज्ञानत्वंतद्व्याप्यत्वंसर्वजनसिद्धंनस्यात् । अतःसर्वजनसिद्धैकज्ञानत्वव्याप्यत्वनिर्वाहायवृत्तावपिज्ञानत्वेगीकार्येइंद्रियत्वेनेंद्रियजन्यतयाचापरोक्षत्वेचांगीकार्येऽपरोक्षज्ञानरूपवृत्तिविषयत्वमात्रेणविषयेआपरोक्ष्योपपत्तौतदर्थंवृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्यस्यतदभिव्यक्तचैतन्यस्यवाकल्पनाऽयोगादितिचिद्विषयत्वरूपहेतोःस्वरूपासिद्धिरितिभावः ॥ तदपेक्षेति ॥ स्वातिरेकिसंविदपेक्षेतिभावः । अतिव्याप्तिपरिहारमाशंकते ॥ नन्विति ॥ तथेति ॥ घटत्वादिविशिष्टघटव्यवहारएवस्वातिरिक्तंयद्विशेषोपनाय

श्रीनिवा ०

दृश्यत्व ०

१ । ३

॥ ६३ ॥

कंमानंतदपेक्षा ननु घटस्वरूपमात्रव्यवहारइत्यपि वक्तुं शक्यत्वादसिद्धिरिति भावः । असिद्धिपरिहारं शङ्कते ॥ नन्विति ॥ निर्विकल्पकभावाभिप्रायेणेदं । तथाच विशिष्टव्यवहारस्यैव सत्त्वात् स्वातिरिक्तसंविदपेक्षानियतिस्तत्रास्तीति नासिद्धिरित्यर्थः । नन्वात्मन्यपि घटादाविवस्वरूपमात्रव्यवहाराभावेन विशिष्टव्यवहारस्यैव सत्त्वात् तत्र च विशेषणोपनायकप्रमाणापेक्षानियतिसद्भावेन हेतोरात्मनि व्यभिचारइत्यत आह ॥ आत्मनि त्विति ॥ परामर्शेन परामर्शवलेन तस्य सौषुप्तिकव्यवहारस्य विशिष्टत्वेन काला

ननु घटादौ स्वरूपमात्रव्यवहार एव नास्ति आत्मनि तु सुषुप्तावस्तीति चेन्न । एतावन्तं कालं सुखमहमस्वाप्समिति परामर्शेन तस्य विशिष्टत्वेनैव सिद्धेः । नन्वात्मनि विशिष्टव्यवहारे तदपेक्षायां मपि न विशेष्यां शेतदपेक्षा । स्वप्रकाशत्वात् । घटादौ तदंशेपीति चेन्न । नियतिपदवैयर्थ्यात् ।

दिविशिष्टत्वेन तथाच स्वरूपमात्रव्यवहारस्यैवाभावादात्मनि व्यभिचार एवेति भावः । ननु स्वव्यवहारे स्वांशवच्छेदेनापि स्वातिरिक्तसंविदपेक्षानियतिरिति हेतुर्विवक्षितः । सुषुप्तिकालीने आत्मगोचरकालादिविशिष्टव्यवहारे तु कालादिविशेषणांश एव तदपेक्षां नत्वात्मांशेपि । तस्य स्वप्रकाशत्वादतो नात्मनि व्यभिचारइत्याशङ्कते ॥ नन्वात्मनीति ॥ असिद्धिपरिहरति ॥ घटादाविति ॥ घटादेर स्वप्रकाशत्वात् स्वांशवच्छेदेनापि स्वातिरिक्तसंविदपेक्षानियतिरस्तीति नासिद्धिरिति भावः ॥ नियतिपदेति ॥

न्यायामृ०

॥ ६४ ॥

अद्वितीयत्वादिविनिर्दिष्टब्रह्मव्यवहारे स्वातिरिक्तसंविदपेक्षासद्भावेन ब्रह्मणि दृश्यत्वप्राप्तौ तद्व्यावृत्त्यर्थं हि नियतिपदं दत्तं । तथाच
स्वरूपमात्रव्यवहारे तदपेक्षाया अभावेन न स्वातिरेकसंविदपेक्षानियतिरित्येवं ब्रह्मणि दृश्यत्वाभावो वक्तव्यः । तथाच नियतिपदनि
वारणीयब्रह्मण्यतिव्याप्तिरूपातिप्रसंगनिवारणस्य स्वांशावच्छेदेनापि स्वातिरेकसंविदपेक्षावत्त्वं दृश्यत्वमित्यस्य विवक्षयैवोपपत्तौ ।
नियतिपदं व्यर्थमित्यर्थः । ननु तर्हि स्वांशावच्छेदेनापि स्वातिरिक्तसंविदपेक्षावत्त्वमेव दृश्यत्वमित्येव हेतुर्विवक्षित इति नियतिपदं त्य
ज्यत इति चेन्न शुद्ध एव व्यभिचारादित्याह ॥ आसंसारमिति ॥ अज्ञानावृते शुद्धे शुद्धं ब्रह्मेति व्यवहारस्यापलापायोगेन शुद्धस्व

आसंसारमज्ञानावृतस्य शुद्धस्य व्यवहारे अनधिगता
र्थबोधकवेदांतजन्याज्ञाननिवर्तकवृत्त्यपेक्षानियमाच्च ।

रूपव्यवहारे शुद्धरूपस्वांशावच्छेदेनापि स्वातिरेकिवेदांतजन्याज्ञाननिवर्तकवृत्तिरूपसंविदपेक्षास्त्येवेति व्यभिचारः न च स्वांशस्य
शुद्धस्य स्वप्रकाशत्वेन स्वाख्यसंविदैवव्यवहारोपपत्तौ तत्राज्ञानाभावात्तस्वांशावच्छेदेनाज्ञाननिवर्तकस्वातिरेकिवेदांतजन्यवृत्तिरू
पसंविदपेक्षानियम इति वाच्यं । शुद्धस्य स्वप्रकाशत्वेन स्वतः स्फुरणांगीकारे तस्याज्ञानावृतत्वं न स्यात् । तदिदमाह ॥ अज्ञानावृ
तस्येति ॥ नन्वात्माज्ञाभावरणकाले स्वातिरिक्तसंविदैवव्यवहियतां तदनावरणकाले स्वातिरेकसंविदं विनैव व्यवहियतामित्यत
उक्तं ॥ आसंसारमिति ॥ आसंसारमज्ञानावृतत्वेन तदनावरणकाल एव नास्तीत्यर्थः । नन्वासंसारमज्ञानावृतोऽप्यात्मा कदाचि

श्रीनिवा०

दृश्यत्व०

१।३

॥ ६४ ॥

त्वयमेवावरणमज्ञानंनिवर्तयिष्यति अनंतरमुक्तसंविदंविनैवव्यवह्रियतामित्यतः शुद्धस्येत्युक्तं । शुद्धस्यकेवलस्याज्ञानस्फोरकत्वे
 नाज्ञानानिवर्तकत्वान्नकदात्रिदपिस्वाज्ञाननिवर्तकत्वं किंनामवेदांतजन्यचरमवृत्तेरेव अन्यथावेदांतजन्यचरमवृत्तेर्वैयर्थ्यापत्तेः ।
 तस्याअज्ञाननिवर्तकत्वेनैवसार्थक्यादित्याशयेनोक्तं । वेदांतजन्याज्ञाननिवर्तकवृत्तीति । किंचयद्यात्मव्यवहारःस्वतःस्फुरणादे
 वभवतिनतत्रस्वांशवच्छेदेनस्वातिरेकिसंविदपेक्षेत्युच्यते तर्हिवेदांतानांप्रकाशमानार्थप्रकाशकत्वेनानधिगतार्थावगतिसाधन
 (त्वा)ताऽभावेनप्रमाणलक्षणाभावादप्रामाण्यस्यादित्याशयेनोक्तं ॥ अनधिगतार्थबोधकेति ॥ तथाचाज्ञानावृत्तेःशुद्धस्वरूपे
 स्वांशावच्छेदेनापिस्वातिरेकिवेदांतजन्यवृत्तिरूपसंविदपेक्षासद्भावेनमिथ्यात्वाभावात्नित्यतिपदत्यागेपिव्यभिचारइतिभावः । न

• वृत्त्यन्यसंविदपेक्षायाश्चतवनित्यार्ताद्रियेभ्यमघटादावप्यभावादियुक्तत्वाच्च ।

नुस्वांशावच्छेदेनस्वातिरेकिवृत्त्यन्यचैतन्यरूपसंविदपेक्षावत्त्वमितिसंविदिवृत्त्यन्यत्वंविशेष्यते । शुद्धेस्वांशावच्छेदेनव्यवहा
 रेस्वातिरेकिवृत्त्यपेक्षायाएवसत्त्वेनोक्तहेतोर्नव्यभिचारः । घटादौतुवृत्त्यन्यचैतन्यरूपसंविदपेक्षायाएवसत्त्वेननासिद्धिरित्याशं
 क्यनिराकरोति ॥ वृत्त्यन्येति ॥ अभावादिति ॥ वृत्त्यन्यायासंबित्ववृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्यंसदभिव्यक्तचैतन्यंवातदुभयंचा
 प्रामाणिकमित्युक्तमित्यर्थः । नन्वात्मव्यवहारेनवेदांतजन्यसंविदंतरापेक्षा किंत्वात्माज्ञाननिवृत्तिमात्रे । आत्मव्यवहारस्तुस्व
 तःस्फुरणादेव अतोनात्मनिव्यभिचारः । घटादौत्वस्फुरणरूपतयास्वव्यवहारेस्वातिरेकिसंविदपेक्षास्तीतिनासिद्धिरित्याशंक्य

न्यायामृतं
॥ ६५ ॥

निराकरोति ॥ नहीति ॥ नहीत्यर्थः । तथाचासिद्धिरेवेति भावः । ननूक्तमस्फुरणरूपतया घटादौ स्वव्यवहारे स्वातिरेकसंविद-
पेक्षेति । सत्यमुक्तंदुरुक्तं तत् । तथा त्वेघटादिब्रह्मणोऽप्यस्फुरणरूपत्वमेवास्तु स्फुरणरूपत्वे तदज्ञानायोगात् । अज्ञानाविरोधि-
स्फुरणरूपत्वस्य चात्मनीव घटादावपि सुवचत्वादित्युक्तत्वादिति भावः ॥ एतेनेति ॥ उक्तप्रबंधेन ब्रह्मणो ज्ञानविषयत्वस्योपपादने
नेत्यर्थः ॥ स्वावच्छिन्नेति ॥ स्वशब्दः समभिव्याहृतपरः । स्वविषयकेत्यर्थः । तथाच स्वव्यवहारे स्वविषयकसंवित्सापेक्षत्वं
दृश्यत्वं । वर्तते चेदं घटादौ नास्ति च ब्रह्मणि क्रियाकर्मभावविरोधेन स्वव्यवहारहेतोः स्वाख्यसंविदौ ब्रह्मविषयकत्वाभावात् । स

न च घटादावपि वृत्त्याऽज्ञाने निवृत्ते व्यवहारार्थं संविदंतरापेक्षा अनुभूयते । एतेन स्वव्यवहारे स्वातिरिक्त
स्वावच्छिन्नसंवित्सापेक्षत्वं दृश्यत्वमिति निरस्तं । (नषष्ठः ।) घटादौ विशेष्यवत्फलव्याप्यत्वाभावरूप

कलसामर्थ्यविधुरस्य कर्मत्वापरपर्यायवेदांतजन्यवृत्तिविषयत्वस्याप्यभावाच्च । अतो न तत्र व्यभिचार इत्येतदपि निरस्तं । १० ब्रह्मणो
पिवेदांतजन्यवृत्तिव्याप्यत्वस्योपपादितत्वात् । क्रियाकर्मभावाविरोधस्य चाभिधानस्याभिधेयत्ववदुपपन्नत्वेन स्वविषयकस्वा-
ख्यसंवित्सापेक्षत्वाच्चेतिसांप्रदायिकीर्थः । फलाव्याप्यत्वे सत्यपरोक्षव्यवहारयोग्यत्वाभावरूपा स्वप्रकाशत्वरूपदृश्यत्वस्य भागा
सिद्धिमुपपादयति ॥ घटादाविति ॥ विशेष्यवत् अपरोक्षव्यवहारयोग्यत्ववत् ॥ उक्तन्यायेनेति ॥ वृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्य
रूपस्य तदभिव्यक्ताधिष्ठानचैतन्यरूपस्य वा फलस्यैकन्यायेनाऽप्रामाणिकतयापक्षैकदेशे घटादौ विशेषणविशेष्ययोरुभयोरपि सत्त्वे

श्रीविभा०

दृश्यत्व०

१।३

॥ ६५ ॥

नविशिष्टाभावरूपास्वप्रकाशत्वाभावाद्भागासिद्धिरित्यर्थः । प्रातिभासिकाविद्याशुक्तिरूप्यादिदृष्टान्तेसाधनवैकल्यमुपपादयति ॥
अविद्यादाविति ॥ विशेषणवदिति ॥ अंतःकरणवृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्यस्यैवात्रफलशब्देनाभिप्रेततयाप्रातिभासिकस्यस
र्वस्याप्यविद्याशुक्तिरूप्यादेरांतरपदार्थतयाबाह्यत्वाभावेनांतःकरणवृत्तेर्नबहिर्निस्सरणं ततोत्रांतःकरणवृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्या
दिरूपफलव्याप्यत्वंनतत्रास्ति किंतुअविद्यावृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्यरूपसाक्षिविषयत्वमेव । तथाचतत्रविशेषणवदपरोक्षव्यव
हारयोग्यत्वरूपंविशेष्यंचास्ति । अतोतत्रविशिष्टाभावरूपस्वप्रकाशत्वमस्तीतिदृष्टान्तेसाधनवैकल्यमित्यर्थः । उत्तरग्रन्थोपक्षे

विशेषणस्याप्युक्तन्यायेनसत्त्वेनाविद्यादौशुक्तिरूप्यादौचविशेषणवद्विशेष्यस्यापिसत्त्वेनविशिष्ट
रूपस्वप्रकाशत्वव्यतिरेकरूपहेतोःपक्षैकदेशेदृष्टान्तेचाभावात् । अत्रोक्तंचित्सुखेन । “ शुक्तिरूप्या

पार्थविशेष्यस्यापिसत्त्वेनेत्युक्तं अत्रोक्तमिति । साधनवैकल्यापादनायविशेष्यस्यापिसत्त्वेनेतियदुक्तंतदुपरिचित्सुखेनसमाधान
मत्रोक्तमस्तीत्यर्थः । तदेवाह ॥ शुक्तिरूप्यादाविति ॥ शुक्तिरूप्यादेर्व्यवहारकालएवबाधितत्वात्तत्रापरोक्षव्यवहारयोग्य
त्वंव्यवहारदशायामपिनास्तीत्यर्थः । तथाचविशेष्याभावप्रयुक्तविशिष्टाभावस्थशुक्तिरूप्यादौसत्त्वेनास्वप्रकाशत्वसद्भावाद्दृष्टां
तःसाध्यविकलइतिभावः । ननुशुक्तिरूप्यादेरापरोक्ष्याभावेशुक्तिरूप्यंसाक्षात्करोमीत्येवंशुक्तिरूप्यादौआपरोक्ष्यावगाह्यनुव्यव

न्यायामृत०

॥ ६६ ॥

सायरूपव्यवहारविधौ इत्यत आह ॥ अपरोक्षव्यवहारायोग्येपीति ॥ अविद्यावृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्यरूपसाक्षिविषयत्वेनां
तरत्वादिति भावः ॥ साक्षीति ॥ साक्षिगतं यदापरोक्ष्यंतदध्यासादित्यर्थः । तन्न हृष्टांतः इदमिति । तस्मिन् शुक्तिरूप्ये परवत्त्वा
भावादिदमिति व्यवहारायोग्यत्वं तस्येति भावः ॥ अधिष्ठानगतेति ॥ इदमाकारवृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्यगतेदंतारोप इत्यर्थः ।
ननु यदि रूप्यस्याध्यस्तत्वात्तत्रापरोक्ष्यमधिष्ठानभूतसाक्षिगतापरोक्ष्याध्यासादित्युच्यते तर्हि घटादीनामप्यापरोक्ष्यं न स्यात् । ते
षामप्यध्यस्तत्वेनाधिष्ठानचैतन्यगतापरोक्ष्यमेव प्रतीयत इत्यपि वक्तुं शक्यत्वेन तत्राप्यापरोक्ष्यं प्रातिभासिकं स्यादित्याशंक्य निराक
दौ विशेषणमस्ति नतु विशेष्यं । अध्यस्तत्वात् । अपरोक्षव्यवहारायोग्येपितत्र तद्व्यवहारस्तु अधि
ष्ठानभूतसाक्षिगतापरोक्ष्याध्यासाद्युक्तः । इदमिति व्यवहारायोग्येपितस्मिन्नधिष्ठानगतेदंतारो
पादिदमिति व्यवहारवत् । यद्यपि घटादिरप्यध्यस्तः । तथापि तत्र सत्त्वमिवाऽऽपरोक्ष्यं व्यावहारि
रोति ॥ यद्यपीत्यादिना ॥ तथाच रूप्यादेरपरोक्षव्यवहारयोग्यत्वत्वाभावसाधकस्याध्यस्तत्त्वे हेतोर्घटादौ व्यभिचार इति भावः ।
अध्यस्तत्वाविशेषेपि ब्रह्मज्ञानेतरज्ञानाभावात्तत्वात्तत्र सत्त्वं यथा व्यावहारिकं एवमापरोक्ष्यमपि व्यावहारिकमेव । रूप्यादेस्तु ब्रह्मज्ञाने
तरज्ञानवाध्यत्वात्तत्र सत्त्वमिवापरोक्ष्यमपि प्रातिभासिकमेवातोऽधिष्ठानगतमेव भासत इत्यर्थः । तथाच घटादिनिष्ठमापरोक्ष्यं व्यभिह
रिकं व्यावहारिकधर्मिनिष्ठत्वात् सत्त्ववदित्यनुमानं मुक्तं भवति । तथाच रूप्यादेरपरोक्षत्वाभावसाधकमध्यस्तत्वं ब्रह्मज्ञानेतरज्ञान

श्रीनिम्न०

दृश्यत्व०

१ । ३

॥ ६६ ॥

बाध्यत्वापरपर्यायंप्रातिभासिकत्वरूपं विवक्षितमिति न घटादौ व्यभिचार इति भावः । एवं साधनवैकल्यपरिहारेऽपि अविद्यादौ भागा
सिद्धिः स्यादित्याशयेनाह ॥ तन्नेत्यादिना ॥ सर्वव्यावहारिकोपादानत्वमज्ञानस्यैव विशेषणं नांतःकरणादेः ब्रह्मज्ञानादित्या
दिविशेषणद्वयमुभयोरिति ज्ञेयं । व्यावहारिके व्यावहारिकतयांगी (कर्तव्ये) कृत इत्यर्थः । तथाच प्रातिभासिकं तयात्वयोच्यमान
मज्ञानं व्यावहारिकं व्यावहारिकोपादानत्वात् ब्रह्मज्ञानात्प्रागबाधितत्वात् तं आसीदित्यादि (श्रुत्यादि) सिद्धत्वाच्चेत्यनुमानत्रयम

कं । रूप्यादौ तु प्रातिभासिकं"मिति । तन्न । सर्वव्यावहारिकोपादाने ब्रह्मज्ञानात्प्रागबाधितेश्रुत्या
दिसिद्धेः व्यावहारिकेऽज्ञाने अंतःकरणादौ च योग्यत्वस्यापि व्यावहारिकत्वात् । न ह्यापरोक्ष्यैकर
सेन साक्षिणा साक्षाद्वेद्ये अज्ञानादावापरोक्ष्यं प्रातिभासिकं । वृत्तिद्वारा तद्वेद्ये घटादौ तु व्यावहारिक

त्र द्रष्टव्यं । योग्यत्वस्याऽपरोक्षव्यवहारयोग्यत्वस्य । व्यावहारिकत्वादिति । न त्वधिष्ठानगुणतत्वं तस्येत्यर्थः । तथाचाज्ञानादा
वुक्तरीत्या विशेषणस्य विशेष्यस्य च सत्त्वेन विशिष्टाभावरूपास्वप्रकाशत्वस्यासिद्धिरिति भावः । आपरोक्ष्यं घटादौ व्यावहारिकं रू
प्यादौ प्रातिभासिकमिति वदतोऽकौशलमित्याह ॥ नहीति ॥ वृत्तिद्वारेति ॥ ज्ञानावच्छेदकत्वेन साक्षिवेद्य इत्यर्थः । (अ
पिच) ननु अपरोक्षव्यवहारविषयत्वयोग्यत्वाभावरूपास्वप्रकाशत्वस्य ब्रह्मण्यतिव्याप्तिः । तस्य निर्धर्मकत्वेनापरोक्षव्यवहारविषय

न्यायामृतं

॥ ६७ ॥

तायोग्यत्वरहितत्वात् । किंचापरोक्षव्यवहारविषयत्वयोग्यत्वाभावोनामपरोक्षव्यवहारविषयत्वात्यंताभावाधिकरणत्वाभावः
अपरोक्षव्यवहारविषयत्वात्यंताभावाधिकरणत्वमितियावत् । इदमपि ब्रह्मण्यतिव्याप्तं । कल्पितैतादृशधर्मसद्भावादित्यादिदूष
णमभिसंधायह ॥ शिष्टमिति ॥ अस्यलक्षणस्य ब्रह्मण्यतिव्याप्तिरूपेण दूषणमित्यर्थः ॥ वक्ष्यत इति ॥ द्वितीयपरिच्छेदे स्वप्रका
शत्ववादे “प्रमाणं चात्रानुभूतिः स्वप्रकाशे” त्यादिग्रन्थेनेत्यर्थः । एवमेतद्व्याख्याख्याने उत्तरत्र संग्रहश्लोके “(अस्ति चात्मनीति)”
अस्वप्रकाशत्वलक्षणस्यात्मन्यतिव्याप्तिः संगृह्यते तदप्युपपन्नमिति ध्येयमिति संप्रदायागतः पंथाः । ननु फलव्याप्यत्वमेवास्वप्रकाशत्वं

मितियुक्तं । शिष्टं स्वप्रकाशत्ववादे वक्ष्यते । किंचास्वप्रकाशत्वस्य पंचमप्रकाराविद्यानिवृत्तौ व्य
भिचारः । यत्तु प्रमाणवस्त्वन्यतराधीनवृत्तिविषयत्वं दृश्यत्वं । तुच्छस्य घटादिवत्प्रमाणाधीनवृत्ति

घटादीनां फलव्याप्यत्वं च वृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्यजन्यातिशययोगित्वं अतिशयश्च भग्नावरणचित्संबंध एवेति लक्षणांतरम
भिधीयते इत्यत आह ॥ शिष्टमिति ॥ भग्नावरणचित्संबंधरूपातिशयस्यैवाप्रामाणिकत्वेन नोक्तलक्षणं साध्विति स्वप्र
काशत्वभंगे वक्ष्यत इति व्याख्याने तु त्वदुक्तास्वप्रभत्वं च रूप्येनास्त्यस्ति चात्मनीतिसंग्रहश्लोके आत्मन्यतिव्याप्तिः संगृह्यते तदयुक्तं
स्यात् । उक्तस्यैव संग्राह्यत्वात् आत्मन्यतिव्याप्तेश्च पूर्वमनुक्तत्वादित्यस्वारस्यं द्रष्टव्यं । अस्वप्रकाशत्वस्य तदाख्यदृश्यत्वस्य ॥
पंचमेति ॥ इदं च चतुर्थप्रकाररूपसदसद्वैलक्षण्याख्यमिथ्यात्वरूपसाध्याभावोपपादनाय । प्रतियोगितदभावयोर्वैलक्षण्यस्या

श्रीजिवा०

दृश्यत्व०

१।३

॥ ६७ ॥

वश्यकत्वादिति भावः ॥ वस्त्विति ॥ प्रातिभासिकस्यापिरूप्यादेरसद्विलक्षणत्वमात्रेण वस्तुत्वं मंतव्यं । तथा च तदधीनवृत्तिर्ना
मतदाकाराविद्यावृत्तिरित्यर्थः । प्रमाणाधीनवृत्तिविषयत्वरूपं दृश्यत्वं मिथ्याभूते प्रातिभासिकेरूप्यादौ नास्तीति साधनवैकल्यपरि
हाराय वस्त्वधीनवृत्तिविषयत्वमित्युक्तं । घटादावसिद्धिवारणाय प्रमाणाधीनवृत्तिविषयत्वमित्युक्तं । अननुगमवारणायान्यतरे
त्युक्तमिति द्रष्टव्यं । तथा च नासिद्धिसाधनवैकल्ये इति भावः । घटादावसिद्धिपरिहारं दृष्टान्ते साधनवैकल्यपरिहारं च सूचयंस्तुच्छे
व्यभिचारोपि नास्तीत्याह ॥ तुच्छस्येति ॥ व्याप्तेरिति ॥ तथा चैतादृशदृश्यत्वं साध्याभावेनैव व्याप्तत्वाद्विरुद्धमिति भावः ॥

विषयत्वस्य प्रातिभासिकब्रह्मस्त्वधीनवृत्तिविषयत्वस्य चाभावात्तत्र व्यभिचार इति । तत्त्वतस्तुच्छं ।
प्रमाणाधीनवृत्तिविषयत्वस्यामिथ्यात्वेन व्याप्तेः । प्रमाणशब्देन ज्ञापकोक्तौ तु तुच्छे व्यभिचारः । तज्ज्ञा
नस्यापि ज्ञापकाधीनत्वात् । धीमात्रशरीररूप्यादिवृत्तौ वस्तुपरतंत्रत्वस्याप्यभावाच्च । वस्तुपरतं
त्रशब्देनासद्विषयकत्वस्यासद्विलक्षणविषयकत्वस्याचौक्तौ मद्गीत्यादृष्टान्तस्य साधनवैकल्यात् ।
ज्ञापकोक्ताविति ॥ तथा च नास्य मिथ्यात्वेनैव व्याप्तिरिति भावः ॥ ज्ञापकाधीनत्वादिति ॥ शशशृंगादिपदरूपज्ञापकाधीन
त्वादित्यर्थः । रूप्यादौ साधनवैकल्यं चाह ॥ धीमात्रेति ॥ धीमात्रशरीरं यद्रूप्यादितदाकाराविद्यावृत्तिरित्यर्थः । वस्तुपरतंत्र
त्वस्य वस्त्वधीनत्वस्य । वस्तुपरतंत्रत्वाभावोपपादनाय धीमात्रशरीरेत्युक्तं । तथा च प्रातिभासिकतया धीमात्रस्य रूप्यादेर्घटादिव
द्वृत्त्यपेक्षया पूर्वभाविताभावेन तदाकाराविद्यावृत्तेः शुक्तिरूप्यादिरूपवस्त्वधीनत्वाभावात्साधनवैकल्यमिति भावः । मद्गीत्येति ॥

न्यायामृत०

॥ ६८ ॥

रूप्यस्यात्यन्तासत्त्वेन नासद्विषयकवृत्तिविषयत्वं न वाऽसद्विलक्षणार्थविषयत्वमित्यर्थः ॥ ब्रह्मणीति ॥ असद्विषयकालक्षणा-
क्षणार्थविषयकवेदांतजन्यवृत्तिविषयत्वेन वस्त्वधीनवृत्तिविषयत्वसद्भावाद्भ्यभिचारइत्यर्थः ॥ अन्यापेक्षेति ॥ स्वव्यवहारे
स्वातिरेकीत्यादिलक्षणमित्यर्थः ॥ औपनिषदेति ॥ हेतुगर्भमिदं विशेषणं । अद्वितीयत्वादिविशिष्टव्यवहारेविशेषणोपनायकै-
कमेवाद्वितीयमित्यादिमानापेक्षास्तीत्यतिव्याप्तिरित्यर्थः ॥ रूप्येनास्तीति ॥ तथाचसाधनवैकल्यमितिभावः ॥ अस्तिचा-
ब्रह्मणिव्यभिचारापरिहाराच्च । एवंच नधर्मादौफलव्याप्तिवृत्तिव्याप्यत्वमात्मनि । अज्ञातत्वादि
रूपेणचिद्वेद्यत्वंतुचित्यपि । अन्यापेक्षाभिलाषत्वमस्त्यौपनिषदात्मनि । त्वदुक्तास्वप्रभत्वंचरूप्ये
नास्त्यस्तिचात्मनि ॥ ५ ॥ इतिदृश्यत्वहेतुभंगः ॥ ३ ॥ जडत्वमप्यज्ञातृत्वंवा अज्ञानत्वंवा अस्वप्रका-
शत्वंवा अनात्मत्वंवा पराभिप्रेतंवा । नाद्यः । त्वन्मतेपक्षनिक्षिप्तस्याहमर्थस्यैवज्ञातृत्वात् । शुद्धा-
त्मनोप्यज्ञातृत्वाच्च । शुद्धेपिकल्पितंज्ञातृत्वमस्तीतिचेन्न । कल्पितेनहेत्वभावेनव्यभिचारापरिहा-
त्मनीति ॥ शिष्टंस्वप्रकाशवादेवक्ष्यत्रइत्यात्मनिअतिव्याप्तेःपूर्वमुक्तत्वात्तत्संग्रहोयमितिसंप्रदायः । तथाचातिव्याप्तिरितिभा-
वः ॥ ५ ॥ इतिदृश्यत्वहेतुभंगविवरणं ॥ ३ ॥ परेति ॥ मायावाद्यपेक्षयापरेषांतत्त्ववादिनामस्माकंयदभिप्रेतंतद्वे(तदि)-
त्यर्थः ॥ अहमर्थस्यैवेति ॥ तथाचभागासिद्धिरितिभावः ॥ शुद्धेति ॥ तथाचात्मनिव्यभिचारइतिभावः ॥ शुद्धेपीति ॥
तथाचहेतोरेवाभावान्नव्यभिचारइतिभावः ॥ अपरिहारादिति ॥ अज्ञातृत्वरूपोयोहेतुस्तदभावस्यकल्पितत्वमुक्तंस्यात् ।

श्रीनिवा०

जडत्व०

१।४

॥ ६८ ॥

तथाचनव्यभिचारपरिहारः । अन्यथापर्वतोद्धूमवीन्वहेरित्यत्रापिअयोगोलकेकल्पितस्यवह्न्यभावस्यसत्त्वाद्यभिचारित्वंनस्या
दितिभावः । ननुकल्पितत्वंनाभावविशेषणं किंनामाभावप्रतियोगिनोज्ञातृत्वस्यैव । एवंचब्रह्मणिकल्पितज्ञातृत्वसद्भावेनतदभा
वाभावान्नव्यभिचारइतिशंकते ॥ कल्पितस्येति ॥ गौरोहमिति ॥ अहमर्थनिष्ठस्यज्ञातृत्वस्यगौररूपवर्तिदेहेकल्पितत्वादित्ये
तिभावः ॥ नन्वत्राहमर्थएवज्ञातृत्वंप्रतीयतेनदेहइतिचेन्न । गौरोहमितिगौरंत्वाहंत्वयोःसामानाधिकरण्यप्रतीत्याशरीराहमर्थयो
रभेदप्रतीतेरितिभावः । देहादौ पक्षीभूते तथाचभागासिद्धिरितिभावः ॥ धर्मीति ॥ तथाचनासिद्धिः । देहेप्रतीयमान

रात् । कल्पितस्यज्ञातृत्वस्याभावोहेतुरितिचेन्न । गौरोहंजानामीतिकल्पितज्ञातृत्ववर्तिदेहादौतद
भावासिद्धेः । धर्मिसमसत्तस्यज्ञातृत्वस्याभावोहेतुरितिचेन्न । तादृशज्ञातृत्ववत्यंतःकरणेतदभावा

स्यज्ञातृत्वस्यकल्पिततयाप्रातिभासिकत्वेनव्यावहारिकधर्मिभूतदेहसमसत्ताकत्वाभावादितिभावः ॥ तादृशज्ञातृत्ववतीति ॥
व्यावहारिकंधर्मिभूतांतःकरणसमसत्ताकज्ञातृत्ववतीत्यर्थः । एवंचभागासिद्धिरितिभावः ॥ तादृशेति ॥ पारमार्थिकंधर्मिभू
तशुद्धब्रह्मसमसत्ताकज्ञातृत्वाभावस्यशुद्धेसत्त्वाद्यभिचारइतिभावः । ननुवृत्तिज्ञानेनभागासिद्धिः । अज्ञानत्वादित्यस्याज्ञि
त्वादित्यर्थोविवक्षितः । वृत्तिरूपंज्ञानंचनभावव्युत्पत्त्याज्ञानशब्दवाच्यं किंतुज्ञायतेऽनयाचैतन्यमितिकरणंव्युत्पत्त्यैव । भा

न्यायाम्०

॥ ६९ ॥

श्रीनिवा०

जडत्व०

१।४

वव्युत्पत्त्यातद्वाच्यं तु वृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्यमेवेत्यतो न दोष इत्याशंक्य दूषयति ॥ यदि चेति ॥ यदि च वृत्तिरज्ञसि रित्यन्वयः । तत्र विवरणसंमतिमाह ॥ सांख्येति ॥ सांख्यावेदांतिनश्च सांख्यवेदांतिनस्तेषां । सांख्यरूपावेदांतिन इत्यर्थ इत्यप्याहुः । मत इति शेषः । बुद्धेरंतःकरणस्य वृत्तिः करणव्युत्पत्त्याज्ञानमित्यन्वयः । अज्ञसित्वं मपि वृत्तिरूपे ज्ञानेनास्तीत्यसिद्धिरेवेत्याह ॥ तर्हीति ॥ अपरोक्षवृत्तौ चैतन्यप्रतिबिंबितत्वनियमात्तस्य च ज्ञसित्वात्ततोऽज्ञाननिवृत्त्यादिकं भविष्यतीत्यत उक्तं परोक्षवृत्त्येति । परोक्षवृत्तौ चैतन्यप्रतिफलननियमाद्धेस्त्वन्मतेऽभावादज्ञाननिवृत्त्यादेर्ज्ञसिकार्यस्य ततोऽपि दर्शनात्परोक्षवृत्तेरपि ज्ञसित्वमवश्यमभ्युपेयमतोऽसिद्धि

सिद्धेः । शुद्धेतादृशज्ञातृत्वाभावाच्च । न द्वितीयः । वृत्तिज्ञाने भागासिद्धेः । यदि च सांख्यवेदांतिनां तु करणव्युत्पत्त्या बुद्धिवृत्तिर्ज्ञानमिति विवरणोक्तेर्वृत्तिरज्ञसि स्तर्हि परोक्षवृत्त्यास्वविषये अज्ञाननिवृत्ति व्यवहारस्मृतयो न स्युः । तासां ज्ञसिकार्यत्वात् । धर्माधर्मादिकं च जानामीत्यनुभवश्च न स्यात् ।

रित्यर्थः । कुत इत्यत आह ॥ तासामिति ॥ स्मृतेः संस्कारद्वारज्ञसिकार्यत्वं द्रष्टव्यं । तथा च ज्ञसिभिन्नातृज्ञसिकार्यं न दृष्टमिति भावः ॥ जानामीति ॥ ज्ञा अवबोधन इति धातोः धर्मादिज्ञसिमानित्यनुव्यवसायरूपानुभव इत्यर्थः । ज्ञाधात्वर्थभूतज्ञसिविषयत्वं धर्मादौ प्रतीयते । तथा च ज्ञसित्वरहितायां परोक्षरूपायां धर्मादिवृत्तौ ज्ञसित्वमवगाहमानोऽनुभवः प्रमानस्यादित्यर्थः । घटादिकं जानामीत्यनुभवः प्रमानस्यादित्यापादनं तु न शक्यं । ज्ञसित्वरहितायां अपरोक्षरूपायां घटादिवृत्तौ ज्ञ

॥ ६९ ॥

सित्वमवगाहमानानुभवस्यप्रमात्वं भविष्यति अपरोक्षवृत्तेरज्ञसित्वेपि चैतन्यरूपज्ञसिप्रतिबिंबनसद्भावादतो धर्मादिकमित्युक्तं ॥ किं
चात्मनीति ॥ त्वदभिप्रेते आत्मरूपे ज्ञाने ज्ञानत्वाभावस्यापाद्यमानत्वेन तत्राज्ञानत्वरूपहेतोः सत्त्वाद्यभिचारं इत्यर्थः । ज्ञानत्वव्याप
कानां सविषयत्वज्ञातृसाहित्यप्रमाऽप्रमान्यतरत्वादीनामभावान्नात्मनो ज्ञानत्वमिति ज्ञानत्वाभावं वक्तुं ज्ञानत्वव्यापकसविषयत्वाभा
वं तावदुपप्रादयति ॥ तथा हीति ॥ आत्मरूपज्ञानं चैतन्यरूपाज्ञसिरित्यर्थः ॥ स्ववृत्तिविरोधेनेति ॥ तथा हि । लोके क्रिया
द्विविधा दृष्टा सकर्मका अकर्मका चेति । तत्राकर्मका क्रियाकर्त्राश्रितैव दृष्टा । यथा शयनासनादिक्रिया देवदत्ताश्रितैव । सकर्म

किं चात्मनि व्यभिचारः । तथा हि । आत्मरूपं ज्ञानं सविषयं निर्विषयं वा । आद्येऽपि स्वविषयं परविष

काचक्रियाद्विविधा । काचनकर्त्राश्रिता यथा भोजनगमनादिक्रिया देवदत्ताश्रिता काचनकर्माश्रिता यथा छिंदा छेद्यरूपकर्मा
श्रिता । तदिह ज्ञानरूपाचक्रिया सकर्मकेतिकर्माश्रिता कर्त्राश्रिता वा वाच्या तदत्र चैतन्यस्वरूपभूतज्ञानरूपक्रियाप्रतिब्रह्मण एव
विषयत्वांगीकारे तस्यैव कर्तृत्वात् तस्यैव च कर्मत्वात् कर्तृकर्मक्रियाणां सर्वासामप्येकत्वात् क्रियायाः कर्मकर्माश्रितायां स्वस्यामेव वृत्तिः प्रा
प्ता । इदं च विरुद्धं । न हि छिंदा छिदायां वर्तते शयनं वा शयने एवं च स्ववृत्तिविरोधेन ब्रह्मस्वरूपज्ञप्तेः स्वविषयत्वं परैर्नांगीकृतं ।
मि(त्यर्थः) तिसंप्रदायः । (ननु स्यादयं स्ववृत्तिविरोधः । यद्यात्मनः कर्मत्वं स्यात् न चैतदस्ति येन कर्मकर्माश्रितायां स्वस्यामेव वृ

त्तिप्राप्त्यास्ववृत्तिविरोधः स्यात् किंतु) । ननु ब्रह्मणः स्वरूपज्ञानं प्रतिकर्मत्वाभावेऽपि विषयत्वमस्त्येव । न च तदेव कर्मत्वमिति वाच्यं । तयोर्भेदात् तथा च न स्ववृत्तिविरोध इत्याशंकते ॥ न न्विति ॥ (तथा च ब्रह्म स्वरूपभूतं ज्ञानं स्वविषयमेवेति न ज्ञानत्वव्यापकस्य विषयत्वव्यावृत्तिर्ब्रह्म स्वरूपज्ञाने इति न व्यभिचार इति शंकते ॥ न न्विति ॥) कर्मत्वातिरिक्तं ज्ञानजन्यव्यवहारयोग्यत्वमेव विषयत्वं । ज्ञाने च स्वविषयविषयकव्यवहारजननयोग्यत्वं स विषयकत्वमित्यर्थः । यत्र ज्ञानानंतरं व्यासंगादिनाव्यवहारो न जातस्तत्र ज्ञाने स्वविषयविषयकव्यवहारजनकत्वाभावात् तद्विषये च ज्ञानजन्यव्यवहारास्पद (रस्य दृष्ट) त्वाभावादव्याप्तिवारणाय योग्यत्वमित्युक्तं । योग्यत्वं च सहकारिविरहप्रयुक्तकार्याभावः । तदिह ज्ञानानंतरं व्यवहारे जननीये व्यासंगाभावः सहकारी तदभावाच्च व्यवहारो न भवति ।

यं वा । नाद्यः । स्ववृत्तिविरोधेन परैरस्वीकारात् । ननु स्वकर्मकत्वाभावेऽपि स्वव्यवहारजननयोग्यत्वरूपं स्वविषयत्वमस्ति । तत्स्वभावस्यापि स्फुरणस्य तद्व्यवहारजनकतया तद्विषयत्वमिति चित्सुखोक्तेः ।

तत्सद्भावे तु भवत्येवेत्येवं व्यासंगदशायामपि उक्तरूपयोग्यतासद्भावान्नाव्याप्तिरिति भावः । ब्रह्मज्ञानस्य स्वकर्मकत्वाभावेऽपि स्वव्यवहारजननयोग्यत्वरूपं स्वविषयत्वमस्तीत्यत्र परः स्वाचार्यसंमतिमाह ॥ तत्स्वभावस्यापीति ॥ आत्मस्वभावस्यापीत्यर्थः स्फुरणस्य ज्ञानस्य तद्विषयत्वं तद्विषयकत्वं । एतदन्यस्य ज्ञानजन्यव्यवहारयोग्यत्वभिन्नस्य । तथा च घटादौ ज्ञप्तिविषयत्वकर्मत्वयोरेकत्वदर्शनात् ब्रह्मणो ज्ञप्तिकर्मत्वमनंगीकृत्य तद्विषयत्वांगीकारो विरुद्ध इत्यर्थः । ननु ज्ञानजन्यव्यवहारयोग्यत्वरूपविषय

त्वातिरिक्तं ज्ञप्तिकर्मत्वं घटादावस्त्येवेति उक्तमसदित्याशंक्य निराकरोति ॥ नहीत्यादिना ॥ एकदेशिमतेनाह ॥ तदाकारावृ-
त्तिरिति ॥ घटाद्याकारांतःकरणवृत्तिरित्यर्थः ॥ तांचप्रतीति ॥ तदाकारावृत्तिर्ज्ञप्तिरिति मते तांप्रतिकर्मत्वं नाम तत्कारकविशे-
षत्वं । तत्प्रतिबिंबितं चैतन्यं ज्ञप्तिरिति मते तांप्रतिकर्मत्वं नाम तज्जन्येत्यादिरूपमिति विवेकः । घटादेश्चैतन्यकारकत्वाभावेन तत्का-
रकविशेषत्वरूपकर्मत्वस्य द्वितीयमतेऽयोगादिति ध्येयं । कर्त्रादिकारकव्यावृत्त्यर्थं विशेषपदं ॥ तज्जन्येति ॥ वृत्तिप्रतिबिंबित-
चैतन्यजन्येत्यर्थः । अतिशयविशेषणमेतत् । अतिशययोगित्वं अतिशयजन्यव्यवहारयोगित्वमित्यर्थो द्रष्टव्यः ।

रिति चेन्न । घटादावप्येतदन्यस्य ज्ञप्तिकर्मत्वस्याभावात् । नहि घटादावपि तदाकारवृत्तिः तत्प्रति-
बिंबितचैतन्यं वा ज्ञप्तिः । तांचप्रतिकर्मत्वं तत्कारकविशेषत्वं वा तज्जन्यावरणाभिभवरूपातिश-
ययोगित्वं वेति युक्तं । ज्ञातैकसत्सुखादौ शुक्तिरूप्यादौ चोक्तरूपज्ञप्तिकर्मत्वाभावापातात् ।

अन्यथा प्राप्तप्रकाशं प्रतिबंधरूपावरणस्य योऽभिभवो ध्वंसः तद्रूपातिशययोगित्वं । तदभिव्यक्ताधिष्ठानचैतन्यं एव स्यात् न घटादा-
विति ध्येयं । यद्वा वृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्यजन्योऽय आवरणाभिभवरूपोतिशयः भग्नावरणचित्संबंध इति यावत् । तद्रूपातिशययो-
गित्वमिति व्याख्येयं । इदं च घटादावस्तीति ध्येयं । ज्ञानकर्मत्वेन संप्रतिपक्षे दुःखादौ निरुक्तं कर्मत्वमव्याप्तमित्याह ॥ ज्ञातैकस-
तीति ॥ दुःखादीनामविद्यावृत्तितत्प्रतिबिंबितसाक्षिचैतन्यविषयत्वेनोक्तरूपज्ञप्तिद्वयंप्रतिकारकविशेषत्वाभावादित्यर्थः । एत-
दुपपादनाय ज्ञातैकसतीत्युक्तं । दुःखादीनां शुक्तिरूप्यादीनांच प्रातिभासिकत्वेन प्रतीतिसमयमात्रवृत्तित्वेन ज्ञातैकसत्त्वात्तत्र चाव-

रणाभावनआवरणाभिभवरूपातिशययोगित्वाभावेनकर्मत्वाभावापातात् । तथादुःखादेर्ज्ञातैकसत्त्वेनज्ञद्वयपेक्षयापूर्वभावित्वा
भावेनवृत्तिरूपज्ञसिकारकत्वरूपंकर्मत्वमपिनास्ति । कारकत्वस्यजज्ञकत्वगर्भत्वेनतस्यपूर्ववृत्तित्वघटितत्वात् अतोऽव्याप्तिरित्य
र्थः । उक्तयोःकर्मत्वलक्षणयोरतिव्याप्तिंचाह ॥ ब्रह्मणोपीति ॥ चरमवृत्तेर्ब्रह्माकारतयातांप्रतिब्रह्मणःकारकत्वात् चरमवृत्ते
श्चित्प्रतिफलनाभावेवृत्तेर्मूलाज्ञाननिवर्तकत्वायोगात्तदन्यथानुपपत्त्याघटाकारवृत्तिवत्चित्प्रतिफलनयुक्ततायाअवश्यंवांच्यत्वे
नब्रह्माकारवृत्तिप्रतिफलितचैतन्यंप्रतिब्रह्मणोपिकर्मत्वात् । सकलसामर्थ्यविधुरस्यकारकत्वंनास्तीत्येतच्चनिराकरिष्यतइतिहृदयं ।

ब्रह्मणोपिचरमवृत्तिविषयस्योक्तरूपांज्ञसिंप्रत्युक्तरूपकर्मत्वापाताच्च किंतुवृत्त्यभिव्यं
क्तंघटाद्यधिष्ठानचैतन्यंतज्ज्ञसिः नचतस्यघटादावपिव्यवहारादन्यत्कृत्यमस्ति । इयां
स्तुभेदः घटादिःखान्यज्ञसिकर्म चैतन्यंतुस्वस्वरूपज्ञसिकर्मेति । नद्वितीयः मोक्षेप

तादृशचैतन्यजन्यावरणाभिभवरूपातिशययोगित्वात्ब्रह्मण्यतिव्याप्तिरित्यर्थः । विषयत्वातिरिक्तंकर्मत्वंनिरस्यज्ञानजन्यव्यव
हारयोग्यत्वरूपंविषयत्वमेवकर्मत्वंघटादावित्याह॥किंत्विति॥तज्ज्ञसिःघटज्ञसिः । इत्येवत्वयावाच्यमितिशेषः॥तस्यज्ञसिरूपघटा
धिष्ठानचैतन्यस्य । एवंघटचैतन्ययोर्ज्ञसिकर्मत्वेपिआंतरालिकमेवभेदमाह ॥ इयांस्त्विति ॥ (स्वस्वरूपास्वाख्या) एवंस
तिकर्मत्वविषयत्वयोरैक्येनब्रह्मणोपिकर्मत्वावश्यंभावात्स्ववृत्तिविरोधादितिभावः ॥ मोक्षइति ॥ तथाचमोक्षकालेसाक्षिणो

निर्विषयत्वंस्यादितिभावः । मोक्षकालेपिसाक्षिणोऽप्यपूवसुखादिकमनुभूतमित्येवंरूपेणातीतविषयकत्वं भविष्यतीत्याशंक्यतद
तीतकिंसाक्षान्मोक्षसाक्षिणोविषयः । ज्ञानादिद्वारावा । नतावद्वितीयः । उपनायकस्यवृत्तिज्ञानस्यमोक्षेऽभावादित्यभिप्रे
त्यप्रथमपक्षंनिराचष्टे ॥ त्वन्मतेचेति ॥ वर्तमानस्यैवेति ॥ योग्यस्यैवसुखादेरित्यर्थः । तथाचातीतसुखादेःनसाक्षात्साक्षि
विषयत्वमितिभावः । साक्षिणोतीतविषयत्वेदूषणांतरमाह ॥ वह्निरिति ॥ वह्निरत्रपर्वतेपूर्वमासीदित्यनुमितौयथातीतवह्न्यु
ल्लेखोभवत्येवमोक्षसुषुप्तौचअतीतविषयोलेखरूपसंसारारूपोपप्लवःस्यात् । तथाचमोक्षसुषुप्त्योर्निष्प्रपंचतानस्यादित्यर्थः । त

राभावात् त्वन्मतेचवर्तमानस्यैवसाक्षात्साक्षिविषयत्वात् वह्निरासीदित्याद्यनुमि
ताविवसाक्षिज्ञानेमोक्षसुषुप्त्योरतीतविषयोलेखरूपोपप्लवापाताच्चनिर्विषयत्वेतुज्ञान
त्वंमेवनस्यात् तद्विविषयानुल्लेखित्वं । नतूल्लिखितस्यविषयस्यावर्तमानत्वमत्यंता

थाचज्ञानत्वंव्यापकसविषयत्वरहितत्वान्नज्ञानमात्मेतितत्राज्ञानत्वहेतोर्व्यभिचारःसुस्थइतिभावः । आत्मरूपंज्ञानंनिर्विषयमिति
द्वितीयपक्षंदूषयति ॥ निर्विषयत्वइति ॥ आत्मानज्ञानं, निर्विषयत्वात् घटवदित्यत्रनिर्विषयत्वंनामअवर्तमानविषयत्वंवा
अत्यंतासद्विषयकत्वंवा । आद्येऽतीतज्ञानेव्यभिचारः । द्वितीयेतुच्छज्ञानेव्यभिचारइत्याशंकांनिराकुर्वन्हेतुस्वरूपमाह ॥ तद्वीति
॥ निर्विषयत्वमित्यर्थः । अत्रबालमूकादिज्ञानव्यतिरिक्तत्वंहेतौविशेषणीयं । अत्रोनतत्रव्यभिचारइतिध्येयं । ननुनिर्विषयत्वेज्ञान
मेवनस्यादित्युक्तमयुक्तं निर्विषयत्वेपिकदाचित्सविषयत्वमात्रेणज्ञानत्वमस्तु । तथाचमोक्षकालीनात्मरूपज्ञानस्यसंसारवस्थायांस

न्यायामृ०
॥ ७२ ॥

विषयकत्वाज्ज्ञानत्वमुपपन्नमित्यप्रयोजकतामाशंक्यनिराकरोति ॥ न चेति ॥ सप्रतियोगिकइति ॥ तथाचाभावादौ सप्रतियोगि
कत्वादीनां स्वभावत्वमिव ब्रह्मरूपज्ञानेऽपि सविषयत्वं स्वभावएवेत्यंगी कर्तव्येकदाचित्सविषयत्वस्याप्रयोजकत्वात् । मोक्षे चात्मरूपज्ञा
नस्य सविषयकत्वाभावाज्ज्ञानत्वं न स्यादेवेत्यर्थः । मोक्षे विषयानुल्लेखे ब्रह्मरूपज्ञानस्य ज्ञानं स्वभावहान्यापत्त्या ज्ञानत्वाभावमुक्त्वा दो
षांतरमाह ॥ परमेति ॥ मोक्षे आत्मरूपज्ञानस्य निर्विषयत्वांगीकारे आनंदस्य आत्मरूपज्ञानाविषय (त्वापत्त्या) त्वप्राप्त्या आनंदप्रकाश
एव न) दाप्रकाश एव स्यात् । तथाच मोक्षस्य परमपुरुषार्थत्वं न स्यादित्यर्थः । न च आनंदरूपत्वाद्युक्तं परमपुरुषार्थत्वमिति वाच्यं । द्रवि
सत्त्वं वा येनातीतादिज्ञाने तु च्छज्ञाने च व्यभिचारः स्यात् न च कदाचित्सविषयत्वमात्रेण ज्ञानत्वं । सप्र
तियोगिके अभावादौ सप्रतियोगिकत्ववत् सविषयके इच्छादौ घटादिज्ञाने च सविषयकत्वादेः स्वभाव
त्वदर्शनात् परमपुरुषार्थे मोक्षे आनंदाप्रकाशापाताच्च । अर्थप्रकाशत्वरूपं ज्ञानस्वभावाभावेऽपि ज्ञानत्वे
णवत्त्वे हि प्रारिवृद्धं न तु द्रविणत्वेऽस्तस्य यायेनानंदप्रकाशोऽवश्यं वाच्य इति भावः । निर्विषयत्वे ज्ञानमवेन स्याद्वदिति भगव
त्पादीयवाक्ये निर्विषयत्वाज्ज्ञानमेव न स्यादित्यंशमुपपाद्य घटवदित्यंशमुपपादयति ॥ अर्थेति ॥ ज्ञानस्वभावेति ॥ ज्ञानस्वरू
पलक्षणेत्यर्थः । “बुद्धिरर्थप्रकाशनं” मिति वचनादिति भावः । नन्वर्थप्रकाशात्मकत्वरूपज्ञानस्वभावाभावेऽपि ज्ञानत्वमस्तु न च
घटादेरपि ज्ञानत्वापत्तिः अर्थाप्रकाशकं यज्जडंतद्व्यावृत्तत्वमेव ज्ञानत्वमित्यंगीकृतत्वात् घटादेस्त्वर्थाप्रकाशात्मकजडव्यावृत्तेर
भावादिति चेन्न । ज्ञानस्यार्थप्रकाशात्मकत्वाभावेऽर्थाप्रकाशकजडव्यावृत्तेरेव संकुमशक्यत्वादित्याह ॥ अर्थाप्रकाशेति ॥

श्रीनिवा०

जडत्व०

१।४

॥ ७२ ॥

ज्ञात्रभावादिति॥ न तावदात्मस्वरूपभूतज्ञानस्य आत्मैव ज्ञाता कर्तृत्वकर्मत्वयोरेकत्र विरोधात् । नापि परः मोक्षे पराभावादित्यर्थः । एवं कर्तृकर्मणोरभावेऽपि ज्ञानत्वमस्त्वित्यत आह ॥ नहीति ॥ नन्वात्मस्वरूपज्ञानस्यानादित्वान्न ज्ञात्राद्यपेक्षा अनादिनभरणपेक्षत्वादित्यत आह ॥ यदि चेति ॥ तदनपेक्षा कर्त्राद्यनपेक्षा । ब्रह्मसत्तायाः ब्रह्मकर्तृकसत्तायाः अस्ति ब्रह्मेत्यादाविति शेषः । ब्रह्म

घटादेरपि ज्ञानत्वापात्ताच्च अर्थाप्रकाशात्मकजडव्यावृत्तेरपि अर्थप्रकाशात्मकत्वं विनाऽयोगाच्च ।

एवं ज्ञात्रभावादपि न ज्ञानं । न हि भोज्यभोक्तुरहिताभुक्तिरस्ति । यदि च ज्ञानस्यानादित्वात्तदनपेक्षातर्ह्यनादेः प्रागभावादेः प्रतियोगिनिजातिरूपस्य धर्मस्य व्यक्तिरूपे धर्मिणि जीवब्रह्मविभागस्य च धर्मिप्रतियोगिनोर्वेदरूपस्य शब्दस्य च वक्तृवाच्ययोरज्ञानस्य चाश्रयविषययोर्ब्रह्मसत्तायाश्च कर्तर्यपेक्षान स्यात् । तथा चास्ति ब्रह्मेत्यादौ कर्तरिलकारो न स्यात् । अतीतादिज्ञानस्येश्वरज्ञानस्य चोत्पत्त्यर्थं विषयाद्यनपेक्षत्वेऽपि तन्निरूप्यत्वदर्शनेन ज्ञानस्य ज्ञातृज्ञेयनिरूप्यत्वस्वभावत्वाच्च ।

सत्तायाः कर्तर्यपेक्षानास्त्येवेति चेत्तत्राह ॥ तथा चेति ॥ कर्तरि कर्त्रर्थे लकारः अस्तीत्यत्र लङ् रूपः । कर्तरिलटोविधानादिति भावः । ननु ज्ञातृज्ञेयादिनिरूप्यत्वस्वभावत्वमप्युत्पत्त्यर्थमेवांगीकार्यं आत्मज्ञानस्य चात्मादित्वेन तदभावान्न तन्निरूप्यत्वस्वभावत्वकल्पनमिति मंदाशङ्कानिरासायोक्तं ॥ अतीतादीति ॥ दृष्टान्तोयं । ईश्वरादिज्ञानं दार्ष्टान्तिकमिति बुद्ध्याविवेकः । अतीतादिज्ञानस्य विष

विषयकत्वाज्ज्ञानत्वमुपपन्नमित्यप्रयोजकतामाशङ्क्यनिराकरोति ॥ नचेति ॥ सप्रतियोगिकइति ॥ तथाचाभावादौ सप्रतियोगि
 कत्वादीनां स्वभावत्वमिव ब्रह्मरूपज्ञानेऽपि सविषयत्वं स्वभावएवेत्यङ्गीकर्तव्येकदाचित्सविषयत्वस्याप्रयोजकत्वात् । मोक्षे चात्मरूपज्ञा
 नस्य सविषयकत्वाभावाज्ज्ञानत्वं न स्यादेवेत्यर्थः । मोक्षे विषयानुल्लेखे ब्रह्मरूपज्ञानस्य ज्ञानस्वभावहान्यापत्त्या ज्ञानत्वाभावमुक्त्वादौ
 पांतरमाह ॥ परमेति ॥ मोक्षे आत्मरूपज्ञानस्य निर्विषयत्वाङ्गीकारे आनन्दस्य आत्मरूपज्ञानाविषय (त्वापत्त्या) त्वप्राप्त्या आनन्दप्रकाश
 एव न) दाप्रकाशएकस्यात् । तथाच मोक्षस्य परमपुरुषार्थत्वं न स्यादित्यर्थः । नचानन्दरूपत्वाद्युक्तं परमपुरुषार्थत्वमिति वाच्यं । द्रवि
 सत्त्वं वा येनातीतादिज्ञानेतुच्छज्ञाने च व्यभिचारः स्यात् नच कदाचित्सविषयत्वमात्रेण ज्ञानत्वं । सप्र
 तियोगिके अभावादौ सप्रतियोगिकत्ववत्सविषयके इच्छादौ घटादिज्ञाने च सविषयकत्वादेः स्वभाव
 त्वदर्शनात् परमपुरुषार्थे मोक्षे आनन्दप्रकाशापाताच्च । अर्थप्रकाशत्वरूपज्ञानस्वभावाभावेऽपि ज्ञानत्वे
 णवत्त्वे हि पारिवृद्धं नतु द्रविणत्वेऽतस्तद्व्यायेनानन्दप्रकाशोऽवश्यं वाच्यइति भावः । निर्विषयत्वे ज्ञानमवेन स्याद्धटवदिति भगव
 त्पादीयवाक्ये निर्विषयत्वाज्ज्ञानमेव न स्यादित्यंशमुपपाद्य घटवदित्यंशमुपपादयति ॥ अर्थेति ॥ ज्ञानस्वभावेति ॥ ज्ञानस्वरू
 पलक्षणेत्यर्थः । “बुद्धिरर्थप्रकाशन” मिति वचनादिति भावः । नन्वर्थप्रकाशात्मकत्वरूपज्ञानस्वभावाभावेऽपि ज्ञानत्वमस्तु नच
 घटादेरपि ज्ञानत्वापत्तिः अर्थाप्रकाशकं यज्जडं तद्व्यावृत्तत्वमेव ज्ञानत्वमित्यङ्गीकृतत्वात् घटादेस्त्वर्थाप्रकाशात्मकजडव्यावृत्तेर
 भावादिति चेन्न । ज्ञानस्यार्थप्रकाशात्मकत्वाभावेऽर्थाप्रकाशकजडव्यावृत्तेरेव वक्तुमशक्यत्वादित्याह ॥ अर्थाप्रकाशेति ॥

ज्ञात्रभावादिति॥ न तावदात्मस्वरूपभूतज्ञानस्य आत्मैवज्ञाता कर्तृत्वकर्मत्वयोरेकत्रविरोधात्। नापि परः मोक्षेपराभावादित्यर्थः। एवं कर्तृकर्मणोरभावेऽपि ज्ञानत्वमस्त्वित्यत आह ॥ नहीति ॥ नन्वात्मस्वरूपज्ञानस्यानादित्वान्न ज्ञात्राद्यपेक्षा अनादिनः परानपेक्षत्वादित्यत आह ॥ यदि चेति ॥ तदनपेक्षा कर्त्राद्यनपेक्षा । ब्रह्मसत्तायाः ब्रह्मकर्तृकसत्तायाः अस्ति ब्रह्मेत्यादाविति शेषः । ब्रह्म

घटादेरपि ज्ञानत्वापात्ताच्च अर्थाप्रकाशात्मकजडव्यावृत्तेरपि अर्थप्रकाशात्मकत्वं विनाऽयोगाच्च ।

एवं ज्ञात्रभावादपि न ज्ञानं । न हि भोज्यभोक्तुरहिताभुक्तिरस्ति । यदि च ज्ञानस्यानादित्वात्तदनपेक्षा तर्ह्यनादेः प्रागभावादेः प्रतियोगिनिजातिरूपस्य धर्मस्य व्यक्तिरूपे धर्मिणि जीवब्रह्मविभागस्य च धर्मिप्रतियोगिनोर्वेदरूपस्य शब्दस्य च वक्तृवाच्ययोरज्ञानस्य चाश्रयविषययोर्ब्रह्मसत्तायां च कर्तर्यपेक्षान स्यात् । तथा चास्ति ब्रह्मेत्यादौ कर्तरिलकारो न स्यात् । अतीतादिज्ञानस्येश्वरज्ञानस्य चोत्पत्त्यर्थं विषयाद्यनपेक्षत्वेऽपि तन्निरूप्यत्वदर्शनेन ज्ञानस्य ज्ञातृज्ञेयनिरूप्यत्वस्वभावत्वाच्च ।

सत्तायाः कर्तर्यपेक्षानास्त्येवेति चेत्तत्राह ॥ तथा चेति ॥ कर्तरि कर्त्रर्थे लकारः अस्तीत्यत्र लङ् रूपः । कर्तरिलटो विधानादिति भावः । ननु ज्ञातृज्ञेयादिनिरूप्यत्वमप्युत्पत्त्यर्थमेवांगीकार्यं आत्मज्ञानस्य चात्मादित्वेन तदभावान्न तन्निरूप्यत्वस्वभावत्वकल्पनमिति मंदाशङ्कानिरासायोक्तं ॥ अतीतादीति ॥ दृष्टान्तोयं । ईश्वरादिज्ञानं दार्ष्टान्तिकमिति बुद्ध्याविवेकः । अतीतादिज्ञानस्य विष

न्यायामृ०

॥ ७३ ॥

याभावाज्ञोत्पत्त्यर्थं तदपेक्षा ईश्वरज्ञानस्य तु नित्यत्वादिति ज्ञेयं । ज्ञानस्य ज्ञेयादिनिरूप्यस्वभावत्वेऽनुभवं प्रमाणयति ॥ इदमिति ॥
इदमिति विषयस्य अहमिति ज्ञातुरुल्लेख इति ज्ञातव्यं ॥ ज्ञातुरिति ॥ ज्ञातुर्योर्थप्रकाशः तदेव ज्ञानमित्यर्थः । ज्ञातुरितिकर्त्रपेक्षा अर्थे
तिज्ञेयापेक्षा चोक्तेति भावः । ज्ञानविशेषाभ्यां प्रमाऽप्रमाभ्यां बहिर्भूतत्वाच्च नात्मा ज्ञानमित्याह ॥ किंचात्मेति ॥ तद्वेद्यस्य प्रमारूपसा
क्षिवेद्यस्य प्रमायास्सदर्थविषयकत्वनियमादिति भावः । नन्वित्यनंतरं (यइति) यदिति शेषः ॥ अंतःकरणेति ॥ अंतःकरण

इदमहं जानामीति ह्यनुभवः । उक्तं हि विवरणे । “ज्ञातुरर्थप्रकाशस्य ज्ञानत्वा”दिति । तथाच “ज्ञातृज्ञेय
विहीनं ते ब्रह्म ज्ञानात्मकं यदि । भोक्तृभोज्यविहीनापि भवेत्तर्हि भुजिक्रिया” । किंचात्मा ज्ञानं चेत्प्र
मा भ्रमो वा । नाद्यः । तद्वेद्यस्याविद्यादेस्तात्त्विकत्वापातात् । नांत्यः । दोषाजन्यत्वात् । नन्वंतःकरणवृ
त्तिप्रतिबिंबितस्स प्रमा । अविद्यावृत्तिप्रतिबिंबितस्तु भ्रम इति चेन्न । स्वभावप्रभं प्रत्यस्यानुत्तरत्वात् ।

वृत्तिप्रतिबिंबितात्मचैतन्यमितियावत् ॥ अविद्येति ॥ अविद्यावृत्तिविंबितसाक्षिचैतन्यमितियावत् ॥ स्वभावेति ॥
यन्मोक्षेऽप्यनुनिवर्तमानं शुद्धात्मस्वभावभूतं ज्ञानं तत्प्रमारूपं वा भ्रमरूपं वेति प्रश्नस्यांतःकरणवृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्यादेः प्रमात्वा
दिकथनस्यानुत्तरत्वात् । वृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्यादेः संसारकालीनत्वात् तत्प्रमात्वादिकथनमयुक्तमित्यर्थः । नन्वात्मरूपं ज्ञानं स्व
भावतः प्रमाऽप्रमा बहिर्भूतमिति स्वभावप्रश्नस्योत्तरं वदाम इति चेत्तत्राह ॥ स्वभावत इति ॥ रूपद्वयेति ॥ प्रमात्वाप्रमात्वाख्यं च

श्रीनिवा०

जडत्व०

१।४

॥ ७३ ॥

मद्वयेत्यर्थः ॥ ज्ञानमपीति ॥ यावद्विशेषाभावेसामान्यायोगाद्विचारइतिभावः ॥ निरस्तत्वादिति ॥ अस्वप्रकाशत्वं दृश्य
त्वमित्यत्रेतिशेषः ॥ आत्मत्वमिति ॥ अनात्मत्वप्रतियोगिभूतमित्यर्थः ॥ एकत्वादिति ॥ जातेरनेकानुगतत्वावश्यभावा
दित्यर्थः । ननुविशिष्टात्मनां बहूनां सत्त्वात्तदनुगतमात्मत्वं जातिर्भविष्यतीत्यत आह ॥ विशिष्टेति ॥ तथाचविशिष्टात्मनां मि
थ्यात्वेनपक्षनिक्षिप्तत्वेनतत्रानात्मत्वहेतोर्भागासिद्धिरित्यर्थः ॥ निरस्तत्वादिति ॥ तथाचज्ञातृत्वादीनामात्मत्वेअज्ञातृत्वम

स्वभावतोरूपद्वयहीनश्चेत्स्वभावतोज्ञानमपिनस्यात् । नतृतीयः । निरस्तत्वात् ।

चतुर्थेपिनतत्त्वदात्मत्वंजातिविशेषः । आत्मनएकत्वात् । विशिष्टात्मनांभे

देपितेषांपक्षनिक्षिप्तत्वात् । नापिज्ञातृत्वंवाज्ञानत्वंवास्वप्रकाशत्वंवा निरस्त

त्वात् । नाप्यानंदत्वं । जन्मादिमत्यऽनात्मनिवैषयिकानंदेऽनानंदत्वासिद्धेः ।

ज्ञानत्वमस्वप्रकाशत्वंचानात्मत्वमित्युक्तं स्यात् तथाचाद्यस्याहमर्थेऽसिद्धिः द्वितीयस्यवृत्तिज्ञानेतृतीयस्यफलाव्याप्यत्वेसत्यपरो
क्षव्यवहारयोग्यत्वाभावरूपस्यघटादौअविद्यादौचासिद्धिः शुक्तिरूप्येसाधनवैकल्यंचेतिनिरस्तमित्यर्थः ॥ वैषयिकेति ॥
तस्यमिथ्यात्वेनपक्षनिक्षिप्तत्वादितिभावः । ननुवैषयिकानंदस्यात्माभिन्नत्वेनपक्षबहिर्भावएवेतिनासिद्धिरित्यतउक्तंजन्मादिम
त्यनात्मनीति । अनात्मनि जडइत्यर्थः । तथाचानादिभूतेनचेतनभूतेनात्मनानाभेदइतिभावः । ननुनात्मस्वरूपानंदातिरिक्तो

वैषयिकानंदोस्ति नचविषयभोगादिजन्योऽनुभवसिद्धइतिवाच्यं । विषयसंबन्धेनापिआत्मस्वरूपानंदएवाभिव्यज्यतइतिविवर
णोक्तेरितितत्राह ॥ तस्यापीति ॥ वैषयिकानंदस्याप्यात्मस्वरूपत्वइत्यर्थः । अनुभवेन प्रत्यक्षेण ॥ सार्धनेति ॥ सुखंतारत
म्यवत् उत्कृष्टापकृष्टसाधनजन्यत्वादितियुक्त्याचेत्यर्थः ॥ नस्यादिति ॥ तथाचवैषयिकानंदस्यानुभवादिसिद्धतारतम्यव
त्त्वान्नाखंडैकरसात्माभिन्नत्वमितिभावः । नन्वानंदेनतारतम्यं किंत्वभिव्यक्तावेव तत्तारतम्यमेवचानंदेउपचर्यते उक्तानुभवा
दिकमपितदभिव्यक्तितारतम्यविषयकत्वेनान्यथासिद्धमित्यतआह ॥ अखंडेति ॥ यत्सावयवंवस्तुतत्रकेषांचिदवयवानांव्य

तस्याप्यात्मत्वेनीरपानजातात्क्षीरपानजंसुखमधिकमित्यनुभवेनसैषानंदस्यमीमांसाभवतीत्यादि
श्रुत्यासाधनतारतम्यादियुक्त्याचसिद्धमानंदतारतम्यंचनस्यात् । अखंडेस्वरूपानंदेअभिव्य
क्तितारतम्यस्याप्ययोगात् । विरोधिनोदुःखस्यसर्वात्मनाभावेपिसुखेतारतम्यानुभवाच्च ।

कौवस्तुनोऽपकृष्टाव्यक्तिः बह्ववयवव्यक्तौचोत्कृष्टाव्यक्तिरित्याद्यभिव्यक्तितारतम्यंसंखंडेसावयवेएववस्तुनिदृष्टं नाखंडेआत्म
स्वरूपानंदइत्यर्थः । ननुवैषयिकानंदआत्मस्वरूपमेव । नचतारतम्यानुपपत्तिः यावानानंदस्तावतीदुःखनिवृत्तिर्भवतीतितद्विरो
धियदुःखंतन्निवृत्तावेवतारतम्यांगीकारादित्यतआह ॥ विरोधिनइति ॥ सर्वात्मनादुःखंतद्वंसाभ्यांरहितेकस्मिंश्चित्पुरुषेनीर
पानजात्क्षीरपानजंसुखमधिकमितिसुखतारतम्यानुभवात्स्वरूपानंदेचतदयोगान्तदतिरिक्तेवैषयिकानंदेगीकार्येतत्रानानंदत्वंहे

तोरसिद्धिरितिभावः । वैषयिकानंदस्यस्वरूपानंदाद्देनानुभूयमानत्वादपितदतिरिक्तोवैषयिकानंदोस्तीतिवक्तव्यमित्याह ॥ अंतःकरणेति ॥ यथास्वरूपज्ञानातिरिक्तमंतःकरणवृत्तिरूपंज्ञानंजानामीत्यनुभवविषयोंगीक्रियते तथाहंसुखीत्यनुभवविषयभूतंस्वरूपानंदातिरिक्तंअंतःकरणवृत्तिरूपंवैषयिकंसुखमप्यवश्यमंगीकार्यं । एवंचांतःकरणवृत्तिरूपज्ञानवदंतःकरणवृत्तिरूपजडभूतवैषयिकानंदानंगीकारेऽहंसुखीतिअहमर्थस्यसुखित्वावगाह्यनुभवोनस्यात् । स्वरूपसुखस्याहमर्थनिष्ठत्वाभावात् । ननुअहमितिप्रतीयमानोप्यात्मैवेतिचेन्न । तर्हिंसुतरामहंसुखीत्यनुभवायोगः । अहमितिप्रतीयमानस्यात्मनस्सुख(आनंद)स्वरूपत्वात्स्व

अंतःकरणवृत्तिरूपज्ञानवत्तद्वृत्तिरूपसुखाभावेअहंसुखीत्यनुभवायोगीच्च । अनानंदत्वस्यमिथ्यात्वं प्रत्यप्रयोजकत्वाच्च । नाप्यहंत्वं । तदभावस्याहंकारेऽसिद्धेः । आत्मनिव्यभिचाराच्च । नापिप्रत्यक्त्वं । उक्तादन्यस्यतस्याभावात् । नाप्यपरिच्छिन्नत्वं । निरसिष्यमाणत्वात् । नाप्यबाध्यत्वं ।

स्मिन्स्ववत्तायानिर्विशेषवादिनात्वंयावक्तुमशक्यत्वात् । तथाच(स्वरूपानंदातिरिक्ते)वैषयिकानंदेगीकार्येतत्रानानंदत्वहेतोरसिद्धिरितिभावः । अप्रयोजकतांचाह ॥ अनानंदत्वस्येति ॥ तद्रूपानात्मत्वस्येत्यर्थः ॥ आत्मनीति ॥ अहंकारनिष्ठाहंत्वस्याभावआत्मन्यप्यस्तीतिअनहंत्वहेतोर्व्यभिचारइतिभावः ॥ उक्तादन्यस्येति ॥ आत्मत्वनंदत्वाहंत्वादेःसकाशादन्यस्यप्रत्यक्त्वस्याभावादित्यर्थः । तच्चदूषितमितिभावः ॥ निरसिष्यमाणत्वादिति ॥ अपरिच्छिन्नत्वमात्मत्वंचेदनात्मत्वादित्यस्यपरिच्छिन्न

त्वादित्यर्थः स्यात् । सचपरिच्छिन्नत्वहेतुः देशकालादावसिद्ध्यादिनानिरसिष्यतइतिभावः ॥ साध्येति ॥ तथाचानात्मत्वंनाम
 बाध्यत्वमित्युक्तं स्यात् । तदेवचमिथ्यात्वमितिसाध्यावैशिष्ट्यमित्यर्थः ॥ आत्मशब्दवाच्यइति ॥ “आत्मादेहेधृतौजीवे(जीवे
 धृतौदेहे)स्त्रभावेपरमात्मनी”त्यभिधानादितिभावः ॥ तल्लक्ष्यत्वमिति ॥ तथाचात्मनिआत्मशब्दालक्ष्यत्वरूपानात्मत्वाभा
 वान्नव्यभिचारः । आत्मशब्दवाच्येदेहादौसत्त्वान्नासिद्धिरितिभावः ॥ तत्प्रतिपाद्यत्वंमिति ॥ वाच्यत्वलक्ष्यत्वसाधारणमि
 त्यर्थः । हेतोः आत्मशब्दालक्ष्यत्वहेतोः । आत्मशब्दलक्ष्यत्वस्यकेवलान्वयित्वादितिभावः । आत्मशब्दाप्रतिपाद्यत्वरूपहेतोर
 (हेतोः)साध्यावैशिष्ट्यात् । नाप्यात्मशब्दवाच्यत्वं । अवाच्येआत्मनिहेतोर्व्यभिच
 रात् आत्मशब्दवाच्येदेहादावसिद्धेश्च । नापितल्लक्ष्यत्वं । तत्प्रतिपाद्यत्वमात्रंवा ।
 इन्द्रियादावात्मशब्दलक्ष्येहेतोर्भागासिद्धेः । नापिपराभिप्रेतं । मयाज्ञातृत्वमात्मत्व
 मित्यङ्गीकारात् । तस्मान्नचतुर्थः । नापिपंचमः । मयाअज्ञातृत्वंजडत्वंमित्यङ्गीकारात् ।
 पिलक्षणयातत्प्रतिपाद्येन्द्रियादावसिद्धिश्चद्रष्टव्या ॥ परेति ॥ मायावाद्यपेक्षयापरेषांतत्त्ववादिनामस्माकंयदभिप्रेतमात्मत्वंतदे
 वमयापिद्वेतूक्रियतइतिवक्तुंनशक्यंतइत्यर्थः ॥ मयेति ॥ यथोक्तमाचार्यैः “जडत्वंचाप्रमातृत्वमेवे”ति । तथाचतदभावरूपा
 नात्मत्वंचनत्वयाहेतूकर्तुंशक्यं । आत्मनिव्यभिचारादहमर्थेऽसिद्धेश्चेतिभावः । पराभिप्रेतमेवजडत्वमितिपंचमःकुतो नयुक्तइ
 त्यतआह ॥ मयेति ॥ तच्चात्मादौव्यभिचारादिमात्वयावक्तुंनशक्यंतइतिभावः । तत्त्वशुद्धिः मायावा(दि)दग्रंथविशेषः ॥

निरस्तइति ॥ अचेतनत्वंजडत्वमेव तच्चदूषितमितिभावः । यद्वाऽचेतनत्वंचेतनत्वाभावः तत्रचेतनत्वंजातिविशेषोवाज्ञातृत्वं
वेत्याद्यात्मत्वनिर्वचनदूषणेनदूषितप्रायं । अतोमिथ्यात्वसाधनायपरोपन्यस्तोऽचेतनत्वहेतुरपिपरास्तइत्यर्थः ॥ इतिजडत्वहे
तुभंगविवरणं ॥ ४ ॥ देशतइति ॥ देशांतरेऽसत्त्वमित्यर्थः ॥ कालतइति ॥ कालांतरेऽसत्त्वमित्यर्थः ॥ वस्तुतइति ॥
अन्योन्याभाववत्त्वमित्यर्थः । देशकालयोर्हेत्वभावंप्रत्यक्षा(गमानुमानै)नुमानागमैरुपपादयति ॥ अवकाशरूपेति ॥ अ

एतेनतत्त्वशुद्ध्युक्तोऽचेतनत्वहेतुरपिनिरस्तइति ॥ ५ ॥ इतिजडत्वहेतुभंगः ॥ ४ ॥ परिच्छिन्नत्वम
पिदेशतःकालतोवस्तुतोवा । नाद्यद्वितीयौ । देशकालाज्ञानेषुत्वदभिमतोवियदादेरूप्यादे
अप्रतिपन्नोपाधिस्थनिषेधेचासिद्धेः । अवकाशरूपदेशस्यकालस्यचाऽपरिच्छिन्न(तयैव)त्वेनैवध
र्मिग्राहिणासाक्षिणा “आकाशवत्सर्वगतश्चनित्यः । सदेवसौम्येदमग्रे । दृष्ट्वैवलंसुच्यते ।

व्याकृताकाशरूपेत्यर्थः ॥ अपरिच्छिन्नत्वेनैवेति ॥ देशस्यदेशांतरनिष्ठात्यंताभावाप्रतियोगित्वेनैवकालस्यचप्रध्वंसाप्रतियो
गित्वेनैवेत्यर्थः ॥ इदमग्रइति ॥ जगत्सृष्टेःप्राक्प्रलयेकालस्यसत्त्वोक्त्यानित्यत्वसिद्धिरित्यर्थः ॥ दृष्ट्वैवेति ॥ दृष्ट्वेत्यस्यदर्श
नानंतरमित्यर्थः । तथाचापरोक्षज्ञानेनसर्वस्यापिजगतोनिवृत्तत्वात्कृतकरजोवद्वेणुसंघर्षजाग्निवच्चस्वस्यापिनष्टत्वात्तदनंतरमि
त्युक्त्यासाक्षात्कारानंतरमपिकालःप्रतीयते । तथाचतस्यनिवर्तकाभावेननित्यत्वावगमान्नकालतःपरिच्छिन्नत्वमित्यर्थः ॥

अथेति॥ “यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते कामायेऽस्य हृदि स्थिता” इति ज्ञानेन सर्वकामप्रहाणानंतरममृतो भवतीत्युच्यते । तथा च ज्ञानेन सर्वकामप्रहाणानंतरमपि कालसत्त्वस्याथेत्यनेनावगम्यतु नित्यत्वसिद्धिरित्यर्थः ॥ यत्र त्विति ॥ यत्र त्वस्येत्यस्यैस्यामवस्थायामित्यर्थकत्वेनाविद्यानिवृत्तिरूपमोक्षावस्थायामपि कालसत्त्वप्रतीत्या तस्य नित्यत्वसिद्धेर्न तस्य कालतः परिच्छेद इति भावः । नन्वाकाशेना नित्यत्वरूपकालपरिच्छेदराहित्यं “तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूत” इति श्रुतेः सिद्धज्जन्यत्वेन हेतुना ध्वंसप्रतियोगित्वरूपकालपरिच्छिन्नत्वस्याकाशोऽनुमातुं शक्यत्वादित्यत आह ॥ आकाश इति ॥ नाव्याकृताकाशविषया (येन) श्रुतिः किंतु भूतका

अथ मर्त्योऽमृतो भवति । यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवांभू “दित्यादि श्रुत्या सदा सर्वत्र कार्यदर्शनादियुक्त्या च सिद्धेः । “आकाशः संभूत” इत्यादि श्रुतेश्च भूताकाशविषयत्वात् । उक्तं चाकाशद्वैतमन्यत्र । अत्र देशो नास्ति इदानीं कालो नास्तीत्यव्याहृतत्वाच्च ।

शविषया । भागासिद्धिश्चाव्याकृताकाश एवास्माभिरभिहितेत्याशयः । आकाशद्वयमंप्रामाणिकमिति चेत्तत्राह ॥ उक्तं चेति ॥ भूताकाशोऽव्याकृताकाशश्चेत्याकाशद्वयं वियत्पां देसु धायां टीका कृद्भिरस्माभिश्च चंद्रिकायां प्रतिपादितमित्यर्थः । देशकालयोर्देशांतरेऽसत्त्वरूपं देशतः परिच्छिन्नत्वं कालांतरेऽसत्त्वरूपं कालतः परिच्छिन्नत्वं च वदतात्र देशो नास्ति इदानीं कालो नास्तीति प्रतीतिरंगीकार्या अस्तीति चेत्तत्राह ॥ अत्रेति ॥ अत्रेदानीं शब्दाभ्यामधिकरणतया देशकालौ निर्दिश्य पुनस्तयोर्निषेधे व्याहृतिरित्यर्थः ।

नन्वत्रदेशो नास्ति इदानीं कालो नास्तीति प्रतीत्या देशकालयोर्देशांतरादावसत्त्वरूपं परिच्छिन्नत्वं नोच्यते येन व्याहृतिः स्यात् किंतु ब्रह्मकुत्रचित्कदाचिद्देशकालौ विनास्तीति । तथाच यत्र यदा ब्रह्मास्ति तत्र तदा देशकालयोरभावप्राप्त्या देर्देशांतरादावसत्त्वरूपं परिच्छेदसिद्धिरित्यत आह ॥ ब्रह्मेति ॥ कुत्रचित्कदाचिच्छब्दाभ्यां देशकालौ निर्दिश्य पुनस्तौ विना ब्रह्मास्तीत्यभिधाने व्याघात इत्यर्थः । किंच देशकालयोर्देशांतरादावसत्त्वरूपं परिच्छेदनिरूपणार्थमपि देशकालयोरपरिच्छेदसिद्धिरित्याह ॥ देशकालयोरिति ॥ देशादेर्देशांतरादावसत्त्वरूपं परिच्छिन्नत्वं वदता यदुपाधौ देशकालौ वर्तते तदुपाधौ तयोर्निषेधे विरोधापत्त्या देशकालयोर्निषेधे

ब्रह्मकुत्रचित्कदाचिद्देशकालं च विनास्तीत्यस्यापि व्याहृतत्वाच्च । देशकालयोः
स्वोपाधौ निषेधे विरोधेनाविरोधाय निषेधोपाधितया देशकालांतरयोरावश्यकत्वाच्च ।

धोपाधिभूतावन्यौ सत्यभूतौ देशकालौ देशांतरादावसत्त्वरूपं परिच्छेदशून्यावपरिच्छिन्नावेव वक्तव्यौ । तयोरपि पुनर्देशांतरादावसत्त्वरूपं परिच्छेदवत्त्वे पुनस्तयोर्यदुपाधौ तौ देशकालौ वर्तते तदुपाधावेव तयोर्निषेधे विरोधापत्त्या पुनस्तयोर्देशकालयोर्निषेधाधिष्ठानभूतावन्यौ देशकालौ सत्यभूतौ अपरिच्छिन्नावेव वाच्यावित्येव मनवस्था स्यादतस्तस्मिन् कयोश्चिद्देशकालयोर्देशांतरादावसत्त्वरूपं परिच्छेदाभावरूपमपरिच्छिन्नत्वमंगीकार्यमतो सिद्धिरिति भावः । ननु देशांतरादावसत्त्वरूपं परिच्छिन्नत्वं नोच्यते । येनैतन्निषेधाधि(करण)ष्ठान(भूत)तया देशकालांतरयोस्सत्यभूतयोरपरिच्छिन्नयोः स्वीकारापत्तिः । किं नाम (अंतरप्रदं विहाय) देशादावस

न्यायामृ०

॥ ७७ ॥

श्रीनिवा०

परिच्छि०

१।५

॥ ७७ ॥

त्वमेवदेशादिपरिच्छिन्नत्वमित्युच्यते । इदंचदेशकालेचास्ति देशस्वरूपेदेशस्यावृत्तित्वात् कालस्वरूपेचकालस्यावृत्तेः । अन्यथाऽऽत्माश्रयात् । अतोदेशादौनिषेधरूपपरिच्छिन्नत्वसद्भावेननासिद्धिरित्यतआह ॥ देशइति ॥ स्वनिर्वाहकतयेति ॥ स्वस्मिन्स्वस्याधाराधेयभावघटकतयेत्यर्थः । नात्माश्रयदोषेणदेशकालयोःस्वस्वरूपेऽवृत्तिर्वाच्या । प्रमेयत्वादिवदभेदेनसंबन्धेनस्वस्मिन्नपिवृत्तेःप्रामाणिकत्वात् । तथाचदेशकालयोर्देशादावसत्त्वरूपंपरिच्छिन्नत्वमप्यसिद्धमितिभावः । प्रतिज्ञांतामज्ञानेहेत्वसिद्धिमुपपादयति ॥ अज्ञानस्येति ॥ अपरिच्छिन्नत्वोपपादनायसर्वगतेत्युक्तं । (सर्वगत)अपरिच्छिन्नदेशकालोपादा(नं

देशस्सर्वत्रास्तिकालस्सदास्तिपूर्वःकालइत्याद्यवाधितप्रतीत्यातयोःस्वनिर्वाहकतयाप्रमेयत्वादिवत्स्वसंबन्धसंभवाच्च । अज्ञानस्यचसर्वगतदेशकालोपादानत्वेनसर्वगतं ब्रह्मप्रतिविषयसंबन्ध्यावरणत्वेनचदेशादिपरिच्छेदायोगात् ।

चाज्ञानं)नत्वादज्ञानंसर्वगतमेववाच्यमिति नतस्यपरिच्छिन्नत्वमित्यर्थः । अज्ञानस्यापरिच्छिन्नत्वमेत्युक्त्यंतरंसर्वगतं ब्रह्मेति । द्विविधमावरणंलोकेदृष्टं । एकंज्ञातृसंबन्धि यथानेत्रंनपटलादि । एकंविषयसंबन्धि यथांधंकारादि । तत्रज्ञातृसंबन्ध्यावरणं(नेत्र)नयनपटलादिस्वयंपरिच्छिन्नमपिमहतःपर्वतादेर्दर्शनप्रतिबंधकं । तदिहाज्ञानस्यज्ञातृसंबन्ध्यावरणत्वेऽपरिच्छिन्नत्वंनसिध्यतीत्यतश्चकंविषयसंबन्धीति । अत्रचब्रह्मणोविषयत्वात्तस्यचापरिच्छिन्नत्वात्तदावरणभूतमप्यज्ञानंअपरिच्छिन्नमेववाच्यमित्यसिद्धिरित्य

र्थः । प्रतिज्ञातां वियदादेरूप्यादेश्च प्रतिपन्नोपाधिस्थनिषेधे हेत्वसिद्धिमुपपादयति ॥ प्रतिपन्नोपाधाविति ॥ कुत्रचिदिति ॥ देशांतराद्वावसत्त्वरूपपरिच्छिन्नत्वे प्रोच्यमान इत्यर्थः ॥ प्रतियोगिनं इति ॥ अभावाभावस्य प्रतियोगिसत्त्वव्याप्यत्वादिति भावः । संगृह्णाति ॥ तथा चेति ॥ इत्यादिश्रुतिभिः प्रमाणैः कालादिर्न परिच्छिन्न इत्यन्वयः । न परिच्छिन्नः कालांतरेऽसत्त्ववान्नेत्यर्थः ॥ नोचेदिति ॥ कालादेः कालांतरादावसत्त्वरूपपरिच्छिन्नत्वांगीकारे इदानीं कालो नास्तीत्यादिप्रतीत्या व्याहृतिर्दुर्वारेत्यर्थः । एवं कालांतरादौ निषेध एव कालादिपरिच्छिन्नत्वमित्यंगीकृत्य दूषणमुक्तं । इदानीं कालादिपरिच्छिन्नत्वं नाम किमेककालस्य

प्रतिपन्नोपाधौ निषेधस्य च कुत्रचित्कदाचिद्भावे तत्र तदा प्रतियोगिनः सत्त्वापातात् ।
तथा च । “ कालादिर्न परिच्छिन्न अग्र आसीदथामृतः । इत्यादिश्रुतिभिर्नोचेदुर्वारव्याहृतिर्भवेत् । ” किंच कालादिपरिच्छिन्नत्वं न तावदेककालादिमात्रे सत्त्वं

दिमात्रे सत्त्वं वा कालांतरादावसत्त्वं वेति विकल्पाद्यं निराह ॥ किंचेत्यादिना ॥ एककालमात्रं इति ॥ एककालादौ सत्त्वमात्रं नासत्त्वमितियोज्यं । एवमुत्तरत्रापि । यथास्थिते तु एककालादिमात्रे सत्त्वोक्त्या मात्रपदव्यवच्छेद्यं तथा कालांतरादावसत्त्वस्थलब्धत्वान्नापि कालांतरादावसत्त्वमिति पृथग्विकल्पानुपपत्तिरिति ध्येयं । न च भवत्पक्षेऽपि कालांतरादावसत्त्वरूपस्य कालांतरादिपरिच्छिन्नत्वस्याग्र आसीदित्यादिश्रुतिविरोधेन दूषितत्वान्नापीति पुनर्निषेधः किमर्थ इति वाच्यं । दूषणांतरदानाय पुनराशङ्क्यनिषे

न्यायामृ०

॥ ७८ ॥

धोपपत्तेरिति ध्येयं ॥ रूप्यादाविति ॥ रूप्यादेरत्यंतासत्त्वांगीकारेणैककाले सत्त्वस्याभावात्साधनवैकल्यमिति भावः ॥ त्रैकालिकनिषेधेति ॥ तद्रूपमिथ्यात्वेत्यर्थः ॥ विरोधाच्चेति ॥ एककालादौ सत्त्वरूपपरिच्छिन्नत्वहेतोः त्रैकालिकसत्तानिषेधाख्यमिथ्यात्वाभावव्याप्यत्वाद्विरोधइत्यर्थः ॥ धीमात्रमिति ॥ एककाले सत्त्वेन ज्ञानमात्रमित्यर्थः । एककाले सत्त्वेन ज्ञानमात्रं तु रूप्यादावस्त्येव । अन्यथा प्रवृत्तिर्न स्यादिति भावः ॥ मात्रशब्देनेति ॥ सत्त्वेन ज्ञानमात्रं न तु सत्त्वरूपोऽर्थइत्यर्थः सत्त्वं मात्रपदव्यवच्छेद्यमिति भावः ॥ भ्रमोक्ताविति ॥ सत्त्वेन ज्ञानमात्रं तज्ज्ञानं तु प्रमारूपं न भवति किंतु सत्त्वमस्ति । परंतु तज्ज्ञानं भ्रमरूपरूप्यादौ ममासिद्धेः । तेन त्रैकालिकनिषेधसाधने विरोधाच्च । नापि तथा धीमात्रं । मात्रशब्देनैककालादिमात्रे सत्त्वरूपार्थाभावोक्तौ भ्रमोक्तौ च प्रपंचेममासिद्धेः । प्रमा भ्रमसाधारणधीत्वसामान्योक्तावात्मन्यपि तादृशभ्रमसंभवेन व्यभिचरात् । व्यावहारिकप्रमोक्तौ रूप्यादावभावात् । मिति मात्रशब्दाभिप्रायइत्यर्थः । पूर्वोत्तरपक्षयोरीतिभेदएव न त्वर्थभेदः । ज्ञानस्य भ्रमत्वेऽर्थस्यासत्त्वनियमादिति द्रष्टव्यं ॥ प्रपंचइति ॥ प्रपंचे सत्त्वांगीकारेण सत्त्वरूपार्थाभावस्वरूपमात्रपदार्थस्य तथा तज्ज्ञाने भ्रमत्वस्य चानंगीकारेणासिद्धिरित्यर्थः ॥ सामान्येति ॥ सामान्यतः प्रयुक्तस्य विशेषविकल्पेन निराकरणेऽनुमानमात्रोच्छेदइत्यर्थः । यावद्विशेषातिरिक्तं सामान्यं नास्तीत्यभिप्रेत्यदूषणमाह ॥ आत्मन्यपीति ॥ तादृशेति ॥ एकका(लादि)लमात्रे सत्त्वेन भ्रमसंभवादिति भावः ॥ व्यावहारि

श्रीनिवा०

परिच्छि०

१।५

॥ ७८ ॥

केति ॥ एककाले(लादौ)सत्त्वप्रकारकव्यावहारिकप्रमाविषयत्वंमात्रशब्दार्थइत्यर्थः ॥ रूप्यादाविति ॥ व्यावहारिकप्रमा
विषयत्वाभावेनसाधनवैकल्यमितिभावः । पूर्वदूषितमपिद्वितीयपक्षंदूषणांतरदानायाशंक्यनिराकरोति ॥ नापीति ॥ कालां
तरादावसत्त्वरूपंकालादिपरिच्छिन्नत्वमितोपिनोपपद्यतइत्यर्थः । कुतो नोपपद्यतइत्यत्रोऽतिप्रसंगादित्याह ॥ तेनेत्यादि ॥ अ
यमर्थः । तेनकालांतरादावसत्त्वरूपपरिच्छिन्नत्वहेतुनायथेदानीमपिस्वोपाधावसत्त्वरूपमिथ्यात्वंसाध्यते तथावयमपिवदामः ।
इदानींस्वदेशकालयोःसत्त्वेनकालांतरादावपिसत्त्वं(त्वसाधनं)किंनस्यादिति । नन्विदानींसत्त्वेनकालांतरादावपिसत्त्वंसम्भवेभा

नापिकालांतरादावसत्त्वं । तेनस्वकालादावप्यसत्त्वसाधनेप्रमाणविरोधस्याविशिष्टतयास्वकालादौ
सत्त्वेनकालांतरादौसत्त्वसाधनापातात् । १. रूपांतरेणासतोब्रह्मणःस्वरूपेणाप्यसत्त्वापाताच्च ।

विबाधकशंकादिरूपवाधकंसद्भावान्नतत्साधनंयुक्तमितिचेत् तर्हिकालांतरेऽसत्त्वेनेदानीमप्यसत्त्वसाधनेसन्धिदृष्ट्यादिप्रत्यक्षवा
धस्याविशिष्टत्वादिति कालांतरेऽसत्त्वादिदानीमप्यसत्त्वमित्यस्यकेनचिद्रूपेणासतःप्रतीयमानस्वरूपेणाप्यसत्त्वमितिहिफलितो
र्थः । तत्रातिप्रसंगमाह ॥ रूपांतरेणेति ॥ निर्धर्मकतयापारमार्थिकत्व(त्वेन)रूपेणासतइत्यर्थः । यद्वामिथ्यात्वादिरूपेणास
तइत्यर्थः । किंचकालांतरेऽसत्त्वादिदानीमप्यसत्त्वसाधनेरूप्यादेर्वियदादेश्चकालांतरेऽसत्त्वादिदानीमपिस्वरूपेणासत्त्वंस्यात् ।
नचेष्टापत्तिः । असद्विलक्षणस्वरूपमंगीकृत्यतदनुपमर्देनपांगीकारात् । असद्विलक्षणस्वरूपानुपमर्देनपारमार्थिकत्वाकारेणैवनि

॥ ७९ ॥

रूप्यादेर्वियदादेश्चस्वकालेप्यसद्विलक्षणस्वरूपाभावापाताच्च । एतेनयत्सत्तत्सदा
सर्वत्रसदेव । नहिरूपंकदाचित्कुत्रचिद्गन्धोभंवति । तथाचयत्कदाचित्कुत्रचिदस
त्तत्सदासर्वत्रासदेवेतिवाचस्पतीयंशून्यवाद्युक्तयुक्तयुद्धिरणंनिरस्तं । ननुदेशपरि
च्छिन्नत्वंसर्वमूर्तासंयोगित्वंवा परममहत्परिमाणानधिकरणत्वंवा महत्त्वानधि
करणपरिमाणाधिकरणत्वंवेतिचेन्न । आद्ययोरसंगेनिर्गुणेचब्रह्मण्यपिभावात्

तार्किकरीत्याशंकते ॥ नन्विति ॥ परिमाणाधिकरणत्वंविभुद्रव्येऽतिव्याप्तमतोमहत्त्वानधिकरणेतिपरिमाणविशेषणं । महत्त्वानधिकरणत्वमात्रं गुणोऽतिप्रसक्तमतःपरिमाणाधिकरणत्वमित्युक्तमितिद्रष्टव्यं ॥ आद्ययोरिति ॥ “असंगोह्ययंपुरुष” इतिश्रुतेःब्रह्मणोसंगत्वावगमात्सर्वमूर्तासंयोगित्वमस्ति । “केवलोनिर्गुणश्चे” तिश्रुतेर्ब्रह्मणोनिर्गुणत्वावगमात्परममहत्परिमाण

परिच्छि०

214

॥ ७९ ॥

रूपगुणाभावेननपरममहत्परिमाणाधिकरणत्वंचास्तीत्यतिव्याप्तिरितिभावः ॥ गुणादाविति ॥ गुणकर्मादौगुणानंगीकारादि-
तिभावः । तथाचभागासिद्धिरितिभावः । लक्षणत्रयस्याप्यवकाशप्रकृत्यादावसिद्धिःस्पष्टेतिनोक्तेतिद्रष्टव्यं । कालांतरासंत्वा-
ख्यानित्यत्वमेवकालतःपरिच्छिन्नत्वमितिपक्षेपूर्वानुक्तदूषणांतरमाह ॥ कालेति ॥ अन्योन्याभावादावित्यत्रादिपदेननित्यभूत-
प्रध्वंसाभावग्रहणं । अन्योन्याभावस्याऽनित्यत्वेसर्वपदार्थानांतादात्म्यापत्तिः । प्रध्वंसस्यानित्यत्वेचप्रतियोग्युन्मज्जनापत्तिरि-
तिहृदयं ॥ तद्धीति ॥ वस्तुतःपरिच्छिन्नत्वमित्यर्थः । किंतात्विकभेदवत्त्वंवा कल्पितभेदवत्त्वंवा धर्मिसमसत्ताकभेदवत्त्वं

अंत्यस्यगुणादावप्यभावात् । कालपरिच्छिन्नत्वमन्योन्याभावादौप्रतिवाद्यसिद्धंचनतृती-
यः तद्धिभिन्नत्वं । तस्यचतात्विकस्यप्रपंचेप्यभावात् । आत्मन्यप्यनृतव्यावृत्तिस्तात्विकी-
तिवक्ष्यमाणत्वाच्च । कल्पितस्यत्वात्मन्यपिभावात् धर्मिसंसत्त्वस्यरूप्येपिममाभावात्

वा उभयसाधारणभिन्नत्वमात्रंवा । नाद्यइत्याह ॥ तस्येति ॥ तथाचप्रपंचेत्वयातात्विकभेदवत्त्वानंगीकारादसिद्धिरित्यर्थः ।
आत्मन्यपिअनृतव्यावृत्तिरूपतात्विकभेदवत्त्वसंचेनब्रह्माण्येवव्यभिचारश्चेत्याह ॥ आत्मन्यपीति ॥ नद्वितीयः । ब्रह्माण्ये-
वव्यभिचारादित्याह ॥ कल्पितस्येति ॥ नतृतीयः । मन्मतेऽन्योन्याभावस्यधर्मिस्वरूपत्वेनासतिचधर्मिणएवाभावेनान्यो-
न्याभावमात्रस्यैवानंगीकारेणधर्मिसमसत्ताकभेदवत्त्वरूप्येऽसिद्धमितिसाधनवैकल्यमित्याह ॥ धर्मीति ॥ धर्मिसमसत्त्वस्येति

न्यायामृ०

॥ ८० ॥

बहुव्रीहिः । तस्येत्यनुवर्तते । अनृतव्यावृत्तेस्तात्त्विकत्वेन धर्मिसभसत्ताकभेदवत्त्वस्य ब्रह्मण्यभिचारोपि द्रष्टव्यः । न चतुर्थः ।
तत्रापि किमध्यस्ताद्भिन्नत्वं विवक्षितमुत सत्याद्भिन्नत्वं । नाद्यः । अध्यस्ताद्भिन्नत्वस्य अमिथ्यात्वेनैव व्यासृतया सत्यत्वसाधकत्वा
द्विरुद्धत्वं स्यादित्याह ॥ भिन्नत्वेति ॥ अध्यस्ताद्भेदेन विद्यमानेन निमित्तेन न द्वितीय इत्याह ॥ सत्यादिति ॥ प्रपञ्चस्य मया
सत्यत्वाङ्गीकारादिति भावः ॥ स्वानुगतेति ॥ स्वान्प्रत्यनुगतत्वेन प्रतिभासमानं यद्वस्तु तत्र कल्पिता इत्यर्थः । विभक्तत्वा दननु

भिन्नत्वमात्रस्य चाध्यस्ताद्भेदेन सत्वेऽप्युपपत्तेः सत्याद्भेदस्य चासिद्धेः एतेन यदुक्तं प्रमाण
मालायां “विवादाध्यासिताः स्वानुगतप्रतिभासे वस्तुनिकल्पिताः । विभक्तत्वात् ।
यथा सर्पमालादिकं स्वानुगतेरज्ज्वा इदमंशे सदर्थे च ब्रह्मण्यनुगच्छति पटादिकं विभज्यते
सन्वटः सन्पट इति प्रतीते” रिति निरस्तं । विभक्तत्वं हि न तावद्विभिन्नत्वं । कादा
चित्कत्वं वा काचित्कत्वं वा । निरस्तत्वात् । नापि बाधकदशायां निषिध्यमानत्वं

गतत्वादित्यर्थः । अननुगतं स्वानुगते वस्तुनिकल्पितमिति तदभिप्रेतोर्थः । सर्पमालादिकमित्यत्रादिपदेन बलीवर्दमूत्रग्रहणं । य
थैकस्मिन्नजाविदमंशेऽयं सर्पः इयं माला अयं बलीवर्दमूत्रखण्ड इत्याद्यारोपदर्शनात् स्वान्सर्पादीनननुगतान्प्रत्यधिष्ठानतयानुगतेर
जाविदमंशे सर्पादिकं कल्पितमित्यर्थः । अनुगच्छतिसति विभज्यतेऽननुगतं भवति । तदेव दर्शयति ॥ सन्नित्यादि ॥ विभक्त
त्वादितिसामान्यतएव हेतोः करणात्तदर्थतया प्रसक्तपक्षानाशङ्क्यनिषेधाति ॥ विभक्तत्वं हीति ॥ निरस्तत्वादिति ॥ आद्यस्य

श्रीनिवा०

परिच्छि०

१।५

॥ ८० ॥

वस्तुपरिच्छिन्नत्वरूपहेतुनिरासेनद्वितीयतृतीययोःकालपरिच्छिन्नत्वदेशपरिच्छिन्नत्वरूपहेतुनिरासेननिरस्तत्वादित्यर्थः ॥ सा
ध्येति ॥ स्वानुगतप्रतिभासेवस्तुनिकल्पितत्वमपीदमेवेतिसाध्यावैशिष्ट्यमित्यर्थः ॥ सुखदुःखादीति ॥ सुखादेर्ज्ञातैकसत्त्वे
नस्वोत्पत्त्यनंतरंयावत्स्वसत्त्वंसर्वदाप्रकाशमानत्वेनकदाचिदेवप्रकाशमानत्वंनास्तीत्यर्थः ॥ अप्रयोजकत्वाच्चेति ॥ कदाचिदे
वप्रकाशमानत्वरूपंविभक्तत्वंकल्पितत्वंविनासत्यत्वेनाप्युपपन्नमित्यप्रयोजकत्वाच्चेत्यर्थः । ननुनाप्रयोजकता सत्त्वेसर्वदाप्रका
शप्रसंगेनकदाचिदेवप्रकाशमानत्वंनस्यादित्यनुकूलतर्कसद्भावादित्यतोऽत्रान्यथासिद्धिमाह ॥ युक्तोहीति ॥ सतोपि सत्यस्या

साध्यावैशिष्ट्यात् । नापिकदाचिदेवप्रकाशमानत्वं सुखदुःखा(दौभागा)दिभोगेअसि
द्धेः । अप्रयोजकत्वाच्च । युक्तोहिसतोपिप्रकाशसामग्र्याःकादाचित्कत्वेनकदाचिदेवेच्छा
दिवत्प्रकाशोपि । नाप्यननुगतत्वं । अननुगतानांघटपटादीनांचलनादौरूपादौद्रव्य
त्वादौर्ध्वंसादावनात्मत्वादौचखपुष्पनृशृंगादीनांचासतिआत्मनश्चसदूर्ध्वेऽनध्यासात् ।

पिवस्तुनःइच्छादिवत्कदाचिदेवप्रकाशोपियुक्तइत्यन्वयः । प्रकाशसामग्र्याः इंद्रियार्थसंनिकर्षादिरूपायाः ॥ इच्छेति ॥ यथा
कंदलीफलादेःसत्त्वेपिनसर्वदाइच्छा किंनामार्थेन्द्रियसन्निकर्षजन्यज्ञानादिरूपवत्सामग्र्यांसत्यामेवतर्थेत्यर्थः । एवंसंभावितान्पि
क्षान्निषिध्येतःपरंपराभिप्रेतंविभक्तत्वमाशंक्यनिराकरोति ॥ नापीति ॥ कुर्तानेत्यतोव्यभिचारादित्याशयेनाह ॥ अननुग
तानामिति ॥ नन्वननुगतस्यानुगतेऽध्यासोऽस्माभिःसाध्यते । तस्यचनघटादौव्यभिचारः । तत्रघटादौअननुगतत्वसद्भावे

न्यायामृ०

॥ ८१ ॥

पिचलनादीनामनुगतत्वाभावादित्यतो घटादीनामनुगतत्वसद्भावेपिचलनादीनामनुगतत्वमुपपादयति ॥ अस्तिहीत्यादिना
॥ आत्मासन्नित्यादीति ॥ आत्मासन् द्वितीयाभावः सन्नित्येवमात्मद्वितीयाभावयोरननुगतत्वेपिसदर्थः यानुगमोद्रष्टव्यः ।
अतएव पूर्वमप्यात्मनश्चेत्यत्र द्वितीयाभावस्यचेत्यपिग्राह्यं । एवमव्याख्यानेघटपटौप्रतिचलनादिवत्सदर्थस्योभयानुगतत्वंनसि-
ध्येदितिद्रष्टव्यं । किंचयद्यनेकेषामनुगतानामेकस्मिन्ननुगतेऽध्यासदर्शनात्प्रपंचस्यसदर्थेब्रह्मण्यध्यासउच्यतेतर्हि एकस्यापिरु-
अस्तिहिघटश्चलतिपटश्चलतिघटोरूपीपटोरूपीघटोद्रव्यंपटोद्रव्यंघटोर्ध्वस्तःपटोर्ध्व-
स्तःअनात्माघटःअनात्मापटःखपुष्पमसत्नृशृममसत् आत्मासन्नित्यादिधीः ॥ ७ ॥
दृश्यतेचैकत्रानेकेषामिवैकस्यापिरूप्यस्यानेकेषुशुक्तिवंगादिष्वध्यासः । एवंचसदर्थस्यै-
वघटादिष्वारोपःकिंनस्यात् । एतेनविवादाध्यासितंसद्रूपेकल्पितं । प्रत्येकंतदनु-
विद्धतयाप्रतीयमानत्वात् । प्रत्येकंचंद्रानुविद्धजलतरंगचंद्रवदितिब्रह्मसिद्ध्युक्तंनिरस्तं ।
प्यस्यानेकेषु शुक्त्यादिष्वध्यासदर्शनादेकस्यैवसदर्थस्यब्रह्मणोनेकेषुपटादिष्वेवाध्यासःकिंनस्यादितिवैपरीत्यमेवस्यादित्याह ॥
दृश्यतेचेति ॥ वंगं सीसं ॥ तदनुविद्धतयेति ॥ सूत्रेस्यूतानांनानामणीनांसूत्रानुस्यूततयायथाप्रतीतिस्तथाघटःसन्पटःस-
न्नितिसदर्थानुविद्धतयाप्रतीयमानत्वादित्यर्थः । यद्यदनुविद्धतयाप्रतीयते तत्तत्रकल्पितमितिसामान्यव्याप्तौदृष्टांतमाह ॥
प्रत्येकंचंद्रेति ॥ जलतरंगेषुप्रतिबिंबितचंद्रस्यायंचंद्रोयंचंद्रइत्यादिरूपेणगगनस्थचंद्रानुवेधोऽस्तीत्यवधेयं । ब्रह्मसिद्धिर्माया

श्रीनिवा०

परिच्छि०

१।५

॥ ८१ ॥

वादग्रन्थविशेषः । प्रत्येकंचलनाद्यनुविद्धत्वेनप्रतीयमानयोर्घटपटयोश्चलनादावनध्यासेनव्यभिचारादितिदूषणमेतेनेत्यतिदिश्य
दूषणांतरस्माह ॥ खंडोगौरिरिति ॥ तत्र गोत्वे । तथाचोक्तहेतोःस्वानुविद्धतयाप्रतीयमानेगोत्वादौव्यक्तीनामकल्पितत्वात्खं
डमुंडादिव्यक्तौव्यभिचारइत्यर्थः । उक्तहेतोःस्वरूपासिद्धिमप्याह ॥ किंचेति ॥ सन्धटःसन्शब्दइत्यादिज्ञानविषयतयाप्रती
यमानेघटादौब्रह्मानुविद्ध(तयाप्रतीयमान)त्वंनास्तीतिकुतइत्यतआह ॥ रूपा(दिहीनमि)दीति ॥ रूपादीत्यादिपदेनगंधादि
ग्रहणं । अशब्दमस्पर्शमरूपमित्यादिश्रुतेरित्यर्थः । (नतावत्ब्रह्मचाक्षुषादिज्ञानविषयः । रूपादिहीनत्वात् । धर्मादिवत्इत्य

खंडोगौर्मुंडोगौरिरितिप्रत्येकंगोत्वानुविद्धस्यापिखंडादेस्त
त्रानध्यासात् । किंचरूपादिहीनमासंसारमज्ञानावृतं

नुमानमुक्तंभवति । नन्विदंमयुक्तं । गुणेगुणानंगीकारेणरूपादावेवव्यभिचारादितिचेत्सत्यं । रूपादिशब्दस्थमहत्त्वसमानमधि
करणोद्भूतरूपवत्त्वतद्वत्समवेतत्वादिरूपचाक्षुषत्वादिप्रयोजकधर्मपरत्वेनव्यभिचाराभावादित्यवर्धेयं ।) महत्त्वसमानाधिकर
णोद्भूतरूपवत्त्वतद्वत्समवेतत्वरूपचाक्षुषत्वश्रावणत्वादिप्रयोजकधर्महीनमितिब्याख्येयं । यथाश्रुतेरूपरूपत्वतदभावादिषुव्य
भिचारइतिध्येयं । तथाचब्रह्मचाक्षुषश्रावणादिज्ञानाविषयः । तत्प्रयोजकधर्मरहितत्वात् अतीन्द्रियवदित्यनुमानमुक्तंभवति ।
हेत्वंतरमाह ॥ आसंसारमिति ॥ तथाचब्रह्मनचाक्षुषादिज्ञानविषयः । आसंसारमज्ञानावृतत्वात् । व्यतिरेकेणघटमदिवदि

न्यायामृ०

॥ ८२ ॥

त्यनुमानमुक्तंभवति । घटादौसंसारप्रसक्तेरेवाभावेनहेत्वभावोऽस्तीतिज्ञातव्यं । विमुक्तिकालीनेब्रह्मचैतन्येस्वरूपासिद्धिवार
णायाऽऽसंसारमित्युक्तं । व्यतिरेकेणघटादिर्दृष्टांतः । तत्रसंसारप्रसक्तेरेवाभावेनहेत्वभावस्यसत्त्वादितिद्रष्टव्यं । हेत्वंतरमाह ॥
शब्दैकेति ॥ ब्रह्मनचाक्षुषादिज्ञानविषयः शब्दैकसमधिगम्यत्वाद्धर्मादिवत् व्यतिरेकेणघटादिवच्चेत्यनुमानंद्रष्टव्यं । ननुचा
क्षुषादिज्ञानेतावत्सन्धटइत्यादिप्रतीयते । सच्चब्रह्मैवेतिअनुमानानांवाधइतिचेन्न । सत्तुब्रह्मनंभवत्येव । तर्हि किमितिपृच्छति ॥
किंत्विति ॥ उत्तरयति ॥ अनित्यइति ॥ ननुरूपादिराहित्याद्युक्तहेतुत्रययुक्तस्यापिब्रह्मणश्चाक्षुषेज्ञानेभानुमस्तु कथमितिचे

शब्दैकगम्यं ब्रह्मसन्धटः सन् शब्द इत्यादिचाक्षुषादिज्ञानेन भांति । किं त्वनित्यो घट इत्यादौ अ
नित्यत्वादिकमिव सत्त्वमपि घटगतमेव । न च स्वरूपेणाप्रत्यक्षस्यापिराहोऽश्रं द्रावच्छेदेनेव ब्रह्मणो
पि घटाद्यवच्छेदेन प्रत्यक्षतैतियुक्तं । शब्दाद्यवच्छिन्नस्य गगनादेः श्रावणादित्वापातात् । . .

त व्यंजकविशेषसमवधानादिति वदामः । यथा हिरूपादिरहिततया स्वरूपेण प्रत्यक्षायोग्यस्यापिराहोः प्रत्यक्षीभूतचंद्रसंबंधो यदा
तदोपरागकाले चंद्रावच्छेदरूपव्यंजकसमवधानेन प्रत्यक्षत्वं दृष्टं । एवं स्वरूपेण रूपादिरहिततया प्रत्यक्षायोग्यस्यापि ब्रह्मणः प्रत्य
क्षीभूतघटाद्यवच्छेदरूपव्यंजकसमवधानेन प्रत्यक्षत्वोपपत्तेरित्यप्रयोजकतामाशंक्य निषेधति ॥ नचेति ॥ कुतो न चैतत्प्रतीतिप्र
संगानाह ॥ शब्दादीति ॥ तथात्वे स्वरूपेणाश्रावणस्यापि गगनस्य शब्दसंबंधो यदा तदा श्रावणीभूतशब्दावच्छेदेन तस्यापि श्रा

श्रीनिवा०

परिच्छि०

१।५

॥ ८२ ॥

वणत्वंस्यादित्यर्थः । एवंस्पर्शावच्छेदेनवायोरपिस्पर्शनत्वंस्यादित्याद्यतिप्रसंगआदिशब्दार्थः । ननुराहोरिवोपपत्तिरित्युक्तमि
तिचेन्न । स्यादिदं यदिराहोःस्वरूपेणरूपादिरहिततयाप्रत्यक्षायोग्यत्वंस्यात् । नचैवं । नीलरूपांगीकारेणचाक्षुषतायास्सत्त्वा
त् । तर्हि कस्मान्नदृश्यतइतिचेत् दूरस्थत्वादिदोषयुक्तत्वात् । ननुतर्हिदूरस्थत्वादिदोषयुक्तत्वादेवराहुप्रतीतिःकदापिनस्यादि
तिचेन्न । राहुमंडलस्यदूरस्थत्वेपिपर्वणिचंद्रग्रसितुंयदातत्संबद्धंभवति तदानीलरूपवतोराहोःशुक्लभास्वरूपोपेतचंद्रसंबंधाच्चा
क्षुषत्वोपपत्तेः । लोकेनीलस्यवस्तुनोदूरस्थस्यापिसौरादिप्रकाशसंबंधेनचाक्षुषतायाअनुभवसिद्धत्वात् । प्रकृतेचब्रह्मणोरूपादि

राहोस्तुदूरदोषेणाज्ञातस्यनीलस्यशुक्लभास्वरचंद्रसंबंधाच्चाक्षुषतायुक्तेति ॥ ४ ॥ इ.
तिपरिच्छिन्नत्वहेतुभंगः ॥ ४ ॥ ५ ॥ अंशित्वादिहेतुष्वपिमतद्वयेपिकार्यस्यकारणाभे
देनतदनाश्रितत्वात्सिद्धसाधनं । अनाश्रितत्वेनान्याश्रितत्वेनवोपपत्त्यर्थोतरंच ।

रहितत्वेनप्रत्यक्षायोग्यतयाचाक्षुषादिज्ञानेभानायोगात्सदनुविद्धतयाप्रतीयमानत्वंविवादाध्यासितेघटादौस्वरूपासिद्धमित्याशये
नाहं ॥ राहोस्त्विति ॥ तथाचप्रत्यक्षायोग्यस्यापीत्युक्तमसदितिभावः ॥ ४ ॥ इतिपरिच्छिन्नत्वहेतुभंगविवरणं ॥ ५ ॥
मतद्वयेपीति ॥ आवयोर्मतइत्यर्थः ॥ कार्यस्येति ॥ कार्यकारणयोरभेदेनआश्रयाश्रयिभावानंगीकासात्एतत्तंतोरेवपटत्वेनै
तत्तंतुनिष्ठात्यंताभावप्रतियोगित्वंसिद्धमितिसिद्धसाधनमितिभावः ॥ अनाश्रितत्वेनेति ॥ अन्यत्राद्याश्रितत्वंसिद्धमेवास्ति

न्यायामृ०

॥ ८३ ॥

एतत्तंतुष्वपि नास्तीत्युक्तेऽनाश्रितत्वेनाप्युपपत्तेः । अथवाविशेषनिषेधःशेषविध्यनुज्ञापकइतिन्यायेनएतत्तंतुष्वसत्त्वेऽन्याश्रित
त्वमेवसिद्धेन्नमिथ्यात्वमित्यर्थः । अर्थोतराभावमाशंक्यनिषेधति ॥ यदिचेत्ति ॥ अनाश्रितत्वेऽन्याश्रितत्वेवाप्रत्यक्षबाधः ।
एतत्तत्वारब्धःपटस्तावत्प्रत्यक्षः । अंशित्वंचहेतुः । तत्रांशित्वंनामांशवत्त्वं पटस्यांशाश्चतंतवएव तद्वत्त्वंचाश्रयाश्रयिभावसंबं
धेनैव । एवंचांशित्वहेतुर्यदाएतत्पटेप्राप्तस्तदैतत्पटस्यनानाश्रितत्वादिकमित्यर्थः । असत्त्वमत्यंताभावप्रतियोगित्वं । एतत्तंतुष्व
सत्त्वसाधनेपिप्रत्यक्षबाधात्उक्तरीत्यांशित्वहेतोःपक्षधर्मताबलाद्वाएतत्तंतुष्वप्यसत्त्वंसाधयितुंशंक्यमित्यर्थः । उक्तमप्यधिक

यदिचप्रत्यक्षबाधादेतत्तत्वारब्धस्यपक्षत्वेनपक्षधर्मतांबलाद्वा नानाश्रितत्वादिकं । तर्हिततएवै
तत्तंतुष्वपि नासत्त्वं । अपिचात्यंताभावःप्रामाणिकोप्रामाणिकोवा । आव्येऽद्वैतहानिः । अंत्ये
सिद्धसाधनं । एतेनात्यंताभावमात्रंसाध्यमितिनिरस्तं । अत्यंताभावोव्यावहारिकइतितुनिरस्तं ।

विवक्षयाह ॥ अपिचेत्ति ॥ प्रामाणिकइत्यादि ॥ प्रामाणिकात्यंताभावप्रतियोगित्वंवासाध्यमप्रामाणिकात्यंताभावप्रतियो
गित्वंवेत्यर्थः ॥ एतेनेति ॥ यावद्विशेषातिरिक्तंसामान्याभावेनेत्यर्थः । व्यावहारिकात्यंताभावप्रतियोगित्वंसाध्यतइतिचेत्त
त्राह ॥ अत्यंताभावइति ॥ प्रतियोगितदभावयोर्वैलक्षण्यस्यावश्यकत्वेनात्यंताभावस्यव्यावहारिकत्वेतत्प्रतियोगिनोप्राप्ति
भासिकस्यजगतःपारमार्थिकत्वंस्यादित्येवंनिरस्तमित्यर्थः । ननुप्रामाणिकात्यंताभावप्रतियोगित्वमेवसाध्यते तथात्वेऽद्वैतहानिः

श्रीनिवा०

अंशित्व०

१।६

॥ ८३ ॥

स्यादिति चेन्न । कुत इत्यत आह ॥ अभावरूपा इति ॥ नेहनानेत्यादि श्रुतीनां भावद्वैतनिषेधपरत्वमेवेति भावः । अभावस्य द्वि-
तीयस्यांगीकारे द्वितीयभावोऽप्यवर्जनीय इत्याह ॥ अभाव इति ॥ तदाश्रय इति ॥ अभावस्य साधिकरणत्वादभावाश्रये ब्रह्म-
णि अभावाश्रयत्वं आदिपदेन अभावे तदाश्रितत्वमित्यादि भावरूपबहुधर्मांगीकारापत्तिरित्यर्थः । ब्रह्मणीवाऽभावेऽपि व्यावहारिका-
धर्मास्संत्येवेति नानिष्टमेतदित्यस्वरसादाह ॥ अभावरूपेति ॥ अद्वितीयादीत्यादिपदेन निर्गुणनिराकारादिशब्दग्रहणं । अ-
त्र किंचित्प्रष्टव्यं । त्वन्मते ब्रह्मणः कस्मात्सर्वशब्दावाच्यत्वमंगीकृतमिति । शब्दप्रवृत्तिनिमित्तभूतानां द्रव्यगुणकर्मभावाणां

नन्वभावरूपाधर्मानां द्वैतं प्रतीतिमंडनोक्तेरभावद्वैतं स्वीकृतमिति चेन्न । अभावे अभावत्वा-
देस्तदाश्रये चाभावाश्रयत्वादेः भावस्यावश्यकत्वात् । अभावरूपप्रवृत्तिनिमित्तसंभवेन ब्र-
ह्मणोऽद्वितीयादिशब्दवाच्यत्वापातात् । अखंडार्थेन वेदांतेन ब्रह्माभावयोर्द्वयोरसिद्धेश्च ।

दीनानिर्धर्मके ब्रह्मण्यभावादिति चेत् तर्हि ब्रह्मणो द्वितीयादिशब्दवाच्यत्वं स्यात् । द्वितीयाभावरूपप्रवृत्तिनिमित्तस्य प्रामाणिकस्य
ब्रह्मणिसद्भावादित्यर्थः । किंच तात्त्विके द्वितीयाभावे प्रमाणाभावेन तस्यासिद्धेश्च । ननु कथमसिद्धिः । “एकमेवाद्वितीय” मित्या-
दिवेदांतेनैव तत्सिद्ध्युपपत्तेरिति चेत्तत्राह ॥ अखंडार्थेनेति ॥ अयमर्थः । वेदांतानां लक्षणया ब्रह्ममत्र प्रतिपादकत्वरूपाखं-
डार्थत्वांगीकारेणाभावाप्रतिपादकत्वात्तदसिद्धिरेव स्यात् । ननु स्वातंत्र्येणाभावाप्रतिपादकत्वेऽपि ब्रह्मविशेषणत्वेन तत्प्रतिपादकत्वं

न्यायासू०

॥ ८४ ॥

भविष्यतीति चेन्न । तथापि निर्विशेषार्थनिष्ठत्वरूपा खंडार्थत्वहानिरेवेति न वेदांतेन तत्सिद्धिरिति । व्यासज्जवृत्त्यभावाभिप्रायेण द्वयोरित्युक्तं । तथाप्यागमातिरिक्तप्रमाणेन तत्सिद्ध्युपपत्तिरिति चेत्तत्राह ॥ अन्यस्य चेति ॥ आगमातिरिक्तयोः प्रत्यक्षानुमानयोरुतत्वावेदकत्वात् तत्त्वावेदकं प्रमाणमागम एवेति वाच्यं । तेन च तत्सिद्धिर्न संभवतीत्युक्तमित्यर्थः ॥ श्रौतेति ॥ अयमत्र कक्षाक्रमः । ब्रह्मव्यतिरिक्तं द्वितीयाभावं प्रामाणिकमंगीकुर्वता त्वय ब्रह्मव्यतिरिक्तस्य सर्वस्याभावबोधिकायाः “ एकमेवाद्वितीय ” मित्यादि श्रुतेरभावव्यतिरिक्तद्वितीयभावमात्रनिषेधपरत्वेन संकोचः कार्यो न त्वभावरूपद्वितीयनिषेधपरत्वेनेत्युच्यते तत्र वदामः ।

अन्यस्य च तत्त्वावेदकस्याभावात् । श्रौताद्वितीयपदस्यां भावरूपद्वितीयनिषेध इव भावरूपद्वितीयनिषेधेऽपि मानांतरेणाग्र इति स्वपदेन च विरोधाविशेषे भावरूपद्वितीयनिषेधपरत्वेनैव संकोचो न त्वभावरूपद्वितीयनिषेधपरत्वेनेत्यत्र हेत्वभावाच्च ।

अद्वितीयमित्यत्र ब्रह्मव्यतिरिक्तं भावरूपं द्वितीयमस्ति अभावरूपं द्वितीयमेव नास्तीत्यपि संकोचः क्रियतां विशेषहेत्वभावात् । न न्वस्ति विशेषहेतुः । तात्त्विकद्वितीयां भावं बोधयताऽद्वितीयपदेन पुनरभावनिषेधेऽस्वविरोधः । “ यत्तदद्रेश्य ” मिति मानांतरेण च विरोधः । तत्राभावरूपधर्मप्रतिपादनात् अतो भावरूपद्वितीयनिषेधपरत्वेनैव संकोचः कर्तव्य इति चेत् तर्हि भावरूपद्वितीयमात्रनिषेधेऽप्यग्र आसीदित्यादिकालसत्त्वप्रतिपादकेनैव वाक्यांतर्गतपदेन विरोधः । सन्धटइत्यादिप्रत्यक्षरूपमानांतरेण च विरोधः

श्रीनिवा०

अंशित्व०

१ । ६

॥ ८४ ॥

समानएवेति(भावरूपपदार्थमंगीकृत्याभावरूपपदार्थनिषेधपरत्वेनस्वतंत्रभावनियेधपरत्वेनवासंकोचःक्रियतामिति)भावाभावरूपं
पदार्थमंगीकृत्यभावरूपपदार्थएवस्वतंत्रभावनियेधपरत्वेनैवसंकोचःक्रियतामिति । अभावस्यसत्यत्वांगीकारे(सत्यत्वज्ञानत्वांनं
तत्त्वादिरूपस्य)भावमात्रस्यापिसत्यत्वंलब्धं सर्वस्यापिभावस्यस्वाभावाभावत्वेनाभावरूपत्वादित्याह ॥ भावस्यापीति ॥ अ
भावस्यैवसत्यत्वमंगीकृत्याभावप्रतियोगित्वमात्रेणमिथ्यात्वांगीकारेबाधकमाह ॥ अभेदस्येति ॥ अन्योन्याभावरूपभेदप्रति
योगित्वेनेत्यर्थः । तादात्म्यप्रतियोगिकाभावस्यैवान्योन्याभावत्वादितिभावः । अभावस्यसत्यत्वांगीकारेभेदस्यसत्यत्वंसिद्धयती

भावस्यापिस्वाभावाभावत्वाच्च । अभेदस्याप्यन्योन्याभावप्रतियोगित्वे

नतत्सत्यत्वासिद्धेश्च । भेदस्याप्यन्योन्याभावत्वेनतत्सत्यत्वापत्तेश्च ।

प्रध्वंसादेःप्रतियोगिनासंहविरोधायस्वतुल्यसत्त्वप्रतियोगिसापक्षेत्वाच्च ।

त्याह ॥ भेदस्यापीति ॥ अन्योन्याभावत्वेन अन्योन्याभावरूपत्वेन । अभावस्यसत्यत्वांगीकारेभावस्यापिसत्यत्वंप्राप्तमित्या
ह ॥ प्रध्वंसादेरिति ॥ अभावस्यप्रतियोगिनासंहतावद्विरोधोस्ति । सचतुल्यसत्त्वकयोरेव नभिन्नसत्ताकयोः तथात्वेप्राप्ति
भासिकघटव्यावहारिकतदभावयोर्विरोधापत्तेः । तथाचप्रकृतेप्रध्वंसाद्यभावतत्प्रतियोगिनोर्विरोधायप्रतियोगिनोभावसमसत्ता
कत्वमवश्यंवाच्यमेव । अतोऽभावस्यपारमार्थिकत्वेनतत्प्रतियोगिनोभावस्यापिपारमार्थिकत्वापत्तिरित्यर्थः । अभावस्यसत्यत्वां

गीकारेऽन्यदप्यनिष्टमापतितमित्याह ॥ भावत्वेति ॥ सर्वस्यापि भावस्य त्वया सत्त्वेन वा भावत्वेन वाऽन्येन वा केनापि प्रकारेण निर्वक्तुमशक्यत्वादेव हि अनिर्वचनीयत्वं स्वीकृतं सत्यत्वे केनापि प्रकारेण निर्वक्तव्यत्वापत्तेस्तच्चाशक्यं एवमेवाभावे अभावत्वानिर्वचने तस्यानिर्वचनीयत्वप्राप्त्या पारमार्थिकसत्यत्वासंभवेन तदर्थमभावत्वादिनिर्वचने महाप्रत्यासस्तव स्यात् तच्च त्वयानिर्वक्तुमशक्यं अतस्तस्याप्यनिर्वचनीयत्वापातेन सत्यत्वं न स्यादिति भावः । अभावत्वप्रकारकप्रमाणप्रतिविशेष्यत्वमभावत्वमित्यस्यात्माश्रयदुष्टत्वात् प्रतियोगिज्ञानाधीनज्ञानविषयत्वादेस्तार्किकरीत्या समवायेऽस्मद्गीत्या सादृश्ये चातिव्याप्तत्वादित्यादिद्रष्टव्यं । अभावस्य

भावत्वानिर्वचने भावस्येवाभावत्वानिर्वचनेऽभावस्यापि सत्त्वासिद्धेरभावे सत्त्वार्थतवाप्यभावत्वादिनिर्वचने न प्रयासापाताच्च । अभावे दृश्यत्वादेर्व्यभिचारस्य (वा) चाभाववद्भावस्यापि सत्यत्वेऽपि दृश्यत्वोपपत्त्या अप्रयोजकत्वस्य (वा) चापाताच्चाभावस्य प्रतियोगिघटितत्वेन भावादपि विशिष्याद्वैतविरोधित्वाच्च ।

सत्यत्वांगीकारे दृश्यत्वानुमानंच दुष्टं स्यादित्याह ॥ अभावइति ॥ नन्वभावव्यतिरिक्तत्वे सतीति विशेषणं दीयत इति चेत्तत्राह ॥ अभाववदिति ॥ यथाऽभावे विद्यमानोऽपि हेतुर्न तत्र मिथ्यात्वप्रयोजको जातः किंतु तद्व्यतिरिक्तस्थल एवेत्युच्यते एवं पक्षे विद्यमानोऽपि हेतुः साध्यप्रयोजको न स्यादित्यप्रयोजक इत्यर्थः । यत्र व्यभिचारे प्राप्ते तद्व्यतिरिक्तत्वे सतीति विशेषणं दीयते तत्र सर्वत्राप्यनयैवरीत्याऽप्रयोजकतैव देयेति संप्रदायः ॥ प्रतियोगिघटितत्वेनेति ॥ प्रतियोगिनिरूप्यत्वेनेत्यर्थः । ब्रह्मव्यतिरिक्तस्य भाव

स्यसत्यत्वांगीकारेऽद्वैतविरोधस्त्वयादीयते तदपेक्षसापितवैवविशिष्याद्वैतविरोधः स्यात् ब्रह्मव्यतिरिक्तस्यद्वितीयाभावस्यसत्य
त्वांगीकारे तस्यप्रतियोगिनिरूप्यत्वेनप्रतियोगिभूतभावरूपद्वितीयस्यापिसत्यत्वापत्त्याभावाभावद्वयस्यसत्यत्वांगीकारोविशिष्या
द्वैतविरोधीत्याशयः ॥ निरस्तत्वादिति ॥ एतत्तन्तुनिष्ठात्यंताभावप्रतियोगित्वंनस्वरूपेण अनंगीकारात् नापिपारमार्थिकत्वे
न । ब्रह्मवत्सत्यत्वेप्युपपत्त्यार्थांतरादितिनिरस्तमित्यर्थः । एतच्चमिथ्यात्वनिरुक्तिदूषणप्रस्तावेउक्तमपिअनुमानदूषणायात्रोच्य

किंचात्यंताभावप्रतियोगित्वंस्वरूपेणवा पारमार्थिकत्वेनवा । नोभयमपि निरस्त
त्वात् । अन्या(न्यत्रा)समवेतस्यांशित्वमेतत्तन्तुसमवेतत्वंविना(ऽनुपपन्नमि)नयुक्तमि
तिविरुद्धश्च । कस्यचित्पटस्यसंयोगवृत्त्यांएतत्तन्तुषुसत्त्वादनैकांतिकश्च । समवायवृ
त्त्याएतत्तन्तुष्वसत्त्वंतुविशेषणासत्त्वेनापियुक्तं । इहतंतुषुपटइतिप्रत्यक्षबाधितश्च ।

तइत्यपौनरुक्त्यं । अंशित्वहेतोर्विरुद्धानैकांतिकबाधसत्प्रतिपक्षोपाध्याभाससाम्यानिक्रमेणदर्शयिष्यन्विरुद्धत्वंतावदाह ॥ अ
न्यांसमवेतस्येति ॥ अंशित्वंतंतुरूपांशवत्त्वं तच्चाश्रयाश्रयिभावसंबंधेनैव नान्यथा एवंचान्यासमवेतत्वेनसिद्धस्यपटादेरं
शित्वंएतत्तन्तुसमवेतत्वंविना(ऽनुपपन्नं)नयुक्तं । तथाचांशित्वरूपहेतोरेतत्तन्तुनिष्ठात्यंताभावप्रतियोगित्वरूपसाध्येनविरोधइत्य
र्थः । साध्याभावोपपादनायसंयोगवृत्त्येत्याद्युक्तं ॥ समवायवृत्त्येति ॥ तथाचसाध्यस्यापिसत्त्वान्नपूर्वोक्तोव्यभिचारइतिध्ये

न्यायामृ०

॥ ८६ ॥

यं ॥ विशेषणासत्त्वेनेति ॥ समवायस्यैवाप्रामाणिकत्वादिति भावः ॥ अप्रसिद्धेति ॥ एतत्तु निष्ठात्यंताभावप्रतियोगित्वा
भावो ह्येतत्तुषु सत्त्वं तच्च पक्षादन्यत्र कुत्राप्यप्रसिद्धमित्यर्थः । न च तत्तु गतरूपादौ विशेषणं प्रसिद्धमिति वाच्यं । अत्र हि एतत्तु नि
ष्ठैतत्तु मात्रस्यैव न पक्षत्वं किं नैतत्तु निष्ठतया संप्रतिपन्नाये पदार्थाः पटतद्गत रूपादयस्ते सर्वेऽपि पक्षत्वेनाभिमतसंहिता एव पटस
मानन्यायत्वादतो न तत्र विशेषणप्रसिद्धिर्युक्तेति हृदयं । पटमात्रपक्षीकरणं तु लाघवायेति ज्ञेयं । तथा च पटादिरित्यर्थः । सामान्य
तः प्रसिद्धिरस्तीत्याह ॥ एतत्तु त्विति ॥ किञ्चिदिति ॥ यन्निष्ठात्यंताभावप्रतियोगितत् एतत्तु निष्ठात्यंताभावप्रतियोगित्वर

अयं पटः एतत्तु निष्ठात्यंताभावप्रतियोगीन । एतत्तु त्वारब्धत्वाद्वातिरेकेण पटांत
रवदितिसत्प्रतिपक्षश्च । न चाप्रसिद्धविशेषणता । एतत्तु निष्ठात्यंताभावप्र
तियोगित्वं किञ्चिन्निष्ठात्यंताभावप्रतियोगिसंसर्गाभावप्रतियोगित्वव्याप्यत्वात् ।

हितमेवाऽऽयास्यतीति भावः ॥ संसर्गाभावेति ॥ अत्राभावप्रतियोगित्वाभावादित्युक्ते अन्योन्याभावप्रतियोगित्वदशायां घ
टादौ व्यभिचारः स्यात् अन्योन्याभावप्रतियोगित्वदशायां अत्यंताभावप्रतियोगित्वव्यवहाराभावेन साध्याभावात् अतः संसर्गा
भावेत्युक्तं । तावत्युक्ते (स्वरूपा)ऽसिद्धिः दृष्टान्ते साधनवैकल्यं च स्यात् । पक्षीभूतमत्यंताभावप्रतियोगित्वं दृष्टान्तीकृतं प्रागभावप्र
तियोगित्वं च संसर्गाभावप्रतियोगित्वव्याप्यमेव न तु संसर्गाभावप्रतियोगित्वरूपमेव तदुभयं । नहि नीलघटत्वं घटत्वं चैकमेवेत्यतोऽ

श्रीनिवा०

अंशित्व०

१।६

॥ ८६ ॥

सिद्धिसाधनवैकल्यपरिहारायव्याप्यत्वादित्युक्तमिति द्रष्टव्यं ॥ साध्येति ॥ संयोगस्याव्याप्यवृत्तित्वेन स्वात्यंताभावसमाना
 धिकरणत्वादेतत्तनुनिष्ठात्यंताभावप्रतियोगित्वरूपं साध्यमस्तीति द्रष्टव्यं ॥ स्वेति ॥ यदधिकरणावच्छेदेन स्वयमस्ति तदधिकर
 णावच्छेदेन स्वयमस्तीति तत्र साध्यमेव नास्तीति भावः । अव्याप्यवृत्तित्वमंगीकृत्याप्याह ॥ द्रव्यत्वेति ॥ तथाच पक्षधर्माव
 च्छिन्नसाध्यव्यापकोपाधिरयमिति भावः । ननु अयं पट एतत्तनुनिष्ठात्यंताभावप्रतियोगी अंशित्वादित्यत्र एतत्तत्त्वनारब्धत्वं नोपा
 धिः । हेतुसाध्ययोर्व्याप्यव्यापकभावग्राहकानुकूलतर्कसद्भावेन पक्षएव साध्यव्यापकताभंगात् । यथोक्तं । “ अनुकूलेन तर्केण
 प्रागभावप्रतियोगित्ववदितिसामान्यतस्तत्सिद्धेः । एतत्तत्त्वनारब्धत्वं नोपाधिः । नचैतत्तत्त्वारब्ध
 संयोगे साध्याव्यापकं । आवयोस्संयोगः स्वात्यंताभावासमानाधिकरण इति संमतेः । द्रव्यत्वाव
 च्छिन्नसाध्यव्यापकत्वोपपत्तेश्च उपाधिरेव प्रयोजकः । साध्यवति ब्रह्मणि उपाधिवद्धेतोरभावात् ।
 सनाथे सति साधने । साध्यव्यापकताभंगात्पक्षे नोपाधिसंभव ” इति । ततश्चानुकूलतर्कसत्त्वे साध्ये हेतुरेव प्रयोजकतया प्राप्तो नो
 पाधिरित्यत आह ॥ उपाधिरेवेति ॥ साध्ये उपाधिरेव प्रयोजको नांशित्वहेतुः । कुत इत्यत आह ॥ साध्यवतीति ॥ ब्रह्मणः
 एतत्तनुष्ववृत्तित्वेनैतत्तनुनिष्ठात्यंताभावप्रतियोगित्वरूपसाध्यवति ब्रह्मणि एतत्तत्त्वनारब्धत्वरूपोपाधिवत् अंशित्वाख्यहेतोरभा
 वेन तस्मिन्सत्यभवतोऽंशित्वहेतोस्तस्मिन्साध्येऽप्रयोजकत्वात् अत उपाधिरेव साध्ये प्रयोजक इति भावः । ननु हेतुसाध्ययोर्व्याप्य
 व्यापकभावग्राहकानुकूलतर्कसद्भावादशायां साध्यवति पक्षे उपाधेरभावेन पक्षएव व्यभिचारादुपाध्यभावसाध्याभावयोर्व्याप्यभा

वात्साध्याभावाविनाभावप्रतियोगित्वरूपोपाधिलक्षणाभावान्नास्योपाधित्वमित्यत आह ॥ अनुकूलतर्काभावेचेति ॥
व्यतिरेकहीनस्यापीति ॥ उपाधिव्यतिरेकसाध्यव्यतिरेकयोर्व्याप्तिहीनस्यापीत्यर्थः । अयमाशयः । स्यादेवंयद्यत्रानुकूलत
र्कः स्यात् सचनहीतिवक्ष्यमाणरीत्यानास्त्येव तथाचैवमनुकूलतर्काभावेतुपक्षेसाध्यानिश्चयेनव्यभिचाराभावेनोपाध्यभाववति
पक्षेसाध्याभावसद्भावादुपाधित्वंयुक्तमेव । नन्वनुकूलतर्काभावदशायांपक्षएवोभयव्यतिरेकसद्भावात्कथंव्यतिरेकहीनस्यापीत्यु
क्तमितिचेन्न । पक्षादन्यत्रव्यतिरेकहीनस्यापीतिव्याख्यानात् । तंतुरूपादीनांचपक्षतुल्यत्वात् । एवंचयत्रैतत्तत्त्वनारब्धत्वाभा
वः एतत्तत्त्वारब्धत्वमितियावत् । तत्रैतत्तंतुनिष्ठात्यंताभावप्रतियोगित्वाभावः एतत्तंतुषुसत्त्वमितियावत् । इत्येवमुपाधिसाध्य

अनुकूलतर्काभावेचव्यतिरेकहीनस्याप्युपाधित्वाच्च । नह्यंशित्वंसाध्यंविनानयु
क्तं । उक्तहेतुनैवैतत्पटार्थक्रियाकारित्वाद्यभावस्यापिसुसाधत्वादाभाससाम्यंच ।

व्यतिरेकयोःपक्षेसद्भावेपितंतुरूपादीनांपक्षतुल्यतयाप्रक्षादन्यत्रकुत्राप्यभावेनोपाधित्वमुपपद्यतएवेति । ननुकथमत्रानुकूलतर्का
भावः यद्येतत्तंतुनिष्ठात्यंताभावप्रतियोगित्वंनस्यात् तर्ह्यंशित्वंनस्यादितिहेतूच्छित्तिरूपबाधकतर्कस्यसत्त्वादित्यत आह ॥ नही
ति ॥ साध्यंविनापियुक्तमेवेत्यर्थः । एतत्तंतुनिष्ठात्यंताभावप्रतियोगित्वाभावरूपापादकस्यांशवत्त्वरूपंयदंशित्वंतदभावरूपंय
दापाद्यंतदभावेनैवव्याप्तंतयातर्कस्यविरुद्धत्वापत्त्याऽनुकूलतर्कस्यदुष्टत्वेनवक्तुमशक्यतयापक्षेव्यभिचाराभावेनयुक्तमेतत्तत्त्वना
रब्धत्वस्योपाधित्वमितिभावः ॥ उक्तहेतुनैवेति ॥ अयंपटः एतत्पटोचितार्थक्रियाकारीन । अंशित्वात्पटांतरवदित्याभासानु

मानेनसाम्यं । अत्रबाधादिकस्यत्वदुक्तानुमानेपिसाक्ष्यादितिभावः ॥ ज्ञानेति ॥ ज्ञानंचब्रह्मैवेतिज्ञेयं ॥ सहोपलंभेति ॥ सहोपलंभनियमेत्यर्थः । यथोक्तंबौद्धेन“ सहोपलंभनियमादभेदोनीलतद्धियो,” रिति । तद्विरहस्य उपलब्धिविरहस्य ॥ तद्विरहेति ॥ ज्ञानविरहेत्यर्थः । तथाचासिद्धिरित्यर्थः । तर्ह्युपलब्धिविरहःकिंविरहप्रयुक्तइतिप्रसंगात्पृष्टवंतंप्रत्याह ॥ उपलब्धि

यत्तुविमतंज्ञानव्यतिरेकेणासत्ज्ञानव्यतिरेकेणानुपलभ्यमानत्वादिति विद्यासागरीयंबौद्धोक्तसहोपलंभयुक्त्युद्गिरणं । तत्रज्ञानाद्भेदेनानुपलभ्यमानत्वंवाहेतुः । ज्ञानविरहप्रयुक्तोपलब्धिविरहवत्त्वंवा । आद्येऽसिद्धिः । घटस्यज्ञानमितिहिधीः नतुघटोज्ञानमिति । नांत्यः । ज्ञानस्योपलब्धित्वेनतद्विरहस्यतद्विरहाप्रयुक्तत्वात् । उपलब्धिसामग्रीविरहप्रयुक्तत्वाच्च । यत्तुविमतंमिथ्याधीकालएव्यान्यथाप्रमितत्वाच्चित्रनिम्नोन्नतादिवत् । भारूपवस्तुसंलग्नत्वात्सवितृच्छिद्रवत् । नचासिद्धिः । इदानीमेव“ इदंसर्वयदयमात्मे ”तिश्रुत्यांअशेषाऽनात्मनःआत्मत्वप्रमितेः । घटादिकंस्फुरतीतिभारूपवस्तुसंलग्नत्वाच्चेतिकौमुद्युक्तं । तत्रार्थेऽन्यथेत्यस्ययथात्मत्वेनेत्यर्थः ।

सामग्रीति ॥ चित्रेति ॥ सभायामपिचित्रंभित्तौलिखितंयन्निम्नोन्नतादिकंतत् अविद्यमानमेवलिखितमस्तीतिधीकालएवदृष्टुरन्यथाप्रतीयतइत्यर्थः ॥ असिद्धिरिति ॥ हेतुद्वयस्यापीत्यर्थः । पक्षेहेतुद्वयस्यापिसत्त्वंक्रमेणोपपादयंति ॥ इदानीमेव

न्यायामृ०

॥ ८८ ॥

ति ॥ धीकालएवेत्यर्थः ॥ सदात्मेति ॥ सन्योयमात्मातदात्मत्वेनेत्यर्थः ॥ असिद्धिरिति ॥ अस्माकंपक्षेऽसिद्धत्वादित्यर्थः ॥ व्यर्थेति ॥ प्रतिपन्नोपाधौनिषेधप्रतियोगित्वेनप्रतीयमानत्वादित्येतावतापूतौधीकालएवेतिविशेषणंव्यर्थमित्यर्थः । तत्त्यागेचसाध्याविशिष्टत्वादितिभावः । सवित्रादेरपिमिथ्यात्वान्नतत्रव्यभिचारइत्यस्वरसादुक्तमात्मनिचेति । तत्रभारूपवस्तुसंलग्नत्वरूपहेतोरेवाभावान्नव्यभिचारइत्यतआह ॥ तस्यापीति ॥ सवितुरात्मनश्चेत्यर्थः ॥ आद्यइति ॥ एतत्पटाल्यंताभावएतदासदात्मत्वेनप्रमितत्वस्यामिथ्यात्वव्याप्तत्वाविरुद्धोहेतुः । यदिप्रतिपन्नोपाधिस्थानिषेधप्रतियोगित्वेनेति तर्ह्यसिद्धिः । व्यर्थविशेषणताच । द्वितीयस्तुसवित्रादावात्मनिचानैकांतिकः । तस्यापिसविताप्रकाशंतेआत्मास्फुरतीतिभारूपसंलग्नत्वादितिदिक् । एतेन नवीनानामनुमानानिनिरस्तानि । आद्येसिद्धसाध(नादि)नदोषात् । द्वितीयेअव्याप्यवृत्तित्वानधिकरणशब्देनावयवावृत्तित्वोक्तावयव्यव्यादेरपक्षत्वापातात् । तत्तंतुनिष्ठः एतत्पटानाद्यभावत्वात् । एतत्पटान्योन्याभाववदित्याद्यनुमानइत्यर्थः ॥ सिद्धेति ॥ कार्यकारणयोरभेदेनतंतोरेवपटत्वेनस्वस्मिन्स्वस्याभावेनपटाल्यंताभावस्यतंतुनिष्ठत्वंसिद्धमेवेत्यर्थः ॥ द्वितीयइति ॥ ब्रह्मप्रमान्येनेत्यादिविप्रतिपत्तिवाक्योक्तविशेषणत्रयवत्त्वेसति । अव्याप्यवृत्तित्वानधिकरणंस्वसमानाधिकरणात्यंताभावप्रतियोगि अनात्मत्वात्संयोगंवदितिद्वितीयानुमानइत्यर्थः ॥ अवयवावृत्तित्वोक्ताविति ॥ कथमिदंलभ्यतइतिचेदुच्यते । संयोगादिकंअव्याप्यवृत्तीत्युक्तेआश्र

श्रीनिवा०

अंशित्व०

१। ६

॥ ८८ ॥

यं व्याप्यं न वर्तते किं नामाश्रयैकदेशे तदवयवे स्तीति लभ्यते । तथा चाव्याप्यवृत्तित्वं नामाऽवयववृत्तित्वं । अव्याप्यवृत्तित्वानधि-
करणत्वं नाम अवयवावृत्तित्वं लभ्यत इति द्रष्टव्यं ॥ अवयवव्यादेरिति ॥ अवयवरहितत्वेन तदवृत्तिनोगगनादेरेव पक्षत्वापत्त्या
वयव्यादेरवयववृत्तिनः पक्षत्वं न स्यात् । तथा चावयव्यादेर्मिथ्यात्वं न सिद्ध्येदित्यर्थः । नन्वव्याप्यवृत्तित्वं नाम स्वसमानाधिकर-
णात्यंताभावप्रतियोगित्वं अव्याप्यवृत्तित्वानधिकरणत्वं च स्वसमानाधिकरणात्यंताभावाप्रतियोगित्वमिति विवक्षितं नावयवावृ-
त्तित्वं अतोऽवयव्यादेः पक्षत्वोपपत्तिरित्यत आह ॥ खेति ॥ बाधितत्वादिति ॥ तथा च स्वसमानाधिकरणात्यंताभावाप्रति-

स्वसमानाधिकरणात्यंताभावाप्रतियोगित्वोक्तौ च तदप्रतियोगिनि तत्प्रतियोगि-
त्वस्य बाधितत्वात् । अनात्मत्वस्य निरस्तत्वाच्च । तृतीये स्वरूपेणात्यंताभावप्र-
तियोगित्वे साध्ये अत्यंतासत्त्वापातात् । धर्मावच्छेदेन तत्प्रतियोगित्वे साध्ये अर्थो-
तरत्वात् । नित्यद्रव्याणामपि काले सत्त्वेन दृष्टान्तस्य साध्यवैकल्याच्च । चतुर्थे

योगिनिधिमते स्वसमानाधिकरणात्यंताभावप्रतियोगित्वसाधने बाधः ॥ निरस्तत्वादिति ॥ जडत्वं भङ्गे “न तावदात्मत्वं जाति”
रित्यादिना निरस्तत्वादिति भावः ॥ तृतीय इति ॥ “विमतं नित्यद्रव्यान्यत् केवलान्वय्यत्यंताभावप्रतियोगि । पदार्थत्वात्
नित्यद्रव्यव” दिति तृतीयानुमान इत्यर्थः ॥ धर्मावच्छेदेनेति ॥ पारमार्थिकत्वाकारेणेत्यर्थः ॥ अर्थोतरत्वादिति ॥ ब्रह्म-
वंत्सत्त्वेऽप्युपपत्त्यर्थोतरत्वादित्यर्थः ॥ नित्यद्रव्याणामपीति ॥ इदानीमाकाश इत्यबाधितप्रतीतेः सत्त्वादित्यर्थः ॥ चतुर्थ इ

ति ॥ “आत्मत्वावच्छिन्नधर्मिताकोभेदः आत्मा अनात्मानेत्येवंरूपः न परमार्थसत्प्रतियोगिकः । अनात्ममात्रप्रतियोगिकत्वात् शुक्तिरूप्यप्रतियोगिकभेदवदि” तिचतुर्थानुमानइत्यर्थः ॥ इत्यपीति ॥ यथानपरमार्थसत्प्रतियोगिकइतिआत्मधर्मिकभेदप्रतियोगिनोऽनात्मनः पारमार्थिकत्वाभावः साध्यते । एवं नव्यावहारिकसत्प्रतियोगिकइत्यपिसुसाधत्वेन आत्मधर्मिकभेदप्रतियोगिनो नव्यावहारिकसत्त्वमपिन स्यादित्यर्थः ॥ वक्ष्यमाणेति ॥ सन्धटइत्यादिप्रत्यक्षबाधादिरूपवक्ष्यमाणदोषेत्यर्थः ॥ ५ ॥ इत्थं शित्वहेतुभंगविवरणं ॥ ६ ॥ स्वबाधकेति ॥ दिदर्शयिषितोपाध्यधिकरणं स्वशब्दार्थः । शुक्तिरूप्येदृष्टान्ते मिथ्यात्वमस्ति नव्यावहारिकप्रतियोगिकइत्यपिसुसाधत्वेनाभाससाम्यात् । वक्ष्यमाणदूषणगणग्रासाच्च ॥ ५ ॥ इत्थं शित्वादिहेतुभंगः ॥ ६ ॥ सोपाधिकाश्च दृश्यत्वादयः । स्वबाधकाभिमताबाध्यदोषप्रयुक्तभानत्वस्य तदबाध्यबाधकं प्रतिनिषेध्यत्वेन विषयत्वस्य वापक्षाद्वा वृत्तस्य समव्याप्तिमतोऽप्याधिश्चास्ति । तथाहि । स्वशब्देन शुक्तिरूप्यं तद्बाधकत्वेनाभिमतं यन्नेदं रजतं मिति ज्ञानं तदबाध्यो दोषः काचादिस्तज्जन्यभ्रमरूपज्ञानविषयत्वेन तत्प्रयुक्तभानत्वस्य सत्त्वात् । दृश्यत्ववति पक्षे चोपाधिर्नास्ति । तथाहि । स्वशब्देन प्रपञ्चः तद्बाधकत्वेनाभिमतं यद्वेदांतजन्यचरमवृत्तिरूपं ज्ञानं तदबाध्यदोषप्रयुक्तभानत्वं नास्ति जगद्भ्रमनिमित्ते मायाऽविद्या(दि)रूपे दोषे स्वबाधकाभिमतबाध्यत्वस्यैव सत्त्वेन विशेषणाभावप्रयुक्तविशिष्टाभावस्यैव सत्त्वात्साधनाव्यापकइति भवत्युपाधिः । दोषप्रयुक्तभानत्वमात्रोक्तौ साधनव्यापकता स्यादतः स्वबाधकाभिमताबाध्येति दोषविशेषणं ॥ तदबाध्येति ॥ स्वबाधकाभिमताबाध्येत्यर्थः । तथा

चमिथ्यात्ववतिरूप्येउपाधिरस्ति । तथाहि । स्वबाधकाभिमतंयन्नेदंरूप्यमितिज्ञानंतदबाध्यंयद्बाधकज्ञानंस्वयमेव स्वेनैवस्व
स्याबाध्यत्वात् तत्प्रतिनिषेध्यत्वेनविषयत्वमस्ति । साधनवतिचपक्षेनास्ति । स्वबाधकाभिमतंयद्बाधकज्ञानंचरमवृत्तिरूपंतद्बा
ध्यबाधकंप्रत्येवनिषेध्यत्वेनविषयत्वमस्ति नतुतदबाध्यबाधकंप्रतिनिषेध्यत्वेनविषयत्वं । जगद्बाधकस्यवेदांतजन्यचरमवृत्तिरू
पज्ञानस्यकतकरजोवद्वेणुसंघर्षजाग्निवच्चस्वेनैवबाध्यत्वात् । यथोक्तं । “ वेणुसंघर्षजोवह्निर्दग्ध्वाशाम्यतितद्वनं । एवंगुणव्य
त्यंजोवेदःशाम्यतितद्यथे ”ति । वेदोवृत्तिज्ञानमित्यर्थः । एवंचपक्षेस्वबाधकाभिमताबाध्यबाधकंप्रतिनिषेध्यत्वेनविषयत्वंना

व्यतिरेकव्याप्तिमतश्चोपाधित्वात् । नचपर्वतावयववृत्त्यन्यत्वापर्वतीयव

हिसामग्रीयुक्तत्वादेरिवपक्षमात्रव्यावर्तकविशेषणवत्त्वात्पक्षेतरत्वं ।

स्तीतिविशेषणाभावंप्रयुक्तविशिष्टाभावस्यसत्त्वात्साधनाव्यापकत्वमित्यर्थः । पक्षेसाधनाव्यापकतालाभायस्वबाधकाभिमताबा
ध्येतिबाधकज्ञानविशेषणोपादानं ॥ व्यतिरेकेति ॥ साध्याभावाविनाभाव्यभवप्रतियोगित्वस्योपाधित्वेनउपाध्यभाववतिअ
ह्वाणिसाध्याभावसत्त्वादित्यर्थः ॥ पर्वतेति ॥ अन्यत्वस्यकेवलान्वयित्वेनसाधनव्यापकत्वात्साधनाव्यापकत्वार्थपर्वतावय
ववृत्तीत्युक्तं । नन्वथापिसाधनव्यापकत्वमेवपर्वतेपर्वतावयववृत्तिरूपाद्यन्यत्वसद्भावादितिचेन्न । अन्योन्याभावस्यप्रतियोगि
तावच्छेदकव्यधिकरणत्वेनपर्वतावयववृत्तित्वरूपप्रतियोगितावच्छेदकवतिपर्वतेतदन्यत्वप्रतीतेर्विरुद्धत्वेनसाधनाव्यापकत्वमेवे

त्यवधेयं । वह्निसामग्रीयुक्तत्वस्यापिसाधनव्यापकत्वात्साधनाव्यापकत्वलाभापर्वतीयेत्युक्तं । ननुपर्वतावयववृत्तीत्यस्यनपक्षमात्रव्यावर्तकत्वं पर्वतावयवगतरूपादिव्यावर्तकत्वात् । तथाचकथं पर्वतावयववृत्त्यन्यत्वस्यपर्वतेतरत्वमितिचेत् सत्यं । पक्षमात्रव्यावर्तकविशेषणवत्त्वादित्यापाततः वस्तुतस्तुहेतुसाध्ययोर्व्याप्तिग्राहकानुकूलतर्कसद्भावेनसाध्यस्यपक्षेनिश्चितत्वादुपाधेः साध्यव्यापकताग्राहकानुकूलतर्काभावेपक्षएवसाध्यव्यापकताभंगात्पर्वतावयववृत्त्यन्यत्वादेनोपाधित्वंयथातथाप्रकृतयोरप्युपाध्योर्मिथ्यात्वव्यापकताग्राहकानुकूलतर्काभावान्नोपाधित्वमितिशंकितुरमिप्रायः । अतएववक्ष्यमाणानुकूलतर्कैःसाध्यव्यापक

वह्निनाधूमेसाध्येआर्द्रधनप्रभववह्निमत्त्वादेरिववक्ष्यमाणानुकूलतर्कैः
स्साध्यव्यापकत्वनिश्चयात् । बाधितेपक्षेतरत्वस्याप्युपाधित्वाच्च ।

तानिश्चयादित्यनुकूलतर्केणसाध्यव्यापकतानिश्चयंवक्ष्यतीतिद्रष्टव्यं । प्रकृतोपाध्योःपक्षेतरत्वतुल्यत्वंपरिहर्तुंअनुकूलतर्कैरुपाधेःसाध्यव्यापकतानिश्चयोस्तीत्याह ॥ वह्निनेति ॥ आर्द्रधनप्रभववह्निमत्त्वोपाधेःसाध्येनधूमेनव्यापकत्वग्राहक आर्द्रधनोत्कर्षेणधूमोत्कर्षरूपानुकूलतर्कोस्ति । एवंप्रकृतोपाध्योरपिसाध्यभूतभ्रमविषयत्वरूपमिथ्यात्वव्यापकताग्राहकोदोषोत्कर्षेणभ्रमोत्कर्षरूपानुकूलतर्कोस्ति । अतःसाध्यव्यापकत्वनिश्चयादुपाधित्वंयुक्तमित्यर्थः । साध्यव्यापकताग्राहकानुकूलतर्काभावात्पक्षेतरत्वस्योपाधित्वंनास्तीत्यंगीकृत्यानुकूलतर्कोपपादनंकृतं । वस्तुतस्तुक्वचित्पक्षेतरत्वमप्युपाधिरेवेत्याह ॥ बाधितइति ॥ तर्हिप्र

कृतानुमानेकथंवाधितत्वमित्यतआह ॥ इहचेति ॥ यथावहिरनुष्णःपदार्थत्वादित्यत्रबाधेनहेतुसाध्ययोर्व्याप्तिग्राहकानुकूलत
र्काभावेनपक्षेसाध्यव्यापकताभंगा(योगे)भावेनतत्रवहीतरत्वमुपाधिरेवं तद्वदत्रापिसन्धटइत्यादिप्रत्यक्षबाधेनहेतुसाध्ययोर्व्या
प्तिग्राहकानुकूलतर्काभावात्पक्षेसाध्यव्यापकत्वभंगाभावेनोक्तोपाध्योः पक्षमात्रव्यावर्तकविशेषणवत्त्वेनपक्षेतरत्वप्युपाधित्वंयु
क्तमित्यर्थः । पक्षमात्रव्यावर्तकविशेषणवत्त्वरूपपक्षेतरत्वशंकायाअविषयमुपाधिमाह ॥ यद्वेति ॥ ननुविपरीतप्रमाविषयत्वरू
पोपाधेरपिदृश्यत्वहेतुनापक्षेसाध्यमानत्वेनसाधनव्यापकत्वान्नोपाधित्वमित्यतउक्तं तस्मिन्साध्यइति । नचैतददृष्टचरमित्यतो

इहचवक्ष्यमाणप्रत्यक्षादिबाधात् । यद्वायथानुकूलतर्काभावान्मित्रातनयत्वेनश्यामत्वे
साध्येशाकपाकजत्वं तस्मिन्साध्येश्यामत्वंमुपाधि स्तथेहापिबाध्यत्वादिरूपेमिथ्यात्वे
साध्येविपरीतप्रमाविषयत्वदोषप्रयुक्तभाजानत्वादिकं तस्मिन्साध्येमिथ्यात्वमुपाधिरस्तु ।

यथेत्युक्तं । हेतुसाध्ययोर्व्याप्तिग्राहकानुकूलतर्काभावादित्यर्थः । मित्रातनयत्वेनैवहेतुज्ञागर्भस्थस्यंशाकपाकजत्वमपिसाध्यतेऽ
तःसाधनव्यापकत्वमित्यतउक्तंतस्मिन्निति ॥ इहंपीति ॥ दृश्यत्वमिथ्यात्वयोरपिव्याप्तिग्राहकानुकूलतर्काभावादित्यर्थः ।
ननुविपरीतप्रमाविषयत्वदोषप्रयुक्तभानत्वयोरेवमिथ्यात्वेनकथमुपाधित्वमित्यतउक्तंबाध्यत्वादीति । यदानयोरुपाधित्वंतदामि
थ्यात्वंबाध्यत्वादिरूपमन्यदेवोच्यतइत्यर्थः । ननुतत्रमित्रातनयत्वेनैवहेतुनायुगपदेवगर्भस्थःशामःशाकपाकजश्चेत्येवंशामत्व

शाकंपाकजत्वयोरुभयोरपिसाधनंक्रियते । ततश्चनपरस्परोपाधित्वंयुक्तं । एवंदृश्यत्वेनहेतुनापक्षेमिथ्यात्वविपरीतप्रमाविषयत्व
 धोर्मिथ्यात्वदोषप्रयुक्तभानत्वयोर्वायुगपदेवसाधनंक्रियतेऽतो नपरस्परोपाधिग्रस्तत्वमित्यतआह ॥ युगपदिति ॥ कथमित्यत
 आह ॥ मिथ्यात्वएवेति ॥ ननुबाध्यत्वरूपेमिथ्यात्वेपि कथंविपरीतप्रमाविषयत्वस्योपाधित्वं विपरीतप्रमाविषयत्वस्यैववा
 ध्यरूपत्वेनतयोरेकत्वादित्यतआह ॥ बाधइति ॥ यत्रेदंरजतमितिभ्रांतिपूर्वकनेदंरजतमितिज्ञानंजायतेतद्बाधइत्युच्यते । अ
 तएव“ पूर्वप्रसंजितान्यथाकारविलोडकंज्ञानंबाध ”इतिबाधलक्षणमाहुः । विपरीतप्रमातुनभ्रांतिपूर्विकोऽप्यथामार्गेगच्छतःपुरु

युगपदुभयसाधनेत्वर्थोत्तरं । मिथ्यात्वएवविप्रतिपत्तेः । बाधो
 भ्रांतिपूर्वकःविपरीतप्रमातुनेतितयोर्भेदः । यद्वाअधिष्ठा
 नाभिमतसमसत्ताकदोषवहेतुजन्यज्ञानविषयत्वमुपाधिः ।

षस्यइदंरजतमितिभ्रमप्रसक्त्यभावेप्रिशुकिंद्दृष्ट्वाद्भ्रुडितिइदंरूप्यंनभवतीतिज्ञानंजायतेसाविपरीतप्रमेतितयोर्भेदइत्यर्थः । प्रमा
 याविपरीतत्वंचनिषेधविषयकत्वादित्यवगंतव्यं ॥ अधिष्ठानेत्यादि ॥ मिथ्यात्ववतिरूप्येऽधिष्ठानाभिमतश्रुक्तिसमसत्ताकका
 चादिदोषवदिन्द्रियादिजन्यज्ञानविषयत्वमस्तीतिसाध्यव्यापकः दृश्यत्ववतिपक्षेउपाधिर्नास्ति प्रपंचविषयकज्ञानजनकेमायावि
 द्यारूपदोषेप्रपंचारोपाधिष्ठानभूतब्रह्मसमसत्ताकत्वांभीवेनविशेषणाभावप्रयुक्तविशिष्टाभावस्यसत्त्वात्साधनाव्यापकत्वमित्यर्थः ।

अस्योपाधेः पक्षमात्रव्यावर्तकविशेषणवत्त्वेन पक्षेतरत्वं मिति शंकावारणाय उपाधौ विशेषणकृत्यं दर्शयति ॥ ब्रह्मण इति ॥ बौद्ध
कल्पिता ये दोषाः यदनृतं तदप्रमाणं दृष्टं यथोन्मत्तवाक्यं । अनृतं च पुत्रकामः पुत्रकामेष्ट्या यजेतेत्यादिवेदवाक्यं कृतायामपीष्टौ पु
त्रजन्मानुपलंभादित्येवमनृतव्याघाताद्यास्तद्वान्यो हेतुर्वेदरूपकरणं तज्जन्यज्ञानविषयत्वेऽपि मिथ्यात्वाभावेन व्यभिचारात् समव्या
ह्यभावादित्यर्थः । विशेषणं दोषाणां विशेषणमित्यर्थः । तथा च वेदे दोषाणां बौद्धेन कल्पितानां प्रातिभासिकत्वेनाधिष्ठाना

ब्रह्मणोऽपि बौद्धकल्पितदोषवद्वेदजन्यज्ञानविषयत्वात् । समव्याह्यर्थमधिष्ठानसमस
त्ताकेति विशेषणं । न तु पक्षव्यावृत्त्यर्थं । येन पक्षेतरत्वं स्यात् । यद्वा वेदतात्पर्यविष
याद्धर्माधर्मादिरूपात्साक्षिवेद्यात्सुखदुःखादिरूपाद्वापक्षैकदेशाद्वावृत्तं श्रुतितात्पर्या
विषयत्वं दोषजन्यधीविषयत्वं वा पक्षमात्राद्वावृत्तं प्रतिभासमात्रशरीरत्वं वा उपाधिः ।

भिन्नतद्ब्रह्मसमसत्ताकत्वाभावेन तादृशदोषवद्वेदजन्यज्ञानविषयत्वरूपोपाधेरेवाभावेनोपाधिपुरुस्सरव्याप्तौ न व्यभिचार इति भा
वः । पक्षव्यावृत्त्यर्थं पक्षमात्रव्यावृत्त्यर्थं । समग्रपक्षव्यावृत्तोपाधिमुक्त्वापक्षैकदेशव्यावृत्तोपाधिद्वयमाह ॥ यद्वेति ॥ श्रुति
तात्पर्याविषयत्वस्य घटादिप्रपञ्चे सत्त्वेऽपि धर्माधर्मादिरूपपक्षैकदेशव्यावृत्त्युपपादनाय वेदतात्पर्यविषयादित्युक्तं । धर्मादेः श्रुतिता
त्पर्याविषयत्वाभावादिति भावः । दोषजन्यधीविषयत्वस्य परमते घटादौ सत्त्वेऽपि सुखदुःखादिरूपपक्षैकदेशव्यावृत्त्युपपादनाय सा

न्यायामृ०

॥ ९२ ॥

क्षीत्युक्तं । साक्षिरूपज्ञानस्य दोषजन्यत्वाभावादिति भावः । ननु दृष्टिसृष्टिपक्षे सर्वस्यापि जगतः प्रतिभासमात्रशरीरत्वेन प्रातिभासिकत्वात् साधनव्यापकउपाधिरित्यत आह ॥ नचेति ॥ तवापीति ॥ तवमतेपीत्यर्थः । कुतोनेत्यत आह ॥ प्रतिकर्मेति ॥ देवदत्तज्ञानस्यैवायं विषय इत्येवमादिरूपव्यवस्थेत्यर्थः । परेण हि ब्रह्मरूपे ज्ञाने घटादीनामध्यासाद्युपपत्त्येव तेषां प्रकाशप्रसक्तौ यदिन्द्रियसन्निकर्षजन्यान्तःकरणवृत्त्यायदवच्छिन्नचैतन्यावरणाज्ञानशक्त्यपगमस्तंप्रत्येव तच्चैतन्यरूपज्ञानेन प्रकाशत इत्येवं व्यवस्थांगीक्रियते सादृष्टिसृष्टिपक्षेन युज्यते अन्योन्याश्रयात् । सति चैतन्यरूपे ज्ञाने तन्मात्रशरीरघटादिस्वरूपसिद्धिः तत्स्वरूपे च सति ते नैन्द्रियसन्निकर्षे जाते तदवच्छिन्नचैतन्यावरकाज्ञानशक्त्यपगमानंतरंचैतन्यरूपज्ञानसिद्धिरिति । घटादेः प्रतिभासमात्रशरीरत्वे

न च तवापि जगत्प्रतिभासमात्रशरीरं प्रतिकर्मव्यवस्थाद्ययोगादिति दिक् ॥ ७ ॥

न सन्निकर्षात्पूर्वसत्त्वाभावादिति च द्रष्टव्यं । (सर्वमिथ्येत्यंगीकारे च लाघवं) तस्मात्प्रतिकर्मव्यवस्थानुपपत्त्या दृष्टिसृष्टिपक्षस्याप्रामाणिकत्वेन न जगत्प्रतिभासमात्रशरीरमितिसाधनवतः पक्षाद्व्यावृत्तत्वेनोपाधित्वं युक्तमिति भावः । संप्रदायस्तु शुक्तिरूप्यस्य दृष्टांतत्त्वमुपलक्षणत्वेन वस्तुतस्तु प्रातिभासिकत्वेन तत्समानानां सुखादीनामपि दृष्टांतत्वेन व्यावहारिकपक्षमात्राद्व्यावृत्तत्वेन समग्रपक्षव्यावृत्तत्वमेवेत्याशयात् । ननु प्रातिभासिकत्वस्यापि सुखदुःखादौ पक्षैकदेशे सत्त्वेन वियदादावसत्त्वेनास्यापि पक्षैकदेशव्यावृत्तत्वमेव न पक्षमात्रव्यावृत्तत्वमिति चेत् पक्षमात्रव्यावृत्तत्वं नापातत एव वस्तुतस्तु पक्षैकदेशव्यावृत्तत्वमेवेत्याहुः ॥ ७ ॥ दृश्यत्वादे

श्रीनिवा०

दृश्य.उपा.

१।७

॥ ९२ ॥

रूपाधिविवरणं ॥ ७ ॥ ननु जगतः प्रातिभासिकत्वे तदप्रातिभासिकत्वग्राहिसन्धटइत्यादिप्रत्यक्षविरोधः । ब्रह्मणश्च मिथ्यात्वे
तत्सत्यत्वग्राहिश्रुतिविरोधइत्यत आह ॥ जगत इति ॥ अत्राप्रयोजकतापरिहारायानुकूलतर्कमाह ॥ विपक्षे चेति ॥ जगतो
दृश्यत्वमंगीकृत्य प्रातिभासिकत्वानंगीकारे जगतः पारमार्थिकत्वप्राप्त्या जगद्ब्रह्मरूपसत्यद्वयांगीकारापत्त्या गौरवं स्यात् । व्यावहा-
रिकत्वांगीकारेऽपि ब्रह्मजगद्द्रव्यादीनां त्रिविधसत्त्वांगीकारे त्रैरूप्यापत्त्या गौरवं । ब्रह्मण एकस्यैव सत्यत्वं तदितरस्य सर्वस्य प्रातिभासि-

इति दृश्यत्वादेरूपाधिविवरणं ॥ ७ ॥ विमतं प्रातिभासिकं दृश्यत्वाच्छुक्तिरूप्यवत् । ब्रह्ममिथ्या-
व्यवहारविषयत्वादसद्विलक्षणत्वाद्वा शुक्तिरूप्यवदित्याभाससाम्यं च । जगतो प्रातिभासिक-
त्वग्राहिप्रत्यक्षं ब्रह्मणस्सत्यत्वश्रुतिश्चानुमानविरोधादप्रमाणं । विपक्षे च गौरवं । व्यवहृतिव्य-
वहार्ययोः संबंधांतराभावात् सर्वव्यवहार्यव्यवहृतावध्यस्तमित्यादि च बाधकमिति सुवर्चत्वात् ॥

कत्वांगीकारे लाघवं । तथा ब्रह्मणोऽपि व्यवहारविषयत्वमंगीकृत्य मिथ्यात्वानंगीकारे सत्यत्वप्राप्त्या ब्रह्मसत्यं जगन्मिथ्येति द्वैरूप्यांगी-
कारापत्त्या गौरवं विपक्षे बाधकं सर्वमिथ्येत्यंगीकारे च लाघवमित्यर्थः । द्वितीयानुमानाप्रयोजकतापरिहाराय हेतुच्छित्तिरूपं बाध-
कांतरमाह ॥ व्यवहृतीति ॥ बाधकं अप्रयोजकताशंकायां बाधकं । ब्रह्मणो व्यवहारविषयत्वमंगीकृत्य मिथ्यात्वानंगीकारे स-
त्यत्वप्राप्त्या सत्यभूतब्रह्मव्यवहारयोः संबंधांतरायोगात् सर्वव्यवहार्यब्रह्मादिव्यवहृतावध्यस्तमित्याध्यासिकसंबंध एव वक्तव्यः । त-

न्यायाम् ०

॥ ९३ ॥

थाचब्रह्मणोव्यवहृतावध्यस्तत्वप्राप्त्यामिथ्यात्वसिद्धिरित्यर्थः । एवमेवदृश्यत्वमंगीकृत्यप्रातिभासिकत्वानंगीकारेदृग्दृश्ययोःसंबंधोनस्यादित्याध्यासिकएवसंबंधोवाच्यस्तथाचज्ञगतोज्ञानेऽध्यस्ततयाप्रातिभासिकत्वसिद्धिरितिहेतूच्छित्तिरूपंबाधकंचद्रष्टव्यं ॥ ४ ॥ दृश्यत्वादेराभाससाम्यविवरणं ॥ ८ ॥ प्रतिज्ञाश्रयंप्रबलप्रमाणविरोधाख्यंदोषंविबुधुःप्रमाणज्येष्ठप्रत्यक्षविरोधं तावदाह ॥ सन्घटइतीति ॥ प्रत्यक्षगृहीतसत्त्वविरोधिमिथ्यात्वसाधकमनुमानंप्रत्यक्षबाधितंमग्न्यनौष्ण्यानुमानवदित्यर्थः । ननुनमिथ्यात्वानुमानस्यप्रत्यक्षबाधः प्रत्यक्षगृहीतव्यावहारिकसत्त्वस्यानुमानगृहीतपारमार्थिकसत्त्वनिषेधरूपमिथ्यात्वाविरोधि ॥ ४ ॥ इतिदृश्यत्वादेराभाससाम्यविवरणं ॥ ८ ॥ सन्घटइत्यादिप्रत्यक्षबाधिताश्चदृश्यत्वादयः । ननुकिमिदंसत्त्वंयत्प्रत्यक्षसिद्धं परजातिर्वा असद्वैलक्षण्यंवा अर्थक्रियाकारित्वंवा प्रमाविषयत्वंवा तद्योग्यत्वंवा अमाऽविषयत्वंवा स्वसमानाधिकरणस्वसमानकालीननिषेधाप्रतियोगित्वंवा अबाध्यत्वंवा । त्वात् । अनुमानगृहीतमिथ्यात्वविरोधिसत्त्वस्यचप्रत्यक्षेणाग्रहणादित्यभिप्रायेणसत्त्वंपृच्छति ॥ नन्विति ॥ असंगतिपरिहारायाह ॥ यदिति ॥ घटादौयत्प्रत्यक्षसिद्धमनुमानगृहीतमिथ्यात्वविरोधीतिशेषः ॥ परजातिरिति ॥ द्रव्यत्वगुणत्वकर्मत्वव्यापिकासंज्ञाजातिरित्यर्थः ॥ तद्योग्यत्वमिति ॥ प्रमाविषयत्वयोग्यत्वमित्यर्थः ॥ स्वेति ॥ स्वाधिकरणाधिकरणकोयःस्वसमानकालीनोनिषेधस्तदप्रतियोगित्वमित्यर्थः । निषेधाप्रतियोगित्वमित्युक्तेघटादेःकालांतरीयनिषेधप्रतियोगित्वादसंभवोऽतः

श्रीनिवा ०

सत्त्वनि ०

१ । ९

॥ ९३ ॥

स्वसमानकालीनेति । तस्य घटादिसमानकालीनत्वाभावेन तादृशनिषेधाप्रतियोगित्वसत्त्वेन नासंभवः । तावत्युक्ते स्वसमानकाली
नदेशांतरीयनिषेधप्रतियोगित्वात्पुनरसंभवः स्यादतः स्वसमानाधिकरणेत्युक्तं । देशांतरीयनिषेधस्य स्वाधिकरणाधिकरणकत्वा
भावान्नासंभवः ॥ नाद्याइति ॥ चतुर्थपेक्षया आद्याः । प्रथमद्वितीयतृतीयाइत्यर्थः ॥ सिद्धसाधनादिति ॥ ननु इदमप्युक्तं
सिद्धसाधनताया अनुमान एव वक्तव्यं (तया प्र) त्वात्प्रत्यक्षेणैतादृशसत्त्वं विषयीक्रियत इत्युक्ते सिद्धसाधनोद्भावनस्या कौशलव्यंजक
त्वमिति चेत्सत्यं । सिद्धसाधनात् सिद्धार्थावगाहित्वादित्यर्थः ॥ परजात्यादिरूपस्य सत्त्वस्य मिथ्यात्ववादिनामयापि प्रत्यक्षविषय

नाद्याः । सिद्धसाधनात् । नचतुर्थः । असतिप्रमाणां प्रवृत्त्या
तद्विषयत्वात्प्राक्सत्त्वस्य वक्तव्यतया तस्य सत्त्वादन्यत्वात् ।

त्वांगीकारादनुमाननिषेध्यपारमार्थिकसत्त्वावगाहित्वाभावान्न तेन बाध इति भाव इत्याहुः । वस्तुतस्तु परजात्यादिरूपसत्त्वस्य मि
थ्यात्ववादिनामयापि प्रत्यक्षविषयत्वांगीकारादेतादृशसत्त्वं प्रत्यक्षविषय इति भवदीयवचनं मां प्रति सिद्धसाधनं सिद्धार्थसाधकं सिद्धा
र्थबोधकं असंगतमित्यर्थः । तथा चानुमाननिषेध्यपारमार्थिकसत्त्वावगाहित्वाभावेन भिन्नविषयत्वान्नानुमानस्य तेन बाध इति भावः
॥ असतीति ॥ सत्येव प्रमाणं प्रवर्तते नासतीति तावत्सिद्धं तत्कुत इति पृष्टे प्रमाणप्रवृत्तिप्रयोजकीभूतं सत्त्वं सति वर्तते ऽसति च ना
स्तीति वक्तव्यं । एवं च प्रमाणप्रवृत्तिप्रयोजकतया प्रमिति विषयत्वात्प्राक्सत्त्वस्यावश्यं वक्तव्यत्वेन प्रमिति विषयत्वस्य सत्त्वादन्यत्वे

नतदेवसत्त्वंनेत्यर्थः । किंचप्रमाविषयत्वंपरंपरयावा साक्षाद्वा । नाद्यः । शुक्तिरजतमहं(असत्परोक्षतो)जानामीतिव्यवसायद्वा
राऽसतोप्यनुव्यवसायविषयत्वात्असत्यतिव्याप्तिः । नद्वितीयः । इदंरजतमसदितिअसत्त्वप्रकारकप्रमांप्रतिअसतोपिसाक्षाद्वि
षयत्वेनासत्येवातिव्याप्तिरित्याह ॥ असतोपीति ॥ आत्माश्रयादिति ॥ सत्त्वलक्षणेसत्त्वप्रवेशादित्यर्थः ॥ अन्योन्याश्र-
यादिति ॥ सत्त्वज्ञानेप्रतियोगि(गिज्ञानप्राप्त्या)नःप्राप्त्याऽसत्त्वज्ञानंतज्ज्ञानेतद्धटितसत्त्वज्ञानमित्यन्योन्याश्रयइत्यर्थः ॥ अ

असतोपिद्वयवसनयद्वारासाक्षाच्चासत्त्वप्रकारकप्रमाविषयत्वाच्च । सत्त्वप्रकारकप्रमाविषयत्वेचा
त्माश्रयात् । असत्त्वाप्रकारकप्रमाविषयत्वेचासत्त्वस्यसत्त्वनिरूप्यत्वेनान्योन्याश्रयात् । अत
एवनपंचमः । नषष्ठः । सतोप्यसत्त्वप्रकारकभ्रमविषयत्वात् । सत्त्वप्रकारकभ्रमाविषयत्वेचात्मा
श्रयात् । असत्त्वाप्रकारकभ्रमाविषयत्वेचान्योन्याश्रयात् । नसप्तमः । संयोगादावव्याप्तेः ।

तएवेति ॥ सत्त्वस्यप्रमाविषयत्वमोस्यत्वप्रयोजकत्वेनतस्यसत्त्वादन्यत्वादवेत्यर्थः ॥ सतोपीति ॥ घटोऽसन्नितिभ्रमसंभ-
वेन तत्रलक्षणाभावादसंभवइतिभावः ॥ असत्त्वाप्रकारकेति ॥ असत्त्वप्रकारकभ्रमविषयत्वंतदप्रकारकभ्रमविषयत्वंचना
स्तीत्येवंसर्वथाभ्रमाविषयत्वेनैवपर्यवसानंनतुअसत्त्वप्रकारकभ्रमविषयत्वेनेतिध्येयं ॥ अन्योन्येति ॥ पूर्ववदसत्त्वस्यसत्त्वनि-
रूप्यत्वेनाऽन्योन्याश्रयादितिभावः ॥ संयोगादावेति ॥ संयोगस्याव्याप्यवृत्तित्वेनसंयोगाधिकरणाधिकरणकोयःस्वसमा

नकालीनोनिषेधः संयोगात्यंताभावएवतदप्रतियोगित्वाभावेनाव्याप्तिरित्यर्थः ॥ शुक्तीति ॥ रूप्यस्यासतोऽधिकरणस्यैवाभावेनस्वसमानाधिकरणस्वसमानकालीननिषेधस्यैवाभावेनतदप्रतियोगित्वंविशेषणाभावप्रयुक्तविशिष्टाभावमादायास्तीत्यर्थः ॥ अन्योन्येति ॥ बाध्यत्वज्ञानेऽबाध्यत्वज्ञानं । तत्रतस्यप्रतियोगित्वात् । अबाध्यत्वज्ञानेचबाध्यत्वज्ञानं बाध्यत्वस्याऽबाध्यत्वरूपसत्त्वघटितत्वादित्यन्योन्याश्रयादित्यर्थः । इह जगति । तत्र ब्रह्मणि । तत् सत्त्वं । अनिर्वाच्यं निर्वक्तुमशक्यमित्यर्थः ॥

शुक्तिरूप्यादेरधिकरणाद्यभावेनातिव्याप्तेश्च । नाप्यष्टमः । बाधस्यप्रतिपन्नोपाधौत्रैकालिकसत्त्वनिषेधत्वेनान्योन्याश्रयत्वं । उच्यते । तवात्मनियत्सत्त्वंतदेवेहमम । उक्तं हि “यादृशं ब्रह्मणः सत्त्वं तादृशं स्याज्जगत्पि”ति । तत्रतदनिर्वाच्यं चेदिहापितथास्तु । सत्वानिर्वचनेपितद्वदेवस्वरूपपारमार्थ्योपपत्तेः । यदिचतत्रानृतव्यावृत्तिमात्रंअबाधितस्वरूपंवासत्त्वं । बाधश्चप्रतिपन्नोपाधौत्रैकालिकनिषेधः । ज्ञानेननिवृत्तिर्वेतिनान्योन्याश्रयः । तर्हीहापितथास्तु इहापीति ॥ जगत्पिनिर्वक्तुमशक्यमित्यर्थः । दूषणांतरमाह ॥ सत्त्वेति ॥ ब्रह्मणिसत्त्वस्यनिर्वक्तुमशक्यत्वेपियथातत्परमार्थसद्रूपंएवंजगन्निष्ठसत्त्वस्यापिनिर्वक्तुमशक्यत्वेपिब्रह्मवदेवपरमार्थसद्रूपमस्त्रित्यर्थः । तत्र ब्रह्मणि ॥ अनृतेति ॥ अपोहवादाश्रयणेनेत्यर्थः । “अनृतजडविरोधिरूप”मित्यादितद्वचनात् । नन्वबाधितस्वरूपंसत्त्वंचेद्बाधस्यत्रैकालिकसत्त्वनिषेधरूपत्वेनपूर्वोक्तरीत्यान्योन्याश्रयइत्यतआह ॥ बाधश्चेति ॥ निषेधःस्वरूपनिषेधः । तथाचबाधोनसत्त्वघटितइत्यर्थः । ननु

ब्रह्मजगतोरेकप्रकारसत्ताकत्वेजगतोब्रह्मसाम्यापत्तिरित्यतआह ॥ ब्रह्मसाम्यस्यैवेति ॥ पारमार्थिकसत्त्वरूपधर्मेणेत्यर्थः । ननु “यादृशंब्रह्मणस्सत्त्वंतादृशंस्याज्जगत्पि,”त्युक्तं । कुतइत्यतआह ॥ अपरिच्छिन्नत्वमिति ॥ तत्र ब्रह्माणि । नहिजगत्तेतादृशंसत्त्वंवक्तुंयुक्तमित्याशयः ॥ शुक्तिरूप्ययोरित्यादि ॥ अयमत्रोत्तरक्रमः । यथाऽपरिच्छिन्नत्वंसत्त्वमंगीकृत्यजगतितदभावात्सत्त्वंनास्तीत्युच्यते एवंवयमपिवदामः । परिच्छिन्नत्वमेवसत्त्वंब्रह्माणितुतदभावात्तत्रापिसत्त्वंनास्तीति । ननुपरिच्छिन्नत्वंसत्त्वंनभवतिशुक्तिवद्रूप्यस्यापिपरिच्छिन्नत्वेनतत्रातिव्याप्तेरितिचेत्तर्ह्यपरिच्छिन्नत्वमपिनसत्त्वं शून्यवादिनाशून्यस्या

ब्रह्मसाम्यस्यैवापेक्षितत्वात् । अपरिच्छिन्नत्वंतत्रसत्त्वमितिचेन्न । शुक्तिरूप्ययोः परिच्छिन्नत्वेब्रह्मशून्ययोश्चापरिच्छिन्नत्वेतुल्येपिसत्त्वासत्त्वयोर्व्यवस्थितत्वेनजगत्त्युक्तपारिभाषिकसत्त्वाभावस्यब्रह्माणिपरिच्छिन्नत्वरूपसत्त्वाभावस्येवेष्टत्वात् ।

प्यपरिच्छिन्नत्वांगीकारेणशून्येऽतिव्याप्तेः । एवंचापरिच्छिन्नत्वंसत्त्वमितिस्वीकुर्वतात्वयाब्रह्मशून्ययोरपरिच्छिन्नत्वेतुल्येपिब्रह्मण्येवसत्त्वमस्तिनशून्यइतियथासत्त्वासत्त्वयोर्व्यवस्थितत्वंस्वीकृतं एवंपरिच्छिन्नत्वंसत्त्वमितिस्वीकुर्वतामथापिशुक्तिरूप्ययोः परिच्छिन्नत्वेसमानेपिशुक्तेवेवसत्त्वंनरूप्यइत्यपिसत्त्वासत्त्वयोर्व्यवस्थितत्वमेवस्वीकृतं । सतिचैवंब्रह्माणिमदभिप्रेतपारिभाषिकपरिच्छिन्नत्वरूपसत्त्वाभावेप्यपरिच्छिन्नसद्रूपंब्रह्मभवति । एवंजगत्पित्वदभिप्रेतपारिभाषिकापरिच्छिन्नत्वरूपसत्त्वाभावेपिप

रिच्छन्नसद्रूपत्वेनैवोपपत्तेः अपरिच्छिन्नत्वं सत्त्वमित्यङ्गीकृत्य जगति तदभावेनासत्त्वं न वक्तव्यमिति । प्रतिबन्धा अनुत्तरत्वादाह ॥
सौहार्देति ॥ सुहृद्भावेन विचारेतित्यर्थः । तं प्रति त्रिकालसर्वदेशीयनिषेधं प्रति । श्लोकं व्याचष्टे ॥ सर्वेति ॥ ननु वृक्षकपि
संयोगस्तावदितरत्र कुत्रापि नास्ति । स्वयं यत्रास्ति तत्रापि तदत्यन्ताभावोस्त्येव संयोगस्याव्याप्यवृत्तित्वेन स्वात्यन्ताभावसमानाधि-
करणत्वादतः सार्वदैशिकनिषेधप्रतियोगित्वसद्भावेन तदप्रतियोगित्वाभावादव्याप्तिरित्यत आह ॥ यदवच्छिन्न इति ॥ भावे
क्तः यदवच्छेदेनेत्यर्थः । आवयोर्मते संयोगस्य स्वात्यन्ताभावसामानाधिकरण्यरूपाव्याप्यवृत्तित्वस्यासंमतत्वेन यत्प्रदेशावच्छेदेन सं-

सौहार्दे तु । “ त्रिकालसर्वदेशीयनिषेधाप्रतियोगिता । सत्तोच्यतेऽध्यस्ततुच्छे तं प्रति प्रतियो-
गिनी । ” सर्वदेशकालसंबन्धिनिषेधाप्रतियोगित्वं सत्त्वं । यदवच्छिन्ने संयोगस्तदवच्छिन्ने तदत्यं-
ताभावोनेति न तत्राव्याप्तिः । गगनादेरप्यत्यन्ताभावः केवलान्वयीनेत्युक्तत्वाच्च गगनादावव्याप्तिः ।

योगस्तत्प्रदेशावच्छेदेनैव तदत्यन्ताभावाभावान्न सार्वदैशिकनिषेधप्रतियोगित्वमिति नाव्याप्तिः । नन्वथार्पि गगनादिनित्यद्रव्यात्यं-
ताभावस्य केवलान्वयित्वेन सार्वदैशिकत्वाद्गगनादौ सार्वदैशिकनिषेधप्रतियोगित्वस्यैव सद्भावेनाव्याप्तिरित्यत आह ॥ गगनादेर-
पीति ॥ उक्तत्वादिति ॥ देशकालावपि संदासर्वत्र देशकालावित्येवाधितप्रतीत्या प्रमेयत्वाभिधेयत्ववत्स्ववृत्ती अन्योन्यवृत्ती-
चेत्युक्तत्वेन देशकालयोर्देशकालयोरेव सत्त्वेन न सार्वदैशिकनिषेधप्रतियोगित्वं अतो नाव्याप्तिरित्यर्थः । तुच्छेऽध्यस्ते चातिव्याप्तिं

न्यायाम्०

॥ ९६ ॥

परिहरति ॥ तुच्छमिति ॥ उक्तत्वादिति ॥ अध्यस्तुच्छेतंप्रतिप्रतियोगिनीइतिकारिकायामुक्तत्वादित्यर्थः । मन्मतैध्यस्त
स्यतुच्छत्वेपिपररीत्येयमुक्तिरितिज्ञातव्यं । सत्वस्यलक्षणेकृत्यंपदानांशुविचार्यते । विद्वत्प्रमोदकःसस्यात्दययाश्रीपतेर्गुरोः॥१॥
तथाहि । अत्रलक्षणेविद्वत्प्रमोदार्थपदकृत्यादिविचारःक्रियते । तथाहि । सार्वदैशिकसार्वकालिकनिषेधाप्रतियोगित्वंसत्त्वमित्य-
त्रसार्वदैशिकनिषेधाप्रतियोगित्वंसत्त्वमित्येवोक्तेसमवायिकारणनाशजन्यनाशप्रतियोगिनिर्किंचित्कालमनाश्रिततयाविद्यमानेप
टेऽव्याप्तिःस्यात् । तस्यपटस्यकपालादिदेशेष्वभावस्यसर्वसंमतत्वेनस्वसंमवायिदेशेऽवस्थानेनभाव्यं । संमवायिकार(णनाशेतु
तत्रा)णाभावात्तत्राप्रस्थानासंभवेनसार्वदैशिकनिषेधप्रतियोगित्वसद्भावेनतदप्रतियोगित्वाभावादव्याप्तिःस्यादतःसार्वकालिकेत्यु

तुच्छमध्यस्तंचउक्तप्रतिषेधप्रतियोगीत्युक्तत्वान्नातिव्याप्तिरपि ।

क्तं । तथाचतस्यपटस्यसमवायिकारणनाशात्पूर्वस्वसमवायिकारणेस्थितत्वेनत्रैकालिकनिषेधाप्रतियोगित्वसद्भावाद्भाव्याप्तिः ।
नन्वत्रनिषेधपदस्यात्यंताभावपरत्वात्समवायिकारणनाशजन्यनाशप्रतियोगिपटेकथमव्याप्तिः । नाशस्यात्यंताभावत्वाभावेनना
शप्रतियोगित्वादेवतत्रात्यंताभावाप्रतियोगित्वमस्तीतिकथमव्याप्तिः । अतःसार्वकालिकपदंव्यर्थमितिचेन्न । निषेधपदस्यसंसर्गा
भावपरत्वांगीकारात् । तथाचननाशप्रतियोगिनिसंसर्गाभावप्रतियोगित्वसद्भावादव्याप्तिःस्यादेवेत्यतःसार्वकालिकपदंसार्थकमेव ।
सार्वकालिकनिषेधाप्रतियोगित्वमित्येवोक्तौअश्वेगोत्वंकदापिनास्तीतिप्रतीत्याश्वनिष्ठगोत्वात्यंताभावप्रतियोगिनिगोत्वेसार्वकालि

श्रीनिवा०

सत्त्वनि०

१।९

॥ ९६ ॥

कनिषेधप्रतियोगित्वस्यैवसत्त्वेनतदप्रतियोगित्वाभावाद्ब्याप्तिः स्यादतः सार्वदैशिकेत्युक्तं । तथाचगोत्वस्याश्वदिदेशेऽभावेऽपिग
विसत्त्वेनसार्वदैशिकनिषेधप्रतियोगित्वाभावान्नाब्याप्तिः । ननुगोत्वस्यप्रामाणिकतयानिषेधप्रतियोगित्वासंभवाद्गोत्वसंसर्गएव
निषिध्यतइतिमतेगोत्वेऽश्वनिष्ठसार्वकालिकनिषेधाप्रतियोगित्वसद्भावेनअव्याप्तेरेवाभावात्सार्वदैशिकपदंव्यर्थमितिचेत्सत्यमेवे
तिवदामः । तदिदमाह ॥ अश्वेगोत्वमिति ॥ निषेधपदस्यात्यन्ताभावपरत्वेतुसंभवाधिकारणनाशजन्यनाशप्रतियोगिनिपटेऽ
व्याप्त्यभावात्सार्वकालिकपदमप्यनपेक्षितमित्यपिद्रष्टव्यं । ननुतर्हिअश्वेगोत्वसंसर्गः कदापिनास्तीतिप्रतीत्याऽश्वनिष्ठात्यन्ताभा

अश्वेगोत्वंकदाचिदंषिनास्तीत्यादौतत्संसर्गएवनिषिध्यतइतिभतेदेशपदमनपेक्षि
तं । केचित्तुपराभिप्रेतमिथ्यात्वाभावोवा ऽसद्विलक्षणत्वेसत्यनारोपितत्वंवा

वप्रतियोगिनिगोत्वसंसर्गएवाव्याप्तिरितिचेन्न । आन्तोसि । अश्वेगोत्वसंसर्गस्यांरोपितत्वेनात्यन्तासत्त्वादलक्ष्यत्वमेवेतितत्रलक्ष
णाभावोनदोषाय । अतएवोक्तं “अध्यस्तुच्छेतंप्रतिप्रतियोगिनी” इति । ननुकथमस्मदनुमानानांप्रत्यक्षबाधः । सत्वग्राहि
त्वादितिचेन्न । चक्षुराद्ययोग्यातीतवर्तमानैष्यत्कालदेशाद्यनेकपदार्थघटितसत्त्वस्यकथंप्रत्यक्षसिद्धत्वं चक्षुरादेरेतादृशसत्त्वप्र
हणेऽसामर्थ्यादितिचेत् उच्यते । देशकालयोश्चक्षुराद्ययोग्यत्वेपिसाक्ष्युपनीतयोश्चाक्षुषप्रत्यक्षेभानंसंभवत्येव । कथमन्यथाअ
त्रेदानींघटइत्यत्रापितयोर्भानमिति । पुनःप्रकारांतरंचात्रोपदिशन्ति । तथाहि । सार्वदैशिकसार्वकालिकनिषेधाप्रतियोगित्वंनाम

सार्वदैशिकसार्वकालिकनिषेधप्रतियोगित्वाभावः । सचप्रत्यक्षयोग्यएव । कथमिति चेदुच्यते । अत्रादावभावस्यप्रत्यक्षयोग्य
 सायांतंत्रकिमितिप्रष्टव्यं । प्रतियोगियोग्यत्वमितिचेन्न । तथात्वेजलपरमाणौपृथिवीत्वाभावःप्रत्यक्षःस्यात् । पृथिवीत्वस्यघटा
 दौप्रत्यक्षयोग्यत्वात् अतोप्रतियोगियोग्यत्वंतंत्रं किंनाम मणिकारोक्तरीत्यायोग्यानुपलब्धिरेव । ननुतथापियोग्यस्यानुपल
 ब्धिर्योग्यानुपलब्धिः । तथाचपृथिवीत्वस्यघटादौयोग्यस्यानुपलब्धेःसत्त्वात्तदभावोर्जलपरमाणौप्रत्यक्षःस्यादित्यतिप्रसंगानि
 स्तारएवेतिचेन्न । योग्यस्यानुपलब्धिर्योग्यानुपलब्धिरितिनार्थः । किंनाम । तर्कितप्रतियोगिसत्त्वंप्रसंजितोपलब्धिप्रतियोगि
 काभावएवहियोग्यानुपलब्धिः । तथाहि । यद्यत्रभूतंलेघटःस्यात्तर्ह्युपलभ्येत । घटस्यमहत्त्वसमानाधिकरणोद्भूतरूपवत्त्वेनयो
 ग्यत्वात् नोपलभ्यते तस्मान्नास्तीत्येवंरूपा । एवंचजलपरमाणौपृथिवीत्वाभावोनप्रत्यक्षः । तत्रोक्तरूपयोग्यानुपलब्धेरभावा
 त् । तत्रहियदिजलपरमाणौपृथिवीत्वंस्यात्तदोपलभ्येत योग्यव्यक्तिवृत्तिजातेर्योग्यत्वादित्यापादनंकर्तुमशक्यं । जलपरमाणोः
 पृथिवीत्वजातिंप्रत्ययोग्यव्यक्तित्वेनपृथिवीत्वस्ययोग्यव्यक्तिवृत्तित्वाभावात् । अंतएवमापादनासंभवेनतत्रोक्तरूपयोग्यानुपल
 ब्धेरभावेनपृथिवीत्वाभावोनप्रत्यक्षः । प्रकृतेचास्त्युक्तरूपायोग्यानुपलब्धिःसार्वदैशिकसार्वकालिकनिषेधप्रतियोगित्वाभावग्रा
 हिका । तथाहि । यद्यत्रघटादौसार्वदैशिकसार्वकालिकनिषेधप्रतियोगित्वंस्यात्तर्ह्युपलभ्येत । योग्यव्यक्तिवृत्तिधर्मत्वात् नह्युप
 लभ्यतेऽतोत्रनास्तीत्यापादनसंभवेनोक्तरूपयोग्यानुपलब्धेःसंभवादुक्तनिषेधप्रतियोगित्वाभावस्यप्रत्यक्षयोग्यत्वंयुक्तमिति । अ
 त्रपुनर्निष्कर्षमुपदिशन्ति । निषेधाप्रतियोगित्वमित्यत्रान्योन्याभावएववर्णयितव्यतयाविवक्षितः । तथाचसार्वदैशिकसार्वकालिकनि

वेधप्रतियोगिभिन्नत्वमित्यर्थः । इदंचप्रत्यक्षयोग्यमेव । तथाहि । अन्योन्याभावप्रत्यक्षेऽधिकरणयोग्यत्वमेवतंत्रनप्रतियोगि
 योग्यत्वं । स्तंभेपिशाचान्योन्याभावस्यप्रत्यक्षत्वात् । यथोक्तंगंगेशेन । “स्तंभेपिशाचान्योन्याभावःप्रत्यक्षएव अधिकरणस्य
 प्रत्यक्षत्वा” दिति । एवंचप्रकृतेऽन्योन्याभावाधिकरणस्यघटादिजगतोयोग्यत्वात्तन्निष्ठंसार्वदैशिकसार्वकालिकनिषेधप्रतियोगि
 भिन्नत्वरूपंसत्त्वंप्रत्यक्षयोग्यमेवेतिनकोपिदोषः । अतएतादृशसत्त्वग्राहिप्रत्यक्षविरोधोनुमानस्यसुस्थइतिसर्वमवदातं । स्वोत्प्रे
 क्षितान्पक्षानेवकेचित्त्वित्याहेतिसंप्रदायः । परैरिति । परैर्मिथ्यात्वयत्किंचिदेवोच्यतांनांस्माकंतत्रनिर्बधः । तथाचसामान्यतः
 पराभिप्रेतंयन्मिथ्यात्वंतदभावइत्यर्थः । असद्विशेषस्यकूर्मरोमादेःप्रधानाभावेनकुत्राऽप्यऽनारोपात्तत्राऽतिव्याप्तिवारणायअस

अस्तित्वप्रकारकप्रमांप्रतिकदाचित्साक्षाद्विषयत्वंवां कालसंबंधित्वंवासत्त्वं । अस्तित्वंचवर्तमानत्वं ।

द्वैलक्षण्येसतीत्युक्तं । पररीत्याशुक्तिरूप्येऽतिव्याप्तिवारणायविशेष्यं ॥ अस्तित्वेति ॥ प्रमाविषयत्वमात्रोक्तौइदंरजतमिति
 ज्ञानवानहमित्यनुव्यवसायेव्यवसायद्वारारजतस्यापिविषयत्वेनभानादतिव्याप्तिःस्यादतःसाक्षादित्युक्तं । नेदंरजतमितिबाधक
 प्रमांप्रतिनिषेध्यत्वेनसाक्षाद्विषयेरजतेऽतिव्याप्तिवारणायअस्तित्वप्रकारकेत्युक्तं । तावत्युक्तेऽतीतादावसंभवःस्यादतःकदाचिदि
 त्युक्तं । स्वसत्तादशायांपूर्वमेतलक्षणमस्तीतिनदोषः । नन्वस्तित्वंनामसंत्त्वमेव । तथाचात्माश्रयइत्यतआह ॥ अस्तित्वंचेति ॥
 वर्तमानत्वमिति ॥ घटादेर्वर्तमानत्वंनामस्वप्रागभावविरहरूपत्वं प्रतियोग्यापत्तेरेवाभावविपत्तित्वात् । यथोक्तंशिवादित्ये

न । “तच्चप्राक्संबद्धस्वाभावविरहस्वरूपत्व”मिति । नन्वतीतादौवर्तमानत्वप्रकारकप्रमाविषयत्वाभावादव्याप्तिः स्यादित्यत आह ॥ अतीतादिरपीति ॥ कदाचित् स्वसूत्तादशायां । अनेनकदाचिदितिविशेषणकृत्य(मपि)मुपदर्शितं । ननुकालसंबंधित्वरूपंसत्त्वंशुक्तिरूप्येऽतिव्याप्तं । तस्यप्रातिभासिकत्वेनप्रतिभासकालसंबंधित्वादित्यतआह ॥ आरोपितंत्विति ॥ बाधबोधितमिति ॥ नास्तिनासीन्नभविष्यतीतित्रैकालिकनिषेधरूपे(ण)बाधेनकालत्रयासंबंधित्वेनारोपितस्यबोधितंतथाप्रातिभा

• अतीतादिरपिकदाचिद्वर्ततएव । आरोपितंतुकालत्रयासंबंधित्वेनबाधबोधितमिति नदोषइत्याहुः ॥ ४ ॥ इतिसत्त्वनिरुक्तिः ॥ ९ ॥ नन्विदंरूप्यमित्यत्रेदमिति वत्सन्धटइत्यत्रापिसन्नित्यधिष्ठानब्रह्मानुवेधएवेति चेन्न । चाक्षुषादिज्ञानेरूपादिहीनब्रह्मास्फुरणादित्युक्तत्वात् ।

सिकस्यकालासंबंधित्वेनकालसंबंधित्वलक्षणस्यारोपितेनातिव्याप्तिरित्यर्थः ॥ ४ ॥ इतिसत्त्वनिरुक्तिविवरणं ॥ ९ ॥ सन्धटइत्यादिप्रत्यक्षस्यघटादौस(त्ता)त्त्वग्राहकत्वेननतद्विरोधोनुमानस्येत्याशंकते ॥ नन्विति ॥ यथाइदंरूप्यमित्यत्ररूप्येइदंताविरहात्अधिष्ठानभूतशुक्तिकभ्यांइदंत्वेनगृह्यमाणायांतत्रारोपितंरजतमपीदमितिभ्रमेनिर्दिश्यते तथासद्रूपेब्रह्मणिघटादेरध्यस्तत्वेनतद्गतमेवसत्त्वंघटादौव्यवहियते । तथाचनघटादौसत्त्वंप्रत्यक्षविषयइत्यर्थः ॥ उक्तत्वादिति ॥ परिच्छिन्नत्वहेतुभंगइति

शेषः ॥ अन्योन्याश्रयादिति ॥ घटादेरारोपितत्वसिद्धौ सत्त्वाभावसिद्धिः तत्सिद्धौ चाधिष्ठानगतमेव सत्त्वं प्रतीयते न वस्तुत इत्येतत्प्रमेयसिद्ध्या आरोपितत्वसिद्धिरित्यन्योन्याश्रयादित्यर्थः । प्रतिबन्दी गृह्णाति ॥ अन्यथेति ॥ सदित्यधिष्ठानगतमेव सत्त्वं प्रतीयत इत्यङ्गीकार इत्यर्थः । ननु सत्यं ज्ञानमित्यत्र सदित्यधिष्ठानानुवेधो न भवति । ब्रह्मणः सद्रूपत्वात् घटादौ त्वधिष्ठानानुवेध एव तस्य मिथ्यात्वादित्यत आह ॥ नहीति ॥ तथा च ब्रह्मैव सद्रूपमन्यन्मिथ्येति विभागसिद्धौ सत्यं ज्ञानमित्यत्र सत्यमिति नाधिष्ठा

नीलो घटः मिथ्यारूप्यं असद्रूपं गमित्यादावपि नील इत्यादिरधिष्ठानानुवेध इत्यापाताच्च । नैल्यादिकं घटेऽस्ति सत्त्वं तु नेति चेन्न । अस्य आरोपितत्वसिद्ध्यधीनत्वेनान्योन्याश्रयात् । अन्यथा सत्यं ज्ञानमित्यत्रापि सत्यमित्यधिष्ठानानुवेध इति स्यात् । न ह्यद्यापि ब्रह्मैव सद्रूपमन्यन्मिथ्येति सिद्धं । ननु तथापि कथं प्रत्यक्षमात्यंतिका बाध्यत्वग्राहि ।

नानुवेधः । सन्धट इत्यत्र तु तदनुवेध इति प्रमेयद्वयसिद्धिस्तत्सिद्धौ चोक्तविभागसिद्धिरित्यन्योन्याश्रय इत्यर्थः । एवं च यथा सत्यं ब्रह्मेत्यत्र ब्रह्मगतमेव सत्त्वं प्रतीयते न त्वधिष्ठानगतं (तथा) एवं सन्धट इत्यत्रापि घटागतमेव सत्त्वं प्रतीयत इत्यङ्गीकार्यमिति भावः । प्रतिपन्नोपाधौ त्रैकालिकनिषेधप्रतियोगित्वरूपमिथ्यात्वसाधकानुमानस्य प्रत्यक्षविरोधो नास्तीत्याशङ्कते ॥ नन्विति ॥ आत्यंतिका बाध्यत्वं कालत्रयेऽपि सत्त्वं । तथा च ग्राह्याभावानवगाहित्वान्नविरोध इति भावः । ननु वर्तमानकालीनबाधाभावग्राहकत्वमात्रे

न्यायामृ०

॥ ९९ ॥

णैवविरोधोस्त्वित्यतआह ॥ तात्कालिकेति ॥ तात्कालिकबाधाभावश्चनवस्तुसत्त्वसाधकः । तथात्वेरूप्यादेरपितदापातादि
तिभावः । आद्यपक्षस्यत्रेधाविकल्पितत्वान्नाद्यावित्युक्तं । तयोः अनुमानागमयोः ॥ मानेति ॥ प्रत्यक्षरूपप्रमाणाविरोधेने
त्यर्थः । ननुभवत्पक्षेप्यन्योन्याश्रयः । प्रत्यक्षस्यप्रामाण्येतद्विरोधादनुमानादेरप्रामाण्यं तयोरप्रामाण्येतद्विरोधाभावात्प्रत्यक्ष

तात्कालिकाबाधस्तुरूप्यादेरिवेष्टइतिषेर्त्तिकप्रत्यक्षमप्रमाणमेवउतप्रमाणमपिर्वर्तमाम
मात्रग्राहित्वात्रिकालाबाधग्रहाक्षमं । आद्येपिस्वतःप्राप्तस्यतत्त्वावेदनरूपप्रामाण्यस्य
त्यागःकिमनुमानविरोधादागमविरोधाद्वाभाविबाधकशंकामात्रेणवा । नाद्यौ । तयोः
प्रामाण्येतद्विरोधेनाक्षस्वाप्रामाण्यंसतिचतस्मिन्मानाविरोधेनतयोःप्रामाण्यमित्यन्यो
न्याश्रयात् । अक्षस्यतुप्रबलस्यप्रामाण्यम(नुमितिशब्दाविरो)नुमानागमाविरोधापे
क्षंनेतिनान्योन्याश्रयः । नहिसिंहःशशशाबकाभा(वंप्रतीक्ष्य)वमपेक्ष्यवनंगाहते ।

स्यप्रामाण्यमितीतिचेन्न । प्रत्यक्षप्रामाण्यसिद्धेरनुमानादिविरोधाभावानपेक्षत्वान्नान्योन्याश्रयइत्याह ॥ अक्षस्यत्विति ॥ प्र
बलस्यदुर्बलविरोधाभावापेक्षानास्तीत्यत्रदृष्टान्तमाह ॥ नहीति ॥ “पोतस्तोकोर्भकोर्दिभःपृथुकःशाबकःशिशु”रित्यभिधानं ।
स्यादयमन्योन्याश्रयपरिहारः यदिप्रत्यक्षस्यानुमानादितःप्राबल्यंस्यात्तदेवकुतइत्यतः तस्यानुमानादितोजात्याप्राबल्यंसमर्थय

श्रीनिवा०

प्रत्य०जा०

१।१०

॥ ९९ ॥

ते ॥ प्रत्यक्षस्येति ॥ प्रत्यक्षस्यानुमानादितः प्राबल्यं च तदसाध्यकार्यकारित्वेन । तच्च कार्यं द्विविधं । तदगृहीतार्थविषयकत्वं
तदनिवर्त्यनिवर्तकत्वं चेत्यभिप्रेत्योक्तं ॥ तदगृहीतेत्यादि ॥ अनुमित्याद्यगृहीतव(ह्निगत)स्तुगतरेखोपरेखादिग्राहकत्वादित्य
र्थः ॥ दिङ्मोहादीति ॥ प्रतीच्यांप्राचीत्वारोपेनेयंप्राचीत्याद्याप्तवाक्यजन्यज्ञानेनेयंप्राचीसूर्योदयशून्यत्वादित्याद्यानुमानि
कज्ञानेचसत्यपियावत्प्रत्यक्षेणसूर्योदयादिकं न पश्यति तावत्सभ्रमोननिवर्तत इत्यर्थः । ननु धर्मिप्रतियोग्यादिग्राहकत्वेनोपजीव्य
तथैव प्राबल्यं लोके दृष्टं तदतिरिक्तं जात्या प्राबल्यं नाम कीदृशमित्यतस्तद्वर्शयति ॥ दृष्टं हीति ॥ वह्निः शीत इत्यनुमाने स्पर्शान्न प्र

प्रत्यक्षस्यानुमित्यादितः प्राबल्यं च तदगृहीतरेखोपरेखादिविशेषग्राहित्वा दनुमि
त्याद्यनिवर्तितदिङ्मोहादिनिवर्तकत्वाच्च जात्यैव । दृष्टं हि वह्निशैत्यानुमाने
धर्म्यादेश्चक्षुरादिनापिसिद्धानुपजीव्यत्वेपि औष्ण्यप्रत्यक्षस्य जात्यैव प्राबल्यं ।

त्यक्षस्य प्राबल्येन बाधकत्वं तावदस्ति । तत्र प्राबल्यं कथमिति प्रष्टव्यं । धर्मिग्राहकत्वेनोपजीव्यत्वादिति चेन्न । चक्षुरादिना धर्मिभू
तवह्नेः सिद्धत्वात् नाप्यनौष्ण्यप्रतियोग्यौष्ण्यग्राहकत्वेनोपजीव्यत्वं संभवति । स्यादेतदेवं यद्यनौष्ण्यं साध्यं स्यात् । न चैवं भाव
रूपस्य शैत्यस्य साध्यत्वात् । तदिदमुक्तं वह्निशैत्येति । तथा च एतादृशस्थले धर्मिप्रतियोगिग्राहकत्वादिना प्रत्यक्षस्योपजीव्यत्वाद्य
भावेपि केवलं जात्यैव प्राबल्यं दृष्टमित्यर्थः । नन्वेवं प्रत्यक्षस्यैवानुमानागमाभ्यां जात्या प्राबल्ये प्राबल्यमागमस्यैव जात्या तेषु त्रिषु

न्यायामृ०

॥ १०० ॥

स्मृत "मितिब्रह्मतर्कवचनविरोधइत्यतआह ॥ प्राबल्यामिति ॥ वैदिकपरब्रह्मादिरूपार्थनिर्णयविषयेआगमस्यैवजात्याप्राब-
ल्यं । अत्रतुघटादिप्रपंचरूपलौकिकार्थस्यप्रस्तुतत्वात्तद्विषयेजात्याप्रत्यक्षस्यप्राबल्याभिधानेनतद्विरोधइत्यर्थः ॥ अतएवेति ॥
एवलौकिकार्थविषयेप्रत्यक्षस्यैवजात्याप्राबल्यदर्शनादेवेत्यर्थः । उक्तं भगवत्पादैः । एवजात्याप्राबल्यमुपपाद्याऽनुपसंजातविरो-
धित्वाच्चप्रत्यक्षस्यप्राबल्यमित्याह ॥ उपक्रमाधिकरणन्यायेनेति ॥ तृतीयाध्यायेतृतीयपादैर्चितितं । "श्रुतेर्जाताधिकारः
स्या"दित्यत्र ज्योतिष्टोमेश्रूयते "प्रजापतिरकामयतप्रजाःसृजेयेतिसतपोतप्यततस्मात्तेपानात्रयोदेवांसृज्यंतअग्निर्वायुरादित्य

प्राबल्यमानमस्यैवजात्यातेषुत्रिषुस्मृतमिति तुवैदिकार्थविषयं । अतएवोक्तं । "कचप्रत्यक्षतःप्राप्त
मनुमागमबाधितं"मिति । उपक्रमाधिकरणन्यायेनोपसंहारादुपक्रमस्यैवानुपसंजातविरोधित्वाच्च ।
उक्तं हि । "असंजातविरोधित्वादर्थवादोयथाश्रुतः । व्याख्येयस्तद्विरुद्धस्यविध्युद्देशस्यलक्षणे"ति ।

स्तेतपोतप्यंततेभ्यस्तेपानेभ्यस्त्रयोवेदांसृज्यंतअग्नेर्ऋग्वेदोवायोर्यजुर्वेदआदित्यात्सामवेद" इत्युपक्रम्यश्रूयते "उच्चैर्ऋचाक्रिय
तेउपांशुयजुषाउच्चैःसाम्ने"ति । तत्रसंदेहः किमुच्चैर्द्वादयोऋगादिधर्माः ऋचामंत्रेणयत्क्रियतेतदुच्चैःकर्तव्यमिति । किंवाऋ-
ग्वेदादिधर्माः ऋग्वेदेनोच्चैरिति । तत्रक्रियतइतिलकारव्यत्ययेनकुर्यादितिविधेरभिप्रेततयोपसंहारगतेषुविध्युद्देशेषुऋगादिशब्द-
श्रवणादुपक्रमगतार्थवादेऋग्वेदादिशब्दसत्त्वेपिअर्थवादस्यविधिबोधितार्थप्राशस्त्यमात्रप्रतिपादकस्यविधिशेषत्वेनगुणप्रधानयो

श्रीनिवा०

प्रत्य० जा०

१ । १०

॥ १०० ॥

विरोधप्रधानस्यविध्युद्देशस्यैवानुसरणीयत्वाद्गगादिधर्माञ्चैष्टादयः । तथाचार्थवादगतऋग्वेदादिपदंलक्षणयास्वार्थत्यागेनवि
ध्युद्देशानुसारेणऋगादिमात्रपरमेव । एवंचयजुर्वेदेपिऋग्वेदस्थर्चासस्वाद्यजुर्वेदादिगतेष्वप्यृगादिषुञ्चैष्टादयःकर्तव्याइतिपूर्व
पक्षः । सिद्धांतस्तुलब्धात्मनएवप्रधानस्यगुणाद्वलीयस्त्वंवाच्यं । नचेहविध्युद्देशानांऋगादिविषयतयालब्धात्मता । उपक्रमे
वेदशब्दसंकीर्तनेनवेदानामतःपरंकिंचित्विधास्यतइत्याकांक्षायांअनंतरंविधास्यमानस्योच्चैष्टादेर्वेदधर्मत्वावगमात्तदेकवाक्यत
यापश्चादापततउपसंहारस्यतद्विरुद्धार्थबोधकत्वासंभवात् असंजातविरोध्युपक्रमगतार्थवादानुसारेणपश्चादापततस्तद्विरुद्धस्यो
पसंहारस्यविध्युद्देशस्यलक्षणैवकार्या । तथाचऋक्शब्दस्यऋग्वेदलक्षकत्वेनोच्चैष्टादयऋग्वेदधर्माएवेति । एवंचऋग्वेदेनयत्क्रिय

लिंगाच्छ्रुतेरिवशीघ्रगामित्वाच्च । उक्तं च ।

तेतदेवोच्चैःकर्तव्यं अतोयजुर्वेदादिगतेष्वप्यृगादिषुञ्चैष्टादिकंनकर्तव्यंक्रितूपांशुत्वादिकमेवेति । एवंचयथाऽसंजातविरोधि
त्वादुपक्रमस्योपसंहारापेक्षयाप्राबल्यंतथाप्रत्यक्षसिद्धान्पदार्थान्पक्षीकृत्यानुमानंप्रत्योक्तव्यं । एवंचसन्घटइत्यादिप्रत्यक्षस्याप्य
संजातविरोधित्वेनप्रबलत्वादद्वैतागमाद्यपेक्षयाप्राबल्यमित्यर्थः । विध्युद्देशस्य विधिर्विधानमेवोद्देशोयस्येतिविध्युद्देशोविधिप्र
तिपादकंवाक्यंतस्येत्यर्थः । लिंगाद्यपेक्षयाशीघ्रगामित्वाच्चप्रत्यक्षस्यप्राबल्यमित्याह ॥ लिंगाच्छ्रुतेरिवेति ॥ तृतीयाध्याये
तृतीयपादे “श्रुतिलिंगवाक्यप्रकरणस्थान (जै० अ० ३. पा. ३ अधि. ७ सूत्र. १४) समाख्यानांसमवायेपरदौर्बल्यमर्थविप्र

न्यायामृ०

॥ १०१ ॥

कर्षात् "इतिबलाबलाधिकरणसूत्रं" । तत्रश्रुतिलिङ्गयोर्विरोधेइदमुदाहरणं । अग्निचयनेश्रूयते "ऐन्द्रागांहपत्यमुपतिष्ठत" इति । अत्रलकारव्यत्ययेनगार्हपत्योपस्थानंकुर्यादित्यर्थः । तत्र "प्रवक्षणाअभिनत्पर्वतानांवज्रंजघन्वान्नेंद्रसश्चिदि" त्याद्यैर्द्राइंद्रप्रकाशिकयाऋचाइंद्रस्योपस्थानंकर्तव्यं उतगार्हपत्यस्याग्नेरितिसंशये "वस्तुशक्त्यनुसारीहिशब्दःसर्वःप्रवर्तत" इतिन्यायेनअशक्यार्थेवस्तुनःकेनापिविनियोक्तुमशक्यत्वादौघेतिवृत्तीयाश्रुत्याऐंद्रीशक्यएवविनियोक्तव्या । तस्याश्चशक्तिरिंद्रप्रकाशनएवेतितस्यैवोपस्थानंकर्तव्यं । गार्हपत्यशब्दस्तुयज्ञसाधनत्वसाधर्म्यादिनाइंद्रेप्रवर्तयितव्यइतिपूर्वपक्षः । मिद्धांतस्तुयत्रवस्तुनःसर्वथाऽसामर्थ्येनैवविनियोगोनसंभवति अस्तित्विंद्रशब्दस्यगार्हपत्येगौणंतत् यथोक्तं "गार्हपत्येतुसामर्थ्येगौणंमंत्रस्यवि

"प्रत्यक्षेचानुमानेचयथालोकेबलाबलं । शीघ्रमंथरगामित्वात्तथेहश्रुतिलिङ्गयो" रिति ।

द्यत"इति । अवश्यंचमंत्रस्येन्द्रशब्दस्यवाविनियोजकवाक्यपरब्राह्मणस्थगार्हपत्यशब्दस्यवाकस्यचिदमुख्यार्थत्वंकल्पनीयं । तत्रमंत्रस्येन्द्रशब्दएवयुक्तं विधौलक्षणायाअन्याय्यत्वात् । नचविध्यनुसारेणऐन्द्राऋचोलक्षणायागार्हपत्योपस्थानेविनियोगेपि इंद्रप्रकाशनशक्तिरूपयामुख्यवृत्त्यालिङ्गात्मिक्याइंद्रोपस्थानेविनियोगोस्त्वितिवाच्यं । गार्हपत्यमुपतिष्ठतइतिप्रत्यक्षश्रुत्याशीघ्रंमंत्रेविनियुक्तेसतितावतैवमंत्राभ्यामनस्यचरितार्थतयामंथरगामिलैङ्गिकविनियोगकल्पनाऽयोगात् । तस्माद्गार्हपत्यस्यैवोपस्थानंकर्तव्यमिति । एवंचप्रकृतेव्याख्यादिसापेक्षतयामंथरगाम्यनुमानाद्यपेक्षयाप्रत्यक्षस्यज्ञडित्यर्थावगाहित्वात्प्रबल्यमित्यर्थः ॥ प्रत्यक्षइति ॥ यथालोकेप्रत्यक्षेचानुमानेचशीघ्रमंथरगामित्वात्बलाबलंदृष्टं तथेहश्रुतिलिङ्गयोरित्यर्थः । एवंचश्रुतिलिङ्गयोःशीघ्र

श्रीनिवा०

प्रत्य० जा०

१ । १०

॥ १०१ ॥

मंथरगामित्वेनबलाबलचिंतायां उदाहरणतयाप्रत्यक्षानुमानयोर्गृहीतत्वात्प्रत्यक्षस्यानुमानापेक्षयाप्राबल्यंनिश्चितमस्तीत्याशयः । विशेषविषयत्वाच्चप्रत्यक्षस्यप्राबल्यमुपपादयति ॥ यदाहवनीयइत्यादिना ॥ दशमेध्यायेऽष्टमपादेचिंतितं “अविशेषेणयच्छास्त्रमन्याय्यत्वाद्विकल्पस्यतत्संदिग्धमाराद्विशेषशिष्टस्या” दित्यत्रज्योतिष्टोमे “अरुणयैकहायिन्यापिंगाक्ष्यागवासोमंक्रीणाती” त्यत्रसोमक्रयणकाले “पदेजुहोतिवर्त्मनिजुहोती” तिश्च्युते । गवांपदसंबंधोयत्रतत्रहोमादिकंकार्यमित्युक्तेऽतिप्रसंगप्राप्तौ गौर्येनवर्त्मनासोमक्रयणार्थंनीयतेतद्वर्त्मनिविद्यमानेपदेहोमःकर्तव्यइतितदर्थः । “गार्हपत्येपत्नीसंयाजान्यजती” त्यादिचश्च्युते तथा “यदाहवनीयेजुहोती” तिच । तत्रहोमसामान्येऽधिकरणतयाश्रुतस्याहवनीयस्यहोमविशेषेऽधिकरणत्वेनविहितवर्त्म

यदाहवनीयेजुहोतीत्यस्मात्पदेजुहोतीत्यस्येवविशेषविषयत्वाच्च ।

पदगार्हपत्यादिनाविकल्पोबाधोवेतिसंशयेसामान्यविशेषशास्त्रयोर्द्वयोरपिप्रत्यक्षत्वेनकृततयाबलाबलानवधारणात्विकल्पइति पूर्वपक्षः । सिद्धांतस्तुसामान्यविशेषशास्त्रयोःकृतत्वेपिविशेषशास्त्रतःसोमक्रयणार्थंनीयमानावस्थाविशेषकालीनहोमविशेषेपत्नीसंयाजादिहोमविशेषेचाधिकरणतयावर्त्मपदगार्हपत्यादेःस्पष्टश्रुत्यैवप्राप्तिः । “यदाहवनीय” इतिसामान्यशास्त्रतस्तु आहवनीयादेःहोमसामान्याधिकरणताविधानाच्छ्रुतहोमसामान्यमुखेनतद्विशेषेक्षणायाप्राप्तिरित्येवंसन्निकर्षविप्रकर्षसद्भावाद्विशेषविषयैर्वर्त्मपदगार्हपत्यादिभिःसामान्यतोविहिताहवनीयस्यबाधएवेति । एवंचप्रकृतेपिप्रत्यक्षस्यविशेषविषयत्वात्तेनसामान्यविष

न्यायामृ०

॥ १०२ ॥

यिण्याः श्रुतेरेववाधइत्यर्थः । कथंप्रत्यक्षश्रुत्योः सामान्यविशेषविषयकत्वमित्यत आह ॥ प्रत्यक्षं हीति ॥ किंच प्रत्यक्षस्य निरवकाशत्वात्सावकाशश्रुतेः प्राबल्यमित्याह ॥ किंच यथा यत्किंचित्प्राचीनमिति ॥ नवमेध्याये प्रथमपादे चिंतितं “देशबद्धमुपांशुत्वं तेषां स्याच्छ्रुतिनिर्देशात्तस्य च तत्राभावादि” त्यत्र ज्योतिष्टोमे श्रूयते “यत्किंचित्प्राचीनमग्नीषोमीयात्तेनोपांशुचरतीति” । तत्राग्नीषोमीयपश्वालंभनात्पूर्वयत्किंचित्कर्तव्यं दीक्षाकालमारभ्य क्रियमाणदीक्षणीयेष्टियूपावटबर्हिंसस्तरणऋत्विग्वरणादितत्समस्तमपि कर्म किमुपांशुमंत्रोच्चारणपूर्वकं कर्तव्यमुतनेतिसंशये ऽग्नीषोमीयात्पूर्वतनंसमस्तमप्युपांश्वेव कर्तव्यं समस्तव्यक्तिवाचिथा

प्रत्यक्षं हि विशिष्य घटसत्त्वग्राहि । श्रुतिस्तु सामान्येन द्वितीयनिषेधिका । किंच यथा “यत्किंचित्प्राचीनमग्नीषोमीयात्तेनोपांशुचरती” त्यत्रत्यस्य यत्किंचिच्छब्दस्य प्रकृतविशेषवाचित्वेन सामान्याविषयत्वेऽपि

वदुर्थकयत्किंचिच्छब्दश्रवणात् । अन्यथा यत्किंचिच्छब्दोऽर्थः स्यात् इति पूर्वपक्षे प्राप्ते सिद्धांतितं । नाग्नीषोमीयात्प्राचीनंसमस्तमुपांशुकर्तव्यं तत्साधकाभावात् । न च यत्किंचिच्छब्दोऽस्तीति वाक्यं । तस्य प्रकृताग्नीषोमीयपूर्वकालीनदीक्षणीयादिसमस्तविशेषवाचित्वेन सामान्याविषयत्वेऽपि दीक्षणीयाव्यतिरिक्तस्य सावकाशत्वेन संकोचकरणात् । कुत इति चेत् “थावत्यावाचाकामयीत तावत्यादीक्षणीयायामनुब्रूयादि” तिनिरवकाशवाक्यसद्भावात् । अतोऽग्नीषोमीयात्प्राक् दीक्षणीयेष्टिव्यतिरिक्तमेवोपांशुकर्तव्यमिति ॥ प्रकृतेति ॥ प्रकृताग्नीषोमीयपश्वालंभपूर्वकालीनदीक्षणीयेष्टिऋत्विग्वरणयूपावटादिसमस्तविशेषवाचित्वेनेत्य

शीनिवा०

प्रत्य० जा०

१ । १०

॥ १०२ ॥

र्थः ॥ दीक्षणीयेति ॥ प्रकृतविशेषेष्वपीतिशेषः । ननुतर्हिप्रकृतेश्रुतिप्रत्यक्षयोः कथंसावकाशत्वनिरवकाशत्वेइत्यतस्तदुपपादयति ॥ तथावृत्त्यंतरेणेत्यादिना ॥ “तत्त्वमसीत्यादौ” वृत्त्यंतरेणलक्षणया “ब्रह्मैवसन्ब्रह्माप्येती” त्यादौब्रह्मशब्दस्यानेकार्थत्वेन “सर्वएकीभवन्ती” त्यादौस्थानैक्यादिरूपविषयांतरपरत्वेनवाऽद्वैतश्रुतेःसावकाशत्वमित्यर्थः ॥ निरवकाशेनेति ॥ वृत्त्यंतरादिनावकाशानर्हेणेत्यर्थः । पूर्वसामान्यविशेषभावेनबाधेतात्पर्यं अत्रतुसावकाशत्वादिनासंकोचेइतिभेदः । यद्यपिसा

दीक्षणीयाव्यतिरिक्तेसावकाशत्वात् “यावत्यावाचाकामर्याततावत्यादीक्षणीयायामनुब्रूया” दित्यन्तेननिरवकाशेनसंकोचः । तथावृत्त्यंतरेणवाअनेकार्थत्वेनवाविषयांतरपरत्वेनवासावकाशायाःश्रुतेर्निरवकाशेनाक्षेणसंकोचःकिंनस्यात् । किंचपंचदशरात्रेप्रथमेहनिअग्निष्टुत्तामकेनामातिदेशेनएकाहंअग्निष्टुद्धर्मभूतासुब्रह्मण्याग्नेयीप्राप्ताः ।

मान्यविशेषभावस्थलेपिसावकाशत्वादिनासंकोचएवक्रियते तथाप्युदाहरणभेदेनशब्दभेदेनचोपपन्नमन्त्रमितिद्रष्टव्यं । किंच “बहुबाधस्यान्याय्यत्वादि” तिन्यायेनद्वैतग्राहिप्रत्यक्षादिवहुप्रमाणाऽबाधायाऽद्वैतवाक्यस्यप्रतीतार्थबाधएवकार्यइत्याशयेनाह ॥ किंचपंचदशरात्रइत्यादिना ॥ द्वादशाध्यायेद्वितीयपादेचितितं । “जै. अ. १२. पा. २. अधि. ७ सू. २२ विप्रतिषिद्धधर्माणांसमवायेभूयसांस्यात्सधर्मत्व” मित्यत्र । अयमत्राधिकरणनिष्कर्षः । अस्तिपंचदशरात्राख्यंसत्रंपंचदशसुत्यात्मकं

न्यायामृ०

॥ १०३ ॥

तस्यप्रथमंसौत्यंअहरग्निष्टुन्नामकं तंतःपराणित्रीण्यहानि ज्योतिर्गौरायुरित्येतन्नामकानि अग्निष्टुत्ज्योतिर्गौरायुरित्येतन्नामकाए
काहिकाःप्रसिद्धाः । अपरेपिक्ततवोवर्तते तेषांनामान्यग्निष्टुदादीनि तदीयेतिकर्तव्यताप्राप्त्यर्थंपंचदशरात्रस्यप्रथमदिवसचतुष्टये
स्थाप्यते । ततःपराण्येकादशाहानिद्वादशाहक्रतुप्रकृतिकानि । तत्रपंचदशस्वर्ग्यहस्सुउपसदःसन्ति । आज्यहविष्काइष्टयोह्युप
सदइत्युच्यंते । तत्रसुब्रह्मण्यानामकायजुर्वेदीयनिगदविशेषाःसन्ति । तत्र“ यदस्यकर्मणोत्परीरिच्यद्वाङ्मन्यूनमिहाकरं । अग्निष्ट
त्स्विष्टकृद्विद्वान्सर्वस्विष्टंसुहुतंकरोत्वि” त्याग्नेयीसुब्रह्मण्या । “गौरावस्कंदिन्मेधातिथेमेषवृषाणअहत्यायैजारे” त्यैद्रीसुब्रह्म
ण्या । इत्येवंसुब्रह्मण्याद्वयमस्ति । तेनाग्नीद्रयोराह्वानंतत्रोपसत्कालंकार्यं । तत्रपंचदशरात्रस्ययत्प्रथममहरग्निष्टुन्नामकंतत्रोपस
त्कालेएकाहाग्निष्टुन्नामधेयसाम्येन आग्नेयीसुब्रह्मण्याप्राप्ता । एकाहाग्निष्टुतिउपसत्कालेआग्नेय्याःसुब्रह्मण्यायाःसत्त्वात् । ज्यो
तिर्गौरायुरित्येतत्संज्ञकेषुत्रिष्वहस्सुक्रियमाणोपसत्कालेज्योतिर्गौरायुरित्येतत्संज्ञकैकाहनामधेयसाम्येनैद्रीसुब्रह्मण्याप्राप्ता । ऐ
काहिकज्योतिरादिदिवसेउपसत्कालेऐद्व्याःसुब्रह्मण्यायाःसत्त्वात् । परिशिष्टेष्वेकादशाहस्सुक्रियमाणोपसत्कालेऐद्वेवसुब्रह्मण्या
चोदकेनप्राप्ता । एतत्प्रकृतिभूतेद्वादशाहक्रतौक्रियमाणोपसत्कालेऐद्व्याःसुब्रह्मण्यायाःसत्त्वात् । एवंचपंचदशरात्रेआद्याहीयो
पसदःआग्नेयीसुब्रह्मण्याअंगं । परिशिष्टानांचतुर्दशानामह्मांऐद्रीअंगं । तत्रचैद्रीत्रिषूपसत्कालेनामधेयेनप्राप्नोति । एकादशाह
स्सुचचोदकेनेतिविवेकइतिवस्तुगतिः । तत्राग्निष्टुन्नामकेप्रथमेहिउपसत्कालीनसुब्रह्मण्यायांसंदेहः किमाग्नेयीआह्वातव्याऐद्री
ति । ननुप्रथमेहिउपसत्कालेऐद्व्याःप्राप्तेरेवाभावात्संदेहएवानुपपन्नइतिचेत् संप्रदायानभिज्ञोसि । याउपसदस्ताऐद्व्यइतिसामा

श्रीनिवा०

प्रत्य० जा०

१ । १०

॥ १०३ ॥

न्यश्रुत्या उपसन्मात्रस्य इंद्रदेवता कत्वावगमेन ऐन्द्राः सुब्रह्मण्याया अग्निष्टुन्नामकप्रथमाहः संबन्ध्युपसत्कालेऽपि प्राप्त्या संशयसंभवात् । तत्रैकाहाग्निष्टुदुपसदः आग्नेयी सुब्रह्मण्यांगत्वेन तन्नामसाम्येन प्रथमोपस्थितत्वेन मुख्यत्वात् । असंजातविरोधित्वेन चाग्नेयेव आह्वातव्या । न त्वेद्री चरमोपस्थितत्वेन संजातविरोधित्वेन च मुख्यत्वात् । तथा चैतदनुसारेण चतुर्दशाहस्वप्याग्नेयेवाह्वातव्येति पूर्वपक्षः । सिद्धांतस्तु ऐन्द्रेवाह्वातव्येति । चतुर्दशस्वहस्सु उपसत्काले ऐन्द्रा आहूयमानत्वात् । भूयसां साधर्म्यायात्रापि ऐन्द्रेवाह्वातव्या । बहुबाधस्यान्याय्यत्वात् । “त्यजेदेकंकुलस्यार्थ” इति न्यायादिति । प्रथमे हीत्यनंतरं उपसत्काल इति शेषः ॥ अ

तस्या अल्पविषयायां चतुर्दशाहस्सु चोदकेन प्राप्तया ऐन्द्रा बहुविषयया बाधः । बहुबाधस्यान्याय्यत्वात् । तथा द्वैतग्राहिप्रत्यक्षतदुपजीव्यनुमानकर्मकांडसृष्ट्यादिवाक्यसंगुणोपसनावाक्यादिरूपबहुप्रमाणाबाधाय द्वैतवाक्यस्य प्रतीतिार्थबाधः किं न स्यात् ।

ल्पविषयाया इति ॥ अग्निष्टुन्नामकप्रथमाहस्संबन्ध्युपसन्मात्रविषयत्वादित्यर्थः । ननु चतुर्दशाहस्सु चोदकप्राप्तयेत्यनुपपन्नं । उक्तरीत्या एकादशस्वेवाहस्सु चोदकेन प्राप्तेः त्रिष्वहस्सु च नामधेयेनैव प्राप्तेर्निर्णीतत्वादिति चेत्सत्यं । चोदकेनेत्यनंतरं नामधेयसहितेनेति शेषः । तथा च नामधेयसहितेन चोदकेन प्राप्तया ऐन्द्रेत्यर्थो द्रष्टव्यः । तत्र त्रिषु नामधेयेन एकादशसु चोदकेनेति विवेकः । ननु कथमत्र द्वैतग्राहिप्रमाणानां बहुत्वमित्यत आह ॥ तथा द्वैतग्राहीति ॥ द्वैतग्राहिबहुप्रमाणविरोधादेवा द्वैतवाक्यस्य प्रतीतिः ।

र्थेऽप्रामाण्यमित्यत्र भगवत्पादवाक्यसंवादयति ॥ तदुक्तमिति ॥ ७ ॥ प्रत्यक्षस्य जात्योपक्रमादिन्यायैश्च प्राबल्यविवरणं ॥ १० ॥ श्रुतेः स्मृतित इति ॥ स्मृतीनां श्रुतिमूलकत्वेनोपजीव्यत्वाद्यथा श्रुतेः स्मृतितः प्राबल्यं तथा द्वैतग्राहिप्रत्यक्षस्याप्यद्वैतश्रुत्यपेक्षया प्राबल्यमित्यर्थः । तदुपपादयति ॥ तच्चेति ॥ तच्चोपजीव्यत्वेन प्राबल्यं अक्षेण चाक्षुषप्रत्यक्षेण ग्राह्यत्वाद्धेतोरित्यन्वयः ॥ अनुमितिकारणस्येति ॥ स्वरूपसतः पक्षादेश्नुमितिकारणत्वाभावात्कथमेतत् । न च पक्षशब्देन तज्ज्ञानग्रहणं

तदुक्तं “बहुप्रमाणविरोधे चैकस्याप्रामाण्यं दृष्टं शुक्तिरजतादावि” ति ॥ ७ ॥ इति प्रत्यक्षस्य जात्योपक्रमोदिन्यायैश्च प्राबल्यं ॥ १० ॥ किंचोपजीव्यत्वात् प्राबल्यं मक्षस्य श्रुतेः स्मृतित इव । तच्चाक्षेणानुमितिकारणस्य पक्षसाध्यहेतुव्याप्यादेः शब्दधीहेतोः शब्दस्वरूपस्य तद्धर्मस्य योऽस्य तादेः उपक्रमोपसंहारैकरूप्यादेः अनुमितिश्चाब्दधीस्वरूपतत्प्रामाण्यादेश्च ग्राह्यत्वात् । यदाहि घटो व्यापकः सत्त्वादित्यत्राक्षंधर्मिमात्रग्राहित्वेन शुचिनरशिरः कपालं प्राण्यंगत्वादित्यत्र शब्दः

तथात्वेऽक्षेण पक्षस्य ग्राह्यत्वादित्युक्तं यमोगात् । उच्यते । अनुमितिकारणस्येतत् अनुमितिप्रयोजकस्येति व्याख्येयं । पक्षादीनां च ज्ञानद्वारा प्रयोजकत्वं त्वस्तीति ध्येयं ॥ शब्दस्वरूपस्येति ॥ तस्य ज्ञानकरणत्वादिति भावः । उपक्रमोपसंहारयोर्यदैकरूप्यं तदादेः ॥ धर्मिमात्रग्राहित्वेनेति ॥ एतदनुमानाधकं यदक्षंतस्य व्यापकत्वविरोधिपरिच्छिन्नपरिमाणग्राहकस्य पक्षीभूतघट

श्रीनिवा०

प्रत्य० उप०

१।११

॥ १०४ ॥

ग्राहकत्वेनैवोपजीव्यत्वं । यदिचसत्त्वरूपहेतुग्राहकत्वेनाप्युपजीव्यत्वंब्रूयात्तर्हिंसिद्धांतेऽतिरिक्तसत्तायाअभावात्तस्याअपिपक्ष
 क्लोटावेवनिवेशइत्यवधेयं । प्राण्यंगत्वादित्यनंतरंशंखवदितिशेषः ॥ साध्यमात्रग्राहित्वेनेति ॥ दृष्टांतेसाध्यग्राहकागमजा
 तीयत्वमात्रेणेतिव्याख्येयं । अयमभिप्रायः । नरशिरःकपालंशुचिप्राण्यंगत्वाच्छंखवदितिनरशिरःकपालशुचित्वानुमानस्य
 बाधकतयाऽभिप्रेतोयो “नारंस्पृष्टास्थिसस्त्रायुसंवासाजलमाविशे” दित्यशुचित्वागमस्तस्यदृष्टांतेशंखेशुचित्वग्राहकोयः “त्रैलो
 क्येयानितीर्थानिवासुदेवस्यचाज्ञया । शंखेतिष्ठंतिधिप्रैद्रतस्माच्छंखंप्रपूजये” दित्याद्यागमस्तज्जातीयत्वमात्रेणप्राबल्यमितिसंप्र

साध्यमात्रग्राहित्वेनमनोविभुज्ञानासमवाय्याधारत्वा
 दित्यत्रानुमानंहेतुमात्रग्राहित्वेनाऽनुमानस्योपजीव्यं ।

दायः ॥ ज्ञानासमवायीति ॥ ज्ञानासमवायिकार(णभूतात्म)णात्ममनस्संयोगाधारत्वादात्मवदित्यर्थः ॥ हेतुमात्रेति ॥
 “युगपज्ज्ञानानुत्पत्तिर्मनसोलिंग” मित्युक्तत्वेनयत्संयोगवशाज्ज्ञानेक्रमःप्रक्रमते । तदेकंक्रमिकज्ञानासमवायिकारण(भूतसं)सं
 योगधारभूतंकिंचिद्रव्यमणुभूतमंगीकार्यं । तथाचमनोविभुत्वानुमानस्यबाधकीभूतंसत् “सुखादिप्रतीतिःक्रमिकसंयोगवत्क
 रणसाध्याक्रियात्वाच्छिदिक्रियावदि” त्येवमाद्यनुमानं तत्हेतुमात्रग्राहकत्वेनोपजीव्यमित्यर्थः । यद्यपीदंपक्षीभूतमनोग्राहक
 मपीतिनहेतुमात्रग्राहकं तथापिज्ञावासमवाय्याधारत्वेनैवमनोग्राहकं । नमनस्त्वेनकेवलंमनःस्वरूपमात्रग्राहकमितिसंप्रदायः ॥

सर्वेति ॥ व्याख्याद्यशेषेत्यर्थः । 'ननुयुष्माभिःसन्घटइत्यादिचाक्षुषप्रत्यक्षविरोधोऽभिहितस्तस्यदृश्यत्वादिलिङ्गापेक्षितग्राहित्वे
नोपजीव्यत्वेपि "नेहनाने" त्यादिशब्दस्वरूपादिग्राहकत्वाभावाच्छब्दापेक्षितसर्वग्राहित्वेनकथमुपजीव्यत्वं येनप्राबल्यंस्यादि
त्यतआह ॥ चक्षुरादेरिति ॥ सन्घटइत्यादिसत्त्वग्राहिणइत्यर्थः ॥ तद्ग्राहीति ॥ शब्दस्वरूपग्राहिश्रोत्रं तज्जन्यज्ञानप्रामाण्यादि
ग्राहीसाक्षीतिध्येयं ॥ रूपादीति ॥ रूपादीनामपिपक्षत्वात् रूपादिरूपधर्म्यशइतिवारूपादिमद्वटादिप्रपञ्चरूपधर्म्यशइतिवार्थः ।

तदेहप्रत्यक्षंलिङ्गशब्दापेक्षितसर्वग्राहीतिकथंनोपजीव्यं । चक्षुरादेःशब्दतज्ज
न्यज्ञानप्रामाण्याद्यग्राहित्वेपितद्ग्राहिश्रोत्रसाक्ष्यादिसजातीयत्वात् । रूपा
दिधर्म्यशेसाक्षादुपजीव्यत्वाच्चप्राबल्यं । दृष्टंचनरशिरःकफालाशुचित्वागम
स्यतच्छुचित्वानुमानादुपजीव्यशुचित्वग्राहिशब्दसंजात्यमात्रेणप्राबल्यं ।

ननुसाक्षादनुपजीव्यस्यउपजीव्यसजातीयत्वमात्रेणप्राबल्यमदृष्टचरमित्यतआह ॥ दृष्टंचेति ॥ अशुचित्वागमस्य "नारंसृ
ष्टे" त्यादेरित्यर्थः ॥ तदिति ॥ नरशिरःकपालेत्यर्थः ॥ उपजीव्यशुचित्वेति ॥ दृष्टांतीभूतेशंखेशुचित्वग्राहितयोपजीव्य
भूत "त्रैलोक्येयानी" त्यादिशब्देत्यर्थः । नन्वथापिअनुमानंप्रतिप्रत्यक्षंयथोपजीव्यं तथाप्रत्यक्षंप्रत्यनुमानमप्युपजीव्यं ज्ञाते
नहिचक्षुरादिनाघटादिसत्त्वंगृह्यतइतिवक्तव्यं । तत्स्वरूपज्ञानंचरूपादिज्ञानजन्यं । तथाचानुमानस्ययथाव्याख्याद्यंशेप्रत्यक्षा

पेक्षा तथाप्रत्यक्षस्यापिस्वस्वरूपसिद्धिप्रत्यनुमानापेक्षातुल्येत्याशंक्यनिराकरोति ॥ यद्यपीति ॥ तथापीति ॥ इंद्रियस्याऽ
ज्ञातकरणत्वाज्ज्ञानजननार्थं नस्वस्वरूपज्ञानापेक्षा । अनुमानादीनांतुज्ञानजननार्थमेवप्रत्यक्षापेक्षेतिविशेषसद्भावान्नानुमाप्रत्य
क्षंप्रत्युपजीव्येत्यर्थः । नन्वनुमानविरुद्धत्वात्प्रत्यक्षस्यैवाप्रामाण्यं किंनस्यादित्यतआह ॥ अक्षेति ॥ तदिति ॥ चक्षुस्साक्ष्या
दीत्यर्थः । अनुमाननिष्ठव्याख्यादेःशब्दनिष्ठयोग्यतादेरितिविवेकः । व्याख्यादेर्बाधेऽनुमेयस्ययोग्यतादेर्बाधेशब्दार्थस्यचकुतो

यद्यपीन्द्रियमनुमेयं तथापितस्याज्ञातकरणत्वान्नानुमोपजीव्या । अक्षाप्रामाण्येहिततिसिद्धस्य
व्याख्यादेर्योग्यतादेश्चबाधेनानुमेयस्यशब्दार्थस्यचबाधःस्यात् । अनुमेयस्यव्याख्यादिनानुमि
तिप्रामाण्यादिनाशब्दार्थस्यचयोग्यतादिनाशब्दधीप्रामाण्यादिनाचतुल्ययोगक्षेमत्वात् ।

बाधइत्यतस्तदुपपादयति ॥ अनुमेयस्येत्यादिना ॥ तुल्येति ॥ समसत्ताकत्वादित्यर्थः । नन्विदमयुक्तंअनुमेयस्यव्याख्या
दिसमसत्ताकत्वनियमाभावात् धूलीपटलेधूमध्रमादिनानुमितिर्जायते । तत्रदैवाद्वहिरप्यस्ति तथाचतत्रानुमेयस्यव्यावहारि
कत्वेनव्याख्यादेःप्रातिभासिकतयाऽनुमेयस्यव्याख्यादिनासमसत्ताकत्वाभावाद्यभिचारइतिचेत् । अत्रवदन्ति । अत्रव्याख्यादी
त्यादिपदेनचित्रगुमानयेत्यादिवदतद्गुणसंविज्ञानबहुव्रीहिणापंचरूपमध्येऽबाधितत्वाख्यंरूपंप्राह्यं । तथाचानुमेयस्याबाधितत्व

१ पक्षवृत्तित्वसपक्षवृत्तित्वविपक्षावृत्तित्वाबाधितत्वासत्प्रतिपक्षत्वानिपंचरूपाणि ।

रूपेण समसत्ताकत्वनियमोभिप्रेतः । एवं चाक्षाप्रामाण्ये तद्गृहीतस्य साध्याभा (वप्रमाभावरू) वा प्रमारूपा बाधितत्वस्यापि बाधेना
नुमेयस्यापि बाधो नियत एवेति । गुरुचरणास्तु यादृच्छिकस्थलेऽनुमेयस्य स्वतः सिद्धत्वेन व्याख्यादिवलसिद्धसिद्धिकत्वाभावात् ।
तथा त्वेव हिरहितस्थलेऽपि कदाचिद्धूलीपटले धूमभ्रमेणापि वह्निसिद्ध्यापत्तेः (अतो) ततो व्याख्यादिवलसिद्धसिद्धिकंयदनुमेयं तद्व्या
ख्यादिसमसत्ताकं यथा धूमानुमानेव (ह्ययादीति) हिरिति व्याप्तेरत्राभिप्रेतत्वात् । अस्यांश्च व्यभिचाराभावाद् व्याख्यादीत्येतद्यथा

अन्यथा प्रातिभासिकव्याख्यादिमता बाधप्राध्यस्तधूमेन तात्विको व्यावहारिको (वह्निः) वाग्निः व्यावहारि
कव्याख्यादिमता च धूमेन तात्विकोऽग्निः व्यावहारिकेणा बाधेन विरुद्धधर्माधिकरणत्वेन च विश्वस्य जीवेश
भेदस्य च तात्विक (स) त्वं सिध्येत् । प्रातिभासिकयोग्यतादिमताऽनासत्वाक्येन च तात्विको व्यावहा
रिको वा र्थः व्यावहारिकयोग्यतादिमता च लौकिकवाक्येनाग्निहोत्रादिवाक्येन च तात्विको र्थः सिध्येत् ।

स्थितभवेत्युपदिशन्ति । अत एवोक्तं सुधायां “यादृच्छिकस्थले व्याख्यादिवलसिद्धसिद्धिकत्वाभावादनुमेयस्ये”ति ॥ अन्यथेति ॥
अनुमेयस्य व्याख्यादिसमसत्ताकत्वाभाव इत्यर्थः । वह्निः इदे व्यावहारिकव्याख्यादिमतेत्येतत् व्यावहारिका बाधितत्ववतेति
व्याख्येयमित्याहुः । व्यावहारिकेणा बाधेन विश्वस्य तात्विकत्वं व्यावहारिकेण विरुद्धधर्माधिकरणत्वेन जीवेशभेदस्य च तात्विकत्वं
सिध्येदित्यन्वयः । शब्दार्थस्य योग्यतादिना समसत्ताकत्वाभावेऽतिप्रसंगमाह ॥ प्रातिभासिकेति ॥ नन्वयं प्रदेशोर्बिंबवान्

प्रतिबिंबवत्त्वादिति प्रतिबिंबेन बिंबानुमानं क्रियते तत्र बिंबस्य सत्यत्वात् प्रतिबिंबस्य प्रातिभासिकतया मिथ्यात्वेन तत्र सामानाधिकरण्यगर्भव्याप्तेरेवाभावात् कथं सत्यभूत बिंबरूपाऽनुमेयस्य व्याख्यादिसमसत्ताकत्वमित्यत आह ॥ प्रतिबिंबस्येति ॥ प्रतिबिंबस्य मिथ्यात्वेन साध्यसामानाधिकरण्यरूपव्याप्त्यभावेऽपि बिंबरहितस्थलेऽवृत्तित्वं वा बिंबराहित्येनावृत्तित्वं वा व्याप्तिरस्त्येव । तथाच प्रतिबिंबस्य सत्यत्ववादिमतेऽपि बिंबरहितावृत्तित्वमस्त्येव । प्रतिबिंबस्य मिथ्यात्ववादिमतेऽपि प्रतिबिंबस्य सत्यत्वाभावादेव प्रतिबिंबर

प्रतिबिंबस्य मिथ्यात्वेऽपि बिंबरहितावृत्तित्वरूपा व्याप्तिरस्त्येव । न च धूमस्य तात्विकाग्निना न व्याप्तिः दृश्यत्वस्य तु तात्विकमिथ्यात्वेन व्याप्तिरित्यास्ति । न(चा) ह व्यापिमिथ्यात्वप्रमाणं तत्त्वावेदकमन्यदत्त्वावेदकमिति व्यवस्था सिद्धा । येन क्लृप्तनियमत्यागः । अकस्मात्त्यागे च दृश्यत्वस्य मिथ्यात्वनियमोऽपि त्याज्यः ।

हितावृत्तित्वमस्त्येव । अविनाभावरूपव्याप्तिरस्त्येवेत्यर्थः । ननु धूमाद्यनुमानस्या तत्त्वावेदकत्वेन तन्निष्ठव्याख्यादेरपि व्यावहारिकत्वेनाग्रेरपि व्यावहारिकतया तात्विकत्वाभावेनानुमेयस्य व्याख्यादिसमसत्ताकत्वमस्ति । दृश्यत्वानुमानस्य तु तत्त्वावेदकतया व्याख्यादिसमसत्ताकत्वाभावेऽपि न दोष इत्यप्रयोजकतायामाह ॥ नचेति ॥ कुतो नचेत्यत आह ॥ नहीति ॥ कारणं विनापि क्लृप्तनियमत्यागे बाधकमाह ॥ अकस्मादिति ॥ एतन्नुमेयस्य व्याख्यादिसमसत्ताकत्वमुपपाद्यानुमितिप्रामाण्यादिनापि समसत्ताकत्वमुपपादयि

तुमुत्तरोग्रंथः । तत्रेदमाशंकते ॥ नन्विति ॥ तथापीति ॥ अनुमेयस्यव्याख्यादिसमसत्ताकत्वेसत्यपीत्यर्थः ॥ कथमिति ॥ येना
नुमितिप्रामाण्यस्यसत्यत्वेऽनुमेयस्यसत्यत्वंस्यादितिभावः । अप्रमाणत्वेन अतत्त्वावेदकप्रमाणत्वेन । तद्विषयस्यअतत्त्वावेदकप्रमा
णविषयस्य । तथाचानुमित्यादिप्रामाण्यग्राहकस्यप्रत्यक्षस्याप्रामाण्येऽनुमितिप्रामाण्यस्यापिमिथ्यात्वापत्त्याविषयस्यानुमेयस्यापि
मिथ्यात्वमेव । प्रमाणांतरेणतत्सिद्धेरसंभवात् प्रत्यक्षस्यचाप्रमाणत्वात् । अद्वैतश्रुतिजन्यज्ञानप्रामाण्यग्राहकस्यप्रत्यक्षस्याप्र

ननुतथापिकथंप्रामाण्यमिथ्यात्वेविषयमिथ्यात्वं । प्रत्यक्षस्याप्रमाणत्वेनतद्विषयस्यश्रौ
तधीप्रामाण्यस्यमिथ्यात्वेपिश्रुतेःप्रमाणत्वात्तद्विषयमिथ्यात्वेतस्यसत्यत्वोपपत्तेरितिचेन्न ।
रूप्यादिज्ञानेषुप्रामाण्यमिथ्यात्वेविषयमिथ्यात्वदर्शनात् । अर्थाबाधरूपप्रामाण्यः
स्यात्तात्त्विकत्वेऽर्थस्यतात्त्विकत्वायोगाच्च । यत्तूक्तंवाचस्पतिना “उपजीव्यविरोधे
नश्रुत्यप्रामाण्येइदंरूप्यमितिपूर्वधीविरोधान्नेदंरूप्यमितिधीरप्रमास्यादि” ति तन्न ।

माणत्वेन तद्विषयस्यश्रौतधीप्रामाण्यस्यमिथ्यात्वेपिश्रुतिबोद्ध्याद्वैतस्यसत्यत्वमुपपद्यते । श्रुतेःप्रमाणत्वेनतयैवतत्सिद्धिसंभवादि
त्यर्थः ॥ अर्थाबाधेति ॥ अर्थाबाधरूपप्रामाण्यस्यार्थसत्त्व(घटिततया)पर्यवसन्नतयाप्रामाण्यबाधेऽर्थबाधएवेतिभावः । ननुश्रुतेः
प्रमाणत्वात्तद्विषयमिथ्यात्वेतस्यसत्त्वमुपपद्यतइतिचेन्न । श्रुतेरन्यार्थत्वेनस्वार्थतात्पर्याभावादित्याशयात् ॥ उक्तमिति ॥ किंचोपजी

व्यत्वात्माबल्यमक्षस्येत्येतदुपरिसमाधानमुक्तमित्यर्थः । पूर्वधीत्युक्त्या उपजीव्यत्वमुक्तं भवति । नेदं रूप्यमिति धीरेव ॥ यत्प्रामा-
ण्यमिति ॥ अनुमित्यादिप्रामाण्यं स्वस्वरूपसिद्ध्यर्थं साक्षिप्रामाण्याय तत्तद्व्याख्यादिज्ञानप्रामाण्याय तत्तद्व्यवहारीतत्तत्तस्योपजीव्यं ।
नन्वेवमनुमितिप्रामाण्यस्य स्वरूपसिद्ध्यर्थं स्वोत्पत्त्यर्थं व्याख्यादिज्ञानप्रामाण्या (धीनत्वे) यत्तत्त्वे प्रामाण्यस्य गुणजन्यत्वापत्त्या पर-
तत्त्वापत्तिरित्यत उक्तं ॥ अपवादं निरासार्थं वेति ॥ तथा चानुमित्यादिप्रामाण्यं तार्किकमते उत्पत्तौ व्याख्यादिज्ञानप्रामाण्या

यत्प्रामाण्यं स्वरूपसिद्ध्यर्थं अपवादं निरासार्थं चायत्प्रामाण्याय तत्तत्तत्तस्योपजीव्यं । इह न च व्याख्या-
दिज्ञानाप्रामाण्ये नुमित्याद्यप्रामाण्यवत्सर्वज्ञ (त्वनिर्दुःख) त्वादिरूपब्रह्मबुध्यप्रामाण्ये ब्रह्मात्मैक्यबु-
ध्यप्रामाण्यवच्च प्रतिषेध्यज्ञानाप्रामाण्ये प्रतिषेधकज्ञानाप्रामाण्यं । येन तदुपजीव्यं स्यात् । यद्वा येन वि-
नायस्यानुत्थानं तत्तत्तस्योपजीव्यं । इदं रूप्यमिति धीश्च प्रतिषेध्यार्पकं तथा धर्म्यर्पकं तथा चोपजीव्यैव ।

यत्तं । अस्मन्मते त्वपवादं निरासार्थं बुद्धिदोषनिरासार्थं यत्प्रामाण्याय तत्तत्तत्तस्योपजीव्यमित्यर्थः । अतः प्रामाण्याधीनसिद्धिकं यत्प्रा-
माण्याय तत्तत्तस्योपजीव्यमित्यर्थो (बोद्धव्यः) द्रष्टव्यः । एवं सति पूर्वस्येदं रूप्यमिति ज्ञानस्योपजीव्यत्वमेव नास्तीत्याह ॥ न चेति ॥
सर्वज्ञत्वादीति ॥ ब्रह्मात्मैक्यबोधने स्वरूपमात्रस्य नोपजीव्यत्वं । तथा त्वेचैतन्यं चैतन्याभिन्नमिति बोधनापत्त्या सिद्धार्थबोध-
नापत्तेः । तथा च सर्वज्ञत्वादिविशिष्टं चैतन्यं आत्माभिन्नमिति बोधनीयं । तथा च सर्वज्ञत्वादिविशिष्टब्रह्मबुद्धेरुपजीव्यत्वात्तदप्रा-

न्यायामृ०

॥ १०८ ॥

माण्येतदुपजीविब्रह्मात्मैक्यबुद्धेरप्यप्रामाण्यमेवेत्यर्थः । प्रतिषेध्यज्ञानं इदंरूप्यमितिज्ञानं ॥ नदोषइति ॥ उपजीव्यत्वेकथं
बाध्यत्वमितिदोषोनेत्यर्थः ॥ तंत्रमिति ॥ येनइदंरूप्यमितिज्ञानमुपजीव्यंस्यादित्यर्थः ॥ परीक्षितत्वेति ॥ इदंरूप्यमिति
ज्ञानंचापरीक्षितमितिभावः । येनविनेत्यादिरूपपूर्वमुक्तमुपजीव्यत्वंपरीक्षितत्वविशेषितमेवप्राबल्येतंत्रमित्येवंनास्माकमेवपरी
क्षितत्वविशेषणमावश्यकं किंनामभट्टोक्तंपश्चात्तत्त्वापरपर्यायंपरत्वंप्राबल्येप्रयोजकमित्यंगीकुर्वतस्तवाप्यावश्यकमित्याह ॥

तथापिनदोषः । नह्युपजीव्यत्वमेवप्राबल्येतंत्रं । किंतुपरीक्षितत्वविशिष्टं । उक्तंहि “यावच्छ
क्तिपरीक्षायामुपजीव्यस्यबाधने । दोषोनाशोधितेदोषउपजीव्यत्वमस्त्वल” मिति । नहिपर
त्वंप्राबल्येतंत्रमिति त्वन्मतेपिपरत्वमात्रंतंत्रं । किंतुपरीक्षितत्वविशिष्टं । अन्यथाप्रमानंतरं
मस्यवेदात्परस्यबाह्यागमस्यचतत्त्वंस्यात् । परीक्षितत्वंचनतावत्प्रतिषेधार्पकेशुक्तिरूप्या

नहीति ॥ इति भट्टेनांगीकृतत्वाद्धेतोः । त्वन्मतेपि व्यवहारेभट्टनयइत्यंगीकुर्वतस्तवमतेपि । परत्वमात्रमेवकुतोप्राबल्येतं
त्रमित्यतआह ॥ अन्यथेति ॥ बाह्येति ॥ वेदस्यापौरुषेयत्वेनपूर्वत्वात्बाह्यागमस्यबौद्धागमस्यपौरुषेयत्वेनपश्चात्तत्त्वादिति
भावः । तत्त्वंस्यात् प्राबल्यंस्यात् । ततश्चभ्रमबाह्यागमाभ्यांप्रमावेदयोरेवबाधपत्तिरितिभावः । एवंसतिपरीक्षितत्वस्यतवा
प्यावश्यकत्वात्परीक्षितत्वविशिष्टमेवोपजीव्यत्वंप्राबल्येतंत्रं । इदंचइदंरजतमितिज्ञानेनास्तीत्याह ॥ परीक्षितत्वंचेति ॥ अ

श्रीनिवा०

प्रत्य०उप०

१ । ११

॥ १०८ ॥

भेदज्ञानांशइति ॥ तादा(त्म्यरूपांशे)त्म्यारोपांशइत्यर्थः । इदमंशेत्वस्त्येवपरीक्षितत्वं । तदंशेउपजीव्यत्वमप्यस्त्येवेतिभावः । कुतो नोपजीव्यत्वंतादात्म्यरूपांशइत्यतआह ॥ सजातीयेति ॥ इदंरजतंइदंरजतमितिज्ञानद्वयंजातं तत्रापिस्वसमानविषयकभ्रमरूपज्ञानांतरसंवादसत्त्वेनतस्यापिसजातीयसंवादत्वाप्रत्तिरतउक्तं । विशेषदर्शनजन्येतिज्ञानांतरविशेषणं । तादृशंचज्ञानं प्रमारूपमेवभवति । अतएवसाक्षात्स्वविषयविषयकमानांतरसंवादोहिसजातीयसंवादइतिप्रवादः ॥ रूप्यार्थक्रियेति ॥

भेदज्ञानांशेस्ति । सजातीयविजातीयसंवादविसंवादभावाभावौहिपरीक्षा । नचात्रविशेषदर्शनजन्यस्वसमानविषयकज्ञानांतररूपःसजातीयसंवादोवारूप्यार्थक्रियादिरूपोविजातीयसंवादोवास्ति प्रत्युततद्विसंवादएव । दृश्यतेचोत्तरस्यैवसंवादादिकमितिपूर्वधीर्बाध्या । जगत्सत्यत्वप्रत्यक्षेतुविशेषदर्शनजन्यं सन्घटइतिज्ञानांतरं घटार्थक्रियाप्रत्यक्षेऋसदूरादिदोषाभावश्चास्तीतिमंतद्वाध्यं ।

ज्ञाननिष्ठप्रामाण्यव्यवस्थापनद्वाराज्ञानविषयविषयकरूप्योचितार्थक्रियाकारित्वरूपोविजातीयसंवादइत्यर्थः । नन्वेतादृशसंवादादिकंपूर्वज्ञानस्यचेत्स्यात्तदातस्यापिपरीक्षितत्वंमेवस्यादितिचेत्तत्राहं ॥ दृश्यतेचेति ॥ प्रकृतेचजगत्सत्यत्वग्राहिप्रत्यक्षंतुपरीक्षितमित्याह ॥ जगत्सत्यत्वेति ॥ नन्वेवंप्रतिषेध्यसमर्पकस्योपजीव्यस्योपजीवकेनबाधांगीकारेऽभेदश्रुतिंप्रतिप्रतिषेध्या

न्यायामृ०

॥ १०९ ॥

श्रीनिवा०

प्रत्य० उप०

१-१४

॥ १०९ ॥

पकभेदश्रुतिरेवबाध्यास्यादितिचेत्तत्राह ॥ जीवेशाभेदश्रुतौचेति ॥ तथाचनिषेधार्पकतयोपजीव्यमपियदिपरीक्षितंतर्ह्युप
जीवकस्यैवबाधकमितिभावः । ननुपरीक्षितत्वमप्यप्रयोजकमेवपरीक्षायाअपिदोषाभावादिज्ञानरूपत्वेनतत्राप्यनाश्वासएवेत्यत
आह ॥ इत्थमेवेति ॥ अपौरुषेयत्वेनहेतुना तज्ज्ञानेदोषाभावज्ञानेतद्रूपपरीक्षायामित्यर्थः ॥ त्वदुक्तेत्यादि ॥ दृश्यत्वाद्यनु
मानंहेत्वाभासादिदोषरहितंअनुमानयोग्यानांदोषाणामनुपलंभात्इत्येवंहेत्वाभासादिराहित्यरूपपरीक्षायामित्यर्थः । आनुगुण्य

जीवेशाभेदश्रुतौचनिषेधार्पिकाभेदश्रुतिःसाक्षिप्रत्यक्षंचादोषत्वात्परीक्षितमिति नतदपिबा
ध्यं । इत्थमेवचदोषाभावादिज्ञानरूपपरीक्षायाअनाश्वासेवेदस्यापौरुषेयत्वेनतज्ज्ञानेत्वदुक्तानु
मानेचयोग्यानुपलंभादिनाहेत्वाभासादिराहित्यज्ञानेब्रह्ममीमांसायांचप्रत्यधिकरणंसिद्धांत्य
भिप्रेतार्थेउपक्रमाद्यानुगुण्यज्ञानेचानाश्वासःस्यादितिप्रमाणतदाभासादिव्यवस्थानस्यात् ।
यद्यपिधर्म्यर्पकेइदंज्ञानांशेपरीक्षितत्वविशिष्टमुपजीव्यत्वमस्ति । तथापितन्नबाध्यते ।

ज्ञानरूपपरीक्षायां । नन्विदंरूप्यमितिज्ञानेपिपरीक्षितत्वविशिष्टमुपजीव्यत्वमस्तीत्याशंक्यनिषेधति ॥ यद्यपीति ॥ नेदंरजत
मितिज्ञानेधर्मिभूतोयइदमंशःतदर्पकइत्यर्थः ॥ तथापीति ॥ नेदंरजतमित्यत्रइदमंशमात्रंधर्मि नतुरजतत्वविशिष्टं इदमंशमा
त्रेरूप्यनिषेधेनैवेष्टसिद्धेः । एवंचयदुपजीव्यंतन्नवाध्यं इदमंशमात्रस्याबाधात् । य(च्चवा)द्वाध्यंरजतत्ववैशिष्ट्यं नतदुपजीव्यं

रजतत्वविशिष्टस्याधर्मित्वादित्यर्थः । नन्वेवमैक्यबोधनेपित्रह्यस्वरूपमात्रमेवधर्मि नतुसार्वज्ञादिविशिष्टं ब्रह्मस्वरूपं । एवंचयदु-
पजीव्यतन्नबाध्यं य(च्चबा)द्बाध्यंनतदुपजीव्यमिति नैक्यश्रुतेरुपजीव्यविरोधइत्यतआह ॥ शिष्टमिति ॥ ऐक्यवाक्येसार्वज्ञा-
दिनाभावरूपेणनिर्दुःखत्वादिनाऽभ्यवरूपेणवाऽसाधारणधर्मेणैवब्रह्मोद्देष्टव्यं उतचित्त्वादिनासाधारणधर्मेण । द्वितीयेचितएव
जीवैक्यंसिद्धयेन्नब्रह्मणः जीवचित्तोर्जीवैक्यस्यममापिसिद्धत्वात् । तस्मादाद्यएवांगीकार्यः । तथाचोपजीव्यविरोधःसुस्थइत्या-
द्यैक्यभंगेवक्ष्यतइत्यर्थः ॥७॥ प्रत्यक्षस्योपजीव्यत्वेनप्राबल्यविवरणं ॥११॥ औदुंबरीमिति ॥ प्रमाणलक्षणेस्मृतिपादे

शिष्टमैक्यभंगेवक्ष्यते ॥ प्रत्यक्षस्योपजीव्यत्वेनप्राबल्यविवरणं

॥ ११ ॥ यदितुप्रत्यक्षंलिङ्गंबाध्यंतर्हि “औदुंबरींस्पृष्टोद्गायेत्”

चितितं । “विरोधेत्वनपेक्षंस्यादसतिह्यनुमान”मित्यत्र ज्योतिष्टोमे“औदुंबरींस्पृष्टोद्गाये”दितिश्रुत्याउदुंबरमयींयज्ञसदस्स्थूणां
स्पृष्टाउद्गात्राउद्गानंकर्तव्यमिति विहितं । स्मृतिकारास्तुतत्स्पर्शनविरुद्धंतस्याःकात्कार्येनवाप्तसावेष्टनंस्मरंति । “औदुंबरीवासर्वा
वेष्टयितव्ये”ति । तत्स्मरणंप्रमाणं (अप्रमाणंवेति)नवेतिसंशयेस्मृत्यधिकरणेस्मृतीनामूलश्रुत्यनुमापकतयाश्रुतिमूलकत्वेनप्रा-
माण्यसमर्थनादियमपिस्मृतिर्मूलश्रुतिमनुमापयंतीप्रमाणमितिपूर्वपक्षः । स्पर्शनवेष्टनयोर्विरुद्धत्वेनतत्कर्तव्यताबोधकयोरपि
औष्ण्यशैत्यवद्विरुद्धत्वाद्वह्नावौष्ण्यप्रत्यक्षेणशैत्यानुमानस्येवप्रत्यक्षसिद्धस्पर्शनश्रुत्यासर्ववेष्टनश्रुत्यनुमानस्यबाधान्मूलश्रुत्यभा

न्यायामृ०

॥ ११० ॥

वेनाप्रमाणंस्मरणमिति सिद्धांतः ॥ ऐंद्र्येति ॥ गार्हपत्यमिति प्रत्यक्षश्रुत्याबाधादिंद्रप्रकाशकत्वेनैन्द्रशेषत्वानुमानं अप्रमाणमिति सिद्धांतितं । एतदधिकरणं च पूर्वमुपन्यस्तं ॥ शरमयमिति ॥ दशमाध्याये चतुर्थपादे चितितं । “चोदनालिंगसंयोगे तद्विकारः प्रतीयेत प्रकृतिसंनिधानात्” इत्यत्र सोमारौद्रचरौ श्रूयते “शरमयं बर्हिर्भवती” इति । तत्र किं दर्शपौर्णमासिकाः कुशाननिवर्तते निवर्तते वेति संशये उपदेशेन शराणां “प्रकृतिवद्विकृतिः कर्तव्ये”, त्यतिदेशेन कुशावांचावगतत्वेन द्वयोरपि प्रमाणत्वात्समुच्चय इति पूर्वपक्षः । सिद्धांतस्तु बर्हिर्शब्दलक्षिते बर्हिः कार्ये शराणां विधायकस्य वचनस्य प्रत्यक्षत्वात्तैरेव कृतस्वका (कर्मणां) र्याणां कुशानां

“ऐंद्र्यागार्हपत्यमुपतिष्ठते” “शरमयं बर्हिर्भवति” इति श्रुतित्रयं ग्राहिप्रत्यक्षं च यथाक्रमं औदुंबरीवा सर्वावेष्टयितव्येति स्मृतिरूपेण सर्ववेष्टनश्रुत्यनुमानेन “नैद्रसश्चसिदाशुष” इति मंत्रसामर्थ्यरूपेण इंद्रशेषत्वश्रुत्यनुमानेन चोदनालिंगसारूप्येण कुशश्रुत्यनुमानेन बाध्येतेति सर्वैव मीमांसोन्सूलिता स्यात् ।

प्रापकस्य कुशसाधारणस्यातिदेशवाक्यस्य कल्पनं न प्रवर्तते । किंतु कुशव्यतिरिक्तांगप्रापक एव साधारणोतिदेश इत्यनुमीयते । अतः प्रापकाभावात् कुशानि वर्तत इति सिद्धांतितं ॥ स्मृतिरूपेणेति ॥ स्मृत्याख्यलिंगेनेत्यर्थः ॥ चोदनालिंगसारूप्येणेति ॥ चोदनाविधिवाक्यंतत्सारूप्यरूपलिंगेनेत्यर्थ इति व्याख्येयं । यथा प्रकृतिवद्विकृतिः कर्तव्येति चोदनया इतरांगानां प्राप्तिः तथा तत्सारूप्येण कुशरूपांगस्यापि प्राप्यनुमानमित्यर्थः । अत्र सर्वत्राप्यनुमानप्रकारस्त्विदं । औदुंबरीश्रुत्युक्तसर्ववेष्टनयुक्ता । बाध

श्रीनिवा०

प्रत्य० उप०

१।१६

॥ ११० ॥

काभावेसतिसर्ववेष्टनप्रतिपादकस्मृतियुक्तत्वात् । यत्तदर्थप्रतिपादकस्मृतियुक्तं तत्तच्छ्रुत्युक्ततदर्थयुक्तं यथासंमतमितिसामान्यव्याप्तिः । कदाचनस्तरीरसिनेन्द्रसश्चसिदाशुषइतिमंत्रःइन्द्रशेषत्वप्रतिपादकश्रुतियुक्तः बाधकाभावेसर्तीन्द्रप्रकाशनसामर्थ्योपेतत्वात् यद्यत्प्रकाशनसमर्थं तत्तत्स्यशेषत्वप्रतिपादकश्रुतियुक्तं यथासंमतं । सोमारौद्रश्चरुःकुशबर्हिःप्रतिपादकश्रुतियुक्तः कुशश्रुतियुक्तदर्शपौर्णमासचोदनासदृशनिर्वापशब्दाष्टाकपालादिसंख्याद्विदेवतादियुक्तचोदनायुक्तत्वात् यद्यत्सदृशचोदनोपेतंतत्तदीयधर्मप्रतिपादकश्रुतियुक्तं यथासंमतमिति । नन्विदमापादनंमीमांसकमतविरुद्धं । औदुम्बर्याद्युदाहरणेषुप्रत्यक्षेणश्रुत्यौष्ण्यप्रत्यक्षंचतच्छैत्यानुमित्याविवरणोक्तंआत्मस्थायित्वप्रत्यभिज्ञानंचबौद्धोक्ततत्क्षणिकत्वानुमित्याबाध्येतेतिकालात्ययापदिष्टोच्छेदःस्यात् । तथाचशृंगित्वेपशुत्वंतंत्रंननुतद्विशेषोगोत्वादीत्यादितर्कानुगृहीतेनपशुत्वादिनाशशादेस्तात्त्विकंव्यावहारिकंवाशृंगं ० । तिरेवबाध्यतइत्येवप्रतिपादितमस्ति । ननुश्रुत्याऽनुमानंबाध्यतइति । अतःप्रत्यक्षस्यशब्दबाध्यत्वांगीकारएवेदंमापादनीयं ननुप्रत्यक्षस्यलिंगबाध्यत्वांगीकारे । अतइदमापादनमयुक्तमित्यस्वस्साहूषणांतरमाह ॥ अद्वयौष्ण्येति ॥ आत्मस्थायित्वप्रत्यभिज्ञानमस्माभिर्नोक्तमित्यनुक्तोपालंभइतिशंकापरिहारायोक्तं ॥ विवरणोक्तमिति ॥ तत्क्षणिकत्वेति ॥ आत्मक्षणिकत्वेत्यर्थः । प्रत्यक्षस्यानुमानबाध्यत्वेऽतिप्रसंगांतराण्याह ॥ तथाचेत्यादिना ॥ शशःशृंगीपशुत्वादित्यत्रशृंगित्वेपशुत्वंनतंत्रंकिंतु गोत्वादिरूपःपशुत्वविशेषएवेत्यप्रयोजकतापरिहारायातिप्रसंगंतर्कानुसारेणोपपादयति ॥ शृंगित्वइति ॥ पशुत्वादिनेत्यत्रादि

न्यायामृ०

॥ १११ ॥

पदेनवस्तुत्व(परिग्र)संग्रहः । शशादेरित्यत्रादिपदेनतुरगसंग्रहः । तथाचभगवत्पादोक्तो “वस्तुत्वात्तुरगःशृंगी” त्यतिप्रसंगःसं
गृहीतइतिज्ञातव्यं । भूतचतुष्टयस्यपृथिवीत्वाद्दृष्टेःपृथिव्याअपिपृथिवीत्वंनस्यादितिभगवत्पादोक्तातिप्रसंगमाह ॥ गंधवदिति ॥
तत्त्वोद्योतोक्तातिप्रसंगंहदिनिधायाम् ॥ पदार्थत्वादिनेति ॥ अयंचहेतुर्वक्ष्यमाणातिप्रसंगद्वयेपिवोध्यः । मृत्कलत्रकंटकादृ
ष्टांताः ॥ अदृश्यत्वमिति ॥ ब्रह्मवदितिशेषः ॥ घटवृत्तित्वादिनेति ॥ दृश्यत्वंप्रातिभासिकत्वाख्यमिथ्यात्वव्याप्यंन ।

गंधवद्व्यस्यभूतत्वेनाऽपृथिवीत्वं पदार्थत्वादिनान्नाभिमतस्यानन्नत्वं सुखस्यनिरूपाधिकेष्टत्वाभावः
दुःखस्यनिरूपाधिकानिष्टत्वाभावः असद्वैलक्षण्येनशुक्तिरूप्यस्यापिसत्यत्वं अप्रातिभा
सिकत्वादिनाप्रपंचस्यादृश्यत्वं घटवृत्तित्वादिनादृश्यत्वस्यमिथ्यात्वाव्याप्यत्वंच स्यादितिद्वयाव
हारिक्यपिद्वयवस्थानस्यात् । नह्यत्रप्रत्यक्षबाधादन्योदोषोऽस्ति । ॥ प्रत्यक्षस्यानुमानबाध्यत्वेबाधकं ।

॥ १२ ॥ यदिचाक्षंशब्दबाध्यंतर्हिजैमिनिनातस्माद्धूमएवाग्नेर्दिवाददृशेनार्चिरित्याद्यर्थवादस्य

घटवृत्तित्वाद्धटत्ववत् । घटादीनांव्यावहारिकतयाप्रातिभासिकत्वापरपर्यायमिथ्यात्वव्याप्यत्वंघटवृत्तित्वाद्देर्नास्तीतिदृश्यत्वा
दिहेतोरपिशुक्तिरजतादौतन्नस्यादित्यर्थः ॥ ३ ॥ हूतिप्रत्यक्षस्याऽनुमानबाध्यत्वेबाधकविवरणं ॥ १२ ॥ ३ ॥ तस्मा
द्धूमएवाग्नेरिति ॥ प्रमाणलक्षणेऽर्थवादाधिकरणे “तस्माद्धूमएवाग्नेर्दिवाददृशेनार्चिस्तस्मादर्चिरेवाग्नेर्नक्तंददृशेनधूम” इत्य

श्रीनिवा०

प्रत्य० अनु.

१ । १३

॥ १११ ॥

र्थवादयोर्दिवाप्यर्चिर्दर्शनान्नक्तमपि धूमदर्शनात् दृष्टिर्विरोधेनाप्रामाण्यं “शास्त्रदृष्टविरोधाच्चे” तिसूत्रेण पूर्वपक्षयित्वादि
वानक्तं चार्चिर्धूमयोर्दर्शनशब्दो गौण इति “गुणवादस्त्विति” तिसिद्धांतसूत्रेण दृष्टविरोधः समाहितः । गौणतानिमित्तं च “दूरभूय
स्त्वादि” तिसूत्रेणोक्तं यथादिवाधूमोदूरस्थैर्भूम्ना दृश्यते न तथा चिः रात्रौ च यथा अर्चिर्दूरस्थैर्भूम्ना दृश्यते न तथा धूमः । अतो न दृष्ट
विरोधादप्रामाण्यमिति ॥ अदितिर्द्यौरिति ॥ प्रमाणलक्षणे मंत्राधिकरणे “अदितिर्द्यौरदिति रंतरिक्षमदिति र्माता सपिता स
पुत्र” इति मंत्रस्य एकस्या अदितेः परस्परभिन्नद्युगगनाद्यनेकात्मकत्वस्य दृष्टविरोधेनार्थविवक्षाया अयोगादप्रामाण्यमिति “विप्रति

अदितिर्द्यौरित्यादि मंत्रस्य च दृष्टविरोधेनाप्रामाण्ये प्राप्ते तदविरोधाय “गुण
वादस्तु गुणादविप्रतिषेधः स्यादि” स्यादिना गौणार्थतानोच्येत । तत्सिद्धि
रित्यादितत्सिद्धिपेटिकया च “यजमानः प्रस्तर” इत्यादेर्गौणार्थतानोच्येत । ..

षेधादि” तिसूत्रेण पूर्वपक्षयित्वा “गुणादविप्रतिषेधः स्यादि” तिसिद्धांतसूत्रेण ह्यंतरिक्षमदिवत् सुखं करत्वादिना द्युशब्दादीनां गौ
णार्थत्वमंगीकृत्य दृष्टविरोधः समाहितः । तदेतत्सर्वशब्दस्य प्रत्यक्षबाधकत्वे विरुध्यते । मुख्यार्थपरत्वमेव स्यादित्यर्थः ॥ तत्सि
द्धिरित्यादितत्सिद्धिपेटिकयेति ॥ एकार्थप्रतिपादकानेकाधिकरणं (समूहः) संग्रहः पेटिकेत्युच्यते । मीमांसा (सकशा) साशास्त्र
प्रसिद्धोयं शब्दः । प्रमाणलक्षणेनामधेयपादे “तत्सिद्धिजातिसारूप्यप्रशंसाभूमलिंगसमवाया” दितिसूत्रेण “यजमानः प्रस्तरः

न्यायाम् ०

॥ ११२ ॥

अग्निर्वैब्राह्मणः आदित्योयूपः अपशवोवाअन्येगोअश्वेभ्य” इति श्रुतिषु प्रस्तरस्य यज्ञसाधनभूतदर्भमुष्टिविशेषस्य यजमानत्वं ब्राह्मणस्याग्नित्वं यूपस्यादित्यत्वं गवाश्वव्यतिरिक्तानां अजादीनामपशुत्वं प्रत्यक्षविरुद्धमिति तत्परिहाराय प्रस्तरादिषु यजमानादिशब्दागौणा इति तेषां प्रवृत्तिनिमित्तभूता गुणाः प्रदर्शिताः । तत्र यजमानशब्दस्य प्रस्तरे प्रवृत्तौ (तत्सिद्धिः) तत्कार्यकरत्वं गुणः । उभयोरपि यज्ञसाधनत्वेन एककार्यकरत्वात् । ब्राह्मणेऽग्निशब्दप्रवृत्तौ (जातिः) जन्मम्कप्रभवत्वं गुणः । “ब्राह्मणोऽस्य मुखमासीत् मुखादिन्द्रश्चाग्निश्चे”ति ब्राह्मणादयो मुखजत्वश्रवणात् । यूपे आदित्यशब्दस्य प्रवृत्तौ आज्यांजननिमित्तमौज्वल्यं गुणः । तदेव सारूप्यमित्युक्तं सूत्रे । यद्यपि तत्सिद्ध्यादिकमपि सारूप्यमेव । तथापि इदं चक्षुर्ग्राह्यं सारूप्यमिति विशेषात्तथोक्तं । अपशुशब्दस्याजात्वयाचप्रत्यक्षाविरोधाय तत्त्वं पदयोर्लक्षणानोच्येत । श्रुतिविरोधात्प्रत्यक्षस्यैवाप्रामाण्यसंभवात् । एतेनाद्वैतवाक्यमनन्यपरत्वाद्वा मुख्यार्थप्रस्तरवाक्यादिकं तु अन्यपरमिति वाचस्पत्युक्तं निरस्तं । दिषु प्रवृत्तौ गवादीनां प्रशंसानिमित्तं । पशुशब्देन गवाश्वगतेनोपकारातिशयेन प्रशस्तत्वे लक्षितेन जातदभावः पश्वन्तरेषु बोध्यते । यथोक्तं । “गवाश्वादिगतां पूर्वमुपाद्राय प्रशस्ततां । तदभावोऽन्यपश्वादनञ्जसमासेन बोध्यते” इति भूमलिंगसमवायोदाहरणानितु ग्रंथगौरवभयान्नप्रदर्श्यते । एतावत्तैव चारितार्थात् । यथोक्तं “तत्सिद्धिजातिसारूप्यप्रशंसालिंगभूमभिः । षड्भिः सर्वत्र शब्दानां गौणीवृत्तिः प्रकल्पिते”ति ॥ प्रत्यक्षाविरोधायेति ॥ सार्वज्ञादिविशिष्टदुःखादिविशिष्टयोरैक्यस्य प्रत्यक्षविरुद्धत्वात् तदविरोधायेत्यर्थः । लक्षणा सार्वज्ञादिभागत्यागैनेति शेषः ॥ अनन्यपरत्वादिति ॥ अद्वैते तात्पर्यलिंगानां सत्त्वेनाद्वैतव्य

श्रीनिवा०

प्रत्य० शब्द

१ । १३

॥ ११२ ॥

तिरिक्तेऽर्थेतात्पर्याभावात्तत्रैवतात्पर्यं । प्रस्तरादिवाक्येतुतात्पर्यलिंगाभावेनयजमानाभेदेनतात्पर्यं । किंनामान्यत्रैवतत्कार्यका
रित्वादावित्यर्थः । वाक्यस्यैकत्रतात्पर्यतदभावयोर्मानान्तराविरोधतदभावयोरेवप्रयोजकत्वं नतात्पर्यलिंगसत्त्वासत्त्वयोःव्यभि
चारादित्याह ॥ सत्यपीति ॥ मानान्तरविरोधे प्रत्यक्षरूपमानान्तरविरोधे ॥ सोमेनेति ॥ सोमेनयागेनेष्टंभावयेदितितदर्थः ।
एवंचसोमलतायायागाभेदःप्रत्यक्षेणविरुद्धइत्यर्थः । अनन्यपरत्वस्य प्रतीतार्थव्यतिरिक्तार्थांतरेतात्पर्याभावस्यायोगादित्यर्थः ।

सत्यपितात्पर्यलिंगेमानान्तरविरोधेप्रस्तरादिवाक्यवत्सोमेनयजेतेत्यादिवच्चानन्यपरत्वस्यैवा
योगात् । नहिकुरूपांअशूरंचोदिश्यअहोदर्शनीयेतिसिंहइतिचशतकृत्वःप्रयुक्तमपिवा
क्यंचाच्यार्थपरंभवति । नवातृत्वमसिवाक्यषड्विधतात्पर्यलिंगोपेतमपिमानान्तरविरुद्धंवा
च्यार्थपरं । किंचोपक्रमोपसंहारादिकंहिप्रत्येकतात्पर्यलिंगं अस्तिचप्रस्तरादिवाक्येऽपूर्वतां ।

सत्यपितात्पर्यलिंगेमानान्तरविरोधेस्वार्थेतात्पर्यनास्तीत्येतदृष्टांतांतरेणोपपादयति ॥ नहीति ॥ दर्शनीयां सुरूपा । शतकृत्वः
शतवारं । शतकृत्वइत्यभ्यासरूपतात्पर्यलिंगसद्भावोक्तिः ॥ प्रयुक्तमपीति ॥ आसत्वाक्यमपीत्यर्थः । प्रत्यक्षविरोधस्तुस्पष्टः
॥ वाच्यार्थेति ॥ विशिष्टैक्यरूपेत्यर्थः । त्वन्मतइतिशेषः । ननुप्रस्तरादिवाक्यवदितिपूर्वोक्तोदृष्टांतोनयुक्तः । तत्रतात्पर्य
लिंगस्यैवाभावादित्यतआह ॥ अस्तिचेति ॥ उपक्रमादीनांषण्णामपिसंभूयैवतात्पर्यलिंगत्वान्नापूर्वतामात्रंतात्पर्यलिंगमित्यत

न्यायामृ०

॥ ११३ ॥

उक्तं उपक्रमेत्यादि । किंचोपक्रमादीनां प्रत्येकमेव तात्पर्यलिंगत्वं वक्तव्यं न तद्वाहुल्यस्यातिप्रसंगादित्याह ॥ त्वत्पक्षे चेति ॥ ब
हुप्रमाणसंवादस्यास्मन्मते दार्ढ्यहेतुत्वाच्च त्वत्पक्षे चेत्युक्तं ॥ एकलिंगेति ॥ उपक्रमरूपेत्यर्थः । लिंगांतरं तत्रैव प्रवर्तमानमुपसंहा
रादिकं । तत्र दृष्टान्तः प्रत्यक्षसिद्धेति । प्रत्यक्षसिद्धेभेदे प्रवर्तमानाया भेदश्रुतेर्यथानुवादकत्वमुच्यते तथेत्यर्थः । तथाचैकलिंग
सिद्धेतात्पर्ये लिंगांतरस्यानुवादकत्वाभावे भेदश्रुतेरप्यनुवादकत्वं न स्यादित्याशयः ॥ अन्यशेषत्वादिति ॥ यज्ञोपयुक्तार्थप्र

त्वत्पक्षे च प्रत्यक्षसिद्धेभेदे श्रुतिरिवैकलिंगसिद्धेतात्पर्ये लिंगांतरमनुवादकमेवे
ति किंतद्वाहुल्येन । यच्चोक्तं वाचस्पतिना प्रस्तरादिवाक्यमन्यशेषत्वादमु
ख्यार्थं अद्वैतवाक्यं तु न तथा । उक्तं हि शाबरभाष्ये “न विधौ परः शब्दार्थः”
इति । तन्न । अन्यशेषेऽपि प्रत्यक्षादिरुद्धे लोके “इयंगौः क्रय्या बहूक्षीरे” त्यादौ

तिपादकत्वादित्यर्थः ॥ न तथेति ॥ (स्वप्राधान्येन) स्वातंत्र्येणाद्वैतप्रतिपादकत्वादनन्यशेषमित्यर्थः । विधिवाक्यरूपमिति या
वत् ॥ न विधाविति ॥ विधौ विधायके प्रधानवाक्ये । परः प्रतीयमानवाक्यार्थातिरिक्तोन्योवाक्यार्थो नास्तीत्यर्थः । अमु
ख्यार्थत्वेऽन्यशेषत्वं न प्रयोजकं किं नाम प्रत्यक्षविरोध एव । अन्यशेषत्वेऽपि प्रत्यक्षविरोधाभावे लोके वेदे च मुख्यार्थत्वस्यैव दर्शना
दित्याह ॥ अन्यशेषेपीति ॥ कुतः क्रय्या यतो बहूक्षीरेत्यर्थः । इयंगौः क्रय्येत्यस्य शेषभूते बहूक्षीराख्यपत्याऽनवद्यप्रजेत्यादि

श्रीनिवा०

प्रत्य० शब्द

१ । १३

॥ ११३ ॥

वाक्येप्रत्यक्षविरोधाभावेनप्रतीयमानबहुक्षीरादिसंसर्गपरत्वेनमुख्यार्थत्वात् कामधेनुरितिव्यतिरेकदृष्टांतः । यथाइयंगौःक्रय्या
यतःकामधेनुरित्यत्रकामधेन्वभेदस्यप्रत्यक्षसिद्धायांगंविबाधितत्वेनयथाऽमुख्यार्थत्वंकल्प्यतेतथानेत्यर्थः ॥ वेदेपीति ॥ “त
स्यहिरण्यंदक्षिणे” तिहिरण्यदक्षिणाविधिशेषे “सोरोदीद्यदरोदीत्तद्बुद्रस्यरुद्रत्वं यदश्रुअश्रीयततद्रजतमभवत्तस्माद्रजतमद
क्षिण्यमश्रुज” मित्यादिष्वपिप्रतीयमानसंसर्गेदक्षिणाभावरूपवाक्यार्थेतात्पर्यंविनारजतनिंदायाअसिद्धेःप्रत्यक्षविरोधाभावात्प्र
तीयमानसंसर्गपरत्वरूपमुख्यवृत्तिरेवाश्रीयतइत्यर्थः ॥ प्रस्तरादीति ॥ व्यतिरेकदृष्टांतः । यथाप्रत्यक्षविरोधात्प्रस्तरादिवा

“कामधेनु” रित्यादाविवाऽमुख्यवृत्तेर्वेदेपि“ सोरोदीदि” त्यादौप्रस्तरादिवाक्यइवामुख्यवृत्तेरना
श्रयणात् ॥ अनन्यशेषेपि “सोमेनयजेते” त्यादौवैयधिकरण्येनाऽन्वयेविरुद्धत्रिकद्वयापातात्

क्येऽमुख्यवृत्तिरश्रीयतेतथानेत्यर्थः । एवमेवमुख्यार्थत्वेऽनन्यशेषत्वंनप्रयोजकं किंनाम प्रत्यक्षाविरोधएवं । अनन्यशेषत्वे
पिप्रत्यक्षविरोधेऽमुख्यार्थत्वस्यस्वीकारादित्याह ॥ अनन्यशेषेपीति ॥ सोमेनयजेतेति ॥ प्रमाणलक्षणेनामधेयपादेचिति
तं “सोमेनयजेते” तिश्चयते तत्रलतारूपेणसोमेनयागंभावयेत् यागेनचेष्टंभावयेदितिवैयधिकरण्येनान्वयोवासोमेनयागेनेष्टं
भावयेदितिसामानाधिकरण्येनान्वयोवेतिसंदेहसोमलतायागयोरैक्याभावेनसामानाधिकरण्यायोगाद्वैयधिकरण्येनान्वयइतिपू
र्वपक्षः । सिद्धांतस्तुवैयधिकरण्येनान्वयेपिसोमेनयागंभावयेद्यागेनेष्टंभावयेदितिवाक्यभेदापत्तेः । तथाविरुद्धत्रिकद्वयमापद्य

न्यायामृ०

॥ ११४ ॥

ते । तथाहि । सोमेनयागंभावयेदित्यत्रयागंभावयेदित्यत्तत्सोमेनेतिसोमरूपगुणविधानेयागेकर्मत्वानुबन्धि प्रधानत्वं अनुवा
द्यत्वं उद्देश्यत्व मितित्रिकं तथासोमेकरणत्वानुबन्धि गुणत्वं विधेयत्वं उपादेयत्वं चेतित्रिकमस्ति । यागेनचेष्टंभावयेदित्यत्रतु
यागस्यकरणत्वेनपूर्वकर्मत्वानुबन्धित्रिकवतएवतद्विरुद्धकरणत्वानुबन्धित्रिकवत्त्वप्राप्तेः । अतोवैयधिकरण्येनान्वयायोगात्सामा
नाधिकरण्येनान्वयः । तत्रचप्रत्यक्षविरोधःसमायाति । यजेःसोमलतारूपत्वाभावात् । अतःप्रत्यक्षाविरोधायमत्त्वर्थलक्षणया

सामानाधिकरण्येनान्वयेप्रत्यक्षाविरोधायसोमवन्तायागेनेतिमत्वर्थलक्षणांयाः

विचरविधायकेचजिज्ञासासूत्रेतद्विजिज्ञासस्वेत्यादिश्रुतौचप्रत्यक्षाविरोधायजिज्ञा

साशब्देनविचारलक्षणायाःसर्वस्वत्वद्वन्द्वत्वाद्यदौअमुख्यार्थतायाश्चस्वीकृतत्वाच्च ।

सर्वस्यापिवाक्यस्यावाच्येब्रह्मणिलक्षणायाएवेष्टत्वेनामुख्यार्थत्वनिषेधयोगाच्च

सोमद्रव्यवन्तायागेनेष्टंभावयेदित्यर्थांगीकारेणलक्षणयाऽमुख्यार्थांगीकारादित्यर्थः ॥ श्रुतौचप्रत्यक्षाविरोधायेति ॥ इच्छा
याविधेयत्वस्यानुभवरूपप्रत्यक्षविरुद्धत्वात्तदविरोधायेत्यर्थः ॥ सर्वमिति ॥ घटादेर्ब्रह्माभेदस्यबाधितत्वादित्यर्थः । अन
न्यशेषत्वादमुख्यार्थब्रह्माद्वैतवाक्यनेतिनिषेधोनयुक्तइत्याह ॥ सर्वस्यापीति ॥ मुख्यार्थत्वेवाच्यत्वापत्त्यालक्षणायाअंगीका
रेणामुख्यार्थतैवांगीकृतेत्यर्थः । अद्वैतवाक्यस्यविधिवाक्यरूपत्वान्नतत्रलक्षणायुक्तेतिचेन्न । लक्षणाबीजसद्भावेविधिवाक्ये

श्रीनिवा०

प्रत्य०उप०

१ । १३

॥ ११४ ॥

पिलक्षणाआवश्यकीत्याह ॥ अन्वयेति ॥ गंगायांघोषइत्यत्रान्वयानुपपत्तिः । भोजनसमयेयष्टीःप्रवेशयेत्यादौतात्पर्यानुपपत्तिः । तर्हि “नविधौपरःशब्दार्थ” इतिशाबरवचनविरोधइत्यतआह ॥ शाबरेति ॥ कयोश्चिदनुवादकविधायकयोर्वाक्ययोर्मध्येअनुवादकस्यमुख्यार्थत्वायविधायकवाक्येलक्षणानन्याय्या । किंनाम । विधायकानुसारेणानुवादएवमुख्यार्थइत्येवंपरं । नतुसर्वत्रपि विधिवाक्येलक्षणैवनास्तीत्येवंपरमित्यर्थः ॥ ४ ॥ प्रत्यक्षस्यशब्दबाध्यत्वेबाधकविवरणं ॥ १३ ॥ ४ ॥

अन्वयानुपपत्तेस्तात्पर्यानुपपत्तेर्वालक्षणाबीजस्यविध्यविधिसाधारण्याच्च । शाबरवचनं तुअनुवादमुख्यार्थत्वायविधौलक्षणानयुक्तेत्येवंपरं । तस्मान्नप्रत्यक्षंशब्दबाध्यं । तदुक्तं “यजमानप्रस्तरत्वंयथानार्थःश्रुतेर्भवेत् । ब्रह्मत्वमपिजीवस्यप्रत्यक्षस्याविशेषत” इति ॥ प्रत्यक्षस्यशब्दबाध्यत्वेबाधकं ॥ १३ ॥ यत्तुक्तंवाचस्पतिना पूर्वस्यप्रत्यक्षस्यपरेणागमेनापच्छेदन्यायेनबाधइति तन्न । नह्यस्माभिःपूर्वत्वमात्रेणप्रत्यक्षस्यबाधकतोक्ता किंतूपजीव्यत्वेन परेणेति ॥ प्रत्यक्षसिद्धजीवादिधर्मिकत्वादित्यर्थः ॥ अपच्छेदन्यायेनेति ॥ षष्ठेक्षितं । “पौर्वापर्येपूर्वदौर्बल्यंप्रकृतिवत्” । “अध्वर्युंप्रस्तोतान्वारभतेप्रस्तोतारंप्रतिहर्ताप्रतिहर्तारमुद्गाताउद्गातारंब्रह्मातंयजमान” इत्यादिश्रुत्याविहितस्यबहिष्पवमानंप्रसर्पतांप्रस्तोत्रादीनांअध्वर्याद्यन्वारंभस्यविच्छेदेसतिप्रायश्चित्तविशेषाःश्रूयंते । बहिष्पवमानंप्रसर्पतांमध्ये “यदिप्रस्तोतापच्छिद्या

न्यायामृ०

॥ ११५ ॥

ब्रह्मणेवरंदद्याद्यजमानः यदि प्रतिहर्ताऽपच्छिद्यात्तर्हि सर्ववेदसंदद्यात्त्यद्युद्गाताऽपच्छिद्याददक्षिणं यज्ञमिष्ट्वा तेन पुनर्यजेत तत्र तद् दद्याद्यत्पूर्वस्मिन्दास्यन्त्यादि” ति । तत्र क्रमेण प्रतिहर्तुद्गात्रोपच्छेदे किं पूर्वनिमित्तकं सर्वस्वदक्षिणारूपं प्रायश्चित्तकार्यं उतोत्तरनिमित्तकोऽदक्षिणाको यागः कार्य इति संशये पूर्वस्यासंजातविरोधित्वेन प्रबलत्वात् प्रतिहर्त्रपच्छेदनिमित्तकं सर्वस्वदक्षिणारूपं प्रायश्चित्तकार्यमिति पूर्वपक्षे “नानुपमृद्य पूर्वतद्विरोध्युत्तरमुत्पत्तुमर्हती” तिन्यायेन पूर्वोपमर्देन परप्रारब्धस्यैव न्याय्यत्वादुद्गात्रपच्छेदनिमित्तकोऽदक्षिणाको याग एव कार्य इति परेण पूर्वस्य बाध इति सिद्धांतः ॥ नचापच्छेद इति ॥ प्रतिहर्त्रपच्छेद उद्गात्रपच्छेदस्योप

नचापच्छेदे पूर्वमुपजीव्यं । किंच प्रतिहर्तुद्गात्रोः क्रमेणापच्छेदे प्रतिहर्त्रपच्छेदनिमित्तसर्ववेदसदानस्य परेणोद्गात्रपच्छेदनिमित्तादक्षिणयेन बाधेपि नात्यंतबाधः प्रतिहर्तृमात्रापच्छेदे द्वयोरपियुगपदपच्छेदे क्रमेणापच्छेदेऽपि प्रतिहर्त्रपच्छेदस्य पश्चात्त्वे च “यदि प्रतिहर्तापच्छिद्यात्तर्हि सर्ववेदसंदद्यादि” ति शास्त्रप्रामाण्यसंभवात् ।

जीव्यो नैवं भवति । येन परेणोपजीवकेन पूर्वस्योपजीव्यस्यापच्छेदनये बाधदर्शनात् प्रकृतेऽपि तथास्यादित्युच्येतेत्यर्थः ॥ अत्यंतबाध इति ॥ विषयांतरेऽप्यनवकाशेन सर्वथाऽप्रामाण्यरूप इत्यर्थः । कुतो नात्यंतबाध इत्यत आह ॥ प्रतिहर्त्रिति ॥ प्रतिहर्तृमात्रापच्छेदे यदि प्रतिहर्तापच्छिद्येत तदा सर्ववेदसंदद्यादिति शास्त्रप्रामाण्यसंभवादित्यन्वयः ॥ क्रमेणेति ॥ प्रतिहर्तुद्गात्रोः क्रमेणापच्छेदेऽपि यदा प्रतिहर्त्रपच्छेदः पश्चात्ततो भवति तदा परेण पूर्वबाधांगीकारात् सर्ववेदसंदद्यादिति शास्त्रस्य प्रामाण्यसंभवादित्यर्थः ।

श्रीनिवा०

अपच्छे.

१ । १४

॥ ११५ ॥

ननुप्रतिहर्तृद्वात्रोर्युगपदपच्छेदेकथं सर्ववेदसंदद्यादिति शास्त्रप्रामाण्यसंभव इत्यत आह ॥ अतएव षष्ठ इति ॥ यतो युगपदपच्छेदेऽपि सर्ववेदसंदद्यादिति शास्त्रप्रामाण्यसंभवोऽतएवेत्यर्थः ॥ विकल्प उक्त इति ॥ नात्यंतबाधेनाप्रामाण्यमित्यर्थः । षष्ठेऽध्याये चिंतितं तत्र विप्रतिषेधाद्विकल्पः स्यात् प्रतिहर्तृद्वात्रोर्युगपदपच्छेदे तन्निमित्तकं सर्वस्वदानादक्षिण्यरूपं नैमित्तिकद्वयं समुचीयते उत विकल्प इति संशये पुनर्यजेतेति प्रयोगद्वयसद्भावेन पूर्वस्मिन्प्रयोगेऽदक्षिणत्वमुत्तरस्मिन् सर्वस्वदानमित्युभयस्यापि संभवात् समुच्चय इति पूर्वपक्षः । अस्मिन्प्रयोगे निमित्तं तस्यैवांगं नैमित्तिकं न प्रयोगांतरे तस्यावकाशसंभव इति एकस्मिन्नेव प्रयोगे द्वयमाप्रतितं ।

अतएव षष्ठे “तत्र विप्रतिषेधाद्विकल्पः स्यादि” त्यधिकरणे द्वयोर्युगपदपच्छेदे विकल्प उक्तः । किंच “यद्युद्गाताजघन्यः स्यात् पुनर्यज्ञे सर्ववेदसंदद्यादि” त्यधिकरणे उद्गात्रपच्छेदस्य प्रतिहर्त्रपच्छेदात् परत्वे उद्गात्रपच्छेदनिमित्तकं प्रथमप्रयोगं दक्षिणाहीनं समाप्य कर्तव्येज्योतिष्टोमस्य द्वितीयप्रयोगे “तदद्याद्यत्पूर्वस्मिन्दास्यन्स्यादि”

तच्च विरुद्धमतो विकल्प्यत इति सिद्धांतः । एवं प्रतिहर्तृद्वात्रोः क्रमेणापच्छेदे प्रतिहर्त्रपच्छेदनिमित्तस्य सर्वस्वदानस्य परेणोद्गात्रपच्छेदेन बाधेऽपि नात्यंतबाधः । प्रकारत्रयेणापि तच्छास्त्रप्रामाण्योपपत्तेरित्युपपाद्य इतोऽपि नात्यंतबाधः प्रयोगांतरे निक्षेपोपपत्त्या तच्छास्त्रप्रामाण्योपपत्तेरित्याह ॥ किंचेति ॥ षष्ठे स्थितं “यद्युद्गाताजघन्यः स्यात् पुनर्यज्ञे सर्ववेदसंदद्यात्” प्रतिहर्तृद्वात्रोः क्रमेणापच्छेदे यदोद्गात्रपच्छेदो जघन्यः परः पश्चात्तनो भवति तदा “यद्युद्गाताऽपच्छिद्यादक्षिणं यज्ञमिष्ट्वा तेन पुनर्यजेत तत्र तदद्याद्यत्पूर्वस्मिन्दा

न्यायाम्०

॥ ११६ ॥

स्यन्स्यादि” ति श्रूयते । तत्रोद्गात्रपच्छेदनिमित्तके प्रथमप्रयोगं दक्षिणाहीनं समाप्य कर्तव्ये ज्योतिष्टोमस्य पुनः प्रयोगे तद्दद्यादिति श्रु-
ता दक्षिणा किं प्रस्तोत्रादि प्रसर्पणाधिकरणी भूतपूर्वक्रतुसंकल्पकाले यादित्सिता द्वादशशतरूपा सैव वा । उत प्रतिहर्त्रपच्छेदे दित्सिता
सर्वस्वरूपावेति संशये पूर्वस्मिन्दास्यन्स्यादित्युक्तत्वेन याक्रतुस्वभावतः प्राप्ता द्वादशशतरूपा सैवेति प्राप्ते प्रथमं द्वादशशतं धनं दास्य
न्नासीत् तत्परेण प्रतिहर्त्रपच्छेदनिमित्तेन सर्ववेदसेन बाधितमेवेति पुनर्यज्ञे सर्वस्वदक्षिणैव देया । न च सर्वस्वदक्षिणापि प्रतिहर्त्रपच्छे-
दात्परेणोद्गात्रपच्छेदनिमित्तकाऽऽदक्षिण्येन बाधितेति वाच्यं । प्रतिहर्त्रपच्छेदनिमित्तकसर्वस्वदक्षिणायाः प्रयोगान्तरे निक्षेपोपपत्ते-

तिया श्रुत्युक्ता दक्षिणा सा पूर्वभावि प्रतिहर्त्रपच्छेदनिमित्तक पूर्वप्रयोगस्थ सर्वस्वदित्साया अबाधेन
सर्वस्वरूपैव न तु याज्योतिष्टोमे नित्या द्वादशशतरूपा सा तस्मान्न प्रतिहर्त्रपच्छेदस्य सर्वथा बाधः

रदक्षिण्येन न सर्वथा बाध इति सिद्धांतितं । प्रथमप्रयोगं बहिष्पवमान प्रसर्पणाधिकरणी भूतं ॥ नत्विति ॥ येन सर्ववेदसंदंद्यादि-
ति शास्त्रस्य प्रयोगान्तरे निक्षेपाभावेनाप्राप्ताप्यं स्यादिति भावः । इति उद्गात्रपच्छेदनिमित्तकप्रयोगान्तरे सर्वस्वदाने द्वादशशतदक्षि-
णाया अपि प्राप्तत्वेन तदंतर्भावादिज्ञातव्यं । यत्पूर्वस्मिन्नित्युक्तदक्षिणाया द्वादशशतरूपत्वे प्रतिहर्त्रपच्छेदनिमित्तकप्रायश्चित्ताकर-
णेन प्रत्यर्वाय प्राप्तेः । अयं च विचार उद्गात्रपच्छेदस्य प्रतिहर्त्रपच्छेदात्प्राश्नात्यत्व एव सति नान्यथा । यदि च प्रतिहर्त्रपच्छेदाभावे
पि उद्गातृमात्रापच्छेद एव जातस्तदा पुनर्यज्ञे तत्र तद्दद्याद्यत्पूर्वस्मिन्दास्यन्स्यादित्युक्ता दक्षिणा द्वादशशतरूपैव न सर्वस्वरूपा ।

श्रीनिवा०

अपच्छे-

१।१४

॥ ११६ ॥

तस्याःप्रतिहर्त्रपच्छेदमात्रनिमित्तकत्वेनतदभावेयोगादिति ॥ प्रयोगांतरइति ॥ उद्गात्रपच्छेदनिमित्तकप्रथमप्रयोगंदक्षिणा
हीनंपरिसमाप्यप्रतिहर्त्रपच्छेदनिमित्तेनकर्तव्येज्योर्तिष्ठोमस्यद्वितीयप्रयोगइत्यर्थः । इतोपिनसर्वस्वदानशास्त्रस्यबाधः । तथा
हि । यथाबदरफलेश्यामरक्तरूपयोःक्रमेणोत्पत्त्यनंतरंयःपूर्वेश्यामःसएवेदानींपाकेजरक्तइतिज्ञानयोर्यथाऽविरोधेनप्रामाण्यमेवा
स्ति । एवमेवयोद्गादशशतदक्षिणार्धिकरणक्रतुःप्रतिहर्त्रपच्छेदेननिमित्तेनसर्वस्वदानविशिष्टतयाकर्तव्योऽभूत्सएवेदानीमुद्गात्र

किंतुप्रयोगांतरेनिक्षेपइत्युक्तं । उक्तंहिदुपटीकायां “तस्यप्रयोगांतरेनिक्षेपःक्रियत” इति ।
अपिचैकस्मिन्नपिप्रयोगेक्रमिकाभ्यांनिमित्ताभ्यांक्रतौतत्तन्नैमित्तिककर्तव्यतयोर्बदरफलेश्यामरक्त
रूपयोरिवक्रमेणोत्पत्तेरूपज्ञानद्वयवच्छास्त्रद्वयमपिप्रमाणमेव । उक्तंह्यपच्छेदाधिकरणे “नैमि
त्तिकशास्त्रस्यह्ययंमर्थः निमित्तोपजननात्प्रागन्यथाकर्तव्योपिक्रंतुर्निमित्तेसत्येवंकर्तव्य” इति ।

पच्छेदेननिमित्तेनादक्षिण्यविशिष्टतयाकर्तव्योजातइत्येवंतयोःसर्वस्वदानादक्षिण्यप्रतिपादकशास्त्रजन्यज्ञानयोःप्रामाण्यात्तज्ज
नकशास्त्रयोरपिप्रामाण्यमित्याह ॥ अपिचेत्यादिना ॥ क्रमिकाभ्यां प्रतिहर्तुद्गात्रपच्छेदरूपाभ्यां ॥ तत्तन्नैमित्तिकेति ॥
प्रतिहर्त्रपच्छेदनिमित्तकसर्वस्वदानवत्तयाकर्तव्यतायाःउद्गात्रपच्छेदनिमित्तकादक्षिण्यवत्तयाकर्तव्यतायाश्चक्रमेणोत्पत्तेरित्यर्थः
॥ अन्यथेति ॥ द्वादशशतदक्षिणावत्त्वेनेत्यर्थः ॥ निमित्तेसतीति ॥ प्रतिहर्त्राद्यपच्छेदरूपेनिमित्तेप्राप्तेसतीत्यर्थः ॥ एव

न्यायामृ०
॥ ११७ ॥

श्रीनिवा०
अपच्छे.
१।१४

मिति ॥ सर्वस्वदक्षिणावत्त्वादिनाकर्तव्यइत्यर्थः । तथाचनसर्वथाऽप्रामाण्यमितिभावः ॥ अप्रामाण्यमिति ॥ (प्रामाण्यमेवेति) ॥ तथाचपूर्वस्मिन्नेकस्मिन्नेवक्रतौप्रकारद्वयेनकरणयोग्यतयोरुत्पन्नत्वेनतदुभयज्ञानस्यप्रामाण्यात्तज्जनकं तस्मिन्क्रतौसर्वस्वदानादक्षिण्याभ्यांकरणयोग्यताप्रतिपादकतज्ज्ञानजनकमितियावत् । शास्त्रद्वयंप्रमाणमेवेत्यर्थः । प्राक्तथाभूतस्य श्यामतयाभूतस्य पश्चादन्यथाभावात् रक्ततयाभावात् यथाश्यामस्करूपेणबदरफलरूपार्थस्यैवतादृशत्वात्श्यामरक्तस्वरूपत्वात्तज्ज्ञानयोर्नाप्रामाण्यंयथास्थितार्थावगाहित्वात् । एवंप्राक्तथाभूतस्यप्रतिहर्त्रपच्छेदनिमित्तकसर्वस्वदक्षिणावत्त्वेनकरणयोग्यत्ववतः

- ततश्चार्थस्यैवबदरफलस्यैवश्यामरक्तरूपेणप्राक्तथाभूतस्यपश्चादन्यथाभावात् "तत्पूर्वशास्त्रस्यप्रामाण्यमेव" नत्पूर्वशास्त्रस्याप्रामाण्यं । नहि बदरफलेश्यामत्वविज्ञानंअनंतरस्यरक्तत्वस्यावगत्यामिथ्याभवतीति ।

क्रंतुरूपार्थस्यैवपश्चादन्यथाभावात्तज्ज्ञानपच्छेदनिमित्तकादक्षिण्येनकरणयोग्यतावत्तयाभावात्क्रंतुरूपार्थस्यैवतादृशत्वात्सर्वस्वदक्षिणादक्षिण्यांकरणयोग्यतावत्स्वरूपत्वात्नैकस्मिन्क्रतौतदुभयज्ञानयोरप्रामाण्यं यथास्थितार्थावगाहित्वात् ततश्चनतज्जनकशास्त्रयोरप्यप्रामाण्यमितिभावः । ननुएकस्मिन्नेवक्रतौप्रतिहर्त्रपच्छेदनिमित्तकसर्वस्वदक्षिणावत्त्वेनकर्तव्यत्वज्ञानंअनंतरभाविन्योद्गात्रपच्छेदनिमित्तकादक्षिण्यवत्तयाकर्तव्यत्वावगत्यामिथ्याकिंनस्यादित्यतआह ॥ नहीति ॥ विज्ञानं प्रागासीदि

॥ ११७ ॥

तिविज्ञानं । अपच्छेदन्यायवैषम्यं प्रकृते उपपाद्यतु द्विषयं संगृह्णाति ॥ पौर्वापर्यमिति ॥ केवलमिति शेषः । यत्रेति श्रवणात्तत्रे
ति ग्राह्यं । तथा च केवलमुपजीव्योपजीवकभावरहितं पौर्वापर्यं यत्रास्ति तत्रापच्छेदनयोऽपच्छेदन्यायो भवेत् । न हि प्रतिहर्तुं द्वा
त्रोः क्रमेणापच्छेदे पूर्वमुपजीव्यमित्यर्थः । प्रकृते च प्रत्यक्षागमयोः पौर्वापर्ये सत्यपि उपजीव्योपजीवकभावांगीकारात्ताभ्यां तद्व्याय
वैषम्यमिति भावः । तथा विरोधश्च यत्रास्ति तत्प्रयुक्तं नियमात् अत्यंतं विषयांतरेऽनवकाशरूपं पूर्वाप्रामाण्यं च यत्र नास्ति तत्रापच्छेद
नयो भवेत् । प्रतिहर्तुं द्वात्रोः क्रमेणापच्छेदे तन्निमित्तकसर्वस्वदानादक्षिण्ययोर्विरोधोऽस्ति तत्प्रयुक्तं पूर्वाप्रामाण्यं नियमान्नास्ति । स

तस्मात् पौर्वापर्यं विरोधश्च पूर्वाप्रामाण्यमेव च । नियमान्नास्ति यत्रासावपच्छेदन
यो भवेत् । न चैवं प्रकृते प्रत्यक्षप्रामाण्यस्यावकाशोऽस्तीति नापच्छेदन्यायः । एते
न सगुणसंप्रपञ्चश्रुत्योर्निर्गुणनिष्प्रपञ्चश्रुतिभ्यामपच्छेदन्यायेन बाध इति निरस्तं ।

र्ववेदसंदद्यादिति शास्त्रस्य प्रतिहर्तृमात्रापच्छेदादौ सति सावकाशत्वात् । प्रकृते च प्रत्यक्षागमयोर्विरोधोऽस्ति । तन्निमित्तकं पूर्वस्य प्र
त्यक्षस्याप्रामाण्यं नियमान्नास्ति । विषयांतरे सावकाशत्वसंभवादिति वक्तव्यं । न ह्येवं वक्तुं शक्यते । अनुमानविरोधेन सत्त्वग्राहि
णः प्रत्यक्षस्य सत्त्वरूपार्थं विना विषयांतरे प्रामाण्यस्यावकाशाभावान्नापच्छेदन्यायावकाशः । न च प्रकृतेऽपि सत्त्वग्राहिणः प्रत्यक्षस्या
पिव्यावहारिकसत्त्वावगाहित्वेन सावकाशत्वमस्तीति वाच्यं । सत्तात्रैविध्यस्योत्तरत्रदूष्यत्वादिति हृदयं ॥ एवमिति ॥ सर्ववेद
सशास्त्रवदित्यर्थः ॥ एतेनेति ॥ अपच्छेदन्यायवैषम्योपपादनेनेत्यर्थः ॥ सगुणेति ॥ सगुणश्रुतेर्निर्गुणश्रुत्यापच्छेदन्याये

न्यायामृ०

॥ ११८ ॥

नबाधः । निषेधरूपत्वेन निर्गुणश्रुतैः परत्वात् । तथा सप्रपञ्चश्रुतेर्निष्प्रपञ्चश्रुत्यापरयाऽपच्छेदन्यायेन बाध इति परोक्तमप्येतेनैव
निरस्तं । न ह्यस्माभिः पूर्वत्वमात्रेण बाधकत्वमुच्यते किंतु पजीव्यत्वेन । न चापच्छेदे पूर्वमुपजीव्यमित्युक्तन्यायेनेत्यर्थः । यद्वा
सर्वस्वदानशास्त्रवत्सप्रपञ्चादिश्रुतेरर्थान्तरेऽवकाशाभावेनेत्यर्थः ॥ तत्परत्वादिति ॥ वैदिकं अद्वैतादिवाक्यं पूर्वस्य प्रत्यक्ष
स्य बाधकं । कुतः अद्वैतवाक्यस्य तत्परत्वात् । तस्मिन्नद्वैते तात्पर्ययुक्तत्वात् । परत्वात् अपच्छेदन्यायेन परत्वादित्यर्थः ॥

एतेनैव “तत्परत्वात्परत्वाच्च निर्दोषत्वाच्च वैदिकं । पूर्वस्य बाधकं नायं सर्प इत्याप्तवाक्यवादि”
त्यानन्दबोधोक्तं निरस्तं । यतः “तत्परत्वमसिद्धत्वात्परत्वं व्यभिचारतः । निर्दोषताऽन्य
था सिद्धेः प्राबल्यं नैव साधयेत्” । असिद्धं हि मानांतरविरोधेश्रुतेः तत्परत्वं । परत्वं तु प्रमानं
तरभ्रमेव व्यभिचारि । दृश्यते च “न क्त्वासेडि”ति परंप्रति “मृडमृदे”त्यादि पूर्वबाधकं ।

निर्दोषत्वाच्चेति ॥ अपौरुषेयत्वेनानाशंकितदोषत्वादित्यर्थः । आप्तवाक्यवत् यथाऽयं सर्प इति प्रत्यक्षस्य बाधकमित्यर्थः ।
अद्वैते तात्पर्याभावे च निर्दोषत्वं न संभवतीति भावः । तत्परत्वं अद्वैते तात्पर्ययुक्तत्वादित्यर्थं हेतुः प्राबल्यं नैव साधयेत् । कुतः अ
सिद्धत्वात् । अद्वैते तात्पर्ययुक्तत्वस्यासिद्धत्वादित्यर्थः । असिद्धिमेवाह ॥ असिद्धं हीति ॥ द्वितीयस्य परत्वहेतोर्व्यभिचार
स्थलमाह ॥ परत्वं त्विति ॥ पुनः परत्वस्य व्याकरणशास्त्रीयं व्यभिचारस्थलं अंतरमाह ॥ दृश्यते चेति ॥ “मृडमृदगुधकुषुक्लि

शवदवसःक्त्वा” । एभ्योधातुभ्यःपरःक्त्वाकित्स्यादितिक्त्वाप्रत्ययस्यकिच्चककारेत्संज्ञकत्वंविहितं । इदंचसूत्रंपूर्वनक्त्वासेडिति
 परंपश्चात्तनंसूत्रं । सेड्धातवोऽनिड्धातवइतिद्विविधाधातवःसन्ति । तत्रसेट्क्त्वा सेड्धातोःपुरतःप्राप्तःक्त्वाप्रत्ययः कित्त्वं इडागमो
 पेतःक्त्वाककारेत्संज्ञकोनस्यात्इत्येवंसेटःक्त्वाप्रत्ययस्यकिच्चनिषेधःकृतइतिस्थितिः । तत्रमृड्मृदेत्यादिनायतंक्त्वाप्रत्ययस्यकि
 च्चंविहितंतदनुपपन्नं । क्त्वाप्रत्ययस्यकिच्चंस्वभावतएवसिद्धमितिद्विधानवैयर्थ्यात् असिद्धस्यैवविधेयत्वात् अतो“व्यर्थसत्किं
 चिदिष्टंज्ञापयती”तिन्यायेन“नक्त्वासेडि”तिसेटःक्त्वाप्रत्ययस्ययःकिच्चनिषेधःकृतस्तन्निषेधार्थत्वंमृडेत्यादिविधानस्यांगीकृतं ।
 तथाचशास्त्रेपिपूर्वमेवपरस्यबाधकंष्टमितिपरत्वहेतोर्व्यभिचारित्वात्तन्प्राबल्यसाधकत्वमितिभावः । यथोक्तंवैयाकरणैः “स्वत
 एवकितःक्त्वायाःकिद्धाचोऽनर्थकत्वतः । सेटःक्त्वायाःकिन्निषेधनिषेधार्थत्वमास्थितमिति” । स्वतएव स्वभावतएव कितःककारे
 त्संज्ञकस्य क्त्वायाःक्त्वाप्रत्ययस्य किद्धाचः मृडेत्यादिसूत्रेणकिच्चविधानस्य अनर्थकत्वतः व्यर्थत्वात् सेटःक्त्वायाःयःकिन्निषेधः
 कित्वनिषेधःनक्त्वासेडितिसूत्रेणकृतस्तन्निषेधार्थत्वमास्थितमंगीकृतंपाणिनिनेत्यर्थः । अयमेवाऽर्थःपुनःकारिकांतरेणसंगृहीतः ।
 “किच्चंहिक्त्वोनिजंयन्नक्त्वासेडितिनिराकृतं । मृडेत्यादिविधानंतुपुनरुज्जीवयत्यद”इति । क्त्वःक्त्वाप्रत्ययस्य किच्चं निजं
 स्वाभाविकं अतो नविधेयमितिमृडेत्यादिसूत्रेणतद्विधानंतुकर्तुं नक्त्वासेडितिसूत्रेणयत्सेटःक्त्वायाःकिच्चंनिराकृतं अदःकिच्चं
 पुनरुज्जीवयतिसेटःक्त्वायाःकिच्चनिषेधनिषेधेनकिच्चमेवपुनर्विधत्तइत्यर्थः । निर्दोषत्वाच्चेतिहेतोःनिर्दोषतान्यथासिद्धेरित्यन्यथा

न्यायामृतं

॥ ११९ ॥

सिद्धिरुक्ता तामुपपादयति ॥ निर्दोषत्वंत्विति ॥ अद्वैतादिवाक्यस्यस्वार्थेतात्पर्याभावेपिअर्थातरेप्रामाण्येननिर्दोषत्वमन्यथा
सिद्धमिति न तस्य प्राबल्यहेतुत्वमित्यर्थः ॥ ७ ॥ इत्यपच्छेदन्यायवैषम्यविवरणं ॥ १४ ॥ व्यवस्थापकंवेति ॥ एतादृ-
शस्थलेअक्षस्यलिंगबाध्यत्वं एतादृशस्थलेनेतिव्यवस्थापकंवक्तव्यमित्यर्थः । उक्तं व्यवस्थापकमुक्तमित्यर्थः ॥ लिंगेति ॥ स-
र्ववेष्टनस्मृत्याश्रुतिरनुमीयतेयतोऽतोर्लिंगग्राह्यासर्ववेष्टनश्रुतिः । पदार्थत्वादिर्लिंगग्राह्यमनुष्णत्वं । “यजमानःप्रस्तर” इति

निर्दोषत्वंतुअर्थातरेप्रामाण्येनान्यथासिद्धमिति ॥ ७ ॥ अपच्छेदन्यायवैषम्यं ॥ १४ ॥ एवंचाक्षस्य
लिंगादिबाध्यत्वेकालात्ययापदिष्टादेर्दोषतावात्याज्याव्यवस्थापकंवावक्तव्यं । अत्रोक्तंखण्डने ।
तत्राक्षसिद्धस्पर्शनश्रुत्युष्णत्वायजमानत्वादिवल्लिंगशब्दग्राह्यसर्ववेष्टनश्रुत्यनुष्णत्वयजमानत्वा-
दिकमपिग्रावहारिकं । इहत्वक्षसिद्धंसत्यत्वंन्यावहारिकं । लिंगशब्दग्राह्यमिथ्यात्वंतुतात्त्विकं ।

शब्दग्राह्यंयजमानत्वमिति विवेकः । तथाचोष्णत्वप्रत्यक्षेणानौष्ण्यानुमानंवाध्यते । उभयोरपिव्यावहारिकत्वेनाक्षसिद्धव्यावहा-
रिकौष्ण्यनिषेधरूपत्वादानुमानस्य । अतोनुमानमेवाक्षबाध्यं । समानविषयकत्वात् । समानविषयकत्वंनामतत्सिद्धसाध्यसमा-
नसत्ताकवंस्तुविषयकत्वंविवक्षितं । प्रकृतेचाक्षग्राह्यसत्त्वस्यव्यावहारिकतयाऽनुमानविषयस्यसत्त्वनिषेधरूपमिथ्यात्वस्यता-
त्त्विकतयाभिन्नविषयकत्वादानुमानेनैवात्र(सन्धटइत्यादि)प्रत्यक्षंवाध्यं अतःसमानविषयकत्वेवाध्यबाधकभावः । भिन्नविषयत्वे

श्रीनिवा०

मिथ्या. अ.

१ । १५

॥ ११९ ॥

तुनेत्येवंव्यवस्थापकमस्तीत्यर्थः । अद्वैतं द्वितीयनिषेधरूपमिथ्यात्वं ॥ शरणमिति ॥ तत्प्रतिपादकत्वादितियावत् । श्रुतिः
नेहनानेत्यादिका । अनुमानंचग्राह्यं । व्यावहारिकसत्त्वग्राहिणोपजीव्यप्रत्यक्षेणविरोधान्नविभेतीत्यर्थः ॥ किंवेति ॥ बाध्य
बाधकभावमंगीकृत्यमिथ्यात्वग्राहिप्रमाणंतात्त्विकविषयकत्वाद्बाधकमेव नतुबाध्यं । बाध्यंतुप्रत्यक्षमेवेतिभावइत्यर्थः । अनु

एवंच “पारमार्थिकमद्वैतंप्रविश्यशरणंश्रुतिः । विरोधादुपजीव्येननविभेतिकदाचने” ति । तत्र
किंसत्यत्वमिथ्यात्वग्राहिणोर्व्यावहारिकतात्त्विकविषयकत्वाद्बाध्यबाधक(भावोने)तैवनेतिभावः ।
किंवामिथ्यात्वग्राहितात्त्विकविषयकत्वाद्बाधकमेवनतुबाध्यमिति । आद्येप्यनुमित्यादिकंकिमक्ष
सिद्धव्यावहारिकसत्त्वस्याभावमगृहीत्वैवतदसिद्धस्यतात्त्विकसत्यत्वस्यैवाभावंगृह्णाति किंवात
तिसिद्धस्यैवप्रतिपन्नोपाधौतात्त्विकमभावं । नाद्यः मिथ्यात्वश्रु(ते)त्यादेरप्रसक्तप्रतिषेधत्वापा
तात् । अक्षसिद्धस्यसत्त्वस्यप्रतिपन्नोपाधावभावग्रहणेंतस्यतात्त्विकत्वापातात् ॥ नद्वितीयः ।

मित्यादिकं मिथ्यात्वावगाह्यनुमित्यादिकमित्यर्थः । तदसिद्धस्य अक्षसिद्धस्य । ततिसिद्धस्यैव प्रत्यक्षसिद्धतात्त्विकसत्त्वस्यैव ।
मिथ्यात्वश्रुतेः तात्त्विकसत्त्वनिषेधपरायाः ॥ अप्रसक्तेति ॥ तात्त्विकसत्त्वस्यंप्रत्यक्षासिद्धत्वेनांप्रसक्तत्वादित्यर्थः ॥ अक्ष
सिद्धस्येति ॥ अक्षसिद्धसत्त्वाभावमगृहीत्वैवतदसिद्धसत्त्वस्याभावग्रहणेऽक्षसिद्धसत्त्वाभावग्राहकत्वाभावेनतस्याबाधितत्व

प्राप्त्याऽक्षसिद्धसत्त्वस्यतात्त्विकत्वंस्यादित्यर्थः ॥ तात्त्विकतदभावेति ॥ तात्त्विकोयःसत्त्वाभावःतद्ग्राहिणएवेत्यर्थः । तद्वा
 धकत्वेन अक्षसिद्धसत्त्वबाधकत्वेन ॥ अबाधोक्तीति ॥ समानविषयकत्वप्राप्त्याऽबाधोक्त्ययोगादित्यर्थः ॥ उपजीव्येति ॥
 तथाच “मिथ्यात्वग्राहितात्त्विकविषयकत्वाद्बाधकमेवे” त्युक्तमिति भावः ॥ योगेवेति ॥ उपजीव्यप्रत्यक्षबाधितस्यापिता
 त्विकत्वयोगइत्यर्थः । तात्त्विकादित्यतां तात्त्विकादित्याभेदं ॥ श्रुतिरिति ॥ “आदित्योयूप” इति श्रुतिरित्यर्थः ॥ उपजी
 प्रतिपन्नोपाधौ तात्त्विकतदभावग्राहिणएवतद्बाधकत्वेनाबाधोक्त्ययोगात् । नान्यः उपजीव्य
 प्रत्यक्षबाधितस्यमिथ्यात्वस्यतात्त्विकत्वायोगात् । योगेवाऽनौष्ण्यमपितात्त्विकंस्यात् । एवं
 च “आदित्योयूप” इत्यादावपि तात्त्विकादित्यतांयूपस्याश्रित्यशरणंश्रुतिः । विरोधादुपजी
 व्येननविभेतिकदाचनेतिस्यात् । नन्विदमनौष्ण्यमतात्त्विकविश्वान्तर्गतेनजलाद्यनौष्ण्ये
 नतुल्यस्वभावंचेन्नतात्त्विकं । नचैदद्वैतस्यैवनामांतरंस्यादितिचेत् न । विश्वमिथ्या
 त्वमपिघटादितुल्यतयाक्षसिद्धेनाऽतात्त्विकेनरूप्यादिमिथ्यात्वेनसमस्वभावंचेन्नतात्त्विकं ॥
 व्येनेति ॥ व्यावहारिकभेदग्राह्युपजीव्यप्रत्यक्षविरोधान्नविभेतीत्यर्थः । योगेवानौष्ण्यमपितात्त्विकंस्यादित्युक्तंतदयुक्तमित्या
 शंकते ॥ नन्विदमिति ॥ बह्वौसाध्यमानंतात्त्विकतयाभवद्भिरापाद्यमानंअनौष्ण्यमित्यर्थः । तुल्यंस्वभावं व्यावहारिकं ॥
 नचेदिति ॥ अतात्त्विकजलाद्यनौष्ण्येनव्यावहारिकेणसमस्वभावंनचेत्तद्व्यौष्ण्याभावस्तात्त्विकःप्राप्तः । तथाचास्मदभिमतता

त्विकद्वितीयाभावएवपर्यवसन्नइतितस्यैवेदं नामांतरमित्यर्थः । तथाचेष्टापत्तिरितिभावः । विश्वमिथ्यात्वं अनुमानेनत्वयासा
ध्यमानं । अतात्विकेन व्यावहारिकेण । नतात्विकं तथाचमिथ्यात्वस्यतात्विकत्वाभावेजगतःपारमार्थिकत्वसिद्धिरितिभावः ॥
नचेदिति ॥ प्रपंचनिष्ठमिथ्यात्वंअर्थक्रियानर्हरूप्यादिनिष्ठमिथ्यात्वसमस्वभावंनभवति किंत्वर्थक्रियाकारित्वाद्यविरोधिकिंचि
दस्तीत्यंगीक्रियमाणेब्रह्मभिन्नसत्यप्रपंचप्राप्त्याद्वैतस्यैवनामांतरंस्यात् । अद्वैतस्यैवनामांतरंस्यादित्येतत्प्रतिबन्दीत्वेनोक्तं । वस्तु
तस्तुप्रपंचेमिथ्याभूतरूप्यादिवैलक्षण्यप्राप्त्यातत्स्वरूपोपमर्दकंनस्यात् । तथाचतत्स्वरूपसहिष्णोस्तत्प्रतिषेधत्वस्यपारिभाषिक

नचेत्द्वैतस्यैवनामांतरंस्यादितिसाम्यात् । ननुतात्विकत्वमात्रेणविल
क्षणमपितन्मिथ्यात्वलक्षणयुक्तमितिचेद्विदमपितन्मात्रेणविलक्षणमपि
स्पर्शत्वव्याप्यजातिविशेषवदाश्रयत्वरूपानौष्ण्यलक्षणयुक्तमितिसमं ।

त्वापातादित्यत्रतात्पर्यमितिज्ञेयं । साम्याभावमाशंकते ॥ नन्विति ॥ विलक्षणं व्यावहारिकात् रूप्यमिथ्यात्वात् । तत् प्रपं
चनिष्ठमिथ्यात्वं ॥ मिथ्यात्वेति ॥ प्रतिपन्नोपाधौनिषेधप्रतियोगित्वरूपमिथ्यात्वलक्षणसत्त्वमात्रेणतत्रमिथ्यात्वमितिव्यपदि
श्यतइत्यर्थः । इदमपि ब्रह्मसाध्यमानानौष्ण्यमपि ॥ तन्मात्रेणेति ॥ तात्विकत्वमात्रेणविश्वांतर्गतव्यावहारिकजलाद्यनौ
ष्ण्यविलक्षणमपिअनौष्ण्यलक्षणयुक्तत्वादेवानौष्ण्यमितिव्यपदिश्यतइत्यर्थः । अनौष्ण्यंलक्षयति ॥ स्पर्शत्वेति ॥ स्पर्शत्व

न्यायामृ०

॥ १२१ ॥

व्याप्योयोजातिविशेषः शीतत्वं तद्वा न्शीतस्पर्शः तदा श्रयोजलादिरनुष्ण इत्युच्यते तन्निष्ठधर्मत्वमेवानौष्ण्यमित्यर्थः । पुनर्व्यवस्थापकांतरं शङ्कते ॥ नन्विति ॥ प्रातिभासिकस्य मिथ्यात्वं प्रातिभासिकप्रतियोगिकप्रतिपन्नोपाधिनिषेधः ॥ व्यावहारिकस्येति ॥ व्यावहारिकप्रपञ्चप्रतियोगिको निषेधस्तात्त्विकः अतस्तात्त्विकनिषेधग्राह्यनुमानमेव व्यावहारिकसत्त्वावगाहिप्रत्यक्षस्य बाधकमिति भावः । प्रातिभासिकप्रतियोगिको निषेध एव व्यावहारिक इत्यस्य प्रतिबन्दीमाह ॥ जलादीति ॥ मिथ्यात्वं निषेध इ ननु प्रातिभासिकस्यैव मिथ्यात्वं व्यावहारिकं व्यावहारिकस्य तु तात्त्विकमिति चेन्न । जलादिस्थस्य प्रातिभासिकौष्ण्यस्याभाव एव व्यावहारिकः अग्न्यादिस्थस्य व्यावहारिकौष्ण्यस्य तु तात्त्विक इत्यापातात् तस्मान्मिथ्यात्वं तात्त्विकं अनौष्ण्यं तु व्यावहारिकमिति व्यवस्थानयुक्ता । अस्तु वा सा तथापि तात्त्विकमिथ्यात्वानुमितिबाधेन सत्यत्वस्य व्यावहारिकत्ववत् व्यावहारिकानुष्णत्वानुमितिबाधेनौष्ण्यं न भोनैत्यर्थत्वात् स्वार्थक्रियया सहैव प्रवत् प्रातिभासिकं स्यात् । त्वव्याख्यानै औष्ण्यस्याभाव इति प्रतिबन्धयोग इति मन्तव्यं । व्यावहारिकप्रतियोगिकनिषेधस्तात्त्विक इत्यस्यापि प्रतिबन्दीमाह ॥ अग्न्यादिस्थस्येति ॥ औष्ण्यस्य त्वित्यनन्तरं अभाव इति वर्तते । खंडनकारोक्तां व्यवस्थां दूषयित्वोपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥ मिथ्यात्वं लिङ्गशब्दग्राह्यं । व्यावहारिकं स्पर्शनश्रुत्युष्णत्वाय जमानत्वादिवदित्यर्थः । सा व्यवस्था सत्यत्वस्य अक्षसिद्धस्य ॥ व्यावहारिकेति ॥ तात्त्विकमिथ्यात्वविषयकानुमितिबाधेनाक्षसिद्धस्य व्यावहारिकत्वे व्यावहारिकानुष्णत्वानुमितिबाधेना

श्रीनिवा०

मिथ्या. अ.

१ । १५

॥ १२१ ॥

क्षसिद्धमौण्यं न भोनैत्यवत्प्रातिभासिकं स्यात् न्यायसाम्यादिति शेषः । नचौण्यस्य प्रातिभासिकत्वे करतलानलसंयोगादाहाद्यर्थ-
क्रियानस्यादिति वाच्यं । अर्थक्रियया सह स्वप्नस्य यथा प्रातिभासिकत्वं तद्वत् दाहाद्यर्थक्रियया सह वैौण्यं प्रातिभासिकमित्यर्थः । न
च वहावनुमिति विषयभूतमनौण्यं प्रातिभासिकमेव न व्यावहारिकमिति वाच्यं । तर्हि मिथ्यात्वानुमिति विषयभूतमिथ्यात्वमपि प्रा-
तिभासिकमेव न तात्त्विकमिति समं । पुनर्व्यवस्थापकमाशंक्यनिषेधति ॥ तत्त्वेति ॥ उभयेति ॥ वादिप्रतिवादीत्यर्थः । तथा
च प्रत्यक्षेणैवानुमानबाधः । सत्त्वबुद्धिप्रामाण्येनोभयसंमतिः । भवतां संमतत्वेऽपि ममासंमतेः । अतोत्रानुमानमेव प्रत्यक्षबाधक-

तत्त्वप्रदीपिकायां तु औण्यधीप्रामाण्ये उभयसंमतिः सत्त्वबुद्धौ तु नेत्युक्तं तन्न । इहाऽसंमतौ हेत्वभा-
वात् । तत्त्वशुद्धौ तु मिथ्यात्वानुमितिः श्रुत्यनुगृहीतेति नाक्षबाध्या इतरा तु नेति तद्वाध्येत्युक्तं तन्न ।

मित्यर्थः ॥ इहेति ॥ सत्त्वं बुद्धिप्रामाण्य इत्यर्थः । पुनर्व्यवस्थापकांतरमाशंक्यनिषेधति ॥ तत्त्वं शुद्धाविति ॥ इतरा अनु-
णत्वानुमितिः श्रुत्यनुगृहीतानेत्यक्षबाध्येत्यर्थः ॥ मिथ्यात्वेति ॥ मिथ्यात्वानुमित्यनुग्राहिका श्रुतिरनुवादकत्वेनाप्रमाणं ।
नच मिथ्यात्वस्याप्राप्तत्वाच्छ्रुतेस्तदनुवादकत्वायोगः । दृश्यत्वेनानुमितासत्यमिथ्यात्वानुवादित्वसंभवात् । नचानुमानप्राप्तानु-
वादकत्वं श्रुतेः कथमिति वाच्यं । यथावह्नौ हिर्मनिवारणशक्तेरतीन्द्रित्वेन प्रत्यक्षसिद्धत्वाभावात् अयं वह्निर्हिर्मनिवारणशक्तिमान्
उद्भूतो ण्यस्पर्शविशेषवत्त्वादित्याद्यनुमानसिद्धहिमनिवारणशक्त्यनुवादित्वं “अग्निर्हिमस्य भेषज” मिति श्रुतेर्दृष्टं तद्वदित्यर्थः ।

न्यायामृ०
॥ १२२ ॥

पुनर्व्यवस्थापकांतरमाशंक्यनिराचष्टे ॥ मिथ्यात्वेति ॥ अतोनाक्षबाध्येत्यर्थः । इतरा अश्वनौष्ण्यानुमितिर्नतर्कानुगृहीता
तोबाध्येत्यर्थः ॥ उक्तंचेति ॥ अक्षबाधेनात्मक्षणिकत्वतर्काणामाभासत्वमित्यर्थः । ध्रुवे सति । लिंगं क्षणिकत्वसाधकंसत्त्वं
॥ प्रत्यक्षेति ॥ यतइतिशेषः । योऽहंपाकादिकर्ताऽभवंसोहमधुनाव्याख्याताभुवमितिस्थैर्यग्राहिप्रत्यभिज्ञाप्रत्यक्षसिद्धार्थविरु

मिथ्यात्वश्रुतेः(अग्निर्हिमस्यभेषज)मितिश्रुतेरनुमिताहिमनिवारणशक्त्यनुवादित्ववद
नुमितासत्यमिथ्यात्वानुवादित्वोपपत्तेः। मिथ्यात्वानुमितिस्तर्कानुगृहीता इतरातुनेति
चेन्न । तर्काणामिथ्यात्वानुमितिर्वदक्षबाधेनात्मक्षणिकत्वादितर्काणामिवाभासत्वा
त् । उक्तंचसुरेश्वरवार्तिकेबौद्धप्रति । “ प्रत्यभिज्ञायमानेयंतदेवेदमितिध्रुवे । लिंगमा
भासतामेतिप्रत्यक्षार्थविरुद्धदृग्नि”ति । नन्वनौष्ण्यस्यौष्ण्यनिरूप्यत्वात्तस्यचाश्यादा
वेवग्राह्यत्वात्तत्रतदभावादानुमाबाधिता मिथ्यात्वंतुनसत्यत्वाभावः । किंतुभावांतरं ।

द्वार्थज्ञानजनकमित्यर्थः । मिथ्यात्वानुमितेरश्वनौष्ण्यानुमितिर्वैषम्यमाशंकते ॥ नन्विति ॥ तस्यचेति ॥ प्रतियोगिभूतौ
ष्ण्यस्य । तत्र वह्नौ तदभावानुमा अनौष्ण्यानुमा ॥ प्रतियोगिग्राहकतयोपजीव्येनप्रत्यक्षेणबाधितेत्यर्थः ॥ मिथ्यात्वंत्व
ति ॥ येनपक्षएवसत्यत्वरूपप्रतियोगिग्राहकतयोपजीव्येनप्रत्यक्षेणबाधःस्यादित्यर्थः । अभावत्वेपि सत्यत्वाभावत्वेपि प्रतियो

श्रीनिवा०
मिथ्या. अ.
१ । १५

॥ १२२ ॥

गिसत्त्वं तत्प्रतियोगिभूतसत्त्वं ॥ ब्रह्मणीति ॥ तथाचौष्ण्यस्यपक्षएवग्रहणवत्नसत्यत्वरूपप्रतियोगिज्ञानं पक्षएवापेक्षितं ये
नपक्षएवप्रतियोगिग्राहकतयोपजीव्यप्रत्यक्षेणबाधः स्यादित्यर्थः । औष्ण्यप्रत्यक्षानौष्ण्यानुमित्योर्भिन्नविषयत्वाद्वाध्यबाधक
भावएवनास्तीत्याह ॥ औष्ण्येति ॥ इहेति ॥ पक्षएवप्रतियोगिग्राहकत्वेनोपजीव्यत्वाभावेपीत्यर्थः । किंचमिथ्यात्वंनसत्य
त्वाभावः किंतुभावांतरमभावत्वेपिप्रतियोगिसत्त्वंब्रह्मणिप्रसिद्धमित्यत्रन्यायसाम्येनदोषमाह ॥ उष्णमात्रइति ॥ अयमर्थः ।

अभावत्वेपितत्प्रतियोगिसत्त्वंब्रह्मणिप्रसिद्धमितिचेन्न। औष्ण्यतंदभात्रयोर्व्यावहारिकत्वतात्त्विकं
त्वाभ्यांप्रातिभासिकत्वव्यावहारिकत्वाभ्यांवाव्यवस्थोक्तेः । तत्रप्रतियोगिग्राहिणउपजीव्यत्वेइह
चधर्म्यादिग्राहिणस्सुतरामुपजीव्यत्वाच्चाउष्णमात्रेशैत्यस्यउष्णविशेषेवानुष्णत्वस्यसाधनेऽबाधा
पाताच्चा एतेनौष्ण्यात्यंताभावात्मकमनौष्ण्यं औष्ण्यमिथ्यात्वरूपमेवेतितस्यतात्त्विकतेष्टेतिनिरस्ता।

अन्यनौष्ण्यानुमितेर्नप्रत्यक्षबाधोयुक्तः । नचप्रत्यक्षेप्रतियोग्युष्णत्वग्राहकत्वेनोपजीव्यत्वाद्युक्तइतिवाच्यं । यदाप्रत्यक्षसिद्धं
तेजःपक्षीकृत्यानुष्णत्वंसाध्यते तदाबाधोनस्यादेवं । प्रतियोगिभूतौष्ण्यंस्यचतेजोतरेग्रहणसंभवेचपक्षएवग्रहणात् । अथवास
र्धतेजःपक्षीक्रियते । ननुतदुष्णत्वंप्रतियोगिभूतंपक्षएवप्रत्यक्षेणज्ञातंव्यमितितद्बाधः स्यादेवेतिचेत् स्यादेतदेवं यद्यनौष्ण्यंसा
ध्येत नचैवं किंतुशैत्यंसाध्यते तथाचतस्यभावरूपत्वेननतत्रप्रतियोगिग्रहापेक्षा अतःप्रतियोगिग्राहकतयोपजीव्येनप्रत्यक्षेणत

न्यायामृतं

॥ १२३ ॥

त्राबाधापातादिति । योगेवानौष्ण्यमपितात्विकंस्यादितिपूर्वमापादितं । तदुपरिकेनचिदिष्टापत्तिःस्वग्रंथेप्रतिपादितास्तितामाशं
क्यदूषयति ॥ एतेनेति ॥ एतेनेत्युक्तंविवृणोति ॥ शैत्यस्येति ॥ स्यादिदंयद्यनौष्ण्यंसाध्येत नह्येवं किंनाम शैत्यंसाध्यते
तदानैवंवक्तुंशक्यं । शैत्यस्यभावरूपत्वेनऔष्ण्यात्यंताभावात्मकत्वाभावात् । अस्मभिरपियोगेवाशैत्यमपितात्विकंस्यादित्येवा
पाद्यमानत्वान्नेष्टापत्तेरवकाशइतिभावः । संगृह्णाति ॥ तस्मादिति ॥ प्रत्यक्षोपजीविभिर्लिङ्गाद्यैः । स्वविरोधात् प्रत्यक्षविरो

शैत्यस्यातद्रूपत्वात् । तस्मात् “ स्वतःप्रमात्वंप्रत्यक्षोलिङ्गाद्यैःस्वोपजीविभिः । स्व
विरोधान्मृत्यवस्थामापन्नैर्नैवबाध्यते ” ॥ ७ ॥ मिथ्यात्वानुमितेरग्निशैत्यानुमि
तिसाम्यं ॥ १५ ॥ इदंरूप्यमितिप्रत्यक्षमपिनेदंरूप्यमितिसयुक्तिकबलवत्प्रत्यक्षे
णबाध्यं । नतुयुक्त्यैव । गौरोहमित्याद्यपिममशरीरमितिबलवत्प्रत्यक्षबाध्यं

धात् मृत्यवस्थामापन्नैः प्रत्यक्षेविद्यमानंयत्स्वतःप्रामाण्यंतन्नैवबाध्यतइतिकारिकार्थः ॥ ७ ॥ मिथ्यात्वानुमितेरग्निशैत्या
नुमितिसाम्यविवरणं ॥ १५ ॥ नन्विदंरूप्यमितिप्रत्यक्षंइदंरूप्यंनभवतिदाहच्छेदादिमत्त्वादितियुक्तिबाध्यंदृष्टमितिचेत्त
त्राह ॥ इदंरूप्यमिति ॥ ननुगौरोहमितिअहंत्वगौरत्वयोःसामानाधिकरण्यप्रतीतेरात्मनःशरीराभेदावगाहिप्रत्यक्षंआत्मानश
रीरंचेतनत्वादित्यादिभेदानुमानबाध्यंदृष्टमित्यतआह ॥ गौरोहमिति ॥ किंचममशरीरमितिसर्वसिद्धभेदप्रत्ययाच्चगौरोह

श्रीनिवा०

प्रत्य. लिङ्ग.

१ । १६

॥ १२३ ॥

मिति नैक्याध्यासः किंतूपचारइत्याह ॥ कर्दमेति ॥ गौणं उपचारः । तथाचव्यवहारमात्रमेवेदं न ज्ञानमित्यर्थः । “उपचारश्च कृष्णो ह्यमपि कर्दमलेपने । वस्त्रस्ये”त्यनुव्याख्यानोक्तेः । न नूणं जलमिति प्रत्यक्षं नोष्णं जलं शीतत्वादित्याद्यनुमानबाध्यमिति चेत्तत्राह ॥ उष्णमिति ॥ गौणं उपचारः । तथाच प्रत्यक्षस्यानुमानबाध्यत्वे गौरोहमुष्णं जलमिति उदाहरणद्वयमप्युक्तमित्याशयः । प्रौढिवादोऽयं । संयुक्तसमवायेन उष्णं जलं कृष्णं वस्त्रमित्यनयोः प्रत्यक्षयोः प्रमाणत्वादिति ध्येयं । अतएवास्वरसा

कर्दमलिसेवस्त्रे कृष्णं वस्त्रमिति वद्गौणं वा उष्णं जलमित्यपि गौणमेव न तुलिंगादिबाध्यं । यद्वा निश्चितद्रव्यांतरसमभिव्याहाररूपदोषेण शंकिता प्रामाण्येन उष्णं जलमित्यनेनावकाशेदत्ते लिंगादिकं प्रवर्तते न तु तल्लिंगादिबाध्यं । अहमिहैवास्मि सद्ने जानान इत्यादितु प्रमाणमेव जीवस्याणुत्वात् न तुलिंगादिबाध्यं ।

दूषणांतरमाह ॥ यद्वेति ॥ जले औष्ण्याभावस्य स्पर्शनेन पूर्वमेव (सिद्धत्वात् निश्चि) निश्चितत्वात् । निश्चितं यद्द्रव्यांतरं अनुद्भूतरूपोद्भूतस्पर्शवत्तेजोरूपं तत्समभिव्याहाररूपदोषेणोष्णं जलमिति ज्ञानं शंकिता प्रामाण्योपेतमेव जायते ततः परं प्रवर्तमानं लिंगं बाधकमिवोच्यत इत्यर्थः । नन्वथापि अहमिहैवास्मि सद्ने जानान इत्यात्माणुत्वग्राहिप्रत्यक्षं । आत्मा विभुः सर्वत्र कार्योपलंभादित्यनुमानबाध्यं दृष्टमित्यत आह ॥ अहमिहैवेति ॥ अणुत्वादिति ॥ उत्क्रांतिगत्या गतीनां हेतूनां सकाशादणुरेवेत्युक्तेरित्यर्थः ।

न्यायामृत०

॥ १२४ ॥

ननुदीपज्वालैक्यग्राहिप्रत्यक्षं ह्रस्वत्वदीर्घत्वादिविरुद्धधर्माधिकरणत्वाच्चैकापूर्वोत्तरदीपज्वालेत्यनुमानबाध्यं दृष्टमिति चेत् तत्र वि-
कल्पयामः । यत्रादौ दीपो निर्वापितः पश्चात्पुनररोपितस्तत्र ज्वालैक्यग्राहिप्रत्यक्षमित्युच्यते । अथवा यत्र निर्वापितारोपितो न भ-
वति किंतु यथास्थित एवास्ति तत्र ज्वालैक्यग्राहिप्रत्यक्षमित्युच्यते । आद्ये आह ॥ निर्वापितेति ॥ नाशितेत्यर्थः ॥ भेदग्रा-
हीति ॥ पूर्वोत्तरज्वालयोरिति शेषः । द्वितीयेत्वाह ॥ अन्यत्रापीति ॥ निर्वापितारोपितदीपेन भवति चेदित्यर्थः । प्रत्यक्षेण

ज्वालैक्यप्रत्यक्षमपि निर्वापितारोपितदीपे चेद्भेदग्राहिप्रत्यक्षेण बाधितमेव जायते । अ-
न्यत्रापि दीर्घोऽयं दीपो ह्रस्वो नेति प्रत्यक्षेण बाध्यते न त्वऽनुमित्या । तादृशप्रत्यक्षाभावे तु न
दीपभेदमनुपश्यामः । दूरस्थस्यायं सर्प इत्याद्यपि प्रत्यक्षं न शब्दमात्रेण बाध्यं किंतु ना-
यं सर्प इत्याप्तवाक्यमूलपरीक्षितप्रत्यक्षगौरवादेव । राजगौरवादिवराजभृत्येनामात्यः

परिणामभेदग्राहिप्रत्यक्षेण । दीर्घोऽयमित्यादिपरिणामभेदग्राहिप्रत्यक्षाभावे कथमित्यत आह ॥ तादृशेति ॥ नेति ॥ एकप्र-
कारेणैव दीपस्य सत्त्वात्तत्र भेदग्राहिलिंगस्यैवाभावात् । तथा च तत्रैक्यग्राहिप्रत्यक्षं प्रमाणमेवेति भावः । नन्वयं सर्प इति प्रत्यक्षं ना-
यं सर्प इत्याप्तवाक्येन बाध्यं दृष्टमित्यत आह ॥ अयं सर्प इति ॥ अयं सर्प इति प्रत्यक्षं पुनरुत्तरक्षणेनायं सर्प इति स्वप्रत्यक्षेणैव बाध्यं
भविष्यतीत्यत उक्तं ॥ दूरस्थस्येति ॥ स्वस्य दूरस्थत्वेन विशेषदर्शनावकाशाभावेन भ्रम एव भविष्यति न बाधकप्रत्यक्षावकाशात्

श्रीनिवा०

प्रत्य.लिंग.

१ । १६

॥ १२४ ॥

तिभावः । दृष्टान्तांतरमाह ॥ श्रुतीति ॥ श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यानसमवायेपरदौर्बल्यस्यनिर्णीतत्वात् । दुर्बले
नापिश्रुत्यनुसारिणाप्रकरणेनश्रुतिगौरवात्प्रबलमपिलिङ्गादिकंबाध्यंदृष्टं । तथाहि “यएषोंतरक्षणी”त्यत्रोक्तंचक्षुरंतस्थत्वरू
पलिङ्गप्रबलमपि “प्राणोब्रह्मकंब्रह्मस्वंब्रह्मे”त्यादिब्रह्मश्रुत्युपेतप्रकरणेनदुर्बलेनापिश्रुतिगौरवाद्बाध्यंदृष्टमित्यवधेयं ॥ शिष्टा
कोपेयथोदितमिति ॥ प्रमाणलक्षणेस्मृतिपादेचितितं । “शिष्टाकोपेचिरुद्धमितिचेत्तनशास्त्रपरिमाणत्वादि”त्यत्र “वेदंकृ
त्वावेदिकरोती”तिश्रूयते । वेदोनामसंमार्जनसाधनभूतदर्शमुष्टिः । तस्यकरणंनामदृढबंधनादिरूपःसंस्कारः । वेदिर्नामगार्ह

श्रुतिगौरवादिववाश्रुत्यनुसारिप्रकरणादिनालिङ्गादिकं । उक्तंहि “दुर्बलस्यप्र
माणस्यबलवानाश्रयोयदा । तदापिचिपरीतत्वंशिष्टाकोपेयथोदित”मिति ।

पत्याहवनीययोर्मध्येचतुरंगुलखाताभूमिः । तत्करणंनामवेदेनसंमार्जनादिसंस्कारः । तथाचादौवेदःकार्यःपश्चाद्वेदिःकार्येतिश्रु
तौक्रमःप्रतिपाद्यते । अत्रैव “क्षुतआचामेदि”तिस्मरणमस्ति । तत्रयदिवेदकरणानंतरंयदिक्षुतःस्यात्तर्ह्याचामेत्अनंतरंवेदिः
कार्येतिस्मृत्यर्थः । तत्रतत्स्मरणंप्रमाणमप्रमाणंवेतिसंशयेवेदवेदिक्रमवचनस्यैवप्रबलत्वात्तद्विरुद्धंस्मरणमेवाप्रमाणमितिपूर्वःपक्षः ।
सिद्धान्तस्तुक्षुतआचामेदितिस्मरणंप्रधानभूताचमनादिपदार्थप्रतिपादकतयाप्रबलं । श्रुतिस्तुवेदवेदिरूपपदार्थयोर्धर्मभूतक्रमप्र
तिपादकतयादुर्बला अतोनिरंतरानंतर्यप्रतिपादिकाश्रुतिरेवस्मृत्याबाध्यतइति । प्रबलाश्रयसद्भावदशायामेवनीचंप्रबलबाधकं

न्यायामृ०

॥ १२५ ॥

नान्यदेत्येतदुपपादयति ॥ नहीति ॥ प्रधानभूतेति ॥ पदार्थनिष्ठधर्मापेक्षयापदार्थानांप्रधानत्वादित्यर्थः । तथाचप्रधानभू-
ताचमनादिविषयकत्वरूपबलवदाश्रयवतीस्मृतिःश्रुतिबाधिकेतिभावः ॥ अन्यत्रापीति ॥ औदुम्बरींस्पृष्टोद्गायेदित्यादावपी-
त्यर्थः ॥ अतएवेति ॥ अयंसर्पइतिप्रत्यक्षंनयंसर्पइत्याप्तवाक्यंप्रतिमूलभूतपरीक्षितप्रत्यक्षगौरवादेवशब्दबाध्यंयतोऽतएवेत्य-

नहिप्रधानभूताचमनादिपदार्थविषयस्मृत्यापदार्थधर्मभूतक्रमनि-
षया “वेदंकृत्वावेदिकरोती”तिश्रुतिर्बाधितेत्यन्यत्रापितयासा-
बाध्यते । अतएवनायंसर्पइत्युक्तेप्रतिवदन्ति किमेवंवदसि
केवलं अपिपुनःपरामृश्यपश्यसीति । ननुतथापिपीतः
शंखःनीलंनभइत्यादिप्रत्यक्षंश्रैत्यनीरूपत्वाद्यनुमित्यैवचंद्रप्रादेश-
त्वप्रत्यक्षंचाप्रत्यक्षमूलशब्देनैवबाध्यंदृष्टमितिचेत् उच्यते ।

र्थः ॥ शब्देनैवेति ॥ “अष्टाशीतिसहस्राणिविस्तीर्णंयोजनानितु । प्रमाणंतत्रविज्ञेयंकलाःपंचदशैवत्वः”तिशब्देनैवेत्यर्थः ।
ननुतत्रापितन्मूलभूतप्रत्यक्षेणैवबाधइतिशंकावारणायअप्रत्यक्षमूलेत्युक्तं । चंद्रप्रादेशत्वादिसर्वापदुप्रत्यक्षवैलक्षण्यंजगत्प्रत्यक्ष-
स्योपपादयितुंचंद्रप्रादेशत्वादिप्रत्यक्षस्यापदुत्वेऽनुमानागमाबाध्यत्वंकथं । प्रत्युतापदुत्वादेवानुमानागमबाध्यत्वमेवस्यादित्या-

श्रीनिवा०

प्रत्य.लिंग.

१ । १६

॥ १२५ ॥

शंकांपरिहरन्ज्ञानप्रभेदंतावदाह ॥ द्विविधंहीत्यादिना ॥ एकाकारनियतं एककोट्यवगाहीत्यर्थः ॥ निश्चयादिति ॥ य
हूरस्थत्वादिदोषयुक्तं तत्परिमाणादावयथार्थमिति साक्षिणानिश्चितत्वादित्यर्थः । एवंज्ञानप्रभेदमुक्त्वा इदानीं चंद्रप्रादेशत्वादिप्र
त्यक्षस्य एकाकारविषयत्वात्स्तंभप्रत्यक्षवत्पटुत्वमेव । अपटुत्वेपि आगमादिबाध्यत्वमेवेति शंकाया उत्तरमाह ॥ एवंचेत्यादि
द्विविधं हि ज्ञानं संदेहरूपं मेकाका(रनियतं चे)रं चेति । द्वितीयमप्यप्रामाण्यधीकलंकितं तदकलंकितं
चेति द्वेधा । (अप्रामाण्यधी)कलंकितत्वमपि द्वेधा बाधकाभिमतज्ञानोदयात् प्रागेव दोषज्ञानेन वा
ऽर्थाभावनिश्चयेन वा । तत्रायं यथा चंद्रप्रादेशत्वग्राहि । शैलाग्रस्थतरूपरिमाणादिज्ञाने दूरादेर्दो
षत्वनिश्चयात् । द्वितीयं यथा सवितृशंखादौ सुषिरपीतत्वादिग्राहि । प्रागेव तत्र परीक्षितप्रत्यक्षे
ण सुषिराद्यभावनिश्चयात् । एवं च चंद्रप्रादेशत्वादिप्रत्यक्षेण प्रागेव ज्ञातदूरादिदोषेण अप्रमाणत्वे
न ज्ञातेन संदेहवत्स्वार्थपरिच्छेदपराङ्मुखेन निःशंकप्रवृत्त्यजनकेनावकाशेदत्तेष्वच्छब्दादिः प्रवर्तते
न तु तेन प्रत्यक्षबाधः । यथा प्रबलं प्रत्यक्षबाधितस्याक्षस्यानंतरं प्रवृत्तेन शब्दादिना न बाधस्तद्वत् । ये
न यस्य भ्रमत्वं ज्ञायते तत्तस्य बाधकं । न च चंद्रप्रादेशत्वादिप्रत्यक्षस्यागमादिना भ्रमत्वं ज्ञायते ।
ना ॥ आदिपदेन न भोनैल्यप्रत्यक्षग्रहः ॥ ज्ञातेनेति ॥ साक्षिणेति शेषः । परिच्छेदो निश्चयः ॥ न तु तेनेति ॥ शब्दादिना न
बाधः किंतु प्रबलप्रत्यक्षेणैवेति भावः ॥ न बाध इति ॥ तत्र प्रवर्तमानं शब्दादिबाधकमिवोच्यत इत्यर्थः ॥ आगमादिनेति ॥

येन तस्य बाधकत्वं स्यादित्यर्थः । किं नाम प्रबलप्रत्यक्षेणैवा तस्तस्यैव बाधकत्वमिति वाक्यशेषः । द्वितीये द्वितीयमुदाहरति ॥ अकलंकितमिति ॥ स्वार्थपरिच्छेदे स्वार्थनिश्चये ॥ न ह्यत्रेति ॥ घटस्सन्नेवेत्यादिजगत्प्रत्यक्षइत्यर्थः । तथा च सर्वापदुप्रत्यक्षवैलक्षण्यमिति भावः ॥ प्रत्यक्षेऽकृतेति ॥ चंद्रप्रादेशत्वादिप्रत्यक्षेऽकृतेत्यर्थः । कल्प्येत जगत्प्रत्यक्षेपीत्यर्थः ॥ विग्रहं भेति ॥

अकलंकितं स्वार्थपरिच्छेदेऽभिनिविष्टं निःशंकप्रवृत्तिजननयोग्यं । यथा अग्निरुष्ण एव प्रस्तरो यजमानो नैव घटस्सन्नेवेत्यादि । न ह्यत्र प्रागेव दूरादिदोषधीर्वाऽर्थो भावनिश्चयो वाऽस्ति । यदि च प्रत्यक्षेऽकृते दूरादिदोषाभावेऽप्यन्यः कल्प्येत तर्हि श्रुतावपि शब्देऽकृते विग्रहं भावभावेऽप्यन्यः कल्प्येत । न चाविद्यकत्वैव दोषः मया विद्यकत्वस्याद्याप्यसिद्धेः । मानाविद्यकत्वस्य तु श्रुतावपि सत्त्वात् । नाप्यनादिभेदभ्रमवासनादोषः श्रौतज्ञानस्यापि प्रकृतिप्रत्ययादिभेदवासनाजन्यत्वात् । भेदधियोऽपि भ्रान्तित्वासिद्धेश्च ।

विग्रहं भादिदोषेत्यर्थः । अपौरुषेयत्वेन पुरुषदोषनिबन्धनदोषाभावादिति भावः । जगत्प्रत्यक्षेऽन्यत्रऽकृते दोषव्यतिरिक्तं दोषांतरमाशंक्यनिषेधति ॥ न चेत्यादिना ॥ जगत्प्रत्यक्षेऽदोषत्वेनोच्यमानमाविद्यकत्वं किं मेयस्य उत मानस्य नोभयमपीत्याह ॥ मेयेत्यादिना ॥ श्रौतेति ॥ तथा च तस्याप्यप्रामाण्यं स्यादिति भावः ॥ भेदवासनेति ॥ तथा च भेदभ्रमवासनायादोषत्वकथन

मयुक्तमितिभावः ॥ इदंचेति ॥ अनुमानादिबाधकतयोच्यमानंसत्त्वग्राहिप्रत्यक्षमित्यर्थः ॥ अवकाश(प्र)दमिति ॥ स्वबा
धनायतिशेषः । बाह्यं साक्षिभूतस्वरूपस्वरूपेन्द्रियव्यातिरिक्तंचक्षुरादि । अन्येन । अनुमानेनागमेनवेत्यर्थः ॥ अवकाशद
मिति ॥ स्वबाधनायेतिशेषः । एवंचंद्रप्रादेशत्वादिप्रत्यक्षस्यागमाबाध्यत्वमुपपाद्यनभोनैल्यप्रत्यक्षस्याप्यनुमानाबाध्यत्वमुप
पादयति ॥ एवंचेति ॥ दूरतःकोशादिपरिमितप्रदेशेनैल्यबुद्धौसत्यांसमीपेतावदाकाशेसमीपंनप्रतीयतएवदूरेतज्ज्ञानंदोषज
न्यमितिसमीपगमनत्प्रागेवनिश्चिततयापश्चात्पुनर्धावनेनयत्प्रदेशेरूपंप्रतीतंतत्रगमनेसतिरूपंप्रतीयतएव । तथाचनभोनैल्य
इदंचाकलंकितंप्रत्यक्षंसाक्षिरूपंचेन्नकेनापिबाध्यं नकस्याप्यवकाशदं । बाह्यंतुप्रबलप्रत्यक्षेणबाध्यं
नत्वन्येनबाध्यं मन्यस्यावकाशदंवा । एवंचाकाशेसमीपेनीरूपत्वनिश्चयादूरेतद्धीर्दूरदोषजन्ये
तिप्रागेवनिश्चिता नतुनीरूपत्वानुमितिबाध्या । केचित्त्वाकाशोनीलिमोदेतीतिश्रुतेर्नभोनीलमेव
समीपेतुभूर्सन्निकर्षस्यप्रतिबंधकत्वान्नैल्यानुपलंभइत्याहुः । अन्येतुनैल्यधीःसाक्षिप्रत्यक्षबाधिता ।
प्रत्यक्षेणप्रागेवज्ञातदूरादिदोषेणाप्रमात्वेनसाक्षिणाज्ञातेनसंदेहवत्स्वार्थपरिच्छेदपराङ्मुखेननिःशंकप्रवृत्त्यजनकेनावकाशेदत्तेप
श्चात्तुनभोनीरूपंविभुत्वादितिप्रवर्तमानमनुमानंबाधकमिवोच्यते नतुतेनबाधः किंतुसमबलप्रत्यक्षेणैवेतिभावः । अन्यापदेशे
मस्वयमेवपक्षांतरमुत्प्रेक्षयति ॥ केचित्त्वित्यादिना ॥ नीलमेवेति ॥ तथाचदूरेनभोनैल्यप्रत्यक्षंप्रमारूपमेवनभ्रमरूपमि
त्यर्थः । तर्हिसमीपेकस्मान्नोपलक्ष्यताइत्यतआह ॥ समीपेत्विति ॥ केचिदाहुरित्यस्वरसोद्भावनं । तद्धीजंतुगुरुचरणाइत्यमु

पदिशन्ति । तथाहि । सिद्धांतेऽव्याकृतमेवाकाशनीरूपंसाक्षिवेद्यं नतुभूताकाशंसाक्षिवेद्यं “आकाशोनीलिमोदेती” ति श्रुतिर्भू-
ताकाशविषयैव नीलरूपोपेतमपितद्भूताकाशमतीन्द्रियमेव । नसर्वज्ञप्रत्यक्षविषयः । “भूतमप्यसितं दिव्यदृष्टिगोचर” मिति
दिव्यदृष्टिगोचरत्वोक्तेः । नीलं न भेद इति प्रत्यक्षं सर्वजनसाधारणं । अतो नायं पक्षः साधीयानिति । ननु कथं नैल्यधियः साक्षिप्रत्य-
क्षबाधितत्वं । तथा त्वेसाक्षिणानभसिनीलरूपं नास्तीति प्रतीत्याभाव्यं । नचेयं प्रतीतिर्युक्ता । येनैन्द्रियेण प्रतियोगी गृह्यते तेनैव त-
दभावोपि गृह्यत इति नियमदर्शनादत्राप्यभावप्रतियोगिभूतनीलरूपस्य बाह्यपदार्थस्य साक्षिप्रत्यक्षाविषयत्वात्कथं साक्षिणा तदभा-
न

अचाक्षुषपिशाचान्योन्याभावस्य स्तंभः पिशाचो न भवतीति चक्षुषेव साक्ष्ययो-
ग्यरूपाभावस्यापि नीरूपत्वविशेषावकाशत्वग्राहिणा साक्षिणा ग्रहणात् ।

ग्रह इति चेन्न । अन्योन्याभावप्रत्यक्षेऽधिकरणप्रत्यक्षस्यैव तन्त्रतायाः सर्वतार्किकसंमतत्वेन प्रतियोगियोग्यत्वस्यातन्त्रत्वात् । यथा प्र-
तियोगिभूतपिशाचस्याचाक्षुषत्वेऽपि अधिकरणीभूतस्तंभस्य प्रत्यक्षत्वमात्रेण स्तंभः पिशाचो न इति अन्योन्याभावस्य ज्ञानं चक्षुषा भवती-
त्यङ्गीकृतं । एवमिहापि अधिकरणभूताव्याकृताकाशस्य साक्षिसिद्धत्वात् प्रतियोगिनो नीलरूपस्यायोग्यत्वेऽपि तदभावज्ञानं साक्षिणा
युक्तमेवेत्याह ॥ अचाक्षुषेति ॥ साक्ष्ययोग्येति रूपविशेषणं ॥ रूपाभावस्यऽपीति ॥ रूपात्यन्तभावस्यापीत्यर्थः । नील-
रूपाभावोपपादनायाव्याकृताकाशेऽवकाशत्वं निर्वक्ति ॥ नीरूपत्वेति ॥ नीरूपत्वोपेतपदार्थविशेषत्वमेवाकाशत्वमित्यर्थः ।

एवंप्रतियोगिभूतनीलरूपस्यसाक्ष्ययोग्यत्वेपितदभावसाक्षिप्रत्यक्षएवेत्यस्मद्रीत्योक्तं । परमतेतुनेदंदुर्घटं तन्मतेनीलरूपस्याप
साक्षिवेद्यत्वांगीकारात् । नचैतदनानुभाविकं । नीलंनभइतिसाक्षिणानुभूयमानत्वात् । नचेयंप्रतीतिश्चक्षुषैवनसाक्षिणेतिवा
च्यं । निमीलितनेत्रस्यापिनीलंनभइतिप्रतीतेर्दर्शनात् । तथाचप्रतियोगिनोनीलरूपस्याधिकरणीभूताकाशस्यचसाक्षिवेद्यत्वां
गीकारेणप्रतियोगितदभावयोरेकेंद्रियग्राह्यत्वप्राप्त्यानैल्याभावज्ञानंसाक्षिणैवभवतीविष्यतीत्याह ॥ परमतेपीति ॥ अत्र
चाक्षुषपिशाचान्योन्याभावदृष्टान्तेनसाक्ष्ययोग्यरूपाभावस्यापिसाक्षिणाग्रहणादित्युक्तं । अन्योन्याभावप्रत्यक्षेअधिकरणप्रत्यक्ष

परमतेपिह्याकाशंसाक्षिवेद्यंनिमीलितनेत्रस्यनीलंनभइतिधीश्चसाक्षिरूपेत्याहुः । यद्वाअश्रा
वणेआकाशोश्रावणीशब्दाभावधीरिवाचाक्षुषेण्याकाशेरूपाभावधीर्वायाविवचाक्षुष्येव ।

स्यैवप्रयोजकत्वेनप्रतियोगिनोचाक्षुषत्वेपिअन्योन्याभावस्यचाक्षुषत्वोपपत्तावपिप्रकृतेनतथासंभवति । नभोनीलंनेत्यत्यंताभा
वस्यैवप्रतीतेः । तत्रचप्रतियोगिनोऽभावग्राहकेंद्रियत्वस्यैवतंत्रत्वेनप्रकृतेतदभावात् । नचनभोनीलंनेतिप्रतीतिरपिअन्योन्या
भावप्रतीतिरेवेतिवाच्यं । तथात्वेनभोनीलंनेतिप्रतीत्यानीलरूपान्योन्याभावस्यैवावकाशेसिध्यानीलरूपाभावासिद्धेः । घटादौ
रूपान्योन्याभावसत्त्वेपितद्वत्त्वस्यैवदर्शनादित्यस्वरसमाहुरित्यनेनसूक्ष्यति । नीलरूपवदन्योन्याभावकत्वेतुस्वारस्यंद्रष्टव्यं ।
अतएवास्वरसादाह ॥ यद्वेति ॥ आकाशेनीलरूपंनस्तीतिप्रतीतिःचक्षुषैवभवति नसाक्षिणा । नचाधिकरणस्याकाशस्यचक्षु

षाऽयो)स्यायोग्यत्वात्तत्रकथंरूपाभावज्ञानंचक्षुषास्यादितिवाच्यं । आकाशस्यश्रावणत्वाभावेपिआकाशेशब्दोनास्तीतिशब्दाभा
वप्रतीतिःश्रावणत्वदर्शनात् । तथाऽचाक्षुषेपिनायौरूपाभावज्ञानस्यत्राक्षुषत्वदर्शनात् । अतोऽधिकरण(स्याप्रत्यक्षत्वेपि)स्यायो
ग्यत्वेपिप्रतियोगियोग्यत्वमात्रेणतदत्यन्ताभावस्यप्रत्यक्षतायास्ताकिंकैरमीकारात्प्रकृतेप्याकाशस्याचाक्षुषत्वेपिनीलरूपात्यन्ताभा
वज्ञानंचाक्षुषमेवभविष्यतीत्यर्थः । आकाशेरूपाभावज्ञानंचक्षुषैवभवतीत्येतदनुभवसिद्धमित्याह ॥ दूरस्थस्येति ॥ अन्यथे
ति ॥ आकाशेनीरूपत्वप्रतीतिश्चाक्षुषत्वानंगीकारइत्यर्थः । नन्वाकाशस्यनीरूपत्वेकथंलिङ्गाभावः । नभोनीरूपं परममहत्परि

दूरस्थस्यपुंसोयत्रनभःप्रदेशेनैल्यधीस्समीपस्थस्यतस्यैवंतत्रैवचक्षुषैवानैल्यबुद्धेः । अन्यथा
ऽऽकाशस्यनीरूपत्वनसिध्येत् । लिङ्गाभावात् । तत्पक्षेमहत्त्वद्रव्यानारंभकत्वादेरसिद्धेः ।

माणवत्त्वात् द्रव्यानारंभकत्वात् निस्पर्शत्वात् कालादिवर्त पृथिव्यादित्रयेतरत्वाद्वायुवदित्यनुमानैस्तत्सिद्धिसंभवादित्यतआ
ह ॥ महत्त्वेति ॥ परममहत्परिमाणवत्त्वेत्यर्थः । अन्यथामहत्त्वमात्रस्यघटादौव्यभिचारापत्तेरितिध्येयं । ननुपरममहत्त्वस्य
कथमसिद्धिरुच्यते । भवद्भिरव्याकृताकाशेपरममहत्परिमाणांगीकारादित्यतउक्तं ॥ तत्पक्षइति ॥ अव्याकृताकाशस्यपरेणा
नंगीकाराद्भूताकाशस्यच “अवग्रीरनभोऽहंकृन्महत्सुवगुणत्रयैः । क्रमाद्दशौत्तरै” रितिस्मृत्यापरिच्छिन्नत्वावगमेनपरममह
त्त्वस्यासिद्धिरेव । तथाद्रव्यानारंभकत्वमप्यसिद्धमेव “आकाशाद्वायु” रित्याकाशस्यवायुरूपद्रव्यानारंभकत्वांगीकारादित्यर्थः ।

अंत्यावयविनिघटादौव्यभिचारोपिद्रष्टव्यः ॥ तमसीति ॥ ननुनीरूपत्वस्यापितत्रसत्त्वान्नव्यभिचारइतिचेन्न । “नीलंविदा
 त्रयामासतमश्चक्रेणमाधव” इतिहरिवंशादौतमसोविदारणोक्त्यातमसोनीलरूपवद्रव्यत्वस्यास्माकंसम्मतत्वात् । “नीलरूपंत
 मोद्रव्य” मितिवाचस्पत्युक्त्यापरस्यापिसंमतत्वादितिभावः ॥ एतैरेवेति ॥ परममहत्त्वादिहेतुभिरित्यर्थः ॥ अशब्दत्वस्या
 पीति ॥ शब्दरूपगुणराहित्यस्यापीत्यर्थः । त्रिवृत्करणपक्षेआकाशेरूपासिद्ध्यापंचीकरणेनेत्युक्तं । एवंचपंचानांभूतानांमिश्री
 करणपक्षेआकाशस्यरूपवत्तेजोजलपृथिव्यात्मकतयोरूपवत्त्वसद्भावेनरूपाभावानुमानेबाधःस्यादित्यर्थः ॥ यद्वेति ॥ नभोनी

निस्पर्शत्वस्यतमसिव्यभिचारात् पृथिव्यादित्रयेतरत्वादेश्चाप्रयोजकत्वात् । एतैरे
 वाशब्दत्वस्याप्यापाताच्च । पंचीकरणेनरूपस्यापिसत्त्वेनबाधाच्च । यद्वाव्याप्तिप्र
 त्यक्षेणतन्मूलानुमित्यावातद्बाधः । अनौष्ण्यहेतोस्तुनव्याप्तिः अप्रयोजकत्वात् ।

रूपंविभुत्वात् यद्विभुंतन्नीरूपमितिव्याप्तिग्राहकंयत्साक्षिप्रत्यक्षंतेनैवनीरूपत्वग्राहिणानीलंनभइतिप्रत्यक्षस्यबाधो नानुमानेनेत्य
 र्थः ॥ तन्मूलेति ॥ साक्षिप्रत्यक्षगृहीतव्याप्तिकंविभुत्वानुमानेनैवबाधः । राजगौरिवेणराजभृत्ये नामप्रत्यक्षेवेत्यर्थः । नन्वेवं
 चेद्भवद्रीत्यैववह्निनुष्णःपदार्थत्वादित्यनुमानेनस्पर्शनप्रत्यक्षस्यबाधाभावेपियत्रपदार्थत्वंतत्रानुष्णत्वमितिव्याप्तिग्राहकंप्रत्यक्ष
 मस्ति तेनैववा तन्मूलानुमित्यावा बाधोस्त्वित्यतआह ॥ अनौष्ण्येति ॥ स्यादिदं यदिपदार्थत्वानुष्णत्वयोर्व्याप्तिःस्यात्तर्ह्ये

वतद्ग्राहकप्रत्यक्षेणबाधदानावकाशः । नचैवं तत्राप्रयोजकत्वेनव्याप्तेरेवाभावादितिभावः । नन्वथापियदृश्यंतन्मिथ्येतिव्या
प्तिग्राहकंयत्प्रत्यक्षंतेनवा तन्मूलकानुमित्यावा सत्त्वग्राहिप्रत्यक्षस्यबाधोस्त्वितिसाम्यमित्याशंक्याह ॥ मिथ्यात्वेति ॥ घट
धीवदिति ॥ यथाघटधियोघटसत्त्वग्राहित्वंतथेत्यर्थः । व्याप्तिधीः व्याप्तिग्राहिप्रत्यक्षं । नैवंत्वयावक्तुंशक्यं । तथाहि । य
दृश्यंतन्मिथ्येतिव्याप्तिग्राहिप्रत्यक्षेणस्वविषयस्यहेतुसाध्यव्याख्यादेःसत्त्वंविषयीक्रियतेनवा । नेतिपक्षेव्याख्याद्यसत्त्वग्राह्यानु
मानाप्रामाण्यं । आद्येनदृश्यत्वहेतुमतिमिथ्यात्वसिद्धिः । प्रत्यक्षविषयतयादृश्यत्ववतिव्याख्यादौमिथ्यात्वाभावेनव्यभिचारा
मिथ्यात्वंहेतौतुघटधीवत्तद्व्याप्तिधीरपिस्वार्थसत्त्वग्राहितंयाऽनुमितिप्रतिकूलैव
नतुतस्यामूलं । अथवानीरूपत्वानुमितिरुपजीव्यव्याप्तिप्रत्यक्षाद्यविरुद्धाधर्मि
ग्राहकाऽबाधिताच । मिथ्यात्वाद्यनुमितिस्तूपजीव्यव्याप्तिप्रत्यक्षादिविरुद्धाध
र्मिग्राहकबाधिताचेतिवैषम्यं । तस्मात् स्वार्थनिश्चयरूपेणनिश्चलाद्यपरोक्षधीः ।
पक्षैरतोनुमित्यायत्तिषाधयिषितंप्रमंचांतर्गतव्याख्यादेरपिमिथ्यात्वंतत्प्रतिकूलतयाव्याप्तिप्रत्यक्षस्यानुमितिमूलत्वासंभवान्नतेन
वातन्मूलानुमित्यावासत्त्वग्राहिप्रत्यक्षस्यबाधइतिसांप्रदायिकोर्थः । प्रकारांतरेणापिनास्मक्यायेनत्वयापिमिथ्यात्वानुमित्यास
त्त्वग्राहिप्रत्यक्षस्यबाधोवक्तुंशक्यतइत्याह ॥ अथवेति ॥ व्याप्तिप्रत्यक्षं साक्षिप्रत्यक्षं ॥ धर्मीति ॥ आकाशरूपधर्मिग्राहको
पिसाक्ष्येव । अतस्तादृशानुमित्यानैव्यप्रत्यक्षबाधइतिभावः ॥ व्याप्तीति ॥ उक्तरीत्येत्यर्थः । अतएतादृशानुमित्यानसत्त्वप्र

त्यक्षबाधइत्याशयः । निश्चला अप्रामाण्यशंकयाऽकलंकितेत्यर्थः ॥ विजातीयेति ॥ सजातीयप्रबलप्रत्यक्षेणविनाविजाता
यानुमानादिनानबाध्येत्यर्थः । ननुतर्हि यद्वाव्याप्तिप्रत्यक्षेणेत्यादिनानीरूपत्वानुमित्याकथनैवप्रत्यक्षबाधोऽभिहितइत्यतउक्तं ॥
केवलेनेति ॥ अतएवतत्रव्याप्तिप्रत्यक्षमूलानुमित्यैवबाधउक्तो नकेवलेयेतिद्रष्टव्यं । परीक्षितप्रत्यक्षनानुमानादिबाध्यमित्येत
त्तवापिसंमतमित्याह ॥ उक्तंचेति ॥ व्यवहारः प्रवृत्तिः ॥ तत्रतथेति ॥ तत्रप्रत्यक्षस्यापरीक्षितत्वादनुमानादिनाबाधितं

विजातीयप्रमाणेनकेवलेननबाध्यते । तदुक्तं “ नहिदृष्टस्यवस्तुनोबलवद्वृष्टिंविनाऽन्यद्बाध
क ”मिति । उक्तंचविवरणेपि “ यत्राविचारपुरस्सरमेवप्रत्यक्षार्थभासमप्यनुमानादिना
बाधितमुच्छिन्नव्यवहारंभवतितत्रतथाभवतु यत्रपुनर्विचारपदवीमुपारूढयोर्ज्ञानयोर्ब
लाबलचित्तमाबाधनिश्चयस्तत्रनानुमानादिनाप्रत्यक्षस्यमिध्वांत्वसिद्धिरिति ॥ १५ ॥
प्रत्यक्षस्यलिंगाद्यबाध्यत्वेबाधकोद्धारः ॥ १६ ॥ नापिभाविबाधकशंकामहूत्रेणेदितृतीयः

भवतीत्यर्थः ॥ चिंतयेति ॥ परीक्षयेत्यर्थः ॥ १५ ॥ प्रत्यक्षस्यलिंगाद्यबाध्यत्वेपरोक्तबाधकानामुद्धारविवरणं ॥ १६ ॥
प्रत्यक्षमप्रमाणमेवेतिप्रथमःकल्पःस्वतःप्राप्ततत्त्वावेदनलक्षणप्रामाण्यस्यत्यागःकिमनुमानविरोधात् आगमविरोधाद्वा भा
विबाधकशंकयावे तित्रेधाविकल्पितः । तत्रप्रथमद्वितीयौनिराकृतौ । इदानींतृतीयमनूद्यदूषयति ॥ नापीति ॥ सत्त्वग्राहि

प्रत्यक्षस्य शङ्क्यमानं भाविबाधकं किमनुमानं मागमोवा प्रत्यक्षं वा । नाद्यद्वितीयौ । कुत इत्यत आह ॥ उक्तरीत्येति ॥ जात्या
 उपक्रमादिन्यायैश्च प्रबलेन प्रत्यक्षेण विरोधान्नलिंगशब्दयोर्बाधकत्वमित्यर्थः । नतृतीय इत्याह ॥ अक्षस्येति ॥ जगत्प्रत्यक्षवदे
 वतद्बाधकेऽपि प्रत्यक्षेऽप्रामाण्यशङ्कापातेन बाधकत्वायो कयातेन बाध्यत्वायोगादित्यर्थः । ननु सामान्यतः केनचित्प्रमाणेन बाधः
 शङ्क्यत इति चेत्तत्राह ॥ सर्वेति ॥ सत्त्वग्राहिप्रत्यक्षं बाध्यं त्रैकालिकनिषेधरूपबाधोपेतं तत्त्वात्स्वामग्नप्रत्यक्षवदिति अनुमातव्यं स्वा
 मगजादिज्ञानस्य हि जाग्रत्कालीनं स्वामगजाद्यभावज्ञानमेव बाधकं वाच्यं । तथा च जाग्रत्कालीनं स्वामगजाद्यभावप्रत्यक्षस्यापि भा
 उक्तरीत्याल्लिंगशब्दयोरबाधकत्वात् अक्षस्याप्रमाणतया शङ्क्यमानत्वात् सर्वविशेषा
 भावे च सामान्यस्याप्यभावेन बाधकशङ्काया अनुदयात् । किंच त्वन्मते जाग्रदादिज्ञान
 स्याप्रमाणत्वेन स्वप्नादेर्बाधासिद्धौ कथं तद्दृष्टान्तेनान्यत्र तच्छङ्का । तदुक्तं वार्तिके बौद्धप्रति
 “प्रतियोगिनिदृष्टे च जाग्रज्ज्ञाने मृषा भवेत् । स्वप्नादिवुद्धिरस्माकं तव भेदोऽपि किंकृत” इति ।
 विबाधकशङ्कयाऽप्रामाण्ये स्वामग्नप्रत्यक्षस्य बाधकाभावेन निषेधप्रतियोगित्वरूपबाधासिद्धौ दृष्टान्ताभावेनान्यत्र सत्त्वग्राहिप्रत्यक्षेऽपि
 बाधकशङ्कानयुक्तेत्याह ॥ किंचेति ॥ जाग्रच्छब्देन स्वप्नदृष्टस्य गजादेरभावो ग्राह्यः । शुक्तिरूप्यादेरभाव आदिशब्दार्थः ।
 तयोर्ज्ञानस्येत्यर्थः । स्वप्नादेरित्यादिपदेन शुक्तिरूप्यादि । बाधो निषेधप्रतियोगित्वं । वार्तिके भट्टवार्तिके । भट्टाचार्येणेति शेषः ॥
 प्रतियोगिनीति ॥ विरोधिनीत्यर्थः । स्वामगजादिज्ञानविरोधिनि जाग्रज्ज्ञाने जाग्रत्कालीनगजाद्यभावज्ञाने दृष्टे प्रामाणिके स

ति । अस्माकं सत्यमिथ्याविवेकवतां स्वप्नादिवुद्धिर्ममामिथ्यार्थावभासिकाभवेत् । तव सर्वमिथ्यात्ववादिनः स्वप्नजाग्रज्ज्ञानयोर्भेदः किंकृतः बाधकत्वेनाभिमतस्य जाग्रदज्ञानभावज्ञानस्यापिमिथ्यार्थावभासत्वात्स्वप्नजादेर्मिथ्यात्वं न सिद्ध्यतीति वार्तिकार्थः । विश्वबाधकत्वेनाभिमतज्ञाने बाधकत्वव्यापकाभावात्तदभावइत्याह ॥ अपिचेति ॥ भ्रमकालीनापरोक्षवुद्धिर्भ्रमएव स्वस्य स्वकालीनत्वात् तदविषयो यो विशेषः शुक्तित्वादित्तिद्विषया इयं शुक्तिरिति धीर्वाधिकादृष्टेत्यर्थः । प्रकृते तदभावमाह ॥ नचेति ॥ धीः वेदांतजन्यब्रह्मविषयकचरमवृत्तिः । भ्रमाविषयविशेषविषयानभवति ब्रह्मणो निर्विशेषत्वादि

अपि च भ्रमकालीनापरोक्षवुद्धयविषयविशेषविषयैव धीर्वाधिका न च तव विश्वबाधिका धीस्तद्विषया । किंच सप्रकारैव धीर्वाधिका । निर्विकल्पिकायाः सप्रकारकभ्रमा विरोधित्वात् न च ते (तव) विश्वबाधिका धीः सप्रकारिका । किंच न तावत्सा सप्रकारा

तिभावः । बाधकत्वव्यापकांतराभावमाह ॥ किंचेति ॥ सप्रकारैवेति ॥ भ्रमविरोधिप्रकारप्रकारिकेत्यर्थः । कुत इत्यत आह ॥ निर्विकल्पिकाया इति ॥ धर्मिमात्रविषयकत्वेनाबाधकत्वादिति भावः । प्रकृते तदभावमाह ॥ नचेति ॥ किंच विश्वबाधिका धीः किंशब्दजन्या शब्दाजन्या वा आद्येपि किंसा सप्रकारा निष्प्रकारा वा त्वदनभिप्रेतत्वाच्च इत्याह ॥ न तावत्सेति ॥ शब्दजन्या विश्वबाधिका धीः न द्वितीयः । शब्दस्य संसर्गप्रतियोगितावच्छेदकप्रकारकज्ञानजनकतयानिष्प्रकारकज्ञानजनकत्वा

सिद्धेरित्याह ॥ नापीति ॥ नांत्वइत्याह ॥ नचत्वन्मतइति ॥ बाधिकाधीरिति ॥ नेदंरजतमित्यादिका ॥ भ्रमस्येत्यादि ॥ एतावत्कालंशुक्तयज्ञानमासीद्रजतज्ञानमासीदित्यनुभवेनाज्ञानंभ्रमस्वरूपंचनबाध्यते किंतुभ्रमविषयएव विषयस्यबाध्यत्वेपिज्ञानस्वरूपस्याबाध्यत्वंचदुःखादिविषयकंसाक्षिणःपरमतेप्रसिद्धमितिभावः ॥ नेति ॥ त्वयस्तुबाधकत्वाभिमतचरमवृत्त्याभ्रमस्वरूपाज्ञानदोषाध्यस्तद्रष्टृभूतजीवादिसर्वप्रपंचबाधांगीकारेणदृष्टवैरूप्यापत्तइत्यर्थः । एतावत्पर्यंतंभाविबाधकतयाशङ्क्यमानंज्ञानंनबाधकमित्युपपाद्यतद्बाध्यत्वंसन्घटइत्यादिप्रत्यक्षेनास्तिबाध्यत्वव्यापकाभावादित्याह ॥ किंचेति ॥ दोषज

नापिनिष्प्रकाराशब्दजन्येतिवक्ष्यते । नचत्वन्मतेसाशब्दान्यजन्या । किंचबाधिकाधीर्भ्रमस्यतद्धेतोरज्ञानस्यतद्दोषस्याध्यस्तस्यद्रष्टृश्चनबाधिकेतिनभ्रमादिबाधोयुक्तः । किंचदोषजन्यमेवबाध्यं नचसाक्षिप्रत्यक्षंतज्जन्यं । अद्वैतज्ञानेतुश्रुतितात्पर्यभ्रमोदोषः ।

न्यं ज्ञानं । प्रकृतेतदभावादित्याह ॥ नचेति ॥ साक्षीति ॥ वियदादिजगत्सत्यत्वग्राहीत्यर्थः ॥ तज्जन्यमिति ॥ अजन्यत्वात्तस्येतिभावः । ननुयथाऽपौरुषेयतयावेदस्यदोषाजन्याप्यद्वैतश्रुतिर्भेदश्रुतिर्बाध्येतिभवद्भिरुच्यते । एवंदोषाजन्यमपिसाक्षिज्ञानंबाध्यतामित्यतआह ॥ अद्वैतज्ञानेत्विति ॥ नास्माभिर्भेदश्रुत्याऽद्वैतश्रुतिर्बाध्यतइत्युच्यते । किंनामाद्वैतश्रुतिज्जन्यं ज्ञानमेव । तच्चाभेदविषयकश्रुतितात्पर्यभ्रमजन्यमेत्यर्थः । सन्घटइत्यादिज्ञानेऽबाध्यत्वव्याप्यस्यसत्त्वादबाध्यत्वमंगीकार्य

मित्याह ॥ किंचेति ॥ रूप्यज्ञानबाधकं यत्नेदं रजतमिति ज्ञानं तत्तुल्यं यन्मानं इयं शुक्तिरिति आसत्वाक्यजन्यज्ञानांतरंतत्संवाद
इयं शुक्तिरिति ज्ञानं तन्न बाध्यमित्यर्थः । प्रकृते तत्सद्भावमाह ॥ द्वैतेति ॥ अबाध्यत्वव्याप्यांतरमाह ॥ किंचेति ॥ बाधकधी
बोध्यं अनिषेध्यत्वेनेति शेषः । तेन रजतस्यापि निषेध्यतया बाधकधी बाध्यत्वादबाध्यत्वादबाध्यत्वापत्तिरिति शंका नवकाशः ॥
न बाध्यमिति ॥ अधिष्ठानभूतशुक्तिवदित्यर्थः । प्रकृते तत्सद्भावमाह ॥ भेदश्चेति ॥ कथं बाधकधी बोध्यत्वं भेदस्येत्यत आह
तथेति ॥ बाधकधियेत्यर्थः ॥ खेति ॥ चरमवृत्तिरूपबाधकधी विषयस्य ब्रह्मणोऽभेदस्येत्यर्थः ॥ भेदेति ॥ स्वबाध्योयोभे

किंच बाधकतुल्यमानसंवादिन बाध्यं । द्वैतप्रत्यक्षं चाद्वैतश्रुतितुल्यद्वैतश्रुतिसं
वादि । किंच बाधकधी बोध्यं न बाध्यं भेदश्च बाधकधी बोध्यः तथा च स्वविष
यस्य भेदाभिन्नतयौ दासीन्येन वा ग्रहे बाधकत्वायोगेन भिन्नतयैव ग्राह्यत्वात् ।

दस्तदभिन्नतयेत्यर्थः । अयं भावः । द्वैतस्य बाधकं वेदांतजन्यचरमवृत्तिरूपं ज्ञानं स्वविषयं ब्रह्म अभेदं वा निषेध्याद्भेदादभिन्नतया गृ
ह्णाति । औदासीन्येन वा भिन्नतया वा । नाद्यः । तथा त्वेभ्रमत्वस्यैवापत्त्या बाधकत्वायोगात् । यथानेदं रजतमिति ज्ञानं स्वविषयं
शुक्तिकाशकलं निषेध्य रजताभिन्नतया गृह्णाति चेत्तस्य भ्रमत्वमेव दृष्टं । तथा इहं पिबन्न ह्यद्वैतं वा स्वविषयं निषेध्य भेदाभिन्नतया गृ
ह्णाति चेद्भ्रमत्वमेव स्यान्न बाधकत्वं भेदौ दासीन्येन ग्रहणेऽपि तथैव । भेदादिप्रपञ्चसाधारण्येनैवैक्यग्रहणात् । तस्माद्यदानेदं रजत

मितिज्ञानिस्वविषयभूतंशुक्तिशकलंरजताद्भिन्नमिति यदिगृह्णातितर्ह्येवबाधकतयादृष्टं अतोत्रापिबाधकत्वोपपत्तयेचरमवृत्तिर्ब्रह्म
अद्वैतंवास्वविषयंस्वनिषेध्यभेदाद्भिन्नमितिगृह्णातीत्यवश्यमभ्युपेयं । ततश्चभेदस्यबाधकधीबोध्यत्वंसिद्धमिति । उपसंहरति ॥
तस्मादिति ॥ बाधकशंका भाविबाधकशंका सन्धटइतिप्रत्यक्षेभाविबाधकशंकाकिमधाधितबाधोभविष्यतीत्येवंरूपाआहो
स्विद्धाधितबाधोभविष्यतीत्येवंरूपा । नाद्यः । अबाधितबाधरूपकोट्यप्रसिद्धेः । नचरूप्यादिज्ञानबाधकेनेदंरूप्यमितिज्ञानेऽ
बाधितत्वंप्रसिद्धमितिवाच्यं । रूप्यादिबाधेपिबाधकशंकायाःसत्त्वात् । नद्वितीयः । तादृशशंकायाद्वैतादेरबाध्यत्वाविरोधि

तस्मान्नबाधशंकायुक्ता । कथंचेयंशंका रूप्यादिबाधेपिबाधकशंकापातेनाबाधितबाधरूपकोट्यप्रसिद्धेः ।
बाधितबाधशंकायाश्चाबाध्यत्वाविरोधित्वात् भाविबाधेपिबाधशंकापातेनस्वव्याघाताच्च । तदुक्तंवार्ति
केवौद्धप्रति “दुष्टज्ञानगृहीतार्थप्रतिषेधोपियुज्यते । गृहीतमात्रबाधेतुस्वपक्षोपिनसिध्यती”ति ।

त्वात् । बाधोभविष्यतीत्येवंसामान्यतःशंकायाश्चयावद्विशेषाभावेनायोगादित्याह ॥ कथंचेयंशंकेत्यादिना ॥ स्वव्याघा
ताच्चेति ॥ खेनोक्ताभाविबाधकशंकास्वात्मानमेवधातितवतीत्यर्थः । दुष्टज्ञानं इदंरजतमितिज्ञानं । युज्यतेनेदंरजतमितिबा
धकरूपादुष्टज्ञानेनेत्यर्थः ॥ गृहीतमात्रेति ॥ त्वेन्मतेऽप्रामाण्यस्यस्वतस्त्वात्त्यःप्रत्ययःसमृषादृष्टइतिव्याप्तिमाश्रित्यगृहीत
मात्रस्यभाविबाधकशंकयाबाधांगीकारेस्वपक्षोपिगृहीतमात्रस्यबाधरूपःस्वकीयःपक्षोपिनसिध्यति तत्रापिबाधकशंकाप्रसरेण

व्याघातादितिभावः ॥ धीमात्रइति ॥ तथाचनभाविबाधकज्ञानेवाधशंकेतिभावः ॥ किंत्विति ॥ तथाचद्वैतादिसाक्षा-
त्कारएवबाधकशंकायुक्तेत्यर्थः । भाविबाधकस्यासाक्षात्काररूपत्वनैयत्येनापसिद्धांताभीरुणापरेणोक्तमंगीकृत्यदूषणमाह ॥
विशेषेति ॥ वस्तुतस्तुभाविबाधकज्ञानस्यापिवेदांतजन्यचरमवृत्तित्वेनसाक्षात्काररूपतयातत्रापिशंकास्यादेवेत्याह ॥ वृत्तिरू-
पेति ॥ शब्दाजन्येति ॥ द्वैतादिसाक्षात्कारःशब्दाजन्यइतितत्रशंकायुक्ता । अद्वैतसाक्षात्कारस्तुशब्दजन्यइतिनतत्रशंकेत्य-

नचधीमात्रेनबाधशंका किंतुसाक्षात्कारइतियुक्तं । विशेषहेत्वभावात् । वृत्तिरूपा
द्वैतसाक्षात्कारेतत्प्रसंगाच्च । नापिशब्दाजन्यसाक्षात्कारेतच्छंका । मुक्तस्वरूपानं
दसाक्षात्कारेतत्प्रसंगात् । वेदांतजन्यधीप्रामाण्यग्राहिसाक्षिप्रत्यक्षमप्यतत्त्वावेदकः
मेवतत्त्वावेदकत्वेनगृह्णातीतिशंकयातत्त्वज्ञानायवेदांतश्रवणादिस्वक्रियाविरोधाच्च ।
शंकग्राहिसाक्षिप्रत्यक्षमपिअशंकामेवशंकार्त्वेनगृह्णातीतिशंकयास्वव्याघाताच्च ।

र्थः ॥ मुक्तस्वरूपेति ॥ तस्यनित्यत्वेनसर्वथाऽजन्यत्वेनशब्दाजन्यत्वादितिभावः । अतत्त्वावेदकमेव वेदांतजन्यधीस्वरूपमि-
तिशेषः ॥ स्वक्रियाविरोधाच्चेति ॥ सर्वत्रप्रत्यक्षेशंकास्तीतिवदतस्तवबह्व्याससाध्यावेदांतश्रवणादिक्रियावेदांतजन्यधीप्रा-
माण्यग्राहिसाक्षिगोचराप्रामाण्यशंकाभावसाध्याविरुद्धेतेत्यर्थः ॥ शंकेति ॥ भाविबाधकशंकेत्यर्थः ॥ अशंकामिति ॥ व-
स्तुगत्याशंकानभवतीत्यर्थः ॥ स्वव्याघाताच्चेति ॥ घटादिसत्त्वग्राहिप्रत्यक्षंवस्तुतोऽप्रमाणमेवप्रमाणत्वेनसाक्षीगृह्णातीतियथो-

न्यायामृ०

॥ १३३ ॥

च्यते तथाशंकाग्राहिप्रत्यक्षमप्यशंकामेवशंकात्वेनगृह्णातीतिशंकापातेनस्वन्यायेनव्याघातादित्यर्थः ॥ शब्दान्येति ॥ द्वैतसाक्षात्कारःशब्दान्यजन्यइतितत्रशंकायुक्ता । वेदांतजन्यसाक्षात्कारानुशब्दजन्यएवेतिनतत्रशंकेत्यर्थः । अनेनमु(क्तस्वरूपानंद) क्तानंदद्रव्यावृत्तिःकृताद्रष्टव्या । शब्दान्यजन्यसाक्षात्कारेतच्छंकेत्युक्तयाशब्दजन्यसाक्षात्कारेतच्छंकानास्तीत्युक्तंस्यात् अमितिचेत्तत्राह ॥ दशमइति ॥ शब्दाभासेति ॥ वस्तुतो नवमेदशमस्त्वमसीतिप्रयुज्यमानंवाक्यंशब्दाभासएवेत्यर्थः ॥ साक्षात्कारेपीति ॥ दशमोऽसीतिभ्रमरूपसाक्षात्कारइत्यर्थः । दशमस्त्वमसीतिवाक्यंसाक्षात्कारजनकमितितन्मतरहस्यं ॥ नापिशब्दान्यजन्यसाक्षात्कारेतच्छंका । दशमस्त्वमसीतिशब्दाभासजन्यसाक्षात्कारेपिबाधदर्शनेनविशेषहेत्वभावात् । विश्वान्यप्रत्यक्षएवतच्छंकेतिसुवचत्वाच्च । अद्वैतश्रुत्यनुमानादिग्राहिप्रत्यक्षमपितात्विर्कीव्यावहारिकीवाअनेकमेवसद्वितीयमितिश्रुतिमेवव्यावहारिकेणप्रातिभासिकेनवाएकमेवाद्वितीयंब्रह्मेतिश्रुतित्वेनगृह्णातीत्यादिशंक्यामिथ्यात्वादिश्रुत्यादेरेवासिद्ध्यापत्तेश्च । विशेषेति ॥ शब्दान्यजन्यसाक्षात्कारएवतच्छंकाननुशब्दजन्यसाक्षात्कारइत्यत्रविशेषहेत्वभावादित्यर्थः ॥ विश्वान्येति ॥ शब्दान्यजन्यसाक्षात्कारएवतच्छंका ननुशब्दजन्यसाक्षात्कारइतियथोच्यते एवंवयमपिवदामो विश्वविषयकप्रत्यक्षभिन्नप्रत्यक्षएवभाविबाधकशंका । ततश्चवेदांतजन्यसाक्षात्कारेपितच्छंकास्यान्नविश्वप्रत्यक्षइत्यपि(सुवचत्वा)वक्तुंशक्यत्वादित्यर्थः । यदिभाविबाधकशंकयाऽप्रमाणमेवप्रमाणत्वेनप्रत्यक्षंगृह्णातीत्युच्यते तर्हिमिथ्यात्वश्रुतिरेवत्वन्मतेनसिद्धेदित्याह ॥ अद्वैतेति ॥

श्रीनिवा०

प्रत्य.भावि.

१ । १७

॥ १३३ ॥

अद्वैतश्रुतिस्वरूपग्राहिश्रोत्रप्रत्यक्षलिंगकरणतापक्षेऽनुमानस्वरूपग्राहिचक्षुरादिकं । तथाचवस्तुगत्याएकमेवाद्वितीयमिति श्रुतिर्नास्त्येव किं नामानेकमेवसद्वितीयमित्येवास्ति श्रुतिः । एवंचानेकमेवसद्वितीयमितितात्विकीमेवश्रुतिव्यावहारिकैकमेवाद्वितीयमिति श्रुतित्वेनअथवाव्यावहारिकीमेवानेकमेवसद्वितीयमिति श्रुतिंप्रातिभासिकैकमेवाद्वितीयमिति श्रुतित्वेनश्रोत्रप्रत्यक्षगृह्णातीतिशंक्यामिथ्यात्वश्रुतिरेवनसिद्धेदित्यर्थः । तथाऽधूममेवधूमत्वेनचक्षुर्गृह्णातीतिशंक्यातेनवह्निसिद्धिरपिनस्यादित्यपि द्रष्टव्यं ॥ शून्येत्यादि ॥ अयमर्थः । त्वन्मतेब्रह्मद्वैतमेकतत्त्वं द्वितीय(स्यसतोऽभाव)स्यात्यन्ताभावएवतत्त्वं नतुशून्याद्वैतं शून्याद्वैतंतत्त्वमितिसद्वैतंतत्त्वमितिचश्रुतेरभावग्राहिप्रत्यक्षमपितात्विक्यांव्यावहारिक्यां वातस्यांश्रुतौसत्यामेवव्यावहारिकंप्रातिभासिकंवातदभावंगृह्णातीतिशंक्याशून्याद्वैतादिसिद्ध्या(पाताच्च)पक्षेऽनचात्माद्वैतश्रुतिविरोधादुक्तशंकानुदयः तस्याएवसंदिह्यमानत्वदत्तं सदैतंवातत्वं तथाश्रुतेरश्रवणादितित्वयोच्यते । तत्रवदामः । शून्याद्वैतंतत्त्वमित्यादिश्रुत्यभावग्राहिश्रोत्रंप्रत्यक्षंतात्विक्यांशून्याद्वैतंतत्त्वमित्यादिश्रुतौसत्यामेवव्यावहारिकंतदभावंगृह्णाति अथवाव्यावहारिक्यांशून्याद्वैतंतत्त्वमित्यादिश्रुतौसत्यामेवप्रातिभासि(कमेवत)कंतदभावंगृह्णाति । प्रतियोगितंदभावयोर्भिन्नसत्तत्त्वंनियमादि(तिशं)त्यांशंक्याशून्याद्वैतसद्वितीयरूपतत्त्वं सिद्धेरप्यापातादिति । आदिपदेनसद्वैतग्रहणं ॥ उक्तशंकेति ॥ शून्याद्वैतादिसिद्ध्यापादकोक्तशंकेत्यर्थः ॥ तस्याएवेति ॥ आत्माद्वैतश्रुतेरेवभाविबाधकशंक्याऽप्रमाणत्वेनसंदिह्यमानत्वादित्यर्थः । तथाचशंकायाअभावेनात्माद्वैतश्रुतिप्रामाण्यसिद्धौ

न्यायामृ०

॥ १३४ ॥

तद्विरुद्धतया तात्त्विक्यां व्यावहारिक्यां वेत्यादिनोक्तशंकाया अभावेन शून्याद्वैताद्यसिद्धिः । तस्यांच सत्यांतद्विरोधाभावेन आत्मा
द्वैतश्रुतिप्रामाण्यसिद्धिरित्यन्योन्याश्रयादिति भावः । यदुक्तमद्वैतश्रुतिस्वरूपग्राहिप्रत्यक्षेपिशंकापत्त्या मिथ्यात्वश्रुत्यादेरेवासि
द्ध्यापत्तेश्चेति तदयुक्तं । वस्तुतो मन्मते मिथ्यात्वश्रुतिरपि नास्त्येव । सर्वस्यापित्रं ह्यातिरिक्तस्य मिथ्यात्वांगीकारात् । न च तर्हि मि
थ्यात्वसिद्धिः कथमिति वाच्यं । व्यवहारदशायां भवदीय (भेदश्रु) द्वैतश्रुतिरेवास्ति तत्त्वतः साऽद्वैतश्रुतित्वेनास्माभिर्ज्ञाताऽस्ति ता
दृश्यैव च श्रुत्याऽद्वैतं सिद्ध्यति । असत एव मन्मते साधकत्वेनांगीकारादित्याशंक्यातिप्रसंगानाह ॥ न चेत्यादिना ॥ भेदश्रुति
न च तत्त्वतो द्वैतश्रुत्या व्यवहारदशायामद्वैतश्रुतित्वेन गृहीतं यामिथ्यात्वसिद्धिः । वहित्वे
न ज्ञाताहुं जापुं जाहापत्तेः । भेदश्रुतित्वेन पूर्वपक्षिणा ज्ञातेनाद्वैतवाक्येन द्वैतसिद्ध्या
पत्तेश्च । न चाद्वैतश्रुतिरतत्प्रामाण्यादेरप्यन्यत्रादृष्टतात्त्विकसत्त्वविरोधीतत्वावेदकेनैव बा
धः शंक्यः न तु स्वप्नादौ दृष्टः व्यावहारिकसत्त्वविरोधी अतत्त्वावेदकेन बाध इति राजाज्ञास्ति ।
त्वेनेति ॥ यथाऽसत एव साधकत्वेनाद्वैतश्रुतित्वेन ज्ञातया द्वैतश्रुत्यैव मिथ्यात्वं सिद्ध्यतीति तत्र योच्यते तथेत्यर्थः । असतः साधक
त्वमप्युत्तरत्र निराकरिष्यत इत्यवधेयं । ननु मया प्रत्यक्षादीनां तत्त्वावेदकेनाद्वैतागमेन बाधः शंकितुं शक्यते । तत्त्वावेदकेन बाधस्य
तात्त्विकसत्त्वविरोधित्वेन व्यावहारिकसत्त्वाविरोधिदात् । अद्वैतागमस्य तु बाधो न शंकितुं शक्यः । सहितत्त्वावेदकेनैव शंक्यो
नां तत्त्वावेदकेन तत्त्वावेदकंचाऽद्वैतागमादन्यत्रास्तीति कथमद्वैतागमे बाधशंकेत्यत आह ॥ न चेति ॥ अद्वैतश्रुत्यादेस्तात्त्विकस

श्रीनिवा०

प्रत्य. भावि.

१। १७

॥ १३४ ॥

त्त्वविरोधीयस्तत्त्वावेदकेनबाधःसएवशंक्यो नतुव्यावहारिकसत्त्वविरोधीअतत्त्वावेदकेनबाधःशंकनीयइतिराजाज्ञायाअंभावनः
 द्वैतश्रुत्यादेरतत्त्वावेदकेनैवबाधोऽस्माभिःशंक्यतएव प्रत्युतत्वयोच्यमानःतत्त्वावेदकेनबाधोन्यत्रस्वप्नादौकुत्राप्यदृष्टः । अस्मा
 भिरुच्यमानोऽतत्त्वावेदकेननायंगजइत्यादिजाग्रज्ज्ञानादिनाबाधोव्यावहारिकसत्त्वविरोधीस्वप्नेशुक्तिरजतादौचदृष्टोऽतोतत्त्वा
 वेदकेनैवबाधोऽद्वैतश्रुत्यादेःशंक्यते तथाचव्यावहारिकसत्त्वंयदंगीकृतंश्रुत्यादेस्तन्नस्यात् तावतैवममेष्टसिद्धेरित्यर्थः । नन्विद
 मयुक्तं । अन्यत्रस्त्रमादावदृष्टेपितत्त्वावेदकेनैवबाधेजगतिशंकितेतस्यचतात्त्विकसत्त्वविरोधित्वात्तदेवगच्छति नव्यावहारिकस
 त्वं । अद्वैतश्रुत्यादेरन्यत्रस्वप्नादौदृष्टेनअतत्त्वावेदकेनबाधेशंकितेतस्यव्यावहारिकसत्त्वविरोधित्वात्तस्मिन्नपगतेप्रातिभासिक

अप्रातिभासिकत्वधीस्तुतात्त्विकत्वधीरिवयुक्ता ।

त्वमेवस्यात् । नचेष्टापत्तिरितिवाच्यं । अप्रातिभासिकत्वधीविरोधादिव्यतआहं ॥ अप्रातिभासिकत्वधीस्त्विति ॥ यथात्र
 ह्यव्यतिरिक्तस्यमिथ्यात्ववादिनस्तद्वाद्वैतश्रुतितत्प्रामाण्यादौतात्त्विकत्वधीस्तवास्ति साकथमितिवाच्यं । बाधविलंबाभावाच्छु
 क्तिरजतादावतात्त्विकत्वधीः श्रुत्यादौबाधविलंबात्तात्त्विकत्वधीरित्यदिब्रूया स्तर्हिब्यावहारिकसत्त्वविरोध्यतत्त्वावेदकागमेनबा
 धशं कयाश्रुत्यादेःप्रातिभासिकत्वलाभेपितत्राप्रातिभासिकत्वधीरपि तात्त्विकत्वधीवत्बाधविलंबप्रयुक्तेतिवयमपि वदामइत्यर्थः ।
 ननुश्रुत्यादेःप्रातिभासिकत्वेपिअप्रातिभासिकत्वधीस्तात्त्विकत्वधीरिवयुक्तेत्ययुक्तं तथात्वे “तरतिशोकमात्मविदि”तिब्रह्मतत्त्व

न्यायामृ०

॥ १३५ ॥

ज्ञानाच्छ्रुत्यादिसर्वप्रपञ्चनिवृत्तिप्रतिपादकश्रुतिविरोधः । प्रातिभासिकस्य ब्रह्मतत्त्वज्ञानान्निवृत्त्यनुपपत्तेरित्याशङ्क्यनिषेधति ॥
नचैवमिति ॥ वस्तुतस्तु तन्निवृत्तिश्रुतिरेव न प्रसिद्धा तत्रापि भाविबाधशङ्काप्रसरादित्याह ॥ अत्रापीति ॥ अनिवृत्तीति ॥
वस्तुगत्या ब्रह्मतत्त्वज्ञानान्निवृत्तिश्रुतिस्सानभवत्येव । सा च तन्निवृत्तिश्रुतित्वेन गृहीतेति शङ्कोदयादित्यर्थः । तद्दर्शनेन दोषबाध
दर्शनेन । अद्वैतलिङ्गं मिथ्यात्वसाधकं दृश्यत्वादि । तत्त्वमसीत्यद्वैतशब्दः । तच्छङ्का दोषबाधशङ्का । सदोषानुमायानिर्दोष

नचैवं ब्रह्मतत्त्वज्ञानात्तन्निवृत्तिश्रुतिविरोधः । अत्राप्यनिवृत्तिश्रुतिरेव निवृत्तिश्रुतितया गृही
तेति शङ्कोदयात् । किंचापरीक्षितेरूप्यादिप्रत्यक्षे दोषबाधयोर्दर्शनेन परीक्षिते जगत्प्रत्यक्षे
पितदाशङ्कायां लिङ्गशब्दाभासयोस्तद्दर्शनेनाद्वैतलिङ्गशब्दयोरपितच्छङ्का । बाधिते अ
क्षलिङ्गाद्याभासेऽपि भ्रमबाधितप्रमादृष्टान्तेनाबाधशङ्कापिस्यादिति प्रमाणतदाभासव्यवस्थान
स्यात् । तदुक्तं “निर्दोषानुमायास्सदोषत्वं सदोषानुमायानिर्दोषत्वमित्यव्यवस्थे” ति ।

त्वमित्युक्तातिप्रसंगांतरमाह ॥ बाधितइति ॥ बाधिते कथमबाधितत्वं शङ्कितुमर्हमित्यत उक्तं भ्रमबाधितेति । भ्रमबाधितत्वे
नाभिमतेत्यर्थः । भ्रमनिवृत्तेत्यर्थ इत्यन्ये । इदं रजतमिति बाधितेऽक्षेऽनुष्णत्वादिसाधके पदार्थत्वादिलिङ्गाभासे चाबाधशङ्कापि
स्यात् कुतः इयं शुक्तिरिति प्रमानंतरं जातेन इदं रजतमिति भ्रमेण सा प्रमा बाध्यते तस्याः प्रमाया वस्तुगत्याऽबाध्यत्वमप्यस्ति कुतः

श्रीनिवा०

प्रत्य. भावि.

१ । १७

॥ १३५ ॥

अमस्य अन्यथा विज्ञातस्य सम्यग्विज्ञानत्वाभावेन तदबाधकत्वात् तथाच अमबाधितेऽप्यबाधितत्वदर्शनेन बाधितेऽक्षादावपि अबाधशंकास्यादित्यर्थः । तथाच वस्तुगत्या अबाधितेषु जुगुप्सु प्रत्यक्षे बाधितरूप्यादिप्रत्यक्षदृष्टान्तेन यदि बाधशंका क्रियते तर्हि अमबाधितत्वेनाभिमतयां प्रमायां वस्तुगत्याऽबाध्यत्वसत्त्वेन सदृष्टान्तेन वस्तुतोऽबाधितेऽप्यक्षे लिंगे च बाधशंकास्यादिति प्रतिबन्दी ग्रहणमिति भावः । अद्वैतलिंगशब्दयोरपि बाधशंकास्यादित्युक्तं । लोके दोषजन्यज्ञान एव बाधदर्शनात् श्रुतेश्च नित्यत्वेन दोषजन्यत्वाभावादित्याशङ्कते ॥ श्रुतिरिति ॥ नित्यत्वं स्वरूपा सिद्धमित्याह ॥ त्वन्मतइति ॥ ननु नाद्वैतश्रुतौ दोषबाधयोः शंका तस्याः प्र

श्रुतिर्नित्यत्वान्निर्दोषेति चेन्न त्वन्मते श्रुतिनित्यताया आकल्पस्थितिमात्ररूपत्वेन आकाशादिवत्प्रतिकल्पं तस्या उत्पत्तेः । तस्याः प्रमाकरणत्वेऽपि ममद्वैत इव ब्रह्ममीमांसायां प्रत्यधिकरणं पूर्वपक्ष्यभिमतार्थ इव च तद्वा द्वैते तात्पर्यधीः भ्रम इति शङ्कया लज्जन्या द्वैतधियः प्रमात्वासिद्धेः । उपक्रमोपसंहारतदैकरूप्यग्राहिप्रत्यक्षेऽप्युक्तन्यायेन शङ्कोदयेन तदैकरूप्या सिद्धेश्च ।

माकरणत्वरूपविशेषदर्शनसद्भावादित्यत आह ॥ तस्या इति ॥ श्रुतेः प्रमाकरणत्वेऽपि ममतत्त्ववादिनो जायमाना द्वैते तात्पर्यधीर्भ्रम इति तव शङ्कया तज्जन्यद्वैतधियः प्रमात्वं न सिध्यति । यथावा ब्रह्ममीमांसायां प्रत्यधिकरणं पूर्वपक्ष्यभिमतश्रुत्यर्थतात्पर्यधीर्भ्रम इति शङ्कया तज्जन्यधियः प्रमात्वं न सिध्यति एवमेव श्रुतेः प्रमाकरणत्वेऽपि पूर्वपक्ष्यभिमतार्थ इव तद्वा द्वैततात्पर्यधीर्भ्रम इति मम शङ्कया तज्जन्यायास्त्वदीया द्वैतधियः प्रमात्वासिद्धेरित्यर्थः ॥ उपक्रमेति ॥ अद्वैत इति शेषः ॥ उक्तन्यायेनेति ॥ अनेकरूप्ये एव

न्यायामृ०

॥ १३६ ॥

करूप्यशंकयेत्यर्थः । दोषजन्यत्वज्ञानरूपकारणाभावाच्चनभाविबाधकशंकेत्याह ॥ किंचेति ॥ क्लृप्तदोषाणा मतिदूरत्वादी
नां । अत्र जगत्सत्यताग्राहिप्रत्यक्षे । विनिश्चितः परीक्षयेतिशेषः । अन्यस्य अक्लृप्तस्य । प्रत्यक्षेदूरादिदोषाभावस्ययोग्यानुप
लब्ध्यानिश्चयेपिसन्धटइतिप्रत्यक्षेयदिदोषशंका तदाश्रुतावपिसास्वादित्यर्थः । ननुदूरादिदोषाभावनिश्चयमात्रेणनप्रत्यक्षेणार्थ
सिद्धिः स्वप्नेप्येतादृशनिश्चयसद्भावेनस्वाप्नप्रत्यक्षतुल्यत्वादित्याशंकते ॥ स्वप्नेति ॥ तर्हिब्रह्मैवतत्त्वमितिवेदेपिभ्रांत्याद्यभाव
निश्चयोयोजायतेसोपिशून्यमेवतत्त्वमितिस्वप्नेकश्चनवेदोदृष्टस्तत्रभ्रांत्याद्यभावननिश्चयोयोजांतस्तत्तुल्यइत्याह ॥ स्वप्नइति ॥

किंच प्रत्यक्षेक्लृप्तदोषाणामभावोत्रविनिश्चितः । अन्यस्यकल्पनानित्येवेदेपिननिवार्यते ।

स्वाप्नप्रत्यक्षेपितदादूराद्यभावननिश्चयोस्तीतिचेन्न । स्वप्नेशून्यमेवतत्त्वमितिवेदेपितदाभ्रां

त्याद्यभावननिश्चयसत्त्वात् । स्वप्नवैषम्यानुभवस्तूभयत्रसमः । किंच नतावत्साक्षिणिबाध

शंका तंस्यनित्यानुभवरूपतयावेदवृत्तात्पर्यभ्रांतेरप्ययोगेनवेदादप्यनाशंकितदोषत्वात् ।

नन्वद्वैतश्रुतौस्वाप्नशून्यप्रतिपादकवेदवैषम्यानुभवान्नस्वाप्नवेदतुल्यत्वमित्यतआह ॥ स्वप्नेति ॥ समइति ॥ सन्धटइतिप्रत्य
क्षेपिस्वाप्नप्रत्यक्षवैषम्यानुभवात्नतंतुल्यत्वमित्यर्थः । एतावत्पर्यंतंभाविनोबाधकत्वमेवाऽयुक्तं तस्यबाधकत्वेपिनास्यजगतस्त
द्वाध्यत्वं अतो नभाविबाधकशंकायुक्तेत्युक्तं । इदानीमस्तुवासाशंका साकिंसाक्षिप्रत्यक्षेक्रियते बाह्यप्रत्यक्षेवा नाद्यइत्याह ॥
किंचेति ॥ ननुदोषजन्यत्वज्ञानाभावेपिप्रमाणाजन्यत्वमात्रेणसाक्षिण्यप्रामाण्यहेतुभूतबाधकशंकास्यादितिचेत्समानमेतद्वेदे

श्रीनिवा०

प्रत्य.भावि.

१ । १७

॥ १३६ ॥

पीत्याह ॥ प्रमाणेति ॥ तदप्रामाण्ये तस्याप्रामाण्यहेतुभूतबाधकशंकायां ॥ गुणेति ॥ अपौरुषेयंतया आप्तोक्तत्वरूपगुणस्यैव
भावादिति भावः ॥ अप्रामाण्येति ॥ अप्रामाण्यहेतुबाधकशंकापातादित्यर्थः ॥ निश्शंकमिति ॥ निश्शंकं यथा स्यात्तथा ।
साक्षिग्राह्यं सुखादिकमित्यन्वयः । अस्त्यत्र पुरतः पानीयमिति वाक्यं श्रुतवतः पानीयसमीपप्राप्तिः प्राप्तस्य पानं तेनोदन्यानि
मित्तदुःखनाशः सुखप्राप्तिरित्येवं रूपया सुखादिपर्यंतपरीक्षयेत्यर्थः ॥ तन्निरासादिति ॥ दोषजन्यत्वज्ञाननिरासेन शंकानिरा

प्रमाणाजन्यत्वमात्रेण तदप्रामाण्ये गुणाजन्यत्वमात्रेण वेदस्याप्यप्रामाण्यापातात् । नापि
बाह्यप्रत्यक्षे । तत्रापि निःशंकं साक्षिग्राह्यं सुखादिपर्यंतपरीक्षया तन्निरासात् । उक्तं हि “न
परीक्षानवस्थात्साक्षिसिद्धेत्वं संशयादि” इति । “न हि बाधः कचिद्दृष्टो दुःखाद्यनुभवस्य
त्वि”ति च । ननु स्वाप्नजलप्रत्यक्षेऽपि स्वाप्नावगाहनं पानं तज्जन्यं सुखपर्यंतापरीक्षास्तीति चेन्न ।

सादित्यर्थः । प्रत्यक्षे सुखपर्यंतापरीक्षापि स्वाप्नप्रत्यक्षपरीक्षा तुल्येत्यशंकते ॥ नन्विति ॥ यदि स्वाप्नजलप्रत्यक्षसंबन्धिपरीक्षां सा
म्येन जाग्रदवस्थाकालीनजलप्रत्यक्षसंबन्धिपरीक्षाया अप्यप्रामाण्येनानाश्वासः शंक्यते । तर्ह्यद्वैतश्रुतावप्यनाश्वासः स्यात् । ननु
तत्र नानाश्वासः ब्रह्मैव तत्त्वमिति वेदस्यापौरुषेयत्वज्ञानवद्धिधतात्पर्यलिंगज्ञानतदनुग्राहकतर्कानुसंधानशून्याद्वैतप्रतिपादकश्रुति
प्रतियोगिकप्राबल्यनिर्णयब्रह्मसाक्षात्कारतज्जन्यब्रह्मभावापत्तिरूपमोक्षपर्यंतापरीक्षास्तीति चेन्न । शून्यमेव तत्त्वमिति स्वाप्नवेदप

न्यायामृ०

॥ १३७ ॥

रीक्षातुल्यत्वादित्याह ॥ स्वप्नस्येत्यादिना ॥ नन्वद्वैतश्रुतिपरीक्षायाः स्वप्नशून्याद्वैतश्रुतिपरीक्षातो वैषम्यमनुभूयत इति चेत्
तर्हि स्वप्नजलप्रत्यक्षे सुखांतपरीक्षायाः सकाशात् जाग्रत्कालीनप्रत्यक्षेऽसुखांतपरीक्षाया वैषम्यमनुभवसिद्धमित्याह ॥ स्वप्नेति ॥
अन्यथेति ॥ परीक्षायामप्यनाश्वास इत्यर्थः ॥ न सिद्धयेदिति ॥ तत्सिद्धिश्च त्वसापरीक्षयैव वाच्या उदप्रामाण्येतन्न सिद्धयेदि-

स्वप्नस्य शून्यमेव तत्त्वमिति वेदस्याप्यपौरुषेय (त्वादिज्ञा) त्वज्ञानषड्विधतात्पर्यलिंगज्ञानानुग्राह
कतर्कानुसंधानब्रह्माद्वैतश्रुतिप्रतियोगिकप्राबल्यनिर्णयस्वप्नशून्यसाक्षात्कारतज्जन्यशून्य
भावापत्तिरूपमोक्षपर्यन्तापरीक्षांस्तीति फलपर्यन्ताद्वैतश्रुतावप्यनाश्वासापातात् । स्वप्नवैष
म्यानुभवेनाश्वासस्तूभयत्र सम इत्युक्तं । अन्यथा परस्यापि प्रातिभासिकवैलक्षण्यं न सिध्येत् ।
एवं च । स्वप्नाद्विशेषस्यांसिद्धौ प्रपंचस्याद्वयश्रुतिः । स्यात्फलेन सह स्वामीसिद्धौ शंकाक्षजे कुतः ।
॥ १ ॥ नहि प्रत्यक्षशब्दत्वकृतं वैषम्यमीक्ष (क्षय) ते । बाधाबाधकृतस्त्वेव विशेषः संप्रदृश्यते ॥ २ ॥

त्यर्थः । प्रपंचस्य स्वप्नाद्विशेषस्येत्यन्वयः । स्वामीः स्वप्नशून्याद्वैतश्रुतिसमानास्यात् । सिद्धौ प्रपंचस्य स्वप्नाद्विशेषस्येति वर्तते ।
ननु प्रत्यक्षं प्रत्यक्षत्वादेवाप्रमाणं अद्वैतश्रुतिस्तु शब्दत्वादेव प्रमाणमित्युच्यत इत्यत आह ॥ नहीति ॥ नहीक्षते प्रामाण्यमिति
शेषः । ईक्ष्यत इति पाठमंगीकृत्य प्रामाण्याप्रामाण्यप्रयोजकत्वेन न प्रदर्श्यत इत्यर्थ इत्यन्ये । प्रामाण्यं कर्तुं वैषम्यं नेक्षते । नापेक्षत

श्रीनिवा०

प्रत्य. भावि.

१ । १७

॥ १३७ ॥

इत्यर्थः । विशेषइत्यनंतरंप्रामाण्येप्रयोजकतयेतिशेषः । प्रत्यक्षेश्रुतिवत्प्रामाण्यप्रयोजकोऽबाधोस्तीत्युपसंहरति ॥ तस्मादित्य-
सप्तमेति ॥ शंकामात्रेणापवादेसप्तमोरसःकश्चनस्यादित्यपिशंकास्यादितिभावः ॥ स्वव्याघातादिनेति ॥ भाविबाधकशंका-
यामपिभाविबाधकशंकाप्रसरादित्यर्थः ॥ उक्तंहीति ॥ बाधाभावस्यप्रामाण्यप्रयोजकत्वमित्यर्थः । अर्थेऽत्यंतासत्यपिशब्द-
स्तावदत्यंतासद्रूप्यादिविषयकंज्ञानंकरोत्येव तत्रविषयाभावात्तज्ज्ञानंबाध्यते । अत्रेतितद्ग्रन्थप्रकृतपरामर्शः । तत्रस्वतःप्रामा-

तस्मात्स्वयाप्यौत्सर्गिकस्यप्रामाण्यस्यबलवद्बाधकदर्शनैकापोद्यत्वेनसप्तमरसशंकातु-
ल्येनशंकामात्रेणानापवादात् स्वव्याघातादिनांशंकानुदयाच्चश्रुतेःप्रामाण्यनिश्चयइ-
तिवाच्यं । उक्तंहिखंडने “अत्यंतासत्यपिज्ञानमर्थेशब्दःकरोतिहि । अबाधात्तुप्रमा-
मत्रस्वतःप्रामाण्यनिश्चला”मिति । (ए)तत्प्रत्यक्षेऽपितुल्यं । उक्तंहिसुरेश्वरेणापि “अ-
तोवबोधकत्वेनदुष्टकारणवर्जनात् । अबाधाच्चप्रमाणत्वंवस्तुन्यक्षादिवच्छ्रुतेः”रिति ।

प्यान्निश्चलामचलांप्रमां करोति । तत्रहेतुरबाधात्त्विति ॥ तुल्यमिति ॥ औत्सर्गिकंप्रामाण्यस्यबलवद्बाधकैकापोद्यत्वेनप्रकृते-
तदभावात्प्रत्यक्षस्यप्रामाण्यनिश्चयइत्यर्थः । अतःश्रुतेःप्रमाणत्वमित्यन्वयः । तत्रहेतुरवबोधकत्वेनेत्यादि । वस्तुनि वस्तुसद्भा-
वे । श्रुतेरबाधितत्वेनप्रामाण्येऽक्षप्रामाण्यस्यदृष्टांतत्वेनोपादानादित्यर्थः । स्वक्रियादिविरोधतः तत्त्वज्ञानायवेदांतश्रवणादिरू-

न्यायामृ०

॥ १३८ ॥

पस्वक्रियाविरोधप्रसंगात् । अध्यक्षेश्रुताविवभाविबाधकशंकानयुक्ता । स्वक्रियाविरोधेदृष्टांतः ॥ अहेत्विति ॥ कारणंविना
पिकार्यस्यादितिशंकावत् धूमार्थवह्निमुपादत्ते तृट्यर्थचभोजनं तत्कारणंचतन्नेतिब्रूतेइत्येवंवचनक्रियायाउपादानक्रिययाविरो
धइत्यर्थः । प्रकृतेचोक्तरीत्यास्वक्रियाविरोधआयातीतिनभाविबाधकशंकाकार्येत्यर्थः ॥ उक्तंचेति ॥ भाविबाधकशंकाराहि
तस्मात् “अहेतुकार्यशंकेवस्वक्रियादिविरोधतः । भाविबाधकशंकानयुक्ताध्यक्षेश्रुताविव” । उक्तंचुद
यनेन तदेवह्याशंकयेतयस्मिन्नाशंक्यमानेस्वक्रियाव्याघातो नभवतीति । उक्तंचवार्तिकेबौद्धंप्रति “इह
जन्मनिकेषांचिन्नस्वदुपलभ्यते । योग्यवस्थागतानांतुनविद्यःकिंभविष्यतीति” । नहिसंभवेतिशब्दा
नुमानाभासयोःरूप्यादिधीप्रामाण्यग्राहिप्रत्यक्षस्यचबाधंपदार्थत्वस्यचमिथ्यात्वव्यभिचारंस्वैरिण्याश्चा
नियमंपश्यन्नपिपरीक्षितत्वाद्देदांततदनुकूलानुमानयोःवेदांतधीप्रामाण्यग्राहिप्रत्यक्षस्यचाबाधंदृश्यत्व
स्यचमिथ्यात्वाव्यभिचारंस्वमातुश्चनियमंनिश्चिनोति । जगत्प्रत्यक्षस्यतुपरीक्षितस्याप्यपरीक्षितरूप्या
दिप्रत्यक्षदृष्टांतमात्रेणाबाधननिश्चिनोतीति । परीक्षितप्रत्यक्षेप्यनाश्वासेहिनैकापिव्यवस्थासिध्येत्
त्यमित्यर्थः । इहजन्मनिकेषांचित्केषामपिबाधोनोपलभ्यते । योगिनांभविष्यतीतिचेत्तत्राह ॥ योगीति ॥ योग्यवस्थायांबा
धोभविष्यतिवानवेतिवयंनविद्मइत्युपहासः । परःकेवलंस्वपक्षनि(क्षिप्तदृष्टि)ष्टदृष्टिरित्युपहासमुखेनातिप्रसंगंसूचयन्जगत्प्रत्यक्ष
स्यपरीक्षितत्वादबाधनिश्चयोयुक्तइत्याह ॥ नहीत्यादिना ॥ शब्दानुमानाभासयोर्बाधंपश्यन्नपिपरीक्षितत्वाद्देदांततदनुकूल

श्रीनिवा०

प्रत्य.भावि.

१ । १७

॥ १३८ ॥

नुमानयोरबाधं निश्चिनोति । रूप्यादिधीप्रामाण्यग्राहिप्रत्यक्षस्य बाधं पश्यन्नपि परीक्षितत्वाद्देदांतजन्यधीप्रामाण्यग्राहिप्रत्यक्षस्या
बाधं निश्चिनोति । पदार्थत्वरूपहेतोर्ब्रह्मणि मिथ्यात्वव्यभिचारं पश्यन्नपि परीक्षितत्वाद्दृश्यत्वहेतोर्मिथ्यात्वाव्यभिचारं निश्चिनोति ।
स्वैरिण्यास्संभोगकर्तृपुरुषानियमं पश्यन्नपि परीक्षितत्वात्स्वमातुः संभोगकर्तृपुरुषनियमं निश्चिनोति । जगत्प्रत्यक्षस्य तु परीक्षित
स्याप्यपरीक्षितरूप्यादिप्रत्यक्षदृष्टांतमात्रेणाबाधं निश्चिनोतीति संभवति । परीक्षितप्रत्यक्षेऽप्यऽनाश्वासेऽपरीक्षितशब्दानुमानाभा
सादिदृष्टांतमात्रेण परीक्षितवेदांततदनुकूलागमादेरप्यबाधादिनिश्चयोनस्यादिति न काप्युक्तव्यवस्थासिध्येदित्यतिप्रसंगइत्यर्थः ।

तदवसानत्वात्सर्वस्य न हि श्रुतेनुमिते वादष्टइवाश्वा
सः । किंचैवं न हि स्यादित्यस्याग्नीषोमीये व्यभिचारदर्श
ने नान्यत्रापि तदाशंक्ये तेत्युत्सर्गापवादं न्यायो भज्येत ।

कुतो न सिद्ध्यतीत्यत आह ॥ तदवसानत्वादिति ॥ परीक्षावसानत्वादित्यर्थः । प्रत्यक्षसिद्धेऽनाश्वासो नास्तीत्येतदनुभवसि
द्धमित्याह ॥ नहीति ॥ भाविबाधकशंकांगीकारे (दूषणांत) बाधकर्तरमाह ॥ किंचेति ॥ व्यभिचारेति ॥ अग्नीषोमीयप
थुहिंसायाः कर्तव्यत्वस्य श्रुतत्वाद्भूतत्वस्या हि संत्येन व्यभिचारदर्शने नैत्यर्थः । अन्यत्रापि ब्राह्मणहिंसायामपि ॥ तदाशंक्ये ते
ति ॥ कर्तव्यत्वशंकास्यादित्यर्थः ॥ न्यायइति ॥ अग्नीषोमीयपथुहिंसाव्यतिरिक्तब्राह्मणादिहिंसाया अकर्तव्यत्वरूपस्तदर्थो

न्यायामृ०

॥ १३९ ॥

नसिद्धेदित्यप्रामाण्यंस्यादित्यर्थः । इष्टापत्तिपरिहर्तुमाह ॥ उक्तंहीति ॥ उपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥ भाविबाधकशंक
याप्रत्यक्षमात्रस्याप्रामाण्यंनवक्तुंयुक्तमित्याह ॥ किंचेति ॥ अन्यथा तस्याप्रामाण्ये ॥ वृद्धिमिच्छतइति ॥ शतद्रव्यवतः
कुसीदादिनाशतद्वयमेस्यादितिद्रव्याभिवृद्धिमिच्छतोमूलहानिवत्नेदंरजतमितिप्रत्यक्षविरोधेनशुक्तिरूप्यप्रत्यक्षस्याप्रमाणतया

उक्तंहि “ उत्सर्गतोपियत्प्राप्तमपवादविवर्जितं । व्यभिचार्यपवादेनमानमेवभविष्य
ती ”ति । एवंच “ बाधाभावोत्रनिर्णीतःशशशृंगायभाववत् । अन्यथाशशशृंगादिर
पिशंकयेतबाधवत् ” । तस्मात्प्रामाण्यस्योत्पत्तौज्ञसौचस्वतस्त्वादहचोत्पत्तिस्वतस्त्वा
पवादस्यदोषस्यज्ञसिखतस्त्वापवादस्यबाधकस्यचादर्शनात्निर्मूलशंकायाश्चस्वक्रियावि
रोधादिनानुत्थानात्सुस्थंप्रत्यक्षप्रामाण्यं किंच नेदंरूप्यमितिप्रत्यक्षप्रामाण्यमाव
श्यकंअन्यथाइदंरूप्यमित्यस्याप्रामाण्यंनस्यादिति वृद्धिमिच्छतोमूलहान्यापत्तेः ।

तद्विषयस्यमिथ्यात्वात्तदृष्टान्तेनसमस्तस्यापिजगतोमिथ्यात्वंसिषाधयिषितं । अन्यथानेदंरजतमितिप्रत्यक्षस्याप्रामाण्येइदंरूप्य
मितिप्रत्यक्षस्याप्रामाण्यसाधकाभावेन(प्रमात्वापत्त्या)प्रामाण्यापत्त्याशुक्तिरूप्यादेर्मिथ्यात्वसाधकाभावेनमिथ्यात्वाभावात्तदृष्टां
ताभावान्नविश्वमिथ्यात्वसिद्धिरित्यर्थः । अत्रशुक्तिरूप्यमिथ्यात्वंमूलंविश्वमिथ्यात्वंवृद्धिरितिविवेकः । यद्वाइदानींत्वयारूप्यप्र

नुकूल

श्रीनिवा०

प्रत्य.भावि.

१ । १७

॥ १३३ ॥

॥ १३८ ॥

त्यक्षदृष्टान्तेन सर्वजगत्प्रत्यक्षस्याप्यप्रामा(ण्यमुच्यते तत्र) ण्यं सिषाधयिषितं तत्र नेदं रजतमित्येकस्य बाधकस्य प्रत्यक्षस्याप्रामाण्ये इदं
जतमिति प्रत्यक्षस्याप्रामाण्यं न सिद्ध्यति । तस्य बाधकप्रमाणकत्वात् । तथा च दृष्टान्ताभावान्न प्रत्यक्षमात्रस्याऽप्रामाण्यं वक्तुं युक्त
मित्यर्थः । अत्र रूप्यप्रत्यक्षाप्रामाण्यं मूलं सर्वजगत्प्रत्यक्षाप्रामाण्यं वृद्धिरिति विवेकः । मूलसंरक्षणार्थं रूप्यादिबाधकप्रत्यक्षस्य प्र
माणत्वं गीकार्ये घटादिसत्ताग्राहकस्यापि प्रामाण्यं स्यादित्याह ॥ तथा चेति ॥ नेदं रूप्यमिति प्रत्यक्षस्य प्रामाण्ये सिद्धे सतीत्यर्थः ॥
तत्तुल्येति ॥ नेदं रूप्यमिति प्रत्यक्षतुल्ययोगक्षेममित्यर्थः ॥ सौषुप्तिकानंदानुभवस्येति ॥ तद्रूपसाक्षिप्रत्यक्षस्येत्यर्थः । सु

तथा च तत्तुल्ययोगक्षेमं सन्धटइत्यादिप्रत्यक्षं कथं न प्रमाणं । किंच सौषुप्तिकानंदानुभवस्याप्रामाण्ये क
थमात्मन आनंदरूपता तात्विकी । आनंदश्रुतेरनुभूता तात्विकानंदानुवादित्वोपपत्तेः । किंच “स्मृतिः
प्रत्यक्ष” मित्रादिश्रुत्या “प्रत्यक्षमनुमानं च शास्त्रं च विविधागमा” इति मनुस्मृत्या च सिद्धं तत्प्रामाण्यं ।

खमस्वाप्समित्युत्तरकालीन परामर्शबलेन आत्मन आनंदरूपत्वं साक्षिणा सुषुप्तौ तात्विकमेवानुभूयत इति स्वीकृतं साक्षिप्रत्यक्षस्यै
वाप्रामाण्ये कथमानंदरूपता तात्विकी स्यात् प्रमाणाभावादित्यर्थः । ननु सौषुप्तिकानंदानुभवस्याप्रामाण्येऽपि आत्मन आनंदरूपता
“विज्ञानमानंदं ब्रह्मे” त्यादिश्रुत्या सेत्स्यतीत्यत आह ॥ आनंदेति ॥ अनुभूतेति ॥ अप्रमाणभूतसाक्षिसिद्धेत्यर्थः । तत्प्रामा
ण्यं प्रत्यक्षप्रामाण्यं । ननु नास्माकं श्रुतिस्मृतिविरोधः श्रुतौ तत्त्वावेदकप्रामाण्यस्य प्रत्यक्षे त्वत्त्वावेदकप्रामाण्यस्य चांगीकारादि

न्यायामृ०

॥ १४० ॥

त्यत आह ॥ नचेति ॥ कुतो न युक्तमिति चेत् सकृत्प्रयुक्तशब्दस्यार्थद्वयकल्पनायावलवत्साधकाधीनत्वात् । प्रत्यक्षे त्वत्वावे
दकप्रामाण्यसाधकानां भाविबाधकशंकादिरूपणां बाधकानां परिहृतत्वादित्याशयः ॥ १७ ॥ प्रत्यक्षस्य भाविबाधकशंकाभंग
विवरणं ॥ १७ ॥ पूर्वप्रत्यक्षमप्रमाणमेव उत प्रमाणमपि कालत्रयाबाध्यत्वरूपसत्त्वग्रहाक्षममिति द्वौ विकल्पावुक्तौ तत्राद्यस्त्रेधा
विकल्प्य निराकृतः । संप्रति द्वितीयमनूद्य निराकरोति ॥ नापीति ॥ प्रत्यक्षस्य वर्तमानमात्रग्राहित्वात् रसग्रहणादौ चक्षुष इव त्रि

न च सकृत्प्रयुक्तस्य प्रमाणशब्दस्य श्रुतौ तत्त्वावेदकत्वमर्थः प्रत्यक्षेऽतत्त्वावेदकत्वमिति यु
क्तं ॥ १७ ॥ इति प्रत्यक्षस्य भाविबाधकशंकाभंगः ॥ १७ ॥ नापि प्रत्यक्षकालत्रयाबाध्यत्वग्र
हाक्षममिति द्वितीयः तद्धिन कालत्रयेऽपि सत्त्वं मन्मतेऽप्यनित्यप्रपञ्चेतदभावात् किंतु का
लत्रयवृत्तियदसत्त्वं तदभावः सच कदाचित्सत्त्वेऽपि गृहीतेऽपि गृहीत एवेति प्रतिपन्नोपाधौ स
त्वग्राहिणा प्रत्यक्षेण तदुपाधौ त्रैकालिकनिषेधप्रतियोगित्वरूपमिथ्यात्वाभावसिद्धिः ।
स्वकालेऽस्ति तांगुलं न साक्षात्कारस्त्रिकालगं । प्रतिषेधं निरुद्धा नो गृह्णात्येवात्यबाध्यतां ।

कालाबाध्यत्वरूपसत्यताग्रहणेऽक्षमत्वादित्यर्थः ॥ तूच्चीति ॥ अबाध्यत्वरूपसत्यत्वमित्यर्थः । सत्त्वं विद्यमानत्वं । तदभावात्
कालत्रयेऽपि सत्त्वरूपा बाध्यत्वाभावादित्यर्थः ॥ कदाचित्सत्त्व इति ॥ वर्तमानकालीने सत्त्व इत्यर्थः ॥ स्वकाल इति ॥ ननु
कथमत्र विरोधः न हि वर्तमानकालीनं सत्त्वं कालत्रयवृत्तिसत्ताप्रतिषेधाभावरूपमिति चेत् उच्यते । अनुमानग्राह्यं तत्कालत्रयवृत्ति

श्रीनिवा०

प्रत्य.पार.

१।१८

॥ १४० ॥

सत्त्वप्रतिषेधरूपमिथ्यात्वं तदभावव्याप्यभूतैककालीनसत्त्वावगाहित्वेन विरोधोत्राभिप्रेत इत्याहुः । तन्न । वह्निरनुष्ण इत्यत्रापि
कालत्रये औष्ण्याभावस्य साध्यत्वात्प्रत्यक्षेण च वर्तमानकाल एव औष्ण्यग्रहणात्त्रैकालिकानौष्ण्याभावव्याप्यभूतैककालीनौष्ण्यग्र
हणात्साक्षात्साध्याभावावगाहित्वेन बाधकत्वं सर्वसंमतं न स्यादिति । गुरुचरणास्तु प्रतिपन्नोपाधौ त्रैकालिकसत्ता निषेध इत्यत्र देश
कालयोरपि निषेध्यकोटौ प्रवेशः किंत्वधिकरणकोटावेव तथाच सर्वदेशे कालत्रये च या सत्ता सत्प्रतिषेधो विवक्षितस्तथाच वर्तमान
काले स्तितां सत्तां गृह्णन् साक्षात्कारः कालत्रये सत्ता प्रतिषेधमात्ररूपबाध्यत्वं निरुंधानोऽत्यबाध्यतां गृह्णात्येव । तथाच साक्षाद्ब्राह्म्याभा

वेदेऽपि हि विषयस्याबाध्यत्वे ज्ञानप्रामाण्यमेव तत्र न तु शब्दत्वं वा वर्तमानकालाद्य

न वच्छेदेन स्वविषयसत्त्वग्राहित्वं वा सर्वकालादिसंबन्धित्वेन स्वविषयसत्त्वग्राहि

त्वं वा तत्र । उक्तप्रकारत्रययुक्तानां सवाक्यविषयस्यात्यन्ताबाध्यत्वापातात् ।

वावगाहित्वेनैव विरोध इति । यथोक्तं भक्तिपादीयसुधायां “तत्सत्ता प्रतिषेधमात्ररूपबाधस्य तत्सत्ताग्राहिणा प्रत्यक्षेण विरोधावश्यं
भावाद्भि”ति । एतच्च तद्विष्णुणां गुरुचरणैर्निपुणतरमुपपादितमनुसंधेयं । किंच प्रत्यक्षं स्वविषयस्थवास्तवाबाध्यत्वग्राहिप्रमाण
त्वात् वेदवत् । न च वेदेशब्दत्वादिकमेव स्वविषयाबाध्यत्वे प्रयोजकं न तु तज्जन्यज्ञानप्रामाण्यमिति वाच्यं । मद्वाक्यविषयः सर्व
कालसंबन्धी भाविबाधकशून्यश्चेत्यनासवाक्ये व्यभिचारेण शब्दत्वाद्युपाधेः समव्याप्त्यभावात् । ततश्च ज्ञानप्रामाण्यमेव विषयाबा
ध्यत्वे तत्रमित्यंगीकार्यमित्याह ॥ वेदेऽपीति ॥ उक्तानुमानदृष्टान्तभूते वेदेऽपीत्यर्थः । उक्तप्रकारयुक्तानां सवाक्येत्येव पाठः । उक्त

न्यायामृ०

॥ १४१ ॥

श्रीनिवा०

प्रत्य.पार.

१।१८

॥ १४१ ॥

प्रकारत्रययुक्तेतिपाठेशब्दत्वस्यसिद्धत्वात्तदनभिप्रेतमितिमंतव्यं । ततःकिमित्यतआह ॥ तच्चेति ॥ ननुज्ञानग्राहकेणसाक्षि
णाप्रामाण्यस्यग्राह्यत्वंकुतइत्यतआह ॥ प्रामाण्यस्येति ॥ स्वतस्त्वादिति ॥ ज्ञानग्राहकग्राह्यत्वस्यैवस्वतस्त्वादित्यर्थः । न
नुघटादिज्ञानेकश्चिदोषोबाधोवाभविष्यतीतिनविषयाबाध्यत्वगर्भप्रामाण्यमित्यतआह ॥ नच्चेति ॥ कालतोमर्यादेत्यन्वयः ।
मर्यादाव्यवच्छेदःताकालिकत्वमितियावत् । श्रुतिप्रत्यक्षयोःसत्यत्वग्रहणेप्यवांतरवैषम्यमस्तीत्याह ॥ इयांस्त्विति ॥ वर्त

तच्चतत्त्वावेदनरूपप्रामाण्यंश्रौतज्ञानस्येवाक्षजज्ञानस्याऽपिज्ञानग्राहिणासाक्षिणागृह्यते प्रामाण्य
स्यस्वतस्त्वात् । नचरूप्यादिज्ञानेष्विवबाधोवादोषोवानिश्चितः येनतदपोद्येत । तदुक्तं “य
दिस्वतस्त्वंप्रामाण्येविश्वसत्ताकथंनते । प्रामाण्यस्यचमर्यादाकालतोव्याहताभवेदि”ति ।
इयांस्तुभेदः “तत्सत्य” मित्यादिश्रुत्याब्रह्मणोवर्तमाना(नकालाद्य)नादिकालाद्यनवच्छेदेनसत्तागृ
हीतेतितत्रसातदनवच्छिन्ना प्रत्यक्षेणतुघटादेस्तदवच्छिन्नासागृहीतेतितत्रसातदवच्छिन्नेति ।

मानेति ॥ “तत्सत्य” मित्यादिश्रुतौवर्तमानकालोपस्थापकपदाभावादितिभावः । तत्र ब्रह्मणि । सा सत्ता तदनवच्छिन्ना व
र्तमानकालानवच्छिन्ना ॥ प्रत्यक्षेणेति ॥ प्रत्यक्षज्ञानेवर्तमानकालस्यावश्यंविषयताप्रतीयते । इदमिदानीमितिहिप्रत्यक्षानु
भवः । अतएव “कालःषडिन्द्रियवेद्य” इतिप्रवादइत्यर्थः । तत्र घटादौ सा सत्ता तदवच्छिन्ना वर्तमानकालावच्छिन्ना । प्राप्ता

ण्यप्रयुक्ताऽबाध्यत्वं वेदाक्षोभयसाधारणमित्याह ॥ यद्देशेति ॥ उभयेति ॥ वेदप्रत्यक्षोभयेत्यर्थः ॥ नित्यत्वादीति ॥ स
 र्वकालावच्छिन्नसत्तासंबंधरूपनित्यत्वाद्यसिद्धावप्येत्यर्थः ॥ त्रैकालिकेति ॥ तद्व्याप्यावगाहित्वइतिकेचित् । उक्तरित्याकाल
 स्य अधिकरणकोटावेव प्रवेशेन निषेध्यकोटावप्रवेशात्सत्ताग्राहित्वेन कालत्रयेयस्सत्यताप्रतिषेधस्तदप्रतियोगित्वरूपाबाध्यत्वग्राहि
 त्वं साक्षादस्त्येवेति गुरुचरणाः । ननु यद्देशकालप्रकारावच्छेदेन यत्रयस्य येन सत्तागृहीता तद्देशकालप्रकारावच्छेदेन तत्र तस्य तेन स
 यद्देशकालप्रकारा(द्य)वच्छेदेन तु यस्य येन सत्तागृहीता तदवच्छेदेन तस्या बाध्यत्वं प्रामाण्यप्रयु
 क्तं उभयसाधारणमिति प्रमाणेन प्रत्यक्षेण नित्यत्वाद्यसिद्धावपि स्वोपाधौ त्रैकालिकनिषेधाप्रति
 योगित्वरूपमात्यंतिका बाध्यत्वं सिध्यत्येव । . कालांतरादि स्थमपि हि बाधकं किं यत्कालाद्यं व
 च्छेदेनानेन स्वार्थो गृहीतस्तदवच्छेदेनैव तन्निषेधति अन्यथा वच्छेदेन वा आद्ये कथमस्य प्रामाण्यं ।
 अंत्ये त्वनित्यत्वादिकमेव स्यान्न तु मिथ्यात्वं । किंचानागतकालग्राही साक्षी स्वविषयस्य गंगना
 देः साक्षात्त्वाविषयस्य घटादेरपि निर्दोषतद्धीप्रामाण्यग्रहणद्वारा भाविबाधाभावं गृह्णात्येव ।
 त्वसिद्धावपि न त्रैकालिकनिषेधाप्रतियोगित्वसिद्धिः । “नेहनाने” ति भाविबाधबाधितत्वादित्यत आह ॥ कालांतरेति ॥ अ
 न्येति ॥ यत्कालाद्यवच्छेदेन तेन स्वार्थो गृहीतस्तत्कालभिन्नकालावच्छेदेन तन्निषेधतीत्यर्थः ॥ आद्यइति ॥ अनेन बाधकप्रमा
 णेन रूप्यज्ञानवत्तस्मिन्काले यत्रार्थो गृहीतस्तस्मिन्नेव काले तत्रार्थापहारादित्यर्थः ॥ अंत्यइति ॥ यस्मिन्कालादौ योऽर्थो गृहीतः

पूर्वज्ञानेन तस्मिन्नेव कालादौ बाधकज्ञानेन सोऽर्थोऽप्रतिषिद्ध एव । अन्यदैवतु निषिद्ध इति अनित्यत्वमेव स्यादित्यर्थः । कथमित्यत आह ॥ नहीति ॥ अन्यथेति ॥ वर्तमानमात्रग्राहित्व इत्यर्थः । प्रत्यक्षस्य त्रिकालाबाध्यत्वरूपपारमार्थिकसत्त्वग्राहित्वाभावे नाप्रामाण्ये घटादेः प्रातिभासिकवैधर्म्यरूपव्यावहारिकत्वं न सिद्धेत् । न चार्थक्रियाकारित्वेन तद्वैधर्म्यसिद्धिरिति वाच्यं । तस्यैव ममतात्त्विकत्वसाधकत्वात् । तथाच प्रत्यक्षस्य त्रिकालाबाध्यत्वरूपतात्त्विकसत्ताग्राहित्वं सिद्धयतीत्याह ॥ किंचेति ॥ येन विशेषे

न हि विषयाबाधमनंतर्भाव्यप्रामाण्यग्रहणं नाम । त्यक्तव्यंच परेणैव प्रत्यक्षस्य वर्तमानमात्रग्राहित्वं अन्यथारूप्यादेः प्रतिपन्नोपाधौ त्रैकालिकनिषेधप्रतियोगित्वरूपं मिथ्यात्वं प्रत्यक्षं न स्यात् । किंच “ प्रातिभासिकवैधर्म्यं तव येन प्रसिध्यति ” । घटादेः परमार्थत्वं ममतेनैव सेत्स्यति ” । अस्ति हित्वन्मतेऽपि घटादेर्व्यावहारिकसत्त्वाय तज्ज्ञानेरूप्यादिधीतो विशेषः । तथाच तेनैव विशेषेण तात्त्विकत्वसिद्धिः । किंच “ यद्यक्षसिद्धं विश्वस्य सत्यत्वं नैव तात्त्विकं । तर्ह्यक्षसिद्धं रूप्यादिमिथ्यात्वं तात्त्विकं कथं ” । न हि घटस्सत्त्वरूप्यं मिथ्येति प्रत्यक्षयोर्मात्रयापि विशेषो नुभूयते ।

षेण वैधर्म्यं व्यावहारिकत्वं कारिकार्थमाह ॥ अस्ति हीति ॥ विशेषः अर्थक्रियाकारित्वरूपः । तात्त्विकं त्रिकालाबाध्यं ॥ तर्हीति ॥ तथाच तदपि तात्त्विकं न स्यादित्यर्थः । कथमिदमापादनमित्यतस्तयोरेव विशेषादित्याह ॥ न हि घट इति ॥ दोषाभावादिनिश्चयस्य रूप्यमिथ्यात्वप्रत्यक्षइव विश्वसत्यत्वप्रत्यक्षेऽप्यविशेषादित्यर्थः । ननु अक्षसिद्धत्वाविशेषाद्रूप्यमिथ्यात्वं तात्त्विकं न स्यात्

दित्यत्रेष्टापत्तिः यतः रूप्यधर्मो मिथ्यात्वमपि मिथ्यैव । धर्मिण एव मिथ्यात्वे धर्मस्यापि मिथ्यात्वात् । न हि वंध्यासु तस्य श्यामत्वाभावे गौरत्वं सेत्स्यतीत्यत आह ॥ रूप्येति ॥ कालांतरबाध्यत्वे मिथ्यात्व इत्यर्थः ॥ तात्त्विकं स्यादिति ॥ मिथ्याभूतमिथ्यात्वकत्वाद् रूप्यं सत्यं स्यादित्यर्थः । तथाच परस्परालंभभाव रूपयोरेवान्यतरनिषेधेऽन्यतरस्य सत्यत्वं गौरश्यामरूपयोस्तु न परस्परविरह रूपत्वं अतो नैकाभावेऽपरस्य सत्यत्वं मिति भावः । किंच प्रत्यक्षस्यातत्त्वावेदकत्वं तावदंगीकृतं । तत्रातत्त्वं नामान्यस्यान्यात्म

रूप्यमिथ्यात्वस्य कालांतरबाध्यत्वे च रूप्यं तात्त्विकं स्यात् । किंच “ पारमार्थिकसत्यत्वं न चेत् प्रत्यक्षगोचरः । तन्निषेधश्रुतीनां स्यादप्रसक्तनिषेधता ” । किंच “ अतत्त्वं तत्त्विकत्वेन प्रपञ्चनावभासयेत् । अक्षय्यद्विददातस्याऽतत्त्वावेदकताकथं ” । न हि व्यवहारिकं तथैव गृह्यत अतत्त्वावेदकं भवति किंतु पारमार्थिकत्वेन

त्वं तथाच वस्तुतो व्यावहारिकस्य प्रपञ्चस्य त्रिकालाबाध्यत्वरूप पारमार्थिकत्वरूपं यदन्यात्मत्वाख्यमतत्त्वं तदावेदकत्वे खलु प्रत्यक्षस्यातत्त्वावेदकत्वं सिद्ध्यति । एवं च त्रिकालाबाध्यत्वरूप पारमार्थिकसत्त्वावगाहिताया आवश्यकत्वेन न वर्तमानमात्रग्राहित्वनियम इत्याह ॥ किंचेति ॥ अतत्त्वं तत्त्वं पारमार्थिकं तद्विन्नमतत्त्वं व्यावहारिकं । इदमेव व्यवहारिकत्वं जगतस्तत्त्वं वास्तवं रूपं तन्मत इत्यर्थः । तथैव व्यावहारिकतथैव । यद्यथास्तितत्तथैव गृह्यतस्तत्त्वावेदकत्वमेव स्यात् । त्वदभिमतमतत्त्वावेदकत्वं न सिद्ध्येदित्य

र्थः । त्रिकालाबाध्यत्वरूपपारमार्थिकसत्त्वग्राहित्वमनुभवसिद्धं चेत्याह ॥ अनुभूयते चेति ॥ प्रत्यक्षबाधमुपसंहरति ॥ तस्मा
दिति ॥ ७ ॥ प्रत्यक्षस्य पारमार्थिकसत्त्वग्राहित्वविवरणं ॥ १८ ॥ प्रत्यक्षबाधमभिधायानुमानबाधमाह ॥ अनुमाने
ति ॥ ब्रह्मप्रमान्येनेत्यादि ॥ ब्रह्मान्यदित्येवोक्तेऽसतोपि पक्षकोटिनिवेशप्राप्त्या तत्र सत्त्वसाधने बाधस्यात्तद्वारणाय असत्त्वा
नधिकरणत्वे सतीत्युक्तं । तर्हि प्रातिभासिकस्यापि पक्षकोटिनिवेशपत्त्या बाधवारणाय बाध्यत्वे सतीत्युक्तं । मायिमते प्रपञ्चस्या

अनुभूयते च जगतिलौकिकानां पारमार्थिकत्वधीः । तस्मात्प्रत्यक्षस्य प्रतिपन्नोपा
धौ त्रैकालिकनिषेधप्रतियोगित्वरूपमिध्यात्वाभावग्राहित्वात्तद्वाधितादृश्यत्वा
दयः ॥ ७ ॥ इति प्रत्यक्षस्य पारमार्थिकसत्त्वग्राहित्वं ॥ १८ ॥ अनुमानबाधिता
श्च दृश्यत्वादयः तथाहि ब्रह्मप्रमान्येन वा वेदांततात्पर्यप्रमाजन्यज्ञानान्येन वा

बाध्यत्वाभावेनाश्रयासिद्धिवारणाय ब्रह्मप्रमान्येनेत्युक्तं प्रपञ्चस्य मायिमते ब्रह्मप्रमान्येनाबाध्यत्वान्नपक्षालाभः । प्रातिभासिक
स्य तु ब्रह्मप्रमान्येन बाध्यत्वात्तद्व्यावृत्तिः । तत्त्ववादिमते पक्षालाभाय नञ्द्वयगर्भता । ब्रह्मवृत्तिव्याप्यमिति मतेनेदं विशेषणं । ब्रह्म
वृत्तिव्याप्यं नेति मते ब्रह्मप्रमेत्येव वक्तुमशक्यमत आह ॥ वेदांतेति ॥ प्रपञ्चस्य वेदांततात्पर्यप्रमाजन्यज्ञानं चरमवृत्तिरूपंतद
न्येनाबाध्यत्वान्न मायिमते पक्षालाभः । प्रातिभासिकस्य तु वेदांततात्पर्यप्रमाजन्यज्ञानान्यज्ञानबाध्यत्वात्तद्व्यावृत्तिः । तत्त्ववादि

मतेपक्षलाभायनञ्द्वयगर्भत्वं । शाब्दप्रमाप्रतितात्पर्यप्रमाहेतुरिति मतेनेदं । शाब्दप्रमाप्रतितात्पर्यप्रमानहेतुः अन्योन्याश्रयात्
मानांतरागम्यस्यवाक्यार्थस्यवाक्या(त्यतीतौस)दुष्स्थितौसत्यांतत्रवाक्यस्यतात्पर्यावधारणं तात्पर्यवधारणेचतेनवाक्यार्थप्रती
तिः तात्पर्यज्ञानस्यवाक्यार्थज्ञानेकारणत्वस्यपरेणोच्यमानत्वादित्येवमन्योन्याश्रयान्नशब्दार्थसंसर्गरूपवाक्यार्थप्रमाप्रतितात्प
र्यप्रमाहेतुरिति मतेनाह ॥ मोक्षहेत्विति ॥ प्रपञ्चस्यमोक्षहेतुभूतंयज्ज्ञानंचरमवृत्तिरूपंतदन्येनाबाध्यत्वान्नमायिमतेपक्षालाभः ।
तत्त्वंवादिमतेपक्षलाभायनञ्द्वयगर्भता । गौरवान्नैवंमक्षनिर्देशइत्याशयेनाह ॥ विमतंवेति ॥ सद्वापरमार्थसद्देतिसाध्यद्वयं ।

मोक्षहेतुज्ञानान्येनवाः अबाध्यत्वेसतिअसत्त्वानधिकरणत्वेसतिब्रह्मान्यद्विमतंवा ।

सद्वा पारम्प्रा(र्थस)र्थिकसद्वा प्रातिभासिकत्वाधिकरणत्वेसत्यसत्त्वानधिकरणत्वात्

तत्रप्रपञ्चेव्यावहारिकसत्त्वंनामसत्त्वेनप्रतीतिमात्रं वस्तुतोऽर्थगतंसत्त्वंनास्ति । अतएवप्रतिपन्नोपाधौस्वरूपेणैवत्रैकालिकनिषे
धप्रतियोगित्वमंगीकुर्वति । तन्मतानुसारेणसदित्येवसाध्यनिर्देशः । अर्थगतंमायिकंसत्त्वमस्ति । अतएवप्रतिपन्नोपाधौस्वरूपे
णैवसत्ताप्रतिषेधस्यकर्तुमशक्यत्वात्पारमार्थिकत्वाकारेणैवनिषेधमंगीकुर्वति । तन्मतेसदित्येवसाध्यनिर्देशेसिद्धसाधनतास्यादतः
परमार्थसद्देत्युक्तं । तेनपारमार्थिकसत्त्वनिषेधांगीकारात्परमार्थसद्देतिसाधितमितिभावः ॥ प्रातिभासिकत्वेति ॥ अनधिक
रणत्वादित्येवोक्तेसत्त्वादिधर्मानधिकरणेऽसतिव्यभिचारःस्यादतःअसत्त्वानधिकरणत्वादित्युक्तं । तावत्युक्तेप्रातिभासिकेव्यभि

न्यायामृ०

॥ १४४ ॥

चारः स्यादतः सत्यंतविशेषणं । असतिव्यभिचारवारणायविशेष्यभागः ॥ अनिषेध्यत्वेनेति ॥ पुरोवृत्तिनरंगरजतसयाजाना
मीत्याद्यनुव्यवसायरूपप्रमांप्रतिव्यवसायद्वाराविषये प्रातिभासिके रजतेन्यभिचारवारणायसाक्षादित्युक्तं । नेदंरजतमिति बाध
कज्ञानरूपप्रमांप्रतिनिषेध्यतया साक्षाद्विषये रजतेन्यभिचारपरिहारस्य अनिषेध्यत्वेनेति विषयविशेषणं । इदंरजतमिति भ्रमंप्रति
अनिषेध्यत्वेन साक्षाद्विषये रजतेन्यभिचारवारणाय प्रमांप्रतीत्युक्तं ॥ अनिषेध्यत्वेनेति ॥ पदानां कृत्यं पूर्ववत् । इदंरजतमि
त्यस्मदादिभ्रमरूपं ज्ञानं प्रति अनिषेध्यत्वेन साक्षादपरोक्षत्वं रजतेन्यस्तीति व्यभिचारवारणाय पूर्वप्रमांप्रतीत्युक्तं । अत्र तत्स्थाने ई

अनिषेध्यत्वेन प्रमांप्रति साक्षाद्विषयत्वात् अनिषेध्यत्वेनेश्वरं
प्रति साक्षादपरोक्षत्वात् सप्रकारका बाधार्थक्रियाकारित्वात्
आरोपितमिथ्यात्वकत्वात् कल्पकरहितत्वाच्च आत्मवत् ।

श्वरंप्रतीत्युक्तं । रजतंचेश्वरंप्रति निषेध्यत्वेनैव साक्षादपरोक्षमित्यदोषः । इदंच “अपरोक्षदृशो मिथ्यादर्शनं न कचिद्भवेत् । स
र्वापरोक्षविद्विष्णुर्विश्वदृक्तन्नतन्मृषे” ति प्रमाणोक्तमनुमानं । असत्यार्थक्रियाकारित्वस्यैद्रजालिकेपि सत्त्वाद्यभिचारवारणाया बा
ध्येत्युक्तं । ऐद्रजालिकार्थक्रियातु बाध्येति । नन्वेवं स्वरूपा सिद्धिः । प्रपंचगतार्थक्रियायानिष्प्रकारकब्रह्मज्ञानबाध्यत्वांगीकारा
दित्यत उक्तं ॥ सप्रकारका बाध्येति ॥ तथाचना सिद्धिः । प्रपंचगतार्थक्रियायानिष्प्रकारकज्ञानबाध्यत्वेन सप्रकारका बाध्य

श्रीनिवा०

विश्व. अनु.

१ । १९

॥ १४४ ॥

त्वादितिभावः । रूप्यादौव्यभिचारवारणाय आरोपितेत्युक्तं । प्रातिभासिकस्येत्यादेरुक्तरीत्यार्थः स्पष्टः । वैकल्पिकं वाशब्दो
 म्रेतं ॥ एतद्विशेषणेति ॥ ब्रह्मप्रमान्येनेत्यादिविशेषणेत्यर्थः । स्वबाधकाभिमतबाध्यदोषजन्यज्ञानविषयत्वेन स्वबाधकाभि
 मताबाध्यबाधविषयत्वेन परमतेपर्यवसानेन पक्षलाभः । अस्मन्मते पक्षलाभाय नङ्द्वयगर्भत्वं । स्वबाधकस्यैवाभावेन तदबाध्यदो
 षजन्यज्ञानविषयत्वं तदभिमताबाध्यबाधविषयत्वं च नास्ति अतो नास्माकं पक्षलाभ इति ज्ञेयं । प्रातिभासिकं चैतेन पक्षाद्व्यावर्तितं
 प्रातिभासिकस्य (रूप्यादेः) बाधकं हि ज्ञानं ब्रह्मप्रमान्यत्वेदां तत्तात्पर्यप्रमाजन्यज्ञानान्यत्मोक्षहे
 तुज्ञानान्यचेति तस्यापक्षत्वाय पक्षे सतीत्यंतं वैकल्पिकमाद्यं विशेषणत्रयं । तत्रापि ब्रह्मवृत्तिव्याप्यमि
 ति मतेनाऽऽद्यं विशेषणं ब्रह्मवृत्तिव्याप्यमपि तेति मतेन तु द्वितीयतृतीये । तत्रापि शाब्दप्रमां प्रतिता
 त्पर्यप्रमाहेतुरिति मतेन द्वितीयं । अन्योन्याश्रयात्तद्वेतुरिति मतेन तृतीयं । यद्वा एतद्विशेषणस्थाने
 स्वबाधकाभिमताऽबाध्यदोषजन्यज्ञानाऽविषयत्वे सतीति वा स्वबाधकाभिमताऽबाध्यबाधाविषयत्वे
 सतीति वा समानाधिकरणकर्मप्रागभावसमानकालीनज्ञानाबाध्यत्वे सतीति वा विशेषणंदेयं ।
 प्रातिभासिकरजतविषयकज्ञानहेतुकां चादिदोषस्य रजतबाधकत्वेनाभिमतं यन्नेदं रजतमिति ज्ञानं तदबाध्यत्वेन स्वबाधकाभिमताबा
 ध्यदोषजन्यज्ञानविषयत्वस्यैव सत्त्वात् । तथा प्रातिभासिकविषयको यो बाधस्तस्य प्रातिभासिकबाधकत्वेनाभिमतेन स्वेनैव बाध्य
 त्वादिति ध्येयं ॥ समानाधिकरणेति ॥ ज्ञानेन समानाधिकरणेत्यर्थः । ज्ञानेनाबाध्यत्वे सतीत्येवोक्तेमायि मते पक्षलाभः अतः

कर्मप्रागभावसमानकालीनेत्युक्तं । जगद्धाधकंचज्ञानंनकर्मप्रागभावसमानकालीनं साक्षात्कारानंतरं “क्षीयंतेचास्यकर्माणि तस्मिन्दृष्टेपरावर” इतिवचनात् कर्मणामनुदयेनतदाकर्मप्रागभावाभावात् अतःकर्मप्रागभावसमानकालीनयदयंघटइ(त्यादिज्ञा) तिज्ञानंतदबाध्यत्वमस्तीतिनपक्षालाभः । नन्वथापिपक्षालाभः यज्ञदत्तस्यजगद्धाधकज्ञानोत्पत्तिकालेदेतदत्तकर्मप्रागभावसत्त्वे नप्रपंचस्यदेवदत्तकर्मप्रागभावसमानकालीनयज्ञदत्तज्ञानेनबाध्यत्वात् । अतःसमानाधिकरणेतिर्कर्मप्रागभावविशेषणं । तथाच बाधकज्ञानाधिकरणकोयःकर्मप्रागभावोयज्ञदत्तीयएव तत्समानकालीनयज्ञज्ञानंअयंघटइतिज्ञानं तेनाबाध्यत्वमस्तीत्यर्थः । प्रा

प्रातिभासिकविषयकज्ञानहेतुर्दोषःतद्बाधश्चनप्रातिभासिकबाधकबाध्यौ । तथाचरम साक्षात्कारानंतरंसमानाधिकरणकर्मांतरानुदय(वत्शु)इवशुक्तिसाक्षात्कारानंतरंतद नुदयाभावात् प्रातिभासिकंसमानाधिकरणकर्मप्रागभावसमानकालीनज्ञानबाध्यमि तितद्व्यवच्छेदः । व्यावहारिकसत्त्वंसत्त्वेनव्यवहारमात्रमितिजतानुसारेणाद्यंसाध्यं ।

तिभासिकंचानेनपक्षाद्व्यावर्तितं । शुक्तिसाक्षात्कारानंतरमपिकर्मणामुदयेनप्रातिभासिकरजतबाधकस्यशुक्तिज्ञानस्यज्ञानसमाना धिकरणकर्मप्रागभावसमानकालीनत्वेनतादृशज्ञानेनाबाध्यत्वस्यप्रातिभासिकेऽभावादितिद्रष्टव्यं । स्वबाधकेत्यादिप्रकारत्रयेण पक्षनिर्देशेनप्रातिभासिकव्यावृत्तिर्जातेत्याह ॥ प्रातिभासिकेत्यादिना ॥ प्रातिभासिकेति ॥ प्रातिभासिकस्ययद्बाधकंते नबाध्यौनभवतइत्यर्थः । सद्धेतिसाध्यनिर्देशकृत्यमाह ॥ व्यावहारिकेति ॥ द्वितीयसाध्येविशेषणवैयर्थ्यपरिहरति ॥

अर्थगतमिति॥मायिकं व्यावहारिकं । ननुवादिनस्तवमतेपरमार्थसद्वेतिद्वितीयसाध्येपरमार्थेतिविशेषणंव्यर्थं । नचापरमार्थस
ह्या(वर्तकत्वेनसार्थकमितिवाच्यं)वृत्त्यर्थतदितिवाच्यं । भवन्मतेऽपरमार्थसतोऽभावेनव्यावर्त्याप्रसिद्धेः अतःसदित्युक्ते (पारमा
र्थिकसत्व)परमार्थसत्त्वस्यैवप्राप्तेस्तद्विशेषणंअनुमानंप्रयोक्तुर्वादिनस्तवमतेव्यर्थमित्याशंक्यनिराकरोति ॥ नचेति ॥ सत्त्वेने
ति ॥ सत्त्वेनधीमात्रमेव ननुवास्तवंसत्त्वमित्येधंरूपमपारमार्थिकसत्त्वरूप्यादौमयार्थ्यंगीकृतमितितद्वारणायतत्सार्थकमितिभा
वः । तर्हिमायिमतेप्रवेशःस्यादित्यस्वरसादेवाह ॥ अनिर्वाच्येति ॥ नेदंविशेषणंव्यर्थं । प्रातिभासिकव्यावहारिकसत्त्वव्या

अर्थगतंमायिकंसत्त्वमितिमतानुसारेणद्वितीयं । नचवादिनःपारमार्थिकत्वविशेषणंव्यर्थंव्यावर्त्या
प्रसिद्धेरितियुक्तं । सत्त्वेनधीमात्ररूपस्यापारमार्थिकसत्त्वस्यमन्मतेपिसत्त्वात् । अनिर्वाच्यलक्षणेस
दसत्त्वानधिकरणत्वेसतीतिविशेषणव्यावर्त्यस्यसदसत्त्वस्येवपरप्रसिद्धत्वमात्रेणव्यावर्त्यत्वोपपत्तेश्च ।

वृत्त्यर्थत्वात् । नचभवन्मतेव्यावर्त्याप्रसिद्धिरितिवाच्यं । परमतेतत्सद्भावेनपरप्रसिद्धिमात्रेणव्यावर्त्यत्वोपपत्तेः । परप्रसिद्धि
मात्रेणस्वलक्षणस्थविशेषणकृत्यकथनमदृष्टमितिचेन्न । यथाहिसत्त्वानधिकरणत्वेसत्यसत्त्वानधिकरणत्वेसतिसदसत्त्वानधिकर
णत्वमनिर्वचनीयत्वमित्यनिर्वाच्यत्वलक्षणेआद्यविशेषणद्वयव्यावर्त्यप्रसिद्धावपिसदसतोमायिमतेऽभावात्तृतीयंविशेषणंव्यर्थमि
त्याशंकायांस्याद्वादिमतेजगतःसप्तभंगित्वेनसदसत्त्वस्यतन्मतेप्रसिद्धत्वेनव्यावर्त्यत्वंपरैरुक्तंतद्वदित्यर्थः । परप्रसिद्धिमात्रेणेत्य

स्यस्याद्वादिप्रसिद्धिमात्रेणेति सांप्रदायिकोर्थः । कस्यचित्पुंसः सदसत्त्वारोपः कुत्रचिज्जातः तादृशधर्मरूपप्रसिद्धिमात्रेणेत्यर्थ इत्ये
 तदसांप्रदायिकं व्याख्यानमित्युपेक्ष्य । किंच मयात्वाप्रत्यनुमानं प्रयुज्यते तत्र विमतं सदित्येव प्रयोगे तव सिद्धसाधनता स्यादतः पर
 मार्येति विशेषणं । न चेदं मत्प्रयोजनमेव न भवत्प्रयोजनमिति वाच्यं । अनुमानप्रयोक्ता मया यथा तव सिद्धसाधनादिकं न स्यात्तथा य
 त्तः कार्यः । अतस्तव प्राप्तिसिद्धसाधनोद्धारोपि मत्प्रयोजनमेवेत्याह ॥ परार्थेति ॥ जन्येति ॥ यथानिरीश्वरवादिनं मीमांसकं
 प्रतिजन्यपदस्य व्यर्थत्वेऽपि जन्यकृत्यजन्यत्वावच्छिन्ने सकर्तृकत्वसिद्धेरुद्देश्यत्वेन उपरंजकव्यावर्तकं विशेषणं तद्वित्यंगीकृतं । यथा
 परार्थानुमाने परंप्रतिसिद्धसाधनोद्धारस्यापि मत्प्रयोजनत्वाच्च । जन्यकृत्यजन्यानी
 त्यत्र मीमांसकं प्रतिजन्यत्वस्येवेहाऽपि मां प्रति परमार्थत्वस्य प्रमेयत्वादिवदुपरंजकत्वे
 न विशेषणत्वोपपत्तेश्च । अन्यथा प्रपञ्चः परमार्थसिद्धिविक्त इति त्वदीयप्रयोगेऽपि पर
 मार्थत्वविशेषणं मां प्रति व्यर्थं स्यात् । नचाऽऽद्यहेतौ वादिनं प्रति प्रातिभासिकत्वा
 वापर्वतः प्रमेयवह्निमानित्यत्र प्रमेयत्वं कहेर्न व्यावर्तकं विशेषणं । किंतु प्रमेयवह्निसिद्धेरुद्देश्यत्वेनोपरंजकमेव तदिति अवैयर्थ्यमित्यु
 च्यते । तथा परमार्थसत्त्वरूपसाध्यसिद्धेरुद्देश्यत्वेनोपरंजकविशेषणत्वेनावैयर्थ्यादित्यर्थः । यथोक्तं परेण “विशेषणमपि द्वि
 विधं व्यावर्तकमुपरंजकंचेति । तत्राव्यावर्तकं विशेषणमुपरंजकमित्युच्यते” इति ॥ मां प्रतीति ॥ त्वन्मते व्यावर्त्याप्रसिद्धेरि
 ति भावः ॥ आद्येति ॥ प्रातिभासिकत्वानधिकरणत्वे सत्यसत्त्वानधिकरणत्वादित्याद्यहेतावित्यर्थः ॥ वादिनं प्रतीति ॥ अ

नुमानप्रयोक्तारंत्वांप्रतीत्यर्थः ॥ अप्रसिद्धिरिति ॥ “सन्न्यामधिकरणप्रतियोगिभ्यामभावो निरूप्यत” इतिवचनादिति भावः ॥
अप्रामाणिकस्यापीति ॥ तथाचप्रतियोगिसत्त्वंनापेक्षितमित्यर्थः ॥ प्रतिभासमात्रशरीरेति ॥ मात्रशब्देनार्थोव्यावर्त्य
ते अर्थाभावेपिप्रतिभासवत्त्वमित्यर्थः । यथाश्रुतेज्ञानात्मकत्वापत्तौविरोधःस्यादितिध्येयं । तस्य प्रातिभासिकत्वस्य । प्रसिद्धेः

प्रसिद्ध्यातदनधिकरणत्वाप्रसिद्धिः । मतद्वयेप्यप्रामाणिकस्यापिनिषेधप्रतियोगित्वात् । आ
रोपितत्वेनोभयसंमतत्वरूपस्यवाप्रतिभासमात्रशरीरत्वरूपस्यवातस्यप्रसिद्धेश्च । अन्यथा
त्वन्मतेपिमिथ्यात्वानुमानेप्रातिभासिकान्यस्यैवपक्षीकर्तव्यत्वादोषसाम्यं । नचाद्यहेतौप्रा
तिभासिकत्वविशेषणस्याऽसिद्धिवारकत्वंदोषः । “शरीराजन्यत्वात् । अनभ्यासदशायां
सांशयिकत्वात् । विमतंसौरभविशेषवद्धूमरहितं चंदनप्रभववहिरहितत्वात् । विमतं
निर्धूमंअद्र्वंघनप्रभववहिरहितत्वा”दित्यादावसिद्धिवारकविशेषणस्यापिस्वीकारात् ।

मन्मतेपीतिशेषः ॥ अन्यथेति ॥ प्रातिभासिकत्वाप्रसिद्ध्यातदनधिकरणत्वाप्रसिद्धौचोदितायामित्यर्थः । त्वयापिप्रातिभासि
कान्यद्विश्वंमिथ्येत्यनुमातव्यं । अन्यथासिद्धसाधनतापत्तेः । “ब्रह्मंप्रातीतिकान्यद्विश्वंमिथ्याप्रतीतित” इतित्वदुक्तेश्च । त
थाचतत्रप्रतियोग्यप्रसिद्ध्यातदन्यत्वाप्रसिद्धेःपक्षएवाप्रसिद्धइत्यनुमानस्यैवायोगइतिदोषसाम्यमित्यर्थः ॥ असिद्धीति ॥ अ

नधिकरणत्वे सतीत्येवोक्तेयत्किंचिदधिकरणे प्रपञ्चेऽनधिकरणत्वमसिद्धमित्यर्थः । विमतं पर्वतादिरूपं । सौरभेत्याद्यनुमानंधूम
बह्व्योः सद्भावदशायामेव । अन्यथा चंदनप्रभत्वादिविशेषणस्यासिद्धिवारकत्वायोगादिति द्रष्टव्यं । विमतं तप्तायोगोलकं ॥
दृष्टान्तेपीति ॥ आत्मनीत्यर्थः । आत्मनोपियत्किंचिदधिकरणत्वादिति भावः । तथा चानधिकरणत्वस्य कुत्राप्यप्रसिद्धत्वेन त
दवच्छेदेन व्याप्तिर्गृहीतुमशक्यत्वेनाप्रसिद्धिवारकतया व्याप्तिग्रहोपयुक्तत्वं प्रातिभासिकत्वविशेषणमेत्यर्थः ॥ रूपादीनामिति ॥
“चक्षुःतैजसरूपादिषु पञ्चसु मध्ये रूपस्यैवाभिव्यंजकत्वादि” त्यत्रा लोकादौ रूपत्वादि व्यंजकत्वं स्यात्पिसंज्ञावेन रूपस्यैवाभिव्यंजक

किंचानधिकरणत्वस्य दृष्टान्तेऽप्यभावेन प्रातिभासिकत्वस्य चक्षुस्तैजसत्वानुमानेरूपादीनां म
ध्यइत्यस्यैव व्याप्तिग्रहोपयुक्तत्वात् व्यभिचारवारकेऽपि तदौपयिकत्वस्यैव तंत्रत्वाद्भाष्यदोषः ।
यत्किंचिदनधिकरणत्वस्य प्रातीतिकेऽपि सत्त्वाद्यभिचारवारकमेवेदं विशेषणमिति केचित् । . .

त्वस्य कुत्राप्यप्रसिद्धत्वेन तदवच्छेदेन व्याप्तिग्रहासंभवात्तद्वारणाय रूपादिषु पञ्चसु मध्यइत्युक्तं । एवं च यथा तस्याप्रसिद्धिवारकत्वे
न व्याप्तिग्रहोपयुक्तत्वं तद्वदित्यर्थः । ननु हेतौ व्यभिचारवारकमेव विशेषणं देयं न तु व्याप्तिग्रहोपयुक्तमिति नियमोस्तीति चेत्तत्राह
॥ व्यभिचारेति ॥ तदौपयिकत्वस्य व्याप्तिग्रहोपयुक्तत्वस्य । हेतोर्व्यभिचारे तत्सत्त्वावच्छेदेन सांध्यनिरूपिता व्याप्तिर्गृहीतु
मशक्येति तद्वारकेऽपि विशेषणे व्याप्तिग्रहोपयुक्तत्वमेव तंत्रमित्यर्थः ॥ यत्किंचिदिति ॥ वस्तुत्वादीत्यर्थः । केचिदित्यस्वरसो

ज्ञावनं । तद्वीजंतुअनधिकरणत्वहेतोःअधिकरणत्वसामान्याभावपरत्वांगीकारात्निषेधप्रतियोगित्वरूपधर्मविशेषाधिकरणेप्रा
तीतिकेसामान्याभावायोगेनव्यभिचारस्यैवाभावादिति ॥ व्यावहारिकेति ॥ पारमार्थिकसत्त्वाभावेप्युपपन्नत्वादितिभावः ।
नात्राऽप्रयोजकताशङ्क्या । प्रातिभासिकत्वानधिकरणत्वेसतिअसत्त्वाअधिकरणत्वरूपहेतोरसत्प्रातिभासिकव्यावृत्तिरूपत्वात्
तादृशहेतुंप्रतिप्रयोजकत्वेनपारमार्थिकसत्त्वस्यैवदृष्टान्तेब्रह्मणिक्लृप्ततयाजगत्पिपारमार्थिकसत्त्वाभावेहेतूच्छित्तेरेवबाधकत्वात् ।
ननुदृष्टान्तेब्रह्मणितथाक्लृप्तत्वेपिप्रकृतेव्यावहारिकसत्त्वेनैवोक्तहेतोरुपपत्तिःकिंनस्यादितिचेत्तत्राह ॥ ब्रह्मणीति ॥ व्यावर्तक

नचव्यावहारिकसत्त्वेनाप्याद्यहेतोरुपपत्त्याऽप्रयोजकता । ब्रह्मण्यसत्प्रातिभा
सिकव्यावृत्तिरूपहेतुंप्रतिव्यावर्तकतयांप्रयोजकत्वेनक्लृप्तपरमार्थसत्त्वत्यागस्य
विश्वमिथ्यात्वसिद्धिविनाऽयोगेनान्योन्यांश्रयात् अन्यथातिप्रसंगात् ।

तया असत्प्रातिभासिकयोरतिप्रसंगभञ्जकतयेत्यर्थः ॥ त्यागस्येति ॥ व्यावहारिकसत्त्वमंगीकृत्येतिशेषः ॥ अन्योन्याश्रया
दिति ॥ विश्वमिथ्यात्वेसिद्धेव्यावहारिकसत्त्वसिद्ध्यातेनैवहेतोरुपपत्त्या(अनुमानस्थाप्रयो)हेतोरप्रयोजकत्वसिद्धिः । तत्सिद्धौ
चानुमानस्यदुष्टत्वेनतद्वाधाभावाद्विश्वमिथ्यात्वसिद्धिरित्यन्योन्याश्रयादित्यर्थः ॥ अन्यथेति ॥ क्लृप्तपरित्यागेनाक्लृप्तकल्पने
वह्निंप्रतिधूममप्रयोजकीकृत्यपर्वतत्वमेवप्रयोजक(मित्यंगी)मंगीकृत्यमहानसस्यापिवह्निमत्त्वंनस्यादित्यतिप्रसंगइत्यर्थः । ननुदृ

द्वांते ब्रह्मण्यपि असदादिव्यावृत्तेर्न सत्त्वं तन्त्रत्वेन क्लृप्तं । किंतु ज्ञानत्वाद्यपरपर्यायं यद्ब्रह्मत्वं तदेवेत्याशंक्य निराकरोति ॥ न चेति ॥
 अन्यथेति ॥ तद्व्यावृत्तिप्रतितद्विरुद्धधर्मवत्त्वस्य प्रयोजकत्वमनंगीकृत्या सद्वावृत्तिप्रतितदविरुद्धं ज्ञानत्वादिकमेव प्रयोजकं न त
 द्विरुद्धं सत्त्वमित्यंगीकार इत्यर्थः ॥ सत्यज्ञानादीत्यादि ॥ सत्यज्ञानादिवाक्येपि ज्ञानपदेन ज्ञानत्वप्रतिपादनद्वारानृतव्यावृत्ते
 रपिसिद्धिप्रसंगेन सत्यपदं व्यर्थं स्यादित्यर्थः ॥ प्रपंच इति ॥ अद्य सद्वावृत्तौ ज्ञानत्वादिरूपं ब्रह्मत्वमेव प्रयोजकमित्युच्यते तर्ह्यस
 न च ब्रह्मणि ज्ञानत्वानंदत्वादिरूपं ब्रह्मत्वमेव तत्प्रयोजकं । अपृथिवीव्यावृत्तिप्रतिपृ
 थिवीत्वस्यैवासद्वावृत्तिप्रतितद्विरुद्धसत्त्वस्यैव प्रयोजकत्वेन क्लृप्तत्वात् अन्यथा सत्यज्ञा
 नादिवाक्ये ज्ञानपदेनैवानृतव्यावृत्तिसिद्धौ सत्यपदवैयर्थ्यं स्यात् । प्रपंचेऽसत्प्रातीति
 कव्यावृत्तौ सत्यामपि ब्रह्मत्वाभावाच्च । न च द्वितीये तत्त्वावेदकप्रमोक्तावसिद्धिः अत
 त्त्वावेदकप्रमोक्तौ त्वप्रयोजकतेति वाच्यं । प्रामाण्यात् तत्त्वावेदकत्वयोर्व्याहतत्वात् ।
 व्यावृत्तिमतिप्रपंचे ब्रह्मत्वाभावेन प्रयोज्यापेक्षया न्यूनवृत्तित्वान्न तत्प्रयोजकमित्यर्थः ॥ द्वितीय इति ॥ अनिषेध्यत्वेन प्रमां प्रति
 साक्षाद्विषयत्वादिति द्वितीयहेतावित्यर्थः । अत्र तत्त्वावेदकप्रमाविषयत्वं हेतुरतत्त्वावेदकप्रमाविषयत्वं वा । नाद्यः । ममासिद्धेरि
 त्याह ॥ तत्त्वेति ॥ न द्वितीय इत्याह ॥ अतत्त्वेति ॥ अप्रयोजकतेति ॥ अतत्त्वावेदकप्रमाविषयत्वस्य सत्त्वाभावेऽप्युपपत्ते
 रित्यर्थः ॥ व्याहतत्वादिति ॥ अर्थसत्त्वगर्भप्रामाण्यस्यार्थासत्त्वगर्भात् तत्त्वावेदकत्वेनात्यंतविरोधात् प्रामाण्यात् तत्त्वावेदकत्वयोः

सामानाधिकरण्यस्य व्याहृतत्वेन विकल्प एवायुक्त इति भावः ॥ प्रत्यक्षस्येति ॥ तथा च तत्त्वावेदकप्रमोक्तावपि नासिद्धिरिति भावः ॥ अनुमानादेश्चेति ॥ तत्त्वावेदकं यत्प्रमाणं विभक्तं सत्यं प्रमाणं दृष्टत्वादित्यनुमानरूपं तद्विषयत्वस्य प्रपञ्चे सद्भावेनापि नासिद्धिः । न चानुमानमतत्त्वावेदकमिति वाच्यं । त्वयापि दृश्यत्वादेस्तत्त्वभूतमिथ्यात्वादौ प्रमाणीकरणेन तस्य तत्त्वावेदकत्वाङ्गीकारात्तज्जातीयास्मदनुमानविषयत्वेनापि तत्त्वावेदकप्रमा(ण)विषयत्वं पक्षेनासिद्धमित्यर्थः । प्रमाणविषयत्व(सद्भा)भावेऽपि सत्त्वं मास्त्वित्यप्रयोजकताशङ्कापरिहारायाह ॥ विपक्ष इति ॥ व्याघातमेवोपपादयति ॥ विषयबाध इति ॥ विषयासत्त्व इत्यर्थः । प्रमा

प्रत्यक्षस्य तत्त्वावेदकतोक्तेः । अनुमानादेश्च परेणापि मिथ्यात्वादौ प्रमाणीकरणात् । विपक्षे व्याघातात् । विषयबाधे प्रामाण्यायोगात् । नापि तृतीयेऽसिद्धिः । त्वयापीशस्य जगत्कर्तृत्वशास्त्रयो नित्वादिना कुलालपाणिन्यादिव दनिषेध्यत्वेन तद्द्रष्टृत्वोक्तेः । अन्यथेशस्य तत्पालनादौ प्रवृत्तिर्न स्यात् ।

अथ प्रमाविषयत्वं । प्रपञ्चस्य सत्त्वाभावे विषयसत्त्वघटितप्रमाविषयत्वरूपहेतोरेवायोगादिति हेतुच्छित्तिर्बाधिकेति भावः ॥ नापि तृतीय इति ॥ अनिषेध्यत्वेनेश्वरं प्रतिसाक्षादपरोक्षत्वहेतावित्यर्थः ॥ असिद्धिरिति ॥ ईश्वरं प्रत्यपि निषेध्यत्वेनैव विश्वस्यापरोक्षत्वादसिद्धिरित्यर्थः ॥ शास्त्रेति ॥ वेदकर्तृत्वेनेत्यर्थः । तद्द्रष्टृत्वोक्तेः स्वकृतजगच्छास्त्रद्रष्टृत्वोक्तेर्नासिद्धिरित्यर्थः ॥ अन्यथेति ॥ निषेध्यत्वे(नैवेश्व)नेश्वरं प्रत्यपरोक्षत्व इत्यर्थः । प्रातिभासिकत्वापत्त्येति शेषः । तत्पालनादौ प्रातिभासिकजगत्पा

न्यायानृ०

॥ १४९ ॥

लेनादौ । अप्रयोजकतां परिहरति ॥ विपक्षइति ॥ अनिषेध्यत्वेनेश्वरज्ञानविषयस्यापि विश्वस्य सत्यत्वाभावे रूप्यवन्निषेध्यत्व
प्राप्त्या निषेध्यमेव प्रपञ्चमनिषेध्यत्वेन ईश्वरो जानातीति स्यात् । तथा चेश्वरस्य भ्रांतत्वं स्यादिति बाधकसद्भावाच्चाप्रयोजकताशङ्क्ये
त्यर्थः । अस्त्वीश्वरस्य भ्रांतिरित्यत आह ॥ सा चेति ॥ “शोकं मोहं जरां मृत्युमत्येती” त्यादिश्रुतिविरुद्धेत्यर्थः ॥ चतुर्थइति ॥
सप्रकारका बाध्यार्थक्रियाकारित्वादिति हेतावित्यर्थः । सप्रकारका बाध्येति पदस्य कृत्यमाह ॥ अर्थक्रियाया इति ॥ सत्यभूतार्थ
क्रियाकारित्वं हेतुरुता सत्यभूतार्थक्रियाकारित्वं नाद्यइत्याह ॥ सत्याया इति ॥ व्यासिपक्षधर्मतयोरिति ॥ यथायोग्यसंबं

विपक्षे चेश्वरस्य भ्रांतिः स्यात् सा च श्रुत्यादिविरुद्धा । चतुर्थेऽर्थक्रियायाः सत्यायाः
पक्षे सपक्षे च परंप्रत्यसिद्ध्या व्यासिपक्षधर्मतयोरयोगात् असत्यायाश्चैन्द्रजालिकादौ
व्यभिचारात् सप्रकारका बाध्यत्वेन साविशेषिता । व्यभिचारस्त्वस्य निरसिष्यते

धोनयथाक्रमं । सत्यभूतार्थक्रियायाः पक्षेऽसिद्ध्या पक्षधर्मतायाः सपक्षे ब्रह्मण्यसिद्ध्या व्यासेश्चायोगादित्यर्थः । न द्वितीयइत्याह
॥ असत्यायाश्चेति ॥ सप्रकारकेति ॥ ऐन्द्रजालिकार्थक्रिया तु सप्रकारकेण इदानीं तनवाधेन बाध्येति तत्र व्यभिचारइत्यर्थः ।
ननु सप्रकारकजाग्रद्वाधा बाध्यचरमधातूत्सर्गरूपार्थक्रियाकारित्वस्य मिथ्याभूते स्वाप्नप्रियासंगमे सत्त्वेन व्यभिचारइत्यत आह ॥
व्यभिचारस्त्वस्येति ॥ न स्वाप्नप्रियासंगमस्यार्थक्रियाकारित्वं किंतु तज्ज्ञानस्य तच्च सत्यमेवेति निरसिष्यतइत्यर्थः । ननु दृष्टां

श्रीनिवा०

विश्व. अनु.

१ । १९

॥ १४९ ॥

ते ब्रह्मण्यर्थक्रियाकारित्वाभावात्साधनवैकल्यमित्यत आह ॥ सत्यस्येति ॥ साक्षिचैतन्यस्य ब्रह्मरूपत्वादिति भावः ॥ साधकत्वादिति ॥ यथोक्तं “साधकत्वं सतस्तेन साक्षिणोऽसिद्धिर्निच्छता । स्वीकृतं ही” ति । “साधकत्वं तु सत्यस्य साक्षिणोऽवयोर्द्वयोः । सम्यक्संप्रतिपन्न” मिति च । नन्वविद्यावृत्तिप्रतिबिम्बितचैतन्यस्यैव साक्षित्वात्तस्यैवाज्ञानादिसाधकत्वमङ्गीकृतं । तस्य च मिथ्याभूतत्वात्तदृष्टान्तत्वं । दृष्टान्तस्तु शुद्धब्रह्मैव तत्र हेतोरेवाभावात्साधनवैकल्यं स्यादेवेत्यस्वरसादाह ॥ असद्वेति ॥ ननु सत्त्वरूपसाध्ययुक्तात्मनः सपक्षाद्धेतोर्व्यावृत्ततयाऽसाधारण्यदोषः स्यादित्यत आह ॥ असाधारण्यस्येति ॥ यथाभूर्नित्यागं

सत्यस्य साक्षिणोऽज्ञानादिसाधकत्वात्तदृष्टान्तः साधनहीनः । असद्राव्यतिरेकदृष्टां
तः । असाधारण्यस्यागृह्यमाणविशेषत्वावस्थायामेव दोषत्वात् । विपक्षे व्याघातः ।

धवत्त्वादित्यत्र नित्यव्यावृत्तगंधवत्त्वाद्भूः किमनित्या उतानित्यव्यावृत्तगंधवत्त्वाद्भूः किमित्येति विरुद्धोभयपरांभर्शोत्थापकतया सत्प्रतिपक्षत्वेन सांशयिकत्वेन वानुकूलतर्कादिरूपविशेषादर्शनदशाया मेवासाधारण्यस्य दोषत्वं दृष्टं । एवं प्रकृतेऽपि सत्यभूतब्रह्मव्यावृत्तार्थक्रियाकारित्वात्प्रपञ्चः किमिथ्या उत मिथ्याभूतरूप्यादिव्यावृत्तार्थक्रियाकारित्वात्प्रपञ्चः सत्येति त्वेवं विरुद्धोभयपरामर्शोत्थापकतया सत्प्रतिपक्षत्वेन सांशयिकत्वेन वा दोषत्वं वाच्यं । इदं चानुकूलतर्कादिरूपविशेषादर्शनदशाया मेव । अत्र च मिथ्याभूतरूप्यादिव्यावृत्तार्थक्रियाकारित्वात्सत्यः प्रपञ्च इति परामर्शोऽनुकूलतर्काणां वक्ष्यमाणत्वेन विशेषदर्शनसद्भावान्न सत्प्रतिपक्षत्वेन सांशयिक

त्वेन वा तस्य दोषत्वं संभवतीत्यर्थः । यथोक्तं गंगेशेन “संशयः सत्प्रतिपक्षो वाऽसाधारण्यस्य दूषकतायां द्वारं सचेहविशेषदर्शनान्ना
स्ती”ति । अर्थक्रियाकारित्वेऽपि सत्यत्वं मास्त्वित्यप्रयोजकतायामाह ॥ विपक्षइति ॥ अर्थक्रियाकारित्वस्य सत्त्वप्रयोज्यत्वेन
प्रयोज्यभूतार्थक्रियाकारित्वमंगीकृत्य तत्प्रयोजकीभूतसत्यत्वानंगीकारो विरुद्धइत्यर्थः । दृष्टान्ते हेतुसाध्योर्व्याप्तेर्निर्णीतत्वान्नाप्र
योजकत्वशंकाकार्येत्याह ॥ ब्रह्मणीति ॥ हेतुत्वं सप्रकारकाबाध्यजगद्धेतुत्वाद्यर्थक्रियांप्रति अर्थक्रियाऽकारणं यदसदादित
द्यावृत्तस्य परमार्थसत्त्वस्यैव प्रयोजकत्वेनावधारणात् प्रपंचेतदभावे प्रयोज्यस्यार्थक्रियाकारित्वस्याप्यभावरूपविगक्षबाधकतर्केण हे

ब्रह्मणि हेतुत्वं प्रति अकारणा सदादि द्रव्यावृत्तस्य परमार्थसत्त्वस्यैव प्रयोजकत्वेन क्लृप्त
त्वात् । न च पंचमेऽसिद्धिः । परमतेऽपि जगन्मिथ्यात्वस्य आरोपितत्वात् । अत्र च हे
तुत्वं तर्गतां मिथ्यात्वं सत्त्वाभावोभिप्रेतइति नासत्यनैकांत्यं । न च षष्ठेऽसिद्धिः ।

तो न्याप्यत्वग्रहान्नाप्रयोजकत्वमित्यर्थः ॥ पंचमइति ॥ आरोपितमिथ्यात्वकत्वादिति पंचमहेतावित्यर्थः ॥ परमतइति ॥
मिथ्यात्वस्य सत्यत्वेऽद्वैतहानिप्रसंगात्सोपाधिकस्य निरुपाधिकेनैक्यासंभवाद आरोपितत्वमेव तस्य वक्तव्यमित्यर्थः । मिथ्यात्वस्य स
त्तानिषेधरूपत्वेन सत्यत्वेऽप्यभावद्वैतांगीकारादविरोधइत्येतत्तु पूर्वमेव दूषितमिति भावः । नन्वसतो निर्धर्मकत्वेन तत्र मिथ्यात्वा
ख्याभावरूपधर्मस्याप्यारोपितत्वाद्वाभिचारइत्यत आह ॥ अत्र चेति ॥ तथा च आरोपितसत्त्वाभाववत्त्वादित्यर्थः । असति च स
त्त्वाभावो वास्तव एवेति न व्यभिचारइति भावः । षष्ठे कल्पकरहितत्वादिति हेतौ कल्पकं किंचिन्मात्रं तदन्यद्वा । नाद्यइत्याह ॥

चिन्मात्रस्येति ॥ कल्पनोपयुक्तदेहेन्द्रियाद्यभावादितिभावः । नद्वितीयइत्याह ॥ अन्तःस्यचेति ॥ तथाचस्वेनैवस्वस्यंकाल्प
तत्त्वंविरुद्धमित्यर्थः । नन्वसतःकेनाप्यकल्पितत्वेनकल्पकरहितत्वहेतोस्तत्रव्यभिचारइत्यतआह ॥ अत्रचेति ॥ तथाचसाध्य
भूतंसत्त्वंनामाकल्पितत्वमेवविवक्षितं । अतोसतिसाध्यस्यापिसत्वान्नव्यभिचारइत्यर्थः ॥ विपक्षइति ॥ कल्पकरहितत्वेपिक
ल्पितत्वमेवास्त्वित्यप्रयोजकतायामित्यर्थः । व्याघातमेवाह ॥ कल्पकमिति ॥ हेतीरेवाऽभावान्नव्यभिचारइत्याशयेनाह ॥

चिन्मात्रस्याद्रष्टृत्वेनान्यस्यचकल्पितत्वेनाकल्पकत्वात् । अत्रचाकल्पितत्वस्यसाध्यत्वान्नासति
व्यभिचारः । विपक्षेव्याघातः । कल्पकंविनाकल्पनाऽयोगात् । किंचविमतंनसद्विलक्षणं असद्वि
लक्षणत्वात् आत्मवत् । नचशुक्तिरूप्येव्यभिचारः । तस्यासद्विलक्षणत्वेनतद्विरुद्धसद्विलक्षणत्वायो
गात् । विमतंनचैतन्याज्ञानकार्यं नचैतन्याज्ञानकार्यधीविषयोवा नचैतन्याज्ञानकार्यसत्त्ववद्वा चैत
न्यज्ञानाबाध्यंवा चैतन्यज्ञानाबाध्यसत्त्ववद्वा तस्मिन्नपरोक्षेपिअनिषेध्यत्वेनसाक्षाद्भासमानत्वात्
तस्येति ॥ शुक्तिरूप्येऽसद्विलक्षण्यमंगीकृत्यव्यभिचारदानायसद्विलक्षण्यमंगीकारेव्याघातःस्यात् । असद्विलक्षण्येसत्त्वस्यैवप्राप्ते
स्तद्विलक्षण्ययोगात् । नचेष्टापत्तिरितिवाच्यं । तत्रतत्त्वस्यबाधितत्वात् । अतोव्यभिचारदानाययदिसद्विलक्षण्यंतस्याऽंगीक्रि
यते । तर्ह्यऽसत्त्वस्यैवप्राप्त्यासद्विलक्षणत्वायोगेनहेतोरेवाभावान्नव्यभिचारइति “तुंदिलसुरतन्याय” इतिभावः ॥ विमतमि
त्यादि ॥ अर्थज्ञानात्मकोभयविधभ्रमांगीकारात्तद्विरोधित्वेनाद्यानुमानद्वयं ॥ तस्मिन्निति ॥ चैतन्यइत्यर्थः । नेदंरजतमि

न्यायामृ०

॥ १५१ ॥

तिज्ञानं प्रतिनिषेध्यत्वेन साक्षाद्विषये व्यवसायद्वारा अनुव्यवसायविषये च रजते व्यभिचारवारणायानिषेध्यत्वेन साक्षादिति च विशेष
णद्वयं । तस्मिन्नपरोक्षेपीति स्वरूपसंकीर्तनं ॥ यदेवमिति ॥ यद्यस्मिन्नपरोक्षेपि अनिषेध्यत्वेन साक्षाद्भासते न तत्तदज्ञानकार्या
दीतिसामान्यव्याप्तिरित्यर्थः । उक्तभानवान् । अनिषेध्यत्वेन साक्षाद्भानवान् । समूहालंबनादाविति शेषः । ननु चैतन्यस्याऽ
परोक्षत्वाभावात्तस्मिन्नपरोक्षेपीत्यस्यासिद्धिरित्यत आह ॥ चैतन्यं चेति ॥ आरोपाधिष्ठानतरेत्यर्थः । चैतन्यस्य सर्वप्रत्ययवेद्य

यदेवंतदेवं यथापटेऽपरोक्षेऽप्युक्तभानवान् घटो न पटाज्ञानकार्यादिः । चैतन्यंचा
धिष्ठानत्रयासुखादिसाक्षित्वेन चेदानीमप्यपरोक्षमिति नासिद्धिः । शंखत्वादा
वऽपरोक्षेपि भासमानं पीतत्वादिकं न तदज्ञानकार्यं । किंतु श्वेतत्वाज्ञानकार्यादिक
मिति न व्यभिचारः । अत्राप्यापरोक्ष्यस्याज्ञानविरोधित्वात् सति तस्मिन्नज्ञानां
गीकारे व्याघातः । एवमुत्तरत्रापि विपक्षे बाधकमुज्ज्वलं । विमतं नात्मन्यध्यस्तं ।

त्वांगीकारेणायं घटइत्यादावधिष्ठानत्वेन प्रमितचैतन्यस्यैव निर्देशादिति भावः । ननु शंखत्वे अपरोक्षेपि अनिषेध्यत्वेन पीतः शंख
इत्यत्र साक्षाद्भासमानं पीतत्वं शंखत्वाज्ञानकार्यं भवत्येवेति पीतत्वे सामान्यव्याप्तेर्व्यभिचारइत्यत आह ॥ शंखत्वादाविति ॥
तदिति ॥ शंखत्वेत्यर्थः ॥ श्वेतत्वेति ॥ श्वेतत्वं च नापरोक्षतया भासतइत्याशयः । अप्रयोजकतापरिहारायाह ॥ अत्रापि

श्रीनिवा०

विश्व. अनु.

१ । १९

॥ १५१ ॥

ति ॥ आपरोक्ष्यस्य अधिष्ठानापरोक्ष्यस्य । आत्मनि शुद्धे ॥ तत्तत्त्वेति ॥ शुद्धात्मतत्त्वसाक्षात्कारवान्यईशःशबलःशुका
दिजीवन्मुक्तश्च तयोर्याप्रवृत्तिःपालनभिक्षाटनशिष्यबोधनादिरूपा तद्विषयत्वादित्यर्थः । तत्र पटे । ननुशंखगतंयच्छंखत्वंत
त्साक्षात्कारवत्प्रवृत्तिविषयमपिपैत्यंशंखेअध्यस्तमित्तिपैत्येव्यभिचारइत्यतआह ॥ शंखइति ॥ शंखतत्त्वेति ॥ श्वेतत्वेत्य
र्थः । शंखतत्त्वंचनशंखत्वं किंतुश्वेत्यमेव अतोहेतोरेवा(भावा)नागमनान्नव्यभिचारइतिभावः । “नचमायाविनामायादृश्यते

तत्तत्त्वसाक्षात्कारवत्प्रवृत्तिविषयत्वात् यदेवं तदेवं यथापठसाक्षात्कारवत्प्रवृत्तिविषयोघटो
नतत्राध्यस्तः । नचासिद्धिः । ईशजीवन्मुक्तयोरात्मसाक्षात्कारवत्तोरपिजगद्रक्षणभिक्षाटन
शिष्यबोधनादौप्रवृत्तेः । शंखेअध्यस्तमपिपीतत्वंनशंखतत्त्वसाक्षात्कारवत्प्रवृत्तिविषयइतिनव्य
भिचारः । विमतंनेश्वरमायाकल्पितं तंप्रत्यपरोक्षत्वात् यदेवंतदेवं यथाचैत्रंप्रत्यपरोक्षोऽघटो नचै
त्रमायाकल्पितः । विमतंनजीवकल्पितं तस्मिन्सुषुप्तेऽप्यवस्थितत्वात् आत्मन्नत् नंचाऽसिद्धिः

विश्वमीश्वरः । सदापश्यतितेनेदंनमायेत्यवधार्यता” मितिप्रमाणोक्तानुमानमाह ॥ विमतमिति ॥ ननुजीवेसुप्तेअहमर्थपर्यं
लंजगद्विलयांगीकारादसिद्धिरित्याशंक्यनिषेधति ॥ नचेति ॥ सुषुप्तौजगद्विलयांगीकारेपुनरुत्थानानंतरंपूर्वस्मिन्दिनेयंघटम
हमद्राक्षंसएवायंघटइतिप्रत्यभिज्ञाविरोधात् । तदप्रामाण्येबौद्धौक्तक्षणिकत्वनिरासोपायाभावेनक्षणिकवादापातात् । अप्रामा

न्यायामृ०

॥ १५२ ॥

एयस्यबाधकैकोन्नेयत्वेनप्रत्यभिज्ञाप्रामाण्येबाधकाभावाच्चेत्याह ॥ प्रत्यभिज्ञानादित्यादिना ॥ यदिसुषुप्त्यवस्थायांजगद्विल
यमंगीकृत्यासिद्धिःशङ्क्यते तर्ह्यस्यसुप्त्यनंतरंपुनरुद्बोधोनस्यात् । उद्बोधकानिष्टसंस्कारादेर्नाशादित्याह ॥ अदृष्टादेरपीति ॥
सामान्येनेति ॥ सामान्यतआत्मव्यतिरिक्तंकिंचिदनात्मभूतंसत्यमस्तीत्यत्रइत्यादीत्यनुमानानिद्रष्टव्यानीत्यन्वयः ॥ आ
त्मान्येति ॥ तथार्चात्मान्यसिन्ननात्मनिकुत्रचिन्नास्तीतिप्रायाआत्मान्यदनात्मभूतंकिंचित्सत्यभूतमितिहृदयं । ज्ञेयत्वादौ

प्रत्यभिज्ञानात् तस्यात्यंताप्रामाण्येचक्षणिकवादापातात् । बाधकांभा
वाच्च । अदृष्टादेरप्यभावेनपुनरुद्बोधायोगाच्च । सामान्येनानात्मसत्यत्वे
मिथ्यात्वंनात्मान्यसर्ववृत्ति मिथ्यामात्रवृत्तित्वात् शुक्तिरूप्यत्ववत् ।
आत्मापरमार्थसदन्यः परमार्थसद्भावावन्योवा पदार्थत्वात् अनात्मवत् ।

मिथ्याभूतरूप्यादिवर्तिनिआत्मान्यसर्ववस्तुवृत्तिनिव्यभिचारवारणायहेतौमात्रपदं । मात्रपदेनसत्यवृत्तित्वव्यावृत्तिः अभावद्वै
तांगीकारेणात्मनः ॥ परमार्थसदभावान्यत्वस्यसिद्धत्वात्सिद्धसाधनतास्यादतआह ॥ परमार्थसद्भावावन्यइति ॥ आ
भ्यामनुमानाभ्यामात्मव्यतिरिक्तस्यकस्यचिदनात्मनःपरमार्थसत्त्वंपरमार्थसद्भावत्वंचलब्धमितिहृदयं । दृष्टान्तेअनात्मनिपरमा

१ परमार्थसन्नयोऽभावःतदन्यत्वेत्यर्थः । २ परमार्थसन्नयोभावःतदन्यइति ।

श्रीनिवा०

विश्व. अनु.

१ । १९

॥ १५२ ॥

र्थसद्भावभूतब्रह्मान्यत्वमस्तीतिद्रष्टव्यं ॥ यावदिति ॥ अनेनचानुमानेनानात्मनअव्याकृताकाशवर्णप्रकृत्यादेर्यावदात्मस्वरू-
पमनुवर्तमानत्वोक्त्यात्रैकालिकनिषेधरूपमिथ्यात्वाभावसिद्धिः । अभावमादायसिद्धसाधनतावारणायाह ॥ यावदिति ॥
सिद्धसाधनतावारणायैवाह ॥ खेति ॥ स्वप्रतियोगीति ॥ मायिमतेस्वात्मतत्त्वसाक्षात्कारेणबंधोनिवर्ततइत्यंगीकृतं । ज्ञाने-
नबंधनिवृत्तिदशायांचसर्वस्याप्यनत्मनोबाध्यत्वंचांगीकृतं । तदानींबंधनिवृत्तिसमानात्मकालीनोऽबाध्यःकश्चनानात्मास्तीति

आत्मायावत्स्वरूपमनुवर्तमानानात्मवान् यावत्स्वरूपमनुवर्तमानभावरूपानात्म-
वान्वा स्वज्ञानाबाध्यानात्मवान्वा स्वज्ञानाबाध्यभावरूपानात्मवान्वा पदार्थ-
त्वाद्भावत्वाद्बाधवत् । विमताबंधनिवृत्तिःस्वप्रतियोगिविषयविषयकज्ञानाबाध्या-
नात्मसमानकालीना उक्तज्ञानाबाध्यभावरूपानात्मसमानकालीनावा बंधनिवृ-
त्तित्वात् निगडबंधनिवृत्तिवदित्यादीनिद्रष्टव्यानि । विशिष्ट्यानात्मसत्यत्वेतु

साध्यते । तथाहि । स्वशब्दनिर्दिष्टाबंधनिवृत्तिः तस्याःप्रतियोगीबंधः तस्यविषयःकर्माभूतोबंध्यईतियावत् । एतादृशआत्मा-
जीवः तद्विषयकंयद्भानंआत्मतत्त्वसाक्षात्कारः । तेनाबाध्योयोऽनीत्मां तत्समानकालीनेत्यर्थः ॥ निर्गडेति ॥ निगडबंधनि-
वृत्तिप्रतियोगिनिगडबंधविषयापराधिपुरुषविषयकज्ञानाबाध्यघटाद्यनैत्मसमानकालीनत्वंनिगडबंधनिवृत्तावस्तीत्यर्थः । बंध-
निवृत्तेरात्मतत्त्वसाक्षात्काराबाध्याभावरूपानात्मसमानकालीनत्वमादायसिद्धसाधनतावारणायाह ॥ उक्तेति ॥ स्वप्रतियोगि

न्यायाम्०

॥ १५३ ॥

पिषयिकेत्यर्थः । आत्मधीः चरमसाक्षात्कारः ॥ स्वेति ॥ स्वशब्देन आत्मधीः तद्विषयः आत्मा तद्विषयिणीयाधीः स्थयमेव तद्वाध्यास्वयं धीरेव कतकरजोवदिति परेणांगीकृतं । बाध्यानभवतीति चास्माभिः साध्यते । तथा चानेन विशिष्यात्मधीरूपानात्मसत्यत्वसिद्धिरिति ज्ञेयं । भ्रमहेतुरज्ञानादिः । स्वशब्देनाज्ञानं तत्कार्योभ्रमो जगद्भ्रमः तदधिष्ठानं यद्ब्रह्म तज्ज्ञानबाध्यइति परेणांगीकृतं तदभावं स्त्वस्माभिः साध्यते इत्यवधेयं । भ्रमकत्वात् । भ्रमजनकत्वात् ॥ काचादिरिति ॥ स्वशब्देन काचादिः तत्कार्योभ्रमजतभ्रमः तदधिष्ठानशुक्तिज्ञानबाध्यो नभवतीत्यर्थः । नन्वेवं चेच्छुक्त्यज्ञाने व्यभिचारः । भ्रमकत्वे सत्यपिशुक्त्यज्ञा

आत्मधीः न स्वविषयविषयकधीर्बाध्याधीत्वात् शुक्तिधीवत् । आत्माधिष्ठानकभ्रमहेतुः न स्वकार्यभ्रमाधिष्ठानज्ञानबाध्यः । भ्रमक(हेतु)त्वात् यदेवं तदेवं यथा शुक्त्यधिष्ठानकभ्रमहेतुः काचादिः शुक्त्यज्ञानमपि पक्षतुल्यं । ब्रह्मान्यदनादि परमार्थसत्

नकार्यभ्रमाधिष्ठानभूतशुक्त्यज्ञानबाध्यत्वेन साध्याभावादित्यत आह ॥ शुक्त्यज्ञानमपीति ॥ एतावन्तं कालं शुक्त्यज्ञानमासीदित्यनुभवेनाज्ञानस्य सत्यत्वसिद्धेः स्वकार्यभ्रमाधिष्ठानज्ञानबाध्यत्वाभावोप्यस्माभिः साध्यते इति तस्यापि पक्षतुल्यत्वान्न व्यभिचारइत्यर्थः ॥ ब्रह्मान्यदनादीति ॥ “जीवईशो विशुद्धाचित् भेदस्तस्यास्तयोर्द्वयोः । अविद्यातच्चितोर्योगः षडस्माकमनादयः” इति श्लोकोक्तमनादिजातमित्यर्थः । अनादित्वेऽप्यध्यस्तत्वमेवास्तु इत्यप्रयोजकतायामाह ॥ दोषेति ॥ स्वाध्यासात् पूर्वमनादित्वादेव सतोपीत्य

श्रीनिवा०

विश्व. अनु.

१। १९

॥ १५३ ॥

र्थः ॥ अनादीति ॥ ब्रह्मज्ञानानिवृत्तेः सत्त्वेनानाद्यध्यस्तत्वमित्यंगीकारे ब्रह्मणोऽप्यनादित्वाविशेषादनाद्यध्यस्तत्वं स्यात् तथोत्तरत्रैत-
न्निवर्तकाभावादनन्ताध्यस्तत्वं च स्यादित्यर्थः ॥ कालादीति ॥ अनेन कालादेर्यावद्ब्रह्मस्वरूपवर्तमानत्वोक्त्याऽबाध्यत्वसिद्धिः । पक्षे
हेतूपपादनाय वेदैकगम्यमित्युक्तं । आदिपदेन ब्रह्मग्रहणं सिद्धसाधनतापरिहाराय ब्रह्मान्यदित्युक्तं । दोषाजन्यज्ञानविषयत्वोपपाद-
नाय साक्षिवेद्यमित्युक्तं । साक्षिरूपज्ञानस्य नित्यत्वेन दोषाजन्यत्वादिति भावः । बाधकज्ञानस्य दोषाजन्यत्वात्तत्प्रतिनिषेध्यत्वेन सा-

अनादित्वात् ब्रह्मवत् । दोषाजन्यज्ञानात्पूर्वसतोऽप्यनादैरनाद्यध्यस्तत्वे ब्रह्माप्यनाद्यनन्ताध्यस्तं
स्यात् । ब्रह्मकालाद्यसंबन्धनावतिष्ठते पदार्थत्वात् । घटवत् ब्रह्मान्यद्वेदैकगम्यं धर्मादिपरमार्थं
सत् । श्रुतितात्पर्यविषयत्वाद्ब्रह्मवत् । साक्षिवेद्यं सुखादिपरमार्थसत् अनिषेध्यत्वेन दोषाजन्यज्ञा-
नं प्रति साक्षाद्विषयत्वात् । आत्मवत् विमतं परमार्थसत् स्वविषयकसाक्षात्कारात्पूर्वभावित्वात्
आत्मवत् न चाऽसिद्धिः त्वन्मतेऽपि प्रतिकर्मव्यवस्थार्थं स्वविषयं साक्षात्कारात्पूर्वघटादेर्भावात् ।
साक्षाद्विषये रूप्ये व्यभिचारवारणायानिषेध्यत्वेनेति । इदं रूप्यं (रजतमि) मिति ज्ञानं प्रत्येव साक्षादनिषेध्यत्वेन विषये रूप्ये तद्वारणाय दो-
षाजन्यज्ञानं प्रतीत्युक्तं । इदं रूप्यं (रजत) मित्यस्य च दोषाजन्यत्वान्न व्यभिचारः । व्यवसायद्वाराऽनुव्यवस्थायं प्रति विषये रूप्ये तद्वार-
णाय साक्षादित्युक्तं । विमतं घटादिरूपं विश्वं ॥ त्वन्मत इति ॥ घटज्ञानस्य घट एव कस्माद्विषयः पटोऽपि किं न स्यादिति शंकायां
प्रतिकर्मव्यवस्थासिद्ध्यर्थं घटसन्निकृष्टेन्द्रियजन्यत्वात् घटज्ञानस्य घटविषयकत्वमित्येव मिन्द्रियसंनिकर्षार्थं घटादिसाक्षात्कारात्पूर्वम-

न्यायामृ०

॥ १५४ ॥

पिघटादेर्विद्यमानत्वमौवश्यकत्वं । स्वविषयकसाक्षात्कारश्चाध्यासरूपएव । तथाचततःपूर्वमपिविद्यमानस्यघटादेरधिष्ठानादिवत्स(त्य)त्वमेवसिध्यतीत्यर्थः ॥ अन्योन्याभावातिरिक्तेति ॥ मायावादिनाहिघटादेरन्यत्रासत्वस्यसिद्धत्वात्स्वयंयत्रास्तितत्रापितदत्यंताभावोऽस्तीत्युच्यते । तद्विरोधितयाऽस्माभिःसाभ्यते । अन्योन्याभावातिरिक्तैतद्धटसमानाधिकरणैतद्धटप्रतियोगिकोयोत्यंताभावः सएवैतद्धटसमानकालीनइतिपरेणोच्यते । अस्माभिस्त्वेतद्धटसमानाधिकरणैतद्धटप्रतियोगिकाभाव

अन्योन्याभा(वातिरि)वव्यतिरिक्तैतद्धटसमानाधिकरणैतद्धटप्रतियोगिकाभाव
त्वंएतद्धटसमानकालीनावृत्ति । अन्योन्याभावंव्यतिरिक्तैतद्धटसमानाधिकरणै
तद्धटप्रतियोगिकाभावनमात्रवृत्तित्वात् । एतद्धटप्रतियोगिकप्रागभावत्ववदित्यावू
ह्यं । व्यधिकरणधर्मावच्छिन्नाभावपक्षेव्यधिकरणधर्मावच्छिन्नेतिविशेषणीयं ।

त्वंएतद्धटसमानकालीनोयोऽत्यंताभावःतदवृत्तीत्युच्यते । एतद्धटात्यंताभावएवैतद्धटसमानाधिकरणएतद्धटसमानकालीनश्च
नभवतीतियावत् । एवंचस्वसमानाधिकरणस्वसमानकालीनात्यंताभावाप्रतियोगित्वरूपसत्वसिद्धिः । अन्योन्याभावातिरिक्ते
त्यभावविशेषणं । एतद्धटसमानाधिकरणैतद्धटप्रतियोगिकाभावःअन्योन्याभावोपिभवति । कपालमेतद्धटोनेतिप्रतीत्याएतद्ध
टान्योन्याभावस्यकपालेएतद्धटसमानाधिकरणत्वात् सचैतद्धटसमानकालीनोपिभवति । एवंचैतद्धटसमानाधिकरणैतद्धटप्रति

एह ॥
त्वयोः

श्रीनिवा०

विश्व. अनु.

१। १९

॥ १५४ ॥

॥ १५० ॥

योगिकाभावत्वं एतद्वदसमानकालीनावृत्तीतिसाधने एतद्वदान्योन्याभावत्वमादाय बाधः स्यात् । अतो न्योन्याभावातिरिक्तेति ।
तावत्युक्ते तत्त्वादौ एतद्वदप्रतियोगिकात्यंताभावस्तत्र वदस्ति सचान्योन्याभावातिरिक्त एतद्वदसमानकालीनश्च एतद्वदस्य तत्त्वादा
वेतद्वदात्यंताभावस्य च समानकालीनत्वात् । एवं चैतद्वदप्रतियोगिकाभावत्वं एतद्वदसमानकालीनावृत्तीतिसाधने तत्त्वादिनिष्ठैत
द्वदात्यंताभावमादाय बाधः स्यात् । अत एतद्वदसमानाधिकरणेत्युक्तं । तत्त्वादिनिष्ठैतद्वदात्यंताभावस्यैतद्वदसमानाधिकरणत्वा
भावाच्च बाधः । अन्योन्याभावातिरिक्तैतद्वदसमानाधिकरणनिष्ठधर्मत्वमित्येतावत्युक्ते कपालरूपादिकमन्योन्याभावातिरिक्तमे
तद्वदसमानाधिकरणमेतद्वदसमानकालीनं च भवति । एवं च कपालरूपत्वे एतद्वदसमानकालीनावृत्तित्वसाधने बाधः स्यात् । अतः
अभावत्वमित्युक्तं । तावत्युक्ते अन्योन्याभावातिरिक्ते कपाले एतद्वदसमानाधिकरणो यः पदात्यंताभावः स एतद्वदसमानकालीन
श्च भवति । तथा च तन्निष्ठे पदात्यंताभावत्वे एतद्वदसमानकालीनावृत्तित्वसाधने बाधः स्यात् अत एतद्वदप्रतियोगिकेत्युक्तं । नन्वे
तद्वदप्रतियोगिपदे नैव कपालरूपत्वमादाय बाधस्य परिहृतत्वादेतद्वदप्रतियोगिकनिष्ठधर्मत्वमित्येवास्त्वं अभावत्वमित्येतत्किमर्थमि
ति चेदुच्यते । एतद्वदसमवायो द्विनिष्ठत्वेन कपाले एतद्वदसमानाधिकरणः स्वप्रतियोगिकत्वेनैतद्वदप्रतियोगिकत्वेनैतद्वदप्रतियो
गिकश्च भवति । तद्वृत्तियदेतद्वदकपालसमवायत्वं तदादाय बाधः स्यात् । तस्यैतद्वदसमानकालीनो यः एतद्वदसमवायः तद्वृत्तित्वा
त् । अतो भावत्वमित्युक्तं । नन्वेवं चेत्पुनर्बाधः व्यधिकरणधर्मावच्छिन्नाभावपक्षे संयोगेन संबन्धेन घटवति भूतले समवेतत्वावच्छि
न्नघटो नास्तीति प्रतीत्याऽन्योन्याभावातिरिक्तः भूतलादावेतद्वदसमानाधिकरणः यः एतद्वदात्यंताभावः असमवेतत्वरूपव्यधिकरण

धर्मावच्छिन्नत्वाद्यत्यंताभावः स एतद्धटसमानकालीनश्च भवति । एवं च व्यधिकरणधर्मावच्छिन्नैतद्धटात्यंताभावत्वे एतद्धटसमानकालीनावृत्तित्वसाधने बाधः स्यात् । अतोऽन्योन्याभावातिरिक्तैतद्धटसमानाधिकरणव्यधिकरणधर्मानवच्छिन्नैतद्धटात्यंताभावत्वमिति विशेषणीयं । अतो न बाधः । हेतावाद्यविशेषणत्यागे एतद्धटान्योन्याभावत्वे एतद्धटसमानकालीनान्योन्याभाववृत्तिनिहेतोर्व्यभिचारः स्यात् । अत आद्यमन्योन्याभावातिरिक्त्यभावविशेषणं । तावत्युक्तं तत्त्वादिनिष्ठैतद्धटात्यंताभावत्वे एतद्धटसमानकालीनतंतुनिष्ठैतद्धटात्यंताभाववृत्तिनिहेतोर्व्यभिचारः स्यात् । अत एतद्धटसमानाधिकरणेति द्वितीयं विशेषणं । एतावत्युक्ते एतद्धटसमानाधिकरणैतद्धटसमानकालीनकपालरूपवर्तिनिकपालरूपत्वे व्यभिचारः स्यात् । अत एतद्धटप्रतियोगिकाभाववृत्तित्वादित्युक्तं । तावत्युक्ते एतद्धटसमानाधिकरणात्यंताभाववृत्तिमिपटात्यंताभावत्वे एतद्धटसमानकालीनपटात्यंताभाववृत्तिनि च व्यभिचारः स्यात् । अत एतद्धटप्रतियोगिकेत्युक्तं । एतावत्युक्ते एतद्धटकपालसमवायो द्विनिष्ठत्वेन कपाले एतद्धटसमानाधिकरणः स्वप्रतियोगिकत्वेनैतद्धटप्रतियोगिकश्च भवति । तद्धृत्तिनि एतद्धटकपालसमवाये एतद्धटसमानकालीनोयः एतद्धटसमवायः तद्धृत्तिनि व्यभिचारः स्यात् । अतः अभावेत्युक्तं । तावत्युक्ते प्रमेयत्वे एतद्धटसमानकालीनयत्समवेतादिवर्तिनि व्यभिचारः स्यात् । अतो मात्रपदं । एतावत्युक्ते समवेतत्वरूपव्यधिकरणधर्मावच्छिन्नैतद्धटात्यंताभावत्वे एतद्धटसमानकालीनोयः समवेतत्वावच्छिन्नैतद्धटात्यंताभावः तद्धृत्तिनि व्यभिचारः स्यात् । अतो व्यधिकरणधर्मानवच्छिन्नेत्यपि विशेषणं देयं । दृष्टान्ते पटप्रागभावत्वे एतद्धटसमानकालीनोयः पटप्रागभावः तद्धृत्तित्वेन साध्यवैकल्यं स्यात् । एतद्धटप्रतियोगिकाभाववृत्तित्वाभावेन साधनवैकल्यं च स्यात् । अत

एतद्धटप्रतियोगिकेत्युक्तमितिसंप्रदायगम्यानिपदानांकृत्यानिद्रष्टव्यानि ॥ अनेनचेति ॥ अन्योन्याभावातिरिक्तैतद्धटंसमाना
धिकरणैतद्धटसमानकालीनाभावस्यनिषेधेस्वसमानाधिकरणात्यंताभावप्रतियोगित्वरूपमिथ्यात्वाभावरूपसत्वसिद्धिरित्यर्थः ॥
अत्रचेति ॥ सामान्येनात्मसत्यत्वेविशिष्यानात्मसत्यत्वेचोक्तानुमानेष्टित्यर्थः । संगृह्णाति ॥ तथाचेति ॥ असदिति ॥

अनेनचस्वसमानाधिकरणःस्वसमानकालीनःअन्योन्याभावव्यतिरिक्तोयोऽभावःतदप्रतियोगित्व
रूपसत्वसिद्धिः । अत्रचाऽनुकूलतर्कावक्ष्यंतद्वितिनोपाध्याभाससाम्यादिशंका । तथाच “अस
त्प्रातीतिकान्यत्वात्प्रमाणविषयत्वतः । अर्थक्रियाकारितादेर्विश्वंसत्य” मितिस्थितं ॥ ४ ॥ विश्व
मिथ्यात्वस्यानुमानबाधः॥१९॥ किंच “विश्वंसत्यं यच्चिकेतसत्यमित्तन्नमोघंयाथातथ्यतोर्थान्ब्यदशा
च्छाश्वतीभ्यःसमाभ्य” इत्यादिश्रुतिभिः । “असत्यमप्रतिष्ठंतेजगदाद्गुरनीश्वर” मित्यादिस्मृतिभिः
“नाभावउपलब्धेः वैधर्म्याच्चनस्वप्नादिवदि” त्यादिसूत्रैश्चबाधितादृश्यत्वादयः । तच्चार्थप्रत्यक्षप्रा
प्तानुवादः त्वन्मतेसन्धटइत्यस्यसुदर्थस्यव्यावृत्तघटाद्यन्यानुवृत्तब्रह्मत्वेनघटादिसत्वस्याऽप्राप्तेः ।

अनेनप्रातिभासिकत्वाधिकरणत्वेसतिअसत्वानधिकरणत्वादित्यनुमानसंग्रहः॥ प्रमाणेति ॥ अनेनानिषेध्यत्वेनप्रमांप्रतिसा
क्षाद्विषयत्वादित्यनुमानसंग्रहः । आदिपदेनारोपितमिथ्यात्वकल्पकरहितत्वाद्यनुमानाच्चांसंग्रहःकृतइतिज्ञातव्यं ॥ ४ ॥ विश्व
मिथ्यात्वस्यानुमानबाधविवर्णं ॥ ४ ॥ १९ ॥ विश्वमिथ्यात्वानुमानस्यागमबाधमप्याह ॥ किंचेति ॥ प्रत्यक्षप्राप्तेति॥

न्यायामृ०

॥ १५६ ॥

प्रत्यक्षप्राप्तसत्यत्वेत्यर्थः । व्यावृत्तं अननुवृत्तं यद्धटादितदन्यद्यदनुवृत्तं ब्रह्मतत्त्वेन तत्स्वरूपत्वेन परमते घटो नित्य इत्यादिष्विव सन्धट इत्यत्र घटे सत्त्वं न प्रतीयते किंत्वधिष्ठानभूतसद्ब्रह्मानुवेधमात्रमित्यंगीकारेण घटः सन्नित्यादिप्रत्यक्षेण घटादिषु सत्यत्वस्याप्राप्तेः श्रुतेरनुवादकत्वायोग इत्यर्थः ॥ यच्चिकेतेत्यादीति ॥ “विश्वंसत्य” मित्यत्र सत्यत्वमात्रस्य प्रत्यक्षप्राप्तत्वसंभावनया कथंचिदनुवादकत्वशंकायामपि “यच्चिकेते” त्यादिवाक्यद्वयेन तच्छंकाः । अत्रेश्वरस्य सत्यजगत्स्रष्टृत्वोक्तेः तस्य च प्रत्यक्षाद्यवेद्यतया प्राश्यभावात्तत्प्रतिपादकश्रुतिद्वयस्य नानुवादकत्वमिति भावः । “विश्वंसत्य” मित्यस्याः श्रुतेः कथंचिदनुवादकत्वेऽपि “यच्चिकेते”

यच्चिकेतेत्यादिवाक्यद्वये ईश्वरस्य मानांतरा प्राप्तसत्यजगत्स्रष्टृत्वस्यैवोक्तेश्च । पृथिवी इतरभिन्ना न हिंस्यात्सर्वाभूतानीत्यादाविव एकदेशे विधेयसिद्धावपि विश्वमात्रे तदसिद्ध्यननुवादकत्वाच्च । अनुवादकत्वं हि वाक्यस्य न ज्ञातज्ञापकत्वमात्रं

त्यादिश्रुतिद्वयस्य तावन्नानुवादकत्वमित्यंगीकृत्योक्तं इदानीं “विश्वंसत्य” मित्यस्या अपि श्रुतेर्नानुवादकत्वमस्तीत्याह ॥ पृथिवीति ॥ यथा पृथिवी इतरभिन्नेत्यत्रैकदेशघटाद्यवच्छेदेनेतरभेदस्य प्रत्यक्षेण सिद्धावपि पृथिवीत्वावच्छेदेन सर्वत्रासिद्ध्यनुमान (स्यनानु) स्याननुवादकत्वं यथाच “न हिंस्यात्सर्वाभूतानी” त्यत्र “ब्राह्मणो न हंतव्य” इत्यादिना ब्राह्मणादावेकदेशे हिंसाभावस्य सिद्धावपि भूतपदोक्तप्राणिमात्रे तदसिद्ध्यननुवादकत्वं तथेहापि विश्वंसत्यमित्यत्र विश्वैकदेशघ

टाद्यवच्छेदेन प्रत्यक्षेण सत्त्वग्रहेपि विश्वत्वावच्छेदेन प्रत्यक्षेण तदग्रहात्तदयोग्येषु धर्मादिषु श्रुत्या सत्यत्वबोधनान्न विश्वं सत्यमित्य
 स्याः श्रुतेरनुवादकत्वमित्यर्थः । ज्ञातज्ञापकत्वमात्रमित्यत्र मात्रशब्दोऽयोगव्यवच्छेदार्थः ॥ अतिप्रसंगादिति ॥ सिद्धंधर्म्यं
 शमुद्दिश्यासिद्धविधायकस्य “दध्ना जुहोती” त्यस्योप्यनुवादकत्वमापद्येतेत्यर्थः ॥ ज्ञातमात्रेति ॥ तथा च धर्म्यं शस्यसिद्धत्वेपि
 अधिकस्याज्ञातस्य दधिरूपगुणस्यापि तत्र विधानात् ज्ञातमात्रज्ञापकत्वमस्तीति नातिप्रसंग इत्यर्थः । एवं च प्रकृतेपि विश्वं सत्यमित्या
 देर्न ज्ञातमात्रज्ञापकत्वं “आपश्चनप्रमिनंती” ति वाक्यशेषेण विश्वसत्यत्वस्य समस्तदेवताप्रमिति विषयत्वस्यासिद्धस्यापि कथनादि

अतिप्रसंगात् किंतु ज्ञातमात्रज्ञापकत्वं एकशाखास्य विधिवाक्यैकार्थशाखांतरस्य विधिवाक्यस्य
 पुरुषांतरं प्रतीवयेन पुंसावादिविप्रतिपत्त्यादिना प्रत्यक्षेण विश्वसत्यताननिर्णीता तं प्रत्यक्षेण वत्त्वाच्च ।

तिभाव इति संप्रदायः । इतोपि विश्वं सत्यमित्यादेर्न ज्ञातज्ञापकत्वेन वैयर्थ्यमित्याह ॥ एकशाखेति ॥ “प्रातस्संध्यामुपासीते”
 ति ऋग्वेदशाखागतं वाक्यं तत्समानार्थकमपि यजुःशाखागतं “प्रातस्संध्या” मिति वाक्यं न व्यर्थं ऋक्शाखाध्यायिनं प्रति व्यर्थत्वे
 पियेन पुंसा ऋक्शाखाध्ययनं न कृतं तं प्रत्यर्थवत्त्वांगीकारात् । एवं प्रत्यक्षेण विश्वसत्यतायेन न निर्णीता वादिविप्रतिपत्त्यादिना प्रत्य
 क्षेऽप्रामाण्यशङ्कनात् तं प्रति विश्वं सत्यमिति वाक्यस्याऽर्थवत्त्वसंभवादित्यर्थः । एकशाखेत्युक्त्या पूर्वमीमांसान्यायः सूचितः ।
 तथाहि । द्वितीयाध्याये चतुर्थपादे चितितं । “शाखांतरेषु कर्मभेदः स्या” दित्यत्र नानाशाखान्नात् अग्निहोत्रादिकं कर्मभिद्यते न

वेतिसंशयेअविशेषेणपुनःश्रुतिरूपाभ्यासस्यकर्मभेदाभावेवैयर्थ्यापत्तेःकर्मभिद्यतइतिपूर्वपक्षः । सिद्धांतस्तुपुनःश्रुत्यांशाखांतरोक्तमेवकर्मविधीयतइतिसिद्ध्यति नतुकर्मभेदः तर्हि वैयर्थ्यमिति न शंक्नीयं शाखाभेदानामध्येतृभेदनियतत्वेनविहितस्यापिविधानंपुरुषांतराधिकारेणसंभवत्येवेतितस्यैवकर्मणोविधानेपिनवैयर्थ्यमिति । नन्वेवंरीत्यासर्वत्रानुवादमात्रोच्छेदप्रसंगःस्यादित्यतः “सर्वाविवादस्थलएवकथंचिदनुवादकत्व” मितिभगवत्पादवाक्यंहृदिनिधायह ॥ अनुवादकत्वंत्विति ॥ अतएवेति ॥ सर्वाविवादस्थलएवानुवादकत्वस्यसावकाशत्वेनयत्रविवादस्तत्रतस्यादोषत्वादेवेत्यर्थः ॥ देहेति ॥ देहातिरिक्तात्मेत्यर्थः ॥

अनुवादकत्वंतुसर्वाविवादस्थलेसावकाशं । अतएवत्वयापिबृहदारण्यकभाष्येदेहान्यात्मबोधिकायाः “अस्तीत्येवोपलब्धव्य” इतिश्रुतेःप्रत्यक्षप्राप्तानुवादित्वमाशङ्क्यवादिरविप्रतिपत्तिदर्शनादित्यादिनातत्परिहृतं ।

अस्तीति ॥ देहातिरिक्तोस्तीत्यर्थः ॥ प्रत्यक्षप्राप्तेति ॥ ममदेहइतिप्रत्यक्षेणदेहात्मभेदस्यसिद्धत्वादित्यर्थः । इत्यादिना सिद्धांतभाष्येण । किंचविश्वंसत्यमितिश्रुतेर्नानुवादकत्वं । यथाहितवमतेसन्धटःसन्पटःसद्धटज्ञानंसतसुखस्फुरणमित्यादिप्रत्यक्षेणात्मसत्यत्वस्यप्राप्तेरात्मसत्यत्वप्रतिपादिकायाःसत्यआत्मेत्यादिश्रुतेर्वैयर्थ्यस्यात्तन्माभूदित्येवमर्थप्रत्यक्षेणवर्तमानकालएवसत्ताग्रहणात्वर्तमानकालमात्रेसत्ताग्राहिप्रत्यक्षाप्राप्तत्रिकालाबाध्यत्वरूपसत्यत्वप्रतिपादकत्वमंगीकृतं ।

प्रकृतेवयमपिसन्धटइत्यादिप्रत्यक्षेणविश्वसत्यत्वस्यप्राप्तत्वाद्विश्वंसत्यमित्यादिश्रुतेर्वैयर्थ्यस्यात्तन्माभूदित्येवमर्थवर्तमानकालमा
 त्रेसत्ताग्राहिप्रत्यक्षाप्राप्तत्रिकालाबाध्यत्वरूपसत्यत्वप्रतिपादकत्वमंगीकुर्मोतो नद्वोषइत्याह ॥ इहापिश्रुतेरिति ॥ विश्वंसत्यमि
 त्यादिकायाइत्यर्थः । अत्रपूर्वतंत्रसिद्धोद्घातंउक्तः ॥ द्वयोःप्रणयंतीत्यादिना ॥ सप्तमाध्यायेतृतीयपादेचितितं । “सौकंतु
 प्रणयनमवाच्यंहीतरवदि” त्यत्रचातुर्मास्येषुयज्ञेषुवैश्वदेवरुणप्रधाससाकमेधशुनासीरसंज्ञकपर्वचतुष्टयमस्ति । मासानामेव
 पर्वसंज्ञा तत्र “द्वयोःप्रणयंती” तिश्चूयते मध्यस्थयोर्द्वयोःपर्वणोःप्रणयंतिगार्हपत्यादाहवनीयंप्रत्यग्निर्नेतव्यइत्यर्थः । चातुर्मा
 द्वयोःप्रणयंतीतिवाक्यस्यावैयर्थ्यायचातुर्मास्यमध्यपर्वणोश्चोदकाप्राप्तप्रणयनां
 तरप्रापकत्ववत्इहापिश्रुतेरवैयर्थ्यायतत्सत्यमित्यादिश्रुतिवत्त्वर्तमानमात्रग्रा
 हिप्रत्यक्षाप्राप्तकालत्रयाबाध्यत्वरूपसत्यत्वप्रापकत्वान्न । अन्यथाआत्मनआनं
 दत्वश्रुतिरपिसुखंसुप्तोऽस्मीतिप्रत्यक्षप्राप्ताऽतात्त्विकानंदत्वानुवादिनीस्यात् ।
 स्यंचकर्मदर्शपौर्णमासाख्यकर्मप्रकृतिकं तत्रचातुर्मास्यपर्वणांमध्येमध्यस्थयोर्द्वयोःपर्वणोरुच्यमानमग्निप्रणयनंकिंदर्शपौर्णमास
 धर्मकंउतापूर्वतद्विलक्षणमितिसंशयेचातुर्मास्यानांदर्शपौर्णमासप्रकृतिकंतयाचोदकप्राप्तत्वेनतदीवांगकलापयुक्ततयाचोदकप्राप्त
 प्रणयनप्रापकत्वमेवेतिपूर्वपक्षेद्वयोःपर्वणोरग्निप्रणयनस्यदर्शपौर्णमासप्रकृतिकतयासिद्धत्वेनपुनर्द्वयोःप्रणयंतीत्यस्यवैयर्थ्यापत्ते
 स्तदवैयर्थ्यायचोदकप्राप्तांगकलापयुक्तापूर्वप्रणयनप्रतिपादकत्वमेवेतिसिद्धांतितं तद्वदिहापीत्यर्थः ॥ अन्यथेति ॥ विश्वंस

श्रीनिवा०

प्रत्य. आग.

१। २०

॥ १५८ ॥

१५७ ॥

न्यायामृ०

॥ १५८ ॥

त्यमित्यादेरपूर्वसत्यत्वे(प्रापकत्वा)प्रतिपादकत्वाभावइत्यर्थः ॥ स्यादिति ॥ तथाचप्रत्यक्षाप्राप्तानंदत्वप्रतिपादकत्वं श्रुतेरंगी-
कार्यमितिभावः । तन्वेवमपूर्वविषयांतरदानेनसर्वत्रानुवादकत्वमात्रोच्छेदःस्यादित्यतआह ॥ अनुवादकत्वंत्विति ॥ (प्रमा-
णांतराप्राप्तापूर्वविषयांतरयत्रनास्तितत्रानुवादकत्वंसावकाशमित्यर्थः) । स्थलांतरेनुवादकत्वंसावकाशमित्यर्थः । दार्ढ्यहेतुत्वा-
च्चनानुवादकत्वंदोषायेत्याह ॥ निगमनवादित्यादिना ॥ पिपासितस्येतिहेतुगर्भं अत्यंततृषितच्चादेवएकप्रमाणोक्तौविश्वासा-

अनुवादकत्वंतुअप्राप्तविषयांतराभावेसावकाशं । निगमनवत्तत्त्वमसी-
तिनवकृत्वोभ्यासवत्पिपासितस्यएकजलविषयकलिंगशब्दप्रत्यक्षरूप
प्रमाणसंलववत्त्व(न्मते)त्पक्षेप्रत्यक्षसिद्धभावरूपाज्ञाने, “तमआसी-
दि” त्यादिश्रुतिवत्श्रुतेरैक्यतात्पर्येषद्धिधलिंगवच्चप्रत्यक्षानाश्वासनि-
रासेनदाढ्यार्थत्वाच्च । अनुवादकत्वंतुयत्रदाढ्यंप्रागेवसिद्धंतत्रैव ।

भावादेकजलरूपार्थविषयकशब्दादिबहुप्रमाणापेक्षेत्यर्थः ॥ प्रत्यक्षसिद्धइति ॥ अहमज्ञइतिप्रत्यक्षसिद्धइत्यर्थः ॥ त्वन्मतइ-
ति ॥ त्वन्मतेतमज्ञशब्दस्यभावरूपाज्ञानपरत्वादितिद्रष्टव्यं । ऐक्यतात्पर्यं ऐक्यविषयकतात्पर्यं । नन्वेमंचेत्सर्वत्राप्यनाश्वास-
निरासार्थत्वेनदाढ्यार्थत्वस्यवक्तुंशक्यत्वादनुवादकत्वमात्रोच्छेदइत्यतआह ॥ अनुवादकत्वंत्विति ॥ प्रागेवेति ॥ अन-

श्वासपरिहारेणेत्यर्थः ॥ यथाषड्विंशतिरस्य वंक्रय इति ॥ नवमेध्याये चतुर्थपादे चितितं । अग्निष्टोमीयपशौश्रूयते “षड्विंश
 तिरस्य वंक्रयः ता आनुष्ट्योच्यावयतादि” ति । अस्यायमर्थः । अग्निष्टोमीयपशोर्वंक्रयः पार्श्वस्थास्थीनि षड्विंशतिसंख्याकानि एकै
 कस्मिन्पार्श्वे त्रयोदशानामवस्थितत्वात् ताश्च वंक्रोः अनुष्ट्याऽनुक्रमेण गणयित्वेति यावत् उच्यावयतात् उद्धरतादिति । षड्विंशति
 वंक्रिकपशुयुताग्नीषोमीयप्रकृतिकेऽश्वमेधेश्रूयते । “चतुस्त्रिंशद्वाजिनो देवबन्धोर्वंक्रो रश्वस्ये” ति । तथा “न चतुस्त्रिंशदिति ब्रूया
 त षड्विंशतिरित्येव ब्रूयादि” ति च । तत्र संदेहः किंचोदकप्राप्तस्य षड्विंशतिरिति मंत्रस्य बाधोऽस्त्युतनेति । तत्राश्वमेधे “प्रकृतिव
 तदुक्तं “बहुप्रमाणसंवादश्च दार्ढ्यहेतुरेवे” ति । किंच यथा “षड्विंशतिरस्य वंक्रय”
 इति मंत्रस्याऽश्वमेधे चोदकप्राप्तस्य “चतुस्त्रिंशद्वाजिनो देवबन्धो” रिति वैशेषिकमंत्रे
 णाऽपोदितस्य प्रतिप्रसवार्थं “षड्विंशतिरित्येव ब्रूयादि” ति वचनं तथा प्रत्यक्षप्राप्त
 स्य जगत्सत्त्वस्याऽद्वैतश्रुत्याऽऽपाततोऽपोदितस्य प्रतिप्रसवार्थं सत्त्वश्रुतिः किं न स्यात्
 द्विकृतिः कर्तव्ये” ति चोदकेन षड्विंशतिरिति मंत्रप्राप्तौ चतुस्त्रिंशदिति वैशेषिकमंत्रस्य प्रेषणपठितस्य बाधयोगाच्चोदकप्राप्तस्यैव बाध
 इति प्राप्ते “षड्विंशतिरित्येव ब्रूयादि” ति प्रतिप्रसवसंज्ञावापवादस्यापवादे पुनरुत्सर्गस्यैवावस्थितिरिति न्यायेन चोदकप्राप्तः षड्विंश
 तिरस्येति मंत्र एव प्रयोक्तव्यः । अतो न तस्य बाधः चतुस्त्रिंशदित्यस्य तु मंत्रस्यास्मात्प्रकरणात् स्थानांतरं प्रत्युत्कर्षः कार्य इति सिद्धांतः ।
 ननु षड्विंशतिरित्येव ब्रूयादित्यत्र न तु चतुस्त्रिंशदिति तीतीतरनिषेधकैवकारश्रवणेन चोदकप्राप्तमंत्रापवादकवैशेषिकमंत्रप्रतीतस्य बाध

न्यायामृत
॥ १५९ ॥

कत्वमस्तु विश्वंसत्यमित्यादौतुनिषेधाश्रवणात्कथंप्रत्यक्षप्राप्तसत्यतापवादकनिषेधरहिताद्वैतश्रुतिबाधकत्वमित्यत आह ॥ दृश्यं
तेहीति ॥ “असंयोगाल्लिट्किदि” तिकित्वविधिसन्निधिपठितस्यनिषेधरहितस्य “मृडमृदगुधकुषक्लिशवदवसःकत्वे” तिसूत्र
स्य “नक्त्वासेडि” तिकित्वापवादकंप्रतियथाबाधकत्वं तथाविश्वंसत्यमित्यादेर्निषेधविधुरस्यापिसत्त्वगाहिप्रत्यक्षापवादकाद्वैत
कश्रुतिबाधकत्वंयुक्तमित्यर्थः । यथोक्तं “कित्वंहिक्त्वोनिजंयन्नक्त्वासेडितिनिराकृतं । मृडेत्यादिविधानंतुपुनरुज्जीवयत्यद”
इति । कत्वः कत्वाप्रत्ययस्य हि यस्मात्कित्वं निजंस्वाभाविकमेवास्ति ततोमृडेत्यादिनाक्त्वाप्रत्ययस्थकित्वकथनमयुक्तं तथापि

दृश्यंतेहि मृडमृदेत्याद्याःप्रतिप्रसवार्थविधेयः । तस्मात् धर्मिप्रमातृधर्मा
दिभेदान्नद्वैतगीर्तृथा । असिंहावाग्भिन्नशाखावाग्भिन्नप्रणयनादिवत्

नक्त्वासेडितियत्कित्वंनिराकृतं तद्बाध(कभूतं)कमृडेत्यादिविधानं अदःकित्वं पुनरुज्जीवयतीत्यर्थः । “स्वतएवकितःक्त्वायाः
किद्धाचोऽनर्थकत्वतः । सेटःक्त्वायाःकिन्निषेधनिषेधार्थत्वमास्थित” मित्यपिपठन्ति । संगृह्णाति ॥ तस्मादिति ॥ प्रत्यक्षावि
षयेधर्मिणिसत्यत्वबोधनायधर्मिभेदः विप्रतिपत्त्यादिनाप्रत्यक्षेणयेनसत्त्वंनगृहीतंतत्रतद्वोधनायप्रमातृभेदः प्रत्यक्षगृहीतव्याव
हारिकसत्त्वभि(न्नतात्विकस)न्नाव्यावहारिकसत्त्वरूपधर्मग्रहायधर्मभेदः आदिपदेनदाढ्यार्थत्वप्रतिप्रसवयोर्ग्रहणं । नहिंस्यादि
त्यहिंसावागवद्भर्मिभेदः भिन्नशाखावागवत्एकार्थकनानाशाखागतवागवत्प्रमातृभेदः द्विप्रणयनादिवत्धर्मभेदइतिविवेकः

श्रीनिवा०

प्रत्य. आग.

१ । २०

॥ १५९ ॥

॥ १५७ ॥

प्रमाणं अवाधितार्थग्राहकमित्यर्थः ॥ तद्वाधइति ॥ विरुद्धयोर्द्वयोरप्यवाधितार्थत्वानुपपत्तेरित्यर्थः ॥ नचेदिति ॥ प्रामा-
प्रमापकत्वाभावादित्यर्थः । अननुवादकत्वमेवदर्शयति ॥ श्रुतेरिति ॥ अननुवादकत्वोपपादनायप्रत्यक्षाप्राप्तेत्युक्तं । सदर्थ-
त्वोपपादनायतात्त्विकसत्त्वेत्युक्तमिति यथायोग्यं संबन्धो द्रष्टव्यः । प्रमाणस्याप्यप्रमाणप्राप्तानुवादकत्वमस्त्वित्यत आह ॥ नही-
ति ॥ येन भ्रमप्राप्तानुवादकत्वं प्रमाणस्य स्यादिति भावः ॥ यथेति ॥ द्वैतग्राहिप्रत्यक्षं अद्वैतश्रुतिविषयापहारकं यथानभवति

किंच प्रत्यक्षं प्रमाणं चेत्तद्वाधो मिथ्यात्वानुमानादेः नचेत्कथं सत्त्वश्रुतिरनुवादः । श्रुतेः सदर्थत्वात्
ऽननुवादकत्वाय च प्रत्यक्षाऽप्राप्ततात्त्विकसत्त्वविषयकत्वोपपत्तेः । नहि प्रमा भ्रमयोरेकविषयता ।
किंच यथानापहरेत् द्वैताभावश्रुत्यर्थमक्षधीः । तथानापहरेद्वैतश्रुत्यर्थमपि दुर्बला । प्रत्यक्षं प्रमाणत्वं
न निश्चितं चेत्तद्वाधो मिथ्यात्वानुमानादेः अनिश्चितं चेत्प्रत्यक्षं मिथ्यात्वश्रुतिविषयापहारकं इव सत्त्व
श्रुतिविषयापहारेऽप्यशक्तं स्वप्रामाण्यनिर्णयाय श्रुतिसंवादापेक्षं सत्त्वश्रुत्यऽनुवादकत्वापादकं ।

दुर्बलत्वात् तथा द्वैतश्रुत्यर्थं भेदमपि नोपहरेत् न प्रापयेत् । कारिकार्थमेवाह ॥ प्रत्यक्षमित्यादिना ॥ पूर्वप्रमाणत्वे दोष उक्तः
इदानीं तन्निश्चये दोष उच्यते इति भेदः । तदेव विशदयति ॥ स्वप्रामाण्येति ॥ नन्वेवं चेत्स्पर्शनप्रत्यक्षेण हिमभेषजत्वरूपो यस्त-
स्य गृहीतत्वात् तत्प्रतिपादकानि हिमस्य भेषजमिति श्रुतेरनुवादकत्वं सर्वसंमतं न स्यात् तत्रापि प्रत्यक्षस्य दुर्बलत्वेनाग्निहिमस्य भेषजमि-

न्यायाम्०

॥ १६० ॥

तिश्रुतिविषयापहारकं न भवति स्वगामाण्यनिर्णयाय श्रुतिसंवादापेक्षं सत्तन् श्रुत्यनुवादकत्वापादकमिति वक्तुं सुशकत्वादित्यत आह
॥ अग्न्यौष्ण्येति ॥ प्रमाणाप्रमाणयोरेके विषयकत्वाभावेनापूर्वताप्रमाणाविधायकमेव तन्नानुवादकमिति भावः ॥ अन्यथेति ॥
विश्वसत्यत्वश्रुतेः प्रत्यक्षप्राप्तसत्यत्वानुवादकत्वइत्यर्थः । ननु ब्रह्मसत्त्वस्याप्राप्तत्वात्कथमनुवादकत्वमित्यत आह ॥ ब्रह्मसत्त्व
स्येति ॥ लोकतइति ॥ सत्सुखस्फुरणमिति प्रत्यक्षेणेत्यर्थः । नैव ब्रह्मत्वसामानाधिकरण्येन सत्त्वं न प्रत्यक्षसिद्धमिति वाच्यं ।
स्फुरणत्वस्यैव ब्रह्मत्वादिति भावः ॥ अमेति ॥ यद्ब्रह्माधिष्ठानं तत्सदिति दर्शनात् जगद्ब्रह्माधिष्ठानं ब्रह्मसदित्वद्वीत्यानुमानेन
अग्न्यौष्ण्यप्रत्यक्षस्य प्रामाण्यानिश्चयेऽग्निर्हिमस्य भेषजमित्यादिरप्यनुवादो न स्यादेव । अन्य
था “सत्यं ज्ञानं नेहनाने” त्यादिश्रुतिरप्यनुवादिनी स्यात् । ब्रह्मसत्त्वस्य लोकतो भ्रमाधिष्ठान
त्वादिलिङ्गेन च विश्वमिथ्यात्वस्य च दृश्यत्वाद्यनुमानेनाऽवेदमूलप्रवाहानादिविज्ञानवादादि
ना च प्राप्तेः । उक्ता हि मंत्राधिकरणे मंत्रलिङ्गप्राप्तबोधकस्यापि तदर्थशास्त्रस्याऽनुवादकता ।
त्यर्थः । विश्वमिथ्यात्वप्रतिपादिकाग्रानेहनानेति श्रुतेरनुवादित्वमुपपादयति ॥ विश्वेति ॥ नन्वनादिश्रुतेः कथं वादिप्राप्तानुवा
दित्वमित्यत उक्तं ॥ प्रवाहानादीति ॥ यथोक्तं “अनादिकालतो वृत्तास्समया हि प्रवाहत” इति । तस्य वेदमूलकत्वे वेदानुप्रवे
शेन वेदस्य न तत्प्राप्तानुवादकत्वमत उक्तं ॥ अवेदमूलेति ॥ नन्वनुवादप्राप्तानुवादकत्वं श्रुतेः कुत्रापि न दृष्टमिति चेत्तत्राह ॥
उक्ता हीति ॥ प्रमाणलक्षणे “तदर्थशास्त्रादि” तिसूत्रइत्यर्थः ॥ तदर्थेति ॥ तदर्थश्रुतिविनियोगार्थं यच्छास्त्रं तत्तदर्थशास्त्रं

श्रीनिवा०

प्रत्य. आग.

१ । २०

॥ १६० ॥

ब्राह्मणंतस्येत्यर्थः । “उरुप्रथस्वउरुतेयज्ञपतिःप्रथतामितिपुरोडाशंप्रथयतीति” श्रूयते तत्रउरुप्रथस्वेतिमंत्रविनियोजकंयत्
“इतिपुरोडाशंप्रथयती” तिब्राह्मणवाक्यंतदनुवादकंनवेतिसंदेहेअननुवादकमेव अन्यथावैयर्थ्यापत्तेरितिप्राप्तेपुरोडाशप्रथना
भिधानरूपमंत्रगतलिङ्गेनपुरोडाशप्रथनरूपेऽर्थेऽविमंत्रविनियोगस्यसिद्धत्वात् “इतिपुरोडाशंप्रथयती” तिब्राह्मणरूपतदर्थ
शास्त्रस्यानुवादकत्वंयुक्तमित्यर्थः । तर्हि वैयर्थ्यमिति न वाच्यं । उच्चारणमात्रेणादृष्टार्थत्वादितिप्रथमाध्यायस्यद्वितीयचरणेऽभि

उक्ताचत्वयैवैक्षत्यधिकरणेसदेवेत्यादिवाक्यस्यप्रधानपरत्वेसांख्यस्मृतिप्राप्तानुवादिता । किंचसं
त्वश्रुतेःसत्वप्रत्यक्षानपेक्षत्वात्सापेक्षानुवादत्वं निरपेक्षानुवादित्वंतुधाराबाहिकज्ञानइवनाप्रा
माण्यहेतुः । उक्तं हि नयविवेके “सापेक्षानुवादेहि न प्रमितिः ननुदैवादनुवादेधाराबाहिकवदि”
ति । उक्तंचदाचस्यत्ये “यत्रनुप्रमाणांतरसंवादःतत्रप्रमाणांतरांदिवार्थवादादपिसोर्थःअसिद्ध्यति

हितं । उक्तंचशास्त्रदीपिकायां “यदिदृष्टार्थतैवस्यान्मंत्रान्नानमनर्थकं । प्रत्यायनाददृष्टैवेत्तदुच्चारणतोवर” मिति । अनुवाद
कत्वमियाश्रुतेरपूर्वार्थत्वंत्वयाप्यंगीकृतमित्याह ॥ उक्ताचेति ॥ एवमनुवादित्वमुक्त्वाब्रह्मपरत्वमुक्तमित्याशयः । किंचसत्त्व
श्रुतेःसापेक्षानुवादित्वंनानिरपेक्षानुवादित्वंवा नाद्यइत्याह ॥ किंचसत्त्वश्रुतेरिति ॥ द्वितीयेत्वाह ॥ निरपेक्षेति ॥ धारा
बाहिकेति ॥ उत्तरज्ञानेनस्वार्थेविषयीकरणीये नपूर्वज्ञानापेक्षा । पूर्वज्ञानगृहीतार्थविषयकत्वात्मात्रेणानुवादकत्वंत्वस्ति तन्ना

न्यायामृ०

॥ १६२ ॥

प्रामाण्यकारणं तद्वदि(त्यर्थः)तिभावः । नप्रमितिःअप्रामाण्यं दैवानुवादे निरपेक्षानुवादे धारावाहिकवत्प्रामाण्यमित्यर्थः ।
नचधारावाहिकस्थलेपिविशेषणज्ञानत्वेनपूर्वपूर्वज्ञानापेक्षेतिवाच्यं । आद्यविशेषणज्ञानस्यैकस्यैवउत्तरभाविसर्वविशिष्टज्ञानहेतुत्वो
पपत्तेः । अतोनिरपेक्षानुवादकत्वंधारावाहिकस्थलइतिसंप्रदायः । संवादः निरपेक्षानुवादकत्वं । अर्थवादात् अनुवादात् अनु
वादवाक्यात् प्रसिध्यतीति । तथाचप्रामाण्यमेवेतिभावः । निरपेक्षानुवादित्वमेवोपपादयति ॥ द्वयोरिति ॥ संवादसंवादि
प्रमाणयोः परस्परान्पेक्षयोरेवैकत्रार्थेप्रवृत्तेः । तत्रदृष्टान्तःप्रत्यक्षेति ॥ प्रमात्रिति ॥ प्रमाणयोःपरस्परनिपेक्षतयैवस्वार्थप्रति
द्वयोःपरस्परान्पेक्षयोःप्रत्यक्षानुमानयोरिवैकत्रार्थेप्रवृत्तेः प्रमात्रपेक्षयात्वनुवादत्वं प्रमा
ताद्यव्युत्पन्नःप्रथमंयथाप्रत्यक्षादिभ्योऽर्थमवगच्छति नतथाऽऽन्नायतस्तत्रव्युत्पत्त्यपे
क्षत्वादि” ति । किंचवादिविप्रतिपत्तिनिरासार्थत्वान्ननिष्प्रयोजनानुवादत्वं । सप्रयो
जनानुवादत्वंतुविद्वद्वाक्यइवस्वार्थपरत्वाविरोधि । अतएवमीमांसकैर्विद्वद्वाक्यस्य
पादकत्वान्नानुवादकत्वेनाप्रामाण्यं प्रमात्रपेक्षयाप्राप्तमनुवादकत्वंत्वस्त्वित्यर्थः । तदुपपादयति ॥ प्रमाताहीति ॥ व्युत्पत्त्य
नंतरमर्थावगमेतंप्रतिप्रत्यक्षादिसिद्धार्थबोधकतयानुवादकत्वंस्यादेवेत्यर्थः । तथाचनिरपेक्षानुवादित्वंत्वप्रामाण्यसाधकंनभव
तीतिवाचस्पतेःसंमतमितिफलितोर्थः । किंचसत्त्वेश्रुतेर्निष्प्रयोजनानुवादित्वं सप्रयोजनानुवादित्वं नाद्यइत्याह॥वादीति ॥
द्वितीयेत्वाह ॥ सप्रयोजनेति ॥ मीमांसकैरिति ॥ द्वितीयाध्यायेद्वितीयपादेचितितं । “प्रकरणंतुपौर्णमास्यांरूपावचनं

श्रीनिवा०

विश्व. आग

१ । २०

॥ १६३ ॥

दि” तत्रयदाग्नेयोष्टकपालोमावास्यांपौर्णमास्यांवाच्युतोभवतितावन्नूतामग्नीषोमावाज्यस्यैवनोपांशुपौर्णमास्यांयजेन्नैद्रं दधिअमा
 वास्याया” मिति तत्राग्नेयः ऐंद्रं दधि ऐंद्रं पयः इत्यमावास्याकालसंबंधियागत्रिकं, आग्नेयः आज्वभांगः उपांशुयागश्चेति पौर्णमासी
 कालसंबंधियागत्रिकं विहितं । एतत्सन्निधौ “यएव विद्वान्पौर्णमासीं यजते यएवं विद्वानमावास्यां यजत” इति वाक्यद्वयं श्रुतं । त
 था “दर्शपौर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेते” ति च श्रुतं । तत्रय एव विद्वानिति विद्वद्वाक्यैः संदेहः यएवं विद्वानिति वाक्याभ्यां पौर्णमा
 स्यामावास्यासंज्ञकौ यागांतरौ विधीयेते उत पूर्वप्राप्तामावास्यात्रिकपौर्णमासत्रिकानुवाद एव क्रियते इति संदेहेऽनुवादस्य व्यर्थत्वात्
 अपूर्वयागांतरविधायकाविति पूर्वपक्षे पूर्वप्राप्तषड्यागानुवादित्वमेव । नचैवं प्रयोजनाभावादनुवादवैयर्थ्यमिति वाच्यं । पूर्वप्राप्त

समुदायद्वित्वापादनरूपप्रयोजनवत्वेनानुवादस्वार्थपरत्वाद्वाक्यैकवाक्यतोक्ता ।

दर्शपौर्णमासानुवादेन फलविधायके “दर्शपौर्णमासाभ्या” मिति वाक्ये द्विवचनप्रयोगोक्तिः । सच्च पूर्वप्राप्तषड्यागेष्वयुक्तः अतः
 फलवाक्ये द्विवचनेन सम्यग्व्यवहारोपपत्त्यर्थं षण्णां यागानां द्वित्वं संधायतेऽनेन वाक्येन । अमावास्यापौर्णमास्यासंबंधिन आग्नेया
 दिषड्यागान्त्रिकत्वेन त्रिकत्वेनैकीकृत्य “यएवं विद्वान्पौर्णमासीं यजते अमावास्यां यजत” इत्युक्तमिति सिद्धांतितं ॥ समुदायेति ॥
 षड्यागरूपसमुदायस्य द्वित्वापादनरूपप्रयोजनसद्भावादित्यर्थः । तदपि द्वित्वापादनं दर्शपौर्णमासाभ्यामिति फलवाक्ये द्वित्वोप
 पत्त्यर्थमिति ज्ञातव्यं । एवं च पौर्णमासामावास्यायागसमुदायस्य विद्वद्वाक्यनिष्पन्नार्थस्य दर्शाख्येन समुदायेन पौर्णमासाख्यसमु

न्यायामृ०

॥ १६२ ॥

दायेनफलकामइष्टिकुर्यादितिफलवाक्येनान्वयाद्विद्वद्वाक्यस्यफलवाक्येनैकवाक्यत्वमुक्तमित्यर्थः ॥ स्वार्थेति ॥ यथा “वायु-
वैक्षेपिष्ठादेवते” त्यादीनांअवांतरप्राप्तमनुवदतांअनुवाद्यस्वार्थेतात्पर्याभावेनावांतरवाक्यार्थमनादृत्य(आलभेते)तिपदप्रतिपाद्या-
लंभनेप्राशस्त्यबोधकतया(पदैक)तदेकवाक्यतोच्यते । तथाविद्वद्वाक्येपिफलवाक्योक्तद्वित्वसंपादनेनअनुवाद्यस्वार्थपरत्वाभावे
“स्वर्गकामोयजेते” तिवाक्येयजेतेतिपदप्रतिपाद्ययागरूपार्थप्राशस्त्यबोधकतयापदैकवाक्यतैवोच्येतेत्यर्थः । किंचायमनुवादः

स्वार्थपरत्वाभावेह्यर्थवादवत्पदैकवाक्यतोच्येत । किंचानुवादत्वेपिनैष्फल्यमात्रंनत्वप्रामा-
ण्यं याथार्थ्यमेवप्रामाण्यंनत्वनधिगतार्थत्वमित्यन्यत्रोक्तत्वात् । किंचायमनुवादोनतावद्वायु-
क्षेपिष्ठादिवाक्यवत्स्तुत्यर्थः नापि “दध्राजुहोती” त्यत्रजुहोतिरिवान्यविधानार्थः विधानांय-
प्रमाणानूदितस्यतात्त्विकत्वनियमात् । नहि “व्रीहीन्प्रोक्षतो” त्यादावारोपितव्रीह्यादेर्धीः

स्तुत्यर्थोवान्यविधानार्थोवानिषेधार्थोवा । नाद्यइत्याह ॥ किंचायमिति ॥ विश्वंस्तुत्यमित्यनुवादइत्यर्थः । “वायव्यश्चैतमा-
लभेतभूतिकामोवायुवैक्षेपिष्ठादेवते” त्यादौइत्थं वायव्यश्चैतमालंभःप्रशस्तः यतःशीघ्रगामिनीवायुदेवरोत्यादिवत्स्तुतेरत्रा-
भावादित्यर्थः । नापिद्वितीयइत्याह ॥ नापीति ॥ “दध्राजुहोती” त्यत्रजुहोतीति यत्तदभेतिदधिरूपगुणविधानायजुहोत्यनु-
वादोयथा तथान्यविधानार्थो नभवतीत्यर्थः । कुतोनेत्यतआह ॥ विधानायेति ॥ कुतोयंनियमइत्यतआह ॥ नहीति ॥

श्रीनिवा०

विश्व. आग

१ । २०

॥ १६२ ॥

ब्रीहीनितिप्रमाणवाक्यंप्रत्यक्षप्राप्तब्रीह्यनुवादेनप्रोक्षणंविधत्ते । एवंचप्रमाणानूदितस्यब्रीह्यादेस्तात्त्विकत्वनियमान्नारोपितंत्वाम-
त्यर्थः । आद्यादिपदेनदध्राजुहोतीत्यादेर्ग्रहणं । द्वितीयादिपदेनहोमादेरितिज्ञेयं । अस्त्वारोपितंब्रीह्यादेरेवधीरित्यतआह ॥
अनुवाद्यस्येति ॥ अनुवाद्यस्यासत्त्वेऽनुवाद्यविधेयसंसर्गरूपवाक्यार्थोबाधितःस्यादित्यन्वयः । तत्रदृष्टान्तआश्रयासिद्धावि-
त्यादि । नापितृतीयइत्याह ॥ नापीति ॥ तत्रैवेति ॥ नेहनानास्ति किंचनेतिवाक्येकिंचनेत्यनेनैवसर्वानुवादोपपत्तेस्तदर्थपृ-

अनुवाद्यस्यासत्त्वेह्याश्रयासिद्धौधर्मिधर्मसंसर्गरूपानुमितिरेवंगृह्णाऽनुवाद्यविधेयसं-
सर्गरूपवाक्यार्थोबाधितःस्यात् । नापिनेहनानेतिनिषेधार्थः । तत्रैवकिंचनेत्यनु-
वादकांशस्यसत्त्वात् । नहि “नसुरापिबेद्भि” तिनिषेधायसुरापिबेदितिवाक्यां-
तरमपेक्षितं । अत्रचापश्चनप्रमिनंतीत्यलौकिकस्यप्रमाणस्यविधेयस्यसत्त्वाच्च ॥

यक्विश्वंसत्यमितिवाक्यांतरमनपेक्षितमित्यर्थः । तदेवदृष्टान्तेनोपपादयति ॥ नहीति ॥ वाक्यांतरं अनुवादकभूतं । तत्रसु-
रामित्यस्यैवानुवादकांशत्वादितिभावः । किंचनेहनानेतिनिषेधार्थमनुवादोऽनभवति किंनामविधानार्थएव । विश्वंसत्यमिति
वाक्येएववात्रतत्सर्जनादिकं । आप्रश्चनआपोपि सर्वदेवताअपि प्रमिनंतिजानंतीत्येवं पारमेश्वरसृष्ट्यादेस्सत्यत्वेनज्ञानंसर्वदे-
वानामप्यस्तीतिसर्वदेवसंबंधितादृशज्ञानरूपस्यालौकिकप्रमाणस्योक्तेरित्याह ॥ अत्रचेति ॥ विश्वंसत्यमितिवाक्यइत्यर्थः ॥

न्यायामृतं
॥ १६३ ॥

यत्तन्नेतीति ॥ यत्तन्नेत्येवंनिषेधार्थानुवादलिंगस्य एकस्याप्यभावादित्यर्थः । तदभावेऽपि तदनुवादलिंगाभावेऽपि । ननु तत्सत्य-
मित्यादिवाक्यं न ब्रह्मसत्तानुवादकं । तस्यामानांतरा प्राप्तत्वादित्यत आह ॥ सर्वेति ॥ व्यवस्थिते अनुस्यूते । तथा च ब्रह्मणः
सर्वप्रत्ययवेद्यत्वेन सन्धटइत्यत्र ब्रह्मसत्त्वस्य प्रत्यक्षेण प्राप्तत्वात् तत्सत्यमित्यादेरनुवादकत्वं युक्तमित्यर्थः । विशिष्टस्यैव सर्वप्रत्ययवे-
द्यत्वं न शुद्धस्येति शंका मपाकर्तुमुत्तरार्थः (उदाहृतः) प्रवृत्तः । प्रपञ्चविलयाधिष्ठानत्वेन सर्वप्रत्ययवेद्यस्य शुद्धत्वादिति भावः ॥

यत्तन्नेत्यादिनिषेधार्थानुवादलिंगाभावाच्च । तदभावेऽपि निषेधार्थानुवादे “तत्सत्य” मित्याद्यपि
“न सत्तन्नासदुच्यते असद्वा इदमग्रं आसीदि” ति निषेधार्थब्रह्मसत्तानुवादकं स्यात् । “सर्वप्रत्ययवेद्ये
च ब्रह्मरूपे व्यवस्थिते । प्रपञ्चस्य प्रविलयः शब्देन प्रतिपाद्यत” इति मंडनोक्त्या सन्धटइत्यत्रापि ब्रह्मस-
त्ताप्रतीतिः । “परागर्थप्रमेयेषु या फलत्वेन संमता । संवित्सैवेह मे यो र्थो वेदांतोक्तिप्रमाणत” इति सुरे-
श्वरोक्त्या सद्धटज्ञानमित्यत्रापि तत्प्रतीतिश्च । सत्सुखस्फुरणं अज्ञोऽसीत्यादौ तु तत्प्रतीतौ न विवादः ।

परागर्थेति ॥ घटज्ञानस्य ब्रह्मज्ञानत्वोपपादनायेदं वाक्यांतरं परागर्थाः प्रत्यगर्थाः तद्रूपाणि यानि प्रमेयानि तेषु फलभूताया संवित्
घटादिभासकं चैतन्यं तदेव वेदांतं वाक्यरूपप्रमाणस्य प्रमेयं । तथा च घटज्ञानस्य ब्रह्मज्ञानत्वात् सत्पटज्ञानमित्यत्र ब्रह्मसत्ताप्रतीयतइ-
त्यर्थः । ननु घटावच्छिन्नचैतन्यरूपे ब्रह्मणिसत्त्वप्रतीतावपि न शुद्धे तत्प्रतीतिरित्यतस्तदंगीकृत्य दूषणांतरमाह ॥ सदिति ॥

श्रीनिवा०

विश्व. आग.

१ । २०

॥ १६३ ॥

प्रतीतौ ब्रह्मसत्ताप्रतीतौ । कुतइत्यतआह ॥ शुद्धेति ॥ अज्ञोस्मीत्यत्रकथं ब्रह्मसत्ताप्रतीयतइत्यतआह ॥ अज्ञानादीति ॥
 अज्ञोस्मीत्यस्याज्ञानंमय्यस्तीत्यर्थः । तथाचाऽज्ञानाधिष्ठानचैतन्येअस्तीतिसत्ताप्रतीयतइत्यर्थः । नन्वत्रापिविशिष्टेऽज्ञानविशि
 ष्टेचसत्ताप्रतीयतेनकेवलेइत्यतआह ॥ अधिकेति ॥ चिदस्फुरणाभावादिति ॥ विशिष्टेविशेष्यांशसद्भावादितिभावः ।
 ननुसत्सुखस्फुरणमित्यादौब्रह्मशब्दोल्लेखाभावेन्नब्रह्मणिसत्त्वंनप्रतीयतइतिचेत्तत्राह ॥ ब्रह्मशब्देति ॥ यत्रब्रह्मशब्दोल्लेखोस्ति
 “सत्यंज्ञानमनंतंब्रह्मे” तितत्रापिब्रह्मणिसत्त्वंनप्रतीयतएव । “अथकस्मादुच्यतेब्रह्मेतिबृहंतोह्यस्मिन्गुणा” इतिश्रुतेर्ब्रह्मशब्द

शुद्धचित्तएवसुखस्फुरणत्वात्अज्ञानाद्यध्यासाधिष्ठानत्वाच्च । अधिकस्फुरणेपिचिदस्फु
 रणाभावात् । ब्रह्मशब्दानुल्लेखेपिअखंडार्थनिष्ठवाक्यबोध्यंयत्ब्रह्मतत्सत्त्वप्रतीतेः ए
 वमानंदश्रुतिरपिअदुःखमसुखंसंभमित्यादिनिषेधाप्रत्यक्षप्राप्तानंदानुवादिनोस्यात् ।

स्यगुणविशिष्टवाचित्वात्तस्यचमिथ्यात्वेनतत्रसत्यत्वबोधनस्यबाधिततयालक्षणयाब्रह्मचैतन्यमात्रपरत्वमेवांगीकृतं । वेदांताना
 मखंडार्थनिष्ठत्वेनवेदांतवाक्यबोध्यार्थस्यब्रह्मणोऽखंडत्वांगीकारात् यदाब्रह्मशब्दोल्लेखस्थलेइत्थंगतिस्तिदासत्सुखस्फुरणंमय्यज्ञा
 नमस्तीत्यत्रापिब्रह्मशब्दोल्लेखाभावेप्रिसुखाज्ञानविशिष्टेसत्तायाबाधितत्वेनलक्षणयाऽखंडार्थनिष्ठवेदांतवाक्यबोध्यंयद्ब्रह्मचैतन्यं
 तत्सत्त्वमेवप्रतीयते । विशिष्टेविशेष्यांशसद्भावादित्येववक्तव्यमितिभावः ॥ प्रत्यक्षेति ॥ सुखंसुप्तोस्मीतिसाक्षिप्रत्यक्षेत्यर्थः ॥

न्यायामृ०

॥ १६४ ॥

किंचैवमिति ॥ अबाध्यत्वरूपोयोबाधनिषेधस्तदर्थमित्यर्थः । विज्ञानवादिरीत्याप्राप्तंयत्प्रतिपन्नोपाधौनिषेधप्रतियोगित्वरूपं
बाध्यत्वंतन्नेहनानेतिवाक्येनाऽनूद्यविश्वंसत्यमितिवाक्येनाऽबाध्यत्वरूपबाधनिषेधबोधक्रेननिषिध्यतेधेप्रतिपादितेबाध्यत्वंनि
षिध्यतइत्यपिस्यादित्याशयः ॥ स्वर्गनरकादेरिति ॥ स(त्य)त्वस्येतिशेषः । विश्वांतर्गतातीन्द्रियधर्मादिपदार्थसत्यत्वस्यप्रत्य

किंचैवनेहनानेतिश्रुतिरेवविश्वंसत्यमित्यबाध्यत्वरूपबाधनिषेधायविज्ञानवादादिप्राप्तवि
श्वबाधानुवादिनीकिंनस्यात् । किंचधर्माधर्मस्वर्गनरकादेर्नप्रत्यक्षादिनाप्राप्तिः शब्दप्राप्तस्य
शब्देननिषेधायानुवादेऽतच्छास्त्रास्थाग्रीषोमीयवाक्यस्यनहिंस्यादितिनिषेधायशाखांत
रोक्ताग्रीषोमीयहिंसानुवादित्वंस्यात् । सत्यंज्ञानमित्यादेरपिइदंवाअग्रेनैवकिंचनासीदि
तिनिषेधायतत्सत्यमित्यादिवाक्योक्तब्रह्मसत्त्वानुवादित्वंस्यात् नस्मान्नानुवादिनीश्रुतिः ।
नापिव्यावहारिकसत्त्वपरा वैयर्थ्यात् नहिकोपिप्रपंचेव्यावहारिकसत्यतांनोपैति ।

क्षादिनाऽप्राप्तत्वेपिशब्दतएवप्राप्तिसंभवाच्छब्दप्राप्तधर्मादिसत्यत्वंनेहनानेतिनिषेधायविश्वंसत्यमित्यनेनाऽनूद्यतइत्यतआह ॥
शब्देति ॥ अतिप्रसंगांतरमाह ॥ सत्यमिति ॥ अनुवादित्वनिराकरणमुपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥ वैयर्थ्यमेवोपपादयति
॥ नहीति ॥ येनसंप्रति “विश्वंसत्य” मितिवाक्येनव्यावहारिकसत्यत्वंबोधनीयंस्यात् बौद्धादिमतेपिजगतिव्यावहारिकसत्त्व

श्रीनिवा०

विश्व. आग

१।२०

॥ १६४ ॥

परपर्यायसांवृतसत्त्वसद्भावादितिभावः । प्रपंचेसर्वांगीकृतमपिव्यावहारिकसत्यत्वंश्रुतिःप्रतिपादयत्वितिचेत्तत्राह ॥ अप्राप्ते
चेति ॥ तथाचापूर्वताभंगइतिभावः ॥ इष्टापाप्तिरिति ॥ श्रुतेरबाध्यसत्त्वप्रतिपादकत्वमस्माकमपिसंमतमितिभावः ॥ बा
ध्योक्ताविति ॥ बाध्यसत्त्वप्रतिपादकत्वइत्यर्थः ॥ श्रुतिरिति ॥ श्रुतिप्रतिपादितसत्त्वस्यबाध्यत्वेभ्रांतिहेतुत्वेनातत्त्वावेदक
तयाऽप्रामाण्यंप्राप्तंनेदंवाक्यांतराप्रामाण्यतुल्यंकिंत्वित्यतउक्तं ॥ चिरेति ॥ अनादिकालानुवृत्तेत्यर्थः ॥ दृढेति ॥ ब्रह्मज्ञाना
त्प्राग्बाधाभावेनेत्यर्थः । अतएवात्यंताप्रामाण्यं रज्जुसर्पादिविज्ञानादप्याधिक्येनस्वकार्यहेतुभ्रांत्यतिशयजनकत्वादितिद्रष्टव्यं ।

अप्राप्तेचशास्त्रमर्थवत् । किंचव्यावहारिकशब्देनाबाध्योक्ताविष्टापत्तिः । बाध्यो
क्तौश्रुतिश्चिरानुवृत्तदृढभ्रांतिहेतुत्वेनात्यंताप्रमाणंस्यात् । नचमिथ्यात्वश्रुतिविरो
धात्तदिष्टं । त्वत्पक्षेतस्यालक्षण्याअस्रंडचिन्मात्रपरत्वेनजगत्सत्त्वाविरोधित्वात् ।

यथोक्तं “दीर्घभ्रांतिकरीचेत्स्यादतत्त्वावेदकप्रमा । रज्जुसर्पादिविज्ञानादाधिक्यादप्रमामते”ति ॥ नचेति ॥ मिथ्यात्वश्रुतेः
प्रामाण्यांगीकारेणब्रह्मेतरसर्वमिथ्यात्वप्रतिपादकश्रुतिविरोधात्तदप्रामाण्यमिष्टमवेत्यर्थः ॥ त्वत्पक्षइति ॥ त्वन्मतंजगन्मिथ्या
त्वप्रतिपादकश्रुतिरेवनास्ति सर्वश्रुतेरपिलक्षण्याचिन्मात्रपरत्वात् । मिथ्यात्वस्यापिश्रुतिप्रतिपाद्यत्वांगीकारेब्रह्मप्रतिपादनमात्र
परत्वादिरूपाखंडार्थत्वहानेरित्यर्थः । नचमिथ्यात्वेऽवांतरतात्पर्यमस्तिमहातात्पर्यचिन्मात्रएवेतिवाच्यं । अवांतरतात्पर्यविषयं

न्यायामृ०

॥ १६५ ॥

स्थापितात्विकत्वांगीकारात् धर्मादेरिवमिथ्यात्वस्यापि अंतात्त्विकत्वापातेन श्रुतेरतत्वावेदकत्वं स्यादित्यादिवक्ष्यामइति भावः ।
नेहनानेति श्रुतिविरोधाद्विश्वंसत्यमित्यादि श्रुतेर्व्यावहारिकसत्त्वपरत्वेऽतिप्रसंगमाह ॥ असद्वाइत्यादिना ॥ ब्रह्मादिसर्वास-
त्त्वप्रतिपादकश्रुतिविरोधात्तत्सत्यमिति श्रुतेः प्रातिभासिकसत्त्वपरत्वादित्यर्थः ॥ सुबचत्वादिति ॥ श्रुतित्वाविशेषादित्यर्थः
॥ प्रबलमिति ॥ तथाचाद्वैतस्य सत्यत्वेन तच्छ्रुतेर्न द्वैतसत्त्वश्रुतिविरोधेनाप्रामाण्यमिति भावः । कुतः प्रबलं न चेत्यत आह ॥

असद्वाइत्यादि श्रुतिविरोधेन तत्सत्यमित्यादेरपि प्रातिभासिकसत्त्वपरत्वापत्ताच्च ।
सत्त्वश्रुतिनिरोधेन मिथ्यात्वश्रुतिरेवाप्रमाणमित्यपि सुबचत्वाच्च । न च षड्विधतात्पर्य-
लिंगवत्त्वादद्वैतवाक्यं प्रबलं । लिंगानिहितात्पर्यज्ञापकानि न त्वर्थतथात्वस्य । अस्ति
चात्रापि वाक्यशेषे आपश्च न प्रसिनंतीति प्रामाणिकत्वरूपा । नमो घमित्यर्थक्रियाकारि-
त्वरूपा चोपपत्तिस्तात्पर्यलिंगं । लिंगबहुत्वं तु त्वत्पक्षे प्रमाणबाहुल्यवद्व्यर्थमित्युक्तं ।

लिंगानिहीति ॥ तथाच तात्पर्यलिंगैरद्वैतसत्त्वं न मिच्छति । उपक्रमादिलिंगैस्तात्पर्ये सिद्धे । तथात्वं तु प्रमाणाविरोधेनैव निश्चयं
प्रकृते प्रमाणविरोध इति भावः । “विश्वंसत्य” मित्यादिवाक्येऽपि तात्पर्यलिंगमस्तीत्याह ॥ अस्ति चेति ॥ अस्मत्पक्षे षड्विधतात्पर्य-
लिंगमस्ति भवत्पक्षे तु पत्तिरूपमेकमेवेत्यतो वैषम्यमित्यत आह ॥ लिंगेति ॥ व्यर्थमिति ॥ अनुवादकत्वादिति भावः ॥

श्रीनिवा०

विश्व. आग

१ । २०

॥ १६५ ॥

प्रत्यक्षेति ॥ प्रत्यक्षप्राप्तसत्त्वप्रतिपादकत्वेनापूर्वतायाअभावात्तद्विरोधेनमिथ्यात्वश्रुतेरप्रामाण्यं नास्तीति भावः ॥ तद्विरुद्धेति ॥
प्रत्यक्षविरुद्धमिथ्यात्वप्रतिपादकत्वादेव स्वार्थपरा न स्यादित्यर्थः । ननु मानान्तरप्राप्तेरपूर्वताभंजकत्वेनातात्पर्यहेतुत्वं दृष्टं न तु मां
नान्तरविरोधस्येत्यत आह ॥ मानान्तरेति ॥ मानान्तरप्राप्तार्थत्वेऽनधिगतार्थत्वहानिः । मानान्तरविरुद्धार्थत्वे तु तथाभूतार्थत्वमे
व न स्यादित्यर्थः ॥ प्रत्यक्षेति ॥ तथाच न मिथ्यात्वश्रुतेः प्रमाणांतरविरोधोऽस्त्यतोऽद्वैतवाक्यं प्रबलमिति भावः ॥ तदगृहीतेति ॥

यदि च सत्त्वश्रुतिः प्रत्यक्षप्राप्तार्थत्वात् स्वार्थपरा, तर्हि मिथ्यात्वश्रुतिरपि तद्विरुद्धार्थ
त्वात् तथा स्यात् मानान्तरप्राप्तिवत्तद्विरोधस्याप्यतात्पर्यहेतुत्वात् । यदि तु मिथ्यात्व
श्रुतिः प्रत्यक्षागृहीतत्रिकालाबाध्यत्वनिषेधपरा तर्हि सत्त्वश्रुतिरपि तदगृहीततद्वि
धिपरास्तु । न च सुषुप्तौ निष्प्रपञ्चतायाः पुरुषार्थत्वदर्शनात् फलवत्संनिधावफलं तदं
गमिति न्यायेन निष्प्रपञ्चवाक्यानुसारेण सुप्रपञ्चवाक्यं नेयमिति विवरणोक्तं युक्तं ।

त्रिकालाबाध्यत्वरूपसत्त्वस्य प्रत्यक्षेणागृहीतत्वादेव सत्त्वश्रुतेरनुवादकत्वाभावात् त्रिकालाबाध्यत्वरूपसत्त्वविधिपरैवास्त्वित्यर्थः
॥ फलवदिति ॥ प्रयाजज्योतिष्टोमादिवाक्यवदित्यर्थः । तथाच सुषुप्तौ निष्प्रपञ्चतायाः सुखत्वेन फलवत्त्वात्तद्विरोधकास्थूलादि
वाक्यस्य प्रधानार्थप्रतिपादकतुल्यत्वात्सुप्रपञ्चसगुणवाक्यस्य निष्फलप्रपञ्च(चादि) च प्रतिपादकत्वेन प्रयाजाद्यंगवाक्यतुल्यतया प्रधा

नर्वाक्यानुसारेणांगवादयस्यनेतव्यत्वादस्थूलादिप्रपञ्चनिषेधकवाक्यानुसारेणसत्यत्वप्रतिपादकसप्रपञ्चवाक्यंस्तुत्यर्थकत्वेननेय
मित्यर्थः ॥ तस्याइति ॥ निष्प्रपञ्चतायाइत्यर्थः । दुःखमात्रप्रतिस्मृतेरिति वचनेन निष्प्रपञ्चतायादुःखहेतुत्वेनफलवत्त्वव्यभि
चारान्नपुरुषार्थत्वमित्यर्थः । तथाचफलवत्सन्निधावितिन्यायानवकाशइतिभावः । प्रपञ्चस्य विद्वमानस्य तथाचमूर्च्छायांनिष्प्र
पञ्चतैवनास्तीतितस्याअपुरुषार्थत्वमित्यर्थः ॥ सममिति ॥ तथाचतत्रापिविद्यमानप्रपञ्चाज्ञानमेव नत्वभावः अतोनिष्प्रपञ्चता
याःसुषुप्तावपिनफलवत्त्वमित्यर्थः । ननुनिष्प्रपञ्चतायाःप्रयोजनमुत्सर्गतुःबाधकादपोद्यते मूर्च्छायापिमन्मतेनिष्प्रपञ्चतैव त
तस्यामूर्च्छायामपुरुषार्थत्वस्यापिदर्शनात् । मूर्च्छायांप्रपञ्चस्याज्ञानमेव नत्वभावइतिष्वेत
समंसुषुप्तावपि । यदिचमूर्च्छादुःखयोगेनैवापुरुषार्थः तर्हिसुषुप्तिरपिसुखयोगेनैवपुरुषार्थः ।
थाचमूर्च्छायांप्रसक्तंनिष्प्रपञ्चतायाःपुरुषार्थत्वंदुःखयोगरूपाद्बाधकादपोद्यतइत्याशंक्याह ॥ यदिचेति ॥ मूर्च्छायांनिष्प्रपञ्च
तादुःखयोगेनापुरुषार्थभूतेतियावत् । तर्हिसुषुप्तौनिष्प्रपञ्चतायाःपुरुषार्थत्वदर्शनादित्युक्तमयुक्तमित्याह ॥ तर्हीति ॥ सुषुप्तेर
पिनप्रपञ्चाभावरूपफलेनपुरुषार्थत्वं तस्यपुरुषेणानर्थत्वात् किंतुसुखयोगेनैवेत्यपिप्राप्त्यानिष्प्रपञ्चतायाःसुषुप्तौपुरुषार्थप्रदत्वमे
वनास्तीतिननिष्प्रपञ्चताप्रधानतुल्येतिभावः । ननु “द्वितीयाद्वैभयंभवती”तिश्रुतेर्द्वितीयाभावरूपनिष्प्रपञ्चतायादुःखराहित्या
पादकत्वेनपुरुषार्थत्वमेवेतिचेत् । “तस्मादेकाकीनरमत” इतिश्रुतेर्निष्प्रपञ्चतायाअपिदुःखहेतुत्वादपुरुषार्थत्वंस्यादित्याह ॥

१ इतभारभ्यकानिचित्पत्राणिप्रत्यंतरसंवादंविनाशोधितानि ।

अस्तिचेति ॥ नन्वेकधैवानुद्गष्टव्यमित्यादिवाक्यस्वारस्यादभेदज्ञानस्यैवमोक्षहेतुत्वान्निष्प्रपञ्चतैवपुरुषार्थइत्यतआह ॥ स
चेति ॥ तेन भेदज्ञानेन । तेन परमात्मनावा तुष्टः अलंबुद्धियुतः । ततः परमात्मनःप्रसादात् तथाचसप्रपञ्चतैवपुरुषार्थइति
तदेवप्रधानमितितद्वाक्यानुसारेणैवनिष्प्रपञ्चवाक्यंअस्वातंत्र्यादिनार्थोत्तरेयोज्यमितिसिद्धमितिभावः । प्रान्नल्यं विधिरूपद्वैत

अस्तिच “द्वितीयाद्वैभयंभवती” ति श्रुतिरिवतस्मादेकाकीनरंमतइत्यपिश्रुतिः । स
तिचभेदज्ञानस्यमोक्षसाधनत्वे“बृथगात्मानं प्रेरितारं चमत्वा तुष्टस्ततस्तेनामृतत्वमेती”
त्याद्याःश्रुतयः । यंदिचाद्वैतवाक्यस्यनिषेधवाक्यत्वात्प्राबल्यं तर्हि “कितिचे”
तिवृद्धिसूत्रात् (किति) चेति तन्निषेधसूत्रस्याऽग्नीषोमीयवाक्यादहिंसावाक्यस्यषोड
शिग्रहणवाक्यादग्रहणवाक्यस्यसत्यज्ञानादिवाक्यादसद्वाइत्यादिवाक्यस्यप्राबल्या
पातेनाहिंसापारमार्थिकोधर्मःअग्नीषोमीयहिंसातुव्यावहारिकोधर्मइत्यादिस्यात् ।

वाक्यादितिशेषः । निषेधकवाक्यस्यैवप्राबल्येऽतिप्रसंगमाह ॥ तर्हीति ॥ कितिचेति ॥ “कितिचे” तिकितिङितिचप्रत्यये
भरेतन्निमित्तकगुणवृद्धीनस्तइतिसुप्तिङ्कृतद्वितसाधारणेकितिपरेवृद्धिर्निषिद्धा । तदपवादकतया “कितिचे” तिकितितद्विते
परेपूर्ववृद्धिःस्यादितिवृद्धिर्विहितास्तिसानस्यादित्यर्थः । इत्यादीत्यादिपदेनग्रहणाग्रहणवाक्ययोरुभयोरपिसमत्वेनविकल्पएवा

न्यायामृ०

॥ १६७ ॥

श्रितोमीमांसकैः सोपिनस्यादिति ग्राह्यं । प्रत्युत द्वैतवाक्यस्यैव पूर्वं अद्वैतवाक्यात्प्राबल्यं प्रतिपादितमस्तीत्याह ॥ प्रत्यक्षेति ॥ अनुपसं
जातेत्यादिन्यायः पूर्वमुक्तोऽनुसंधेयः । ननु मिथ्यात्वानुमानस्योक्तरीत्या विश्वं सत्यमित्याद्युदाहृतश्रुतिविरोधेपि “असत्यमप्रतिष्ठं
ते नाभाव” इत्यादि स्मृतिसूत्रविरोधो नास्ति । सर्वजगदत्यन्तासत्त्ववपुदिशून्यवादिनिन्दार्थत्वात्स्मृतेः । सूत्रस्यापि तदभिमतसर्वास
त्वनिरासकत्वादित्याशंक्यनिराकरोति ॥ नचेति ॥ ननु शून्यवादिनस्सकाशात्तवैलक्षण्याभावेन तन्मतनिरासकसूत्राणां त्वन्मत

प्रत्यक्षप्राबल्यप्रस्तावे उक्तप्रकारेणाऽद्वैतवाक्यात् द्वैतवाक्यस्यानुपसंजातविरो
धित्वश्रिघ्नगामित्वविशेषविषयत्वात् नैरवकाशत्वादिना प्राबल्याच्च । नच स्मृतिसू
त्रेशून्यवादिनिरासार्थं तन्मते जगतोत्यन्तासत्त्वात् तन्मते असद्विलक्षणत्वादि
तिवाच्यं । अर्थक्रियाकारित्वादिना शशशृंगादिवैलक्षण्यस्य तन्मतेऽपि सत्त्वात्

निरासायोदाहरणेन दोष इत्यत आद्योर्मतवैलक्षण्यमस्तीत्याह ॥ तन्मत इति ॥ असद्विलक्षणत्वादिति ॥ अर्थक्रियाद्यन्यथानुप
पत्त्याऽसद्विलक्षणस्वरूपाङ्गीकारादिति भावः । त्वदभिमतमसद्वैलक्षण्यं शून्यवादिमतेऽप्यस्तीत्याह ॥ अर्थेति ॥ शशशृंगादी
ति ॥ शशशृंगादिरूपासदित्यर्थः । तन्मतेऽपि शून्यवादिमतेऽपि । ननु जगति प्रतिपन्नोपाधौ त्रैकालिकनिषेधप्रतियोगित्वमयाङ्गी
कृतमस्ति असति शशशृंगादौ तु नास्ति तस्य प्रतिपन्नोपाधेरभावात् अतोऽर्थक्रियाकारित्वादिनाऽसद्वैलक्षण्यस्य तन्मतेऽप्यसत्त्वेऽपि

श्रीनिवा०

विश्व. आग

१ । २०

॥ १६७ ॥

तिपन्नोपाधौत्रैकालिकनिषेधप्रतियोगित्वेनधर्मेणासद्वैलक्षण्यमयांगीक्रियतइतिचेत्तत्राह ॥ प्रतिपन्नोपाधाविति ॥ त्वन्मते
पीति ॥ प्रतिपन्नोपाधौस्वरूपेणत्रैकालिकनिषेधप्रतियोगित्वांगीकारेशून्यवादिमतइवत्वन्मतेपिजगतोऽत्यन्तासत्त्वमेवप्राप्तमिति
शशशृंगवत्प्रतिपन्नोपाध्यभावएवप्राप्तोऽतःशून्यवादिनिरासकसूत्राणांत्वन्मतनिरासायोदाहरणंयुक्तमेवेतिभावः । किंचप्रतिप
न्नोपाधौत्रैकालिकनिषेधप्रतियोगित्वंजगत्संगीकृत्यासद्वैलक्षण्यंयद्युच्यते तर्हित्वन्मते “वैधर्म्याच्चनस्वमादिवदि” तिस्वमाद्वैध
र्म्योक्तिरयुक्ता । स्वप्नस्यत्वन्मतेप्रातिभासिकत्वेनप्रतिपन्नोपाधौनिषेधप्रतियोगित्वसद्भावेनानेनरूपेणस्वप्नजगतोःसाम्यादित्याह ॥

प्रतिपन्नोपाधौनिषेधप्रतियोगित्वेनतद्वैलक्षण्यस्यत्वन्मतेप्यभावात् । सूत्रेस्वप्नवैलक्षण्योक्त्य
योगाच्च । व्यावहारिकसत्त्वेनस्वप्नवैलक्षण्यस्यतन्मतेपिसत्त्वात् । “द्वेसत्त्वेसमुपाश्रित्यबुद्धा
नांधर्मदेशना । लोकेसंवृत्तिसत्यत्वंसत्त्वंचपरमार्थिनः । सत्त्वंतुद्विविधंप्रोक्तंसंवृतंपारमार्थि
कं । सांवृतं व्यावहार्यस्यान्निवृत्तौपारमार्थिक” मितिबौद्धोक्तेः । तस्माच्छ्रुत्यादिबन्धोर्दुर्वारः ।

सूत्रइति ॥ नन्वेनेनरूपेणसाम्येपिव्यावहारिकसत्त्वप्रातिभासिकसत्त्वाभ्यांजगत्स्वप्नयोर्मन्मतेवैधर्म्यमस्तीत्यतआह ॥ व्याव
हारिकेति ॥ तन्मतेपीति ॥ शून्यवादिमतेपीत्यर्थः । तथाचपुनस्तत्तत्सालक्षण्यमेवेतिभावः । व्यावहारिकसत्त्वंशून्यवादि
नाप्यंगीकृतमितिकथंज्ञायतइत्यतस्तद्वाक्यंपठति ॥ द्वेसत्त्वेइति ॥ देशना उपदेशः । संवृतिसत्यत्वंकिंनामेत्यतस्सत्त्वंविबि
च्यंदर्शयति ॥ सत्त्वंत्विति ॥ निवृत्तौ संवृतिशब्दोक्तंविद्यानिवृत्तौ । श्रुत्यादिविरोधमुपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥

न्यायामृ०

॥ १६८ ॥

तत्तत्प्रमाणेति॥ घटपटचक्षुर्मनोधर्मादिपदार्थप्रापकप्रत्यक्षानुमानागमेत्यर्थः । ननु तत्तत्प्रमाणैस्तत्तद्विषयस्य सत्त्वं सिद्ध्यतीत्ययुक्तं । तथाहि अग्निरासीदिति ज्ञानं भवति । तत्राग्निरासीदित्यस्याग्निरिदानीं नास्ति ध्वंसप्रतियोगीत्यर्थः । तथा वृष्टिर्भविष्यतीति ज्ञानं भवति । तत्र वृष्टिर्भविष्यतीत्यस्य वृष्टिरिदानीं नास्ति प्रागभावप्रतियोगिनीत्यर्थः । तथारूप्यं मिथ्येति ज्ञानं भवति । तत्र रूप्यं मिथ्येत्यस्य रूप्यत्रैकालिकनिषेधप्रतियोगीत्यर्थः । तथाचाग्निरासीदित्यादिज्ञानेन विषयस्य सत्त्वं न सिद्ध्यति तत्र विषयभूतस्य ध्वंसप्रतियोगिनः प्रागभावप्रतियोगिनश्च ज्ञानकालेऽभावात् अत्यन्ताभावप्रतियोगिनश्च कदाप्यभावात् अतस्तेते विषयभूतास्तत्तत्प्रमा

किंच त्वया प्रितत्तत्प्रमाणसिद्धाएवार्थाः पक्षीकर्तव्याः । तैश्च ते सत्त्वेनैव सिद्धा इति तत्तन्मानबाधः । अग्निरासीद्वृष्टिर्भविष्यतिरूप्यं मिथ्येत्यादिपीरपि स्वविषयसत्त्वं गृह्णाति

णेन सत्त्वेनैव सिद्धा इत्येतदयुक्तमित्यत आह ॥ अग्निरासीदित्यादिना ॥ अयमर्थः नात्राग्निरासीदित्यादेरग्न्यादिषु ध्वंसादिप्रतियोगित्वमर्थः । येन प्रतियोगिप्राधान्येनार्थस्य विवक्षितत्वादग्न्यादेर्ध्वंसादेः प्रतियोगिनस्तत्तज्ज्ञानविषयत्वमंगीकृत्य तस्य तदाऽसत्त्वं शङ्कनीयं स्यात् । नचैवं किंच त्वभावप्राधान्येन । तथाचाग्निरासीदित्यस्याग्निप्रतियोगिको ध्वंसोऽस्तीत्यर्थः । तथा वृष्टिर्भविष्यतीत्यस्यापि वृष्टिप्रतियोगिकप्रागभावोऽस्तीत्यर्थः । तथारूप्यं मिथ्येत्यस्यापि रूप्यप्रतियोगिकोऽत्यन्ताभावोऽस्तीत्यर्थः । एवं चात्र ध्वंसप्रागभावत्वं अत्यन्ताभावानामेव विषयत्वात् तत्र तैस्तैर्ज्ञानैस्सत्त्वं विषयीक्रियत एवेति सत्त्वेनैव तत्तत्प्रमाणसिद्धान्प्रध्वंसादीन्पक्षीकृत्य

श्रीनिवा०

विश्व. आग

१ । २०

॥ १६८ ॥

मिथ्यात्वसाधनेतत्तन्मानविरोधस्तदवस्थएवेति ॥ अन्यथेति ॥ ध्वंसादिरूपविषयसत्त्वंअग्निरासीदित्यादिज्ञानेननगृह्यत
हिततज्ज्ञानानंतरंध्वंसाद्युचितार्थक्रियाभवति सानस्यादित्यर्थइत्येवंअग्निरासीदित्यादिकंयोज्यमितिसंप्रदायः । अन्येतुनप्रमा
णैर्विषयसत्त्वंसिद्ध्यति । अतीतादिग्राहकमानेविषयभूतार्थस्यसत्त्वाभावादित्यतआह ॥ अग्निरासीदिति ॥ नात्रसत्त्वंविद्य
मानत्वंकिंत्वबाध्यत्वं तच्चातीतादिष्वप्यस्तीतितद्गोचरज्ञानस्यापिस्वार्थसत्त्वग्राहकत्वमक्षतमेव । रूप्यस्यसद्विलक्षणतयातद्गतं
मिथ्यात्वमसदेवेत्यर्थइत्याहुः ॥ ४ ॥ मिथ्यात्वस्यागमादिबाधविवरणं ॥ २० ॥ सत्त्वसाधकप्रमाणापेक्षयामिथ्यात्वसां

अन्यथातदुचितप्रवृत्त्याद्ययोगादिति ॥ ४ ॥ विश्वमिथ्यात्वस्यागमादिबाधः

॥ २० ॥ किंचैतैरेवप्रयोगैःस्वप्रतिज्ञाहेतूदाहरणादिप्रापितानांसाध्यसाधनव्या

हवादीनामिथ्यात्वंनबोध्यतेचेत्सर्वमिथ्यात्वसिद्धिर्बोध्यतेचेत्परस्परव्याहृतिः

धकानुमानानांव्याहत्यादिनादौर्बल्याच्चनतद्बाधकत्वमित्याह ॥ किंचेति ॥ एतै ईश्यत्वजडत्वपरिच्छिन्नत्वादिहेतुभिः । प्र
तिज्ञावाक्येनप्रापितस्यमिथ्यात्वरूपसाध्यस्य हेतुवाक्यप्रापितस्यसाधनस्य उदाहरणवाक्यप्रापितायाव्याप्ते रूपनयादिवाक्यप्रा
पितानांचार्थानांमिथ्यात्वंनबोध्यते बोध्यतेवा । आद्यआह ॥ नबोध्यतइति ॥ द्वितीयेत्वाह ॥ बोध्यतइति ॥ विमतंमि
थ्येतिप्रतिज्ञारूपेणवाक्येनपक्षेमिथ्यात्वंविधीयते । अनुमानप्रयोगेणतुविश्वमिथ्यात्वंसाधयताविश्वान्तर्गतस्यमिथ्यात्वरूपप्रतिज्ञा

न्यायामृतं

॥ १६९ ॥

र्थस्यात्यन्ताभावरूपमिथ्यात्वंसाध्यतेइतिव्याहतिरित्यर्थः ॥ बाधेति ॥ अनुमानेनविश्वांतर्गतमिथ्यात्वस्यापिअत्यन्ताभावप्रति
योषित्वरूपमिथ्यात्वबोधनेपक्षेऽभावप्राप्त्याबाधइत्यर्थः ॥ स्वरूपासिद्धीति ॥ अनुमानेनविश्वांतर्गतदृश्यत्वादिहेतूनांअत्यन्ता
भावसाधनेपक्षेऽसत्त्वप्राप्त्यास्वरूपासिद्धिरित्यर्थः ॥ व्याप्यत्वेति ॥ उदाहरणवाक्यप्रापितस्यव्याप्यत्वस्यमिथ्यात्वबोधने
व्याप्त्यभावप्राप्त्याव्याप्यत्वासिद्धिरित्यर्थः । नन्वनुमानप्रयोगेणदृश्यत्वादीनांमिथ्यात्वबोधनेपिसाधकत्वमुपपद्यतएवमिथ्याभू

बार्धस्वरूपासिद्धिव्याप्यत्वासिद्ध्यादिकंचस्यात् । परमार्थसत्त्वस्यैवसाधकत्वेतंत्रत्वात् ।
तथाहिनतावद्धीमात्रंतत्रतंत्रं । तुच्छस्यापितत्प्रसंगात् । नाप्यपरोक्षधीःअपरोक्षस
त्वधीर्वातंत्रं । नित्यातीन्द्रियेतदभावात् । हृदेप्रपंचेचापरोक्षभ्रांतिसिद्धेनधूमेनात्यन्ता
बाधेनचवहेःपारमार्थिकसत्त्वस्यचासिद्धेश्च । वह्नित्वेनाज्ञातस्यापिवहेर्दाहकत्वाच्च ।

तस्यैवमयासाधकत्वांगीकारादित्यतआह ॥ परमार्थेति ॥ परमार्थसत्त्वस्यसाधकत्वेतंत्रत्वंपरिशेषेणोपपादयति ॥ तथाही
त्यादिना ॥ तत्र साधकत्वे ॥ तुच्छस्यापीति ॥ शब्दाभासादिनाव्योमकमलादीनामपिज्ञानसंभवेनसाधकत्वप्रसंगइत्यर्थः
॥ नापीति ॥ तथाचतुच्छव्यावृत्तिरित्यर्थः । प्रपंचेत्वद्वीत्याऽपरोक्षभ्रांतिसिद्धेनात्यन्ताबाधेनपरमार्थिकत्वस्यसिद्धिःस्यादित्य
र्थः । धीमात्रादेःसाधकत्वेव्यतिरेकव्यभिचारमाह ॥ वह्नित्वेनेति ॥ नारिकेलद्वीपवासिनोवहेर्वह्नित्वेनज्ञानाभावेपिदान्

श्रीनिवा

अ.सा.वा

१ । २५

॥ १६९

७५

कार्यसिद्धेर्दर्शनादित्यर्थः । धीमात्रादेस्तंत्रत्वेऽन्वयव्यभिचारमप्याह ॥ अमृतत्वेनेति ॥ विषास्यमृतत्वज्ञानेसत्यपिर्सजीवनस्य
पकार्यदर्शनादित्यर्थः ॥ अबाधितेति ॥ तत्राचहृदेऽपरोक्षभ्रांतिसिद्धेनधूमेनवह्नयसिद्धिः । अमृतत्वेनज्ञातेनापिविषेणसं
जीवनासिद्धिःतज्ज्ञानेत्रिचतुरकक्षासुबाधसद्भावादितिभावः । इत्येतदप्यतएवनिरस्तं । प्रपंचेऽपरोक्षभ्रांतिसिद्धात्यंताबाधस्या
पित्रह्यज्ञानपर्यंतमपिबाधाभावेनत्रिचतुरकक्ष्यास्वबाधितसत्त्वप्रकारकधीविषयत्वसत्त्वेनपारमार्थिकत्वसिद्धिःस्यादितिभावः ।
त्रिचतुरकक्ष्यास्वबाधितसत्त्वधियःसाधकत्वतंत्रत्वेदूषणांतरमाह ॥ गौरोहमिति ॥ तदेवोपपादयति ॥ गौरोहमित्यादा
अमृतत्वेनज्ञातस्यापिविषस्यासंजीवकत्वाच्च । अतएवनत्रिचतुरकक्ष्यास्वबा
धितासत्त्वधीस्तंत्रं । गौरोहंनीलंनभइत्यादिभ्रांतिसिद्धेनगौरत्वनीलंत्वादि
नाआत्माकाशादेरपिअनित्यत्वस्पर्शवत्त्वभेदापात्ताच्च । गौरोहमित्यादावपि
तत्कक्ष्यासुप्रत्यक्षाबाधात् । यौक्तिकादिबाधस्यचत्त्वन्मतेप्रकृतेपिभावात् ।
वपीति ॥ गौरत्वादेरात्मादौसत्त्वधियःत्रिचतुरकक्ष्यास्वबाधितत्वेनआत्माऽनित्यःरूपवत्त्वादित्येवंगौररूपेणात्मन्यनित्यत्वसि
द्धिःस्यात् । भौतिकंत्वेवरूपादिव्याप्तंनानेनेतिवचनात् । तथानभःस्पर्शवन्नीलरूपवत्त्वादित्येवंनीलरूपेणाकाशेपिस्पर्शसिद्धिः
स्यादितिभावः । ननुत्रिचतुरकक्ष्यास्वबाधितत्वंनामनप्रत्यक्षमात्रेणबाधाभावः किंतुबाधसामान्याभावः । तथाचनतत्रत्रिचतुर
कक्ष्यास्वबाधः । आत्माकाशौनरूपवंतौविभुत्वादित्यनुमानबाधोस्तीतिचेत्तत्राह ॥ त्वन्मतइति ॥ प्रपंचेसत्त्वधियोप्यनुमान

न्यायामृ०

॥ १७० ॥

वाधितायास्त्वयांगीकृतत्वाच्चत्रिचतुरक्षयास्ववाधितासत्त्वधीस्त्वन्मतेस्तीतिदृश्यत्वादीनांसाधकत्वंनस्यादित्यर्थः ॥ लोकप्र
सिद्धिरिति ॥ सत्त्वेनलोकप्रसिद्धिरित्यर्थः । इष्टसिद्धिर्मायावादग्रन्थविशेषः । तदप्येतेनैवनिरस्तं । गौरोहंनीलंनभइत्यादेरपि
सत्त्वेनपरमलोकप्रसिद्धेःसत्त्वादित्यर्थः । एतेनेत्युक्तंविशदयति ॥ निपुणेनेति ॥ कथायांकुशलेनेत्यर्थः ॥ उक्तधीविषयेति ॥
त्रिचतुरक्षयास्ववाधितवादिप्रतिवादिप्राश्रिकसत्त्वधीविषयेत्यर्थः । तथाचनिपुणवौद्धोक्तानांशून्यमेवाद्वितीयंतत्त्वमित्येतदर्थ

एतेनलोकप्रसिद्धिस्तंत्रमितीष्टसिद्ध्युक्तंनिरस्तं । एतेनैवत्रिचतुरक्षयास्ववाधितावा
दिप्रतिवादिप्राश्रिकानांसत्त्वधीस्तंत्रमितिनिरस्तं । निपुणेनबौद्धेनोक्तधीविषयव्या
ह्यादिमत्त्वेनव्युत्पादितैःशून्याद्वैतादिहेतुभिस्तत्सिद्ध्यापातात् । एतेनैवयादृश्यात्
वसत्त्वसिद्धिस्तादृशीधीर्ममतंत्रमितिखंडनोक्तंनिरस्तं । यादृश्याशब्देकृतदोषहीन
यातवब्रह्मणिसत्त्वसिद्धिस्तादृश्याप्रत्यक्षेकृतदोषरहितयाममजगतिसत्त्वसिद्धेः ।

प्रतिपादकहेतूनामपिप्राश्रिकादिभिस्त्रिचतुरक्षयास्ववाधितत्वेनज्ञातत्वात्त्वांप्रतितदुक्तैरपिहेतुभिस्तवशून्याद्वैतसिद्धिःस्यादिति
भावः ॥ यादृश्येति ॥ यादृश्याबुद्धानभोनैल्यादिधीव्यावृत्तयाधटादौसत्त्वसिद्धिस्तादृशबुद्धिविषयत्वमेवममसाधकत्वेतंत्र
मित्यर्थः । एतेनेत्युक्तंविशदयति ॥ यादृश्येति ॥ शब्देकृतदोषार्थवाधादयः । प्रत्यक्षेकृतदूरत्वादिदोषरहितेनप्रत्यक्षेण
जगत्तिसत्त्वस्यसिद्धत्वात्तादृशधियस्त्वयासाधकत्वांगीकारेपारमार्थिकसत्त्वधियएवसाधकत्वप्राप्तेरित्यर्थः । ननुप्रत्यक्षेकृतदोष

श्रीनिवा०

अ.सा.वा.

१।२१

॥ १७० ॥

राहित्यमसिद्धं । शुक्तिरूप्यप्रत्यक्षदृष्टांतेन जगत्प्रत्यक्षेऽपि प्रत्यक्षत्वहेतुना दोषोऽनुमीयते तेन न जगत्सिद्धिरिति चेत् तत्राह
अन्यथेति ॥ तर्हित्वापिशब्देऽदोषहीनवेदांतजन्ययाधिया ब्रह्मण्यपि सत्त्वं न सिद्धयेत् । तत्कुत इत्यत उक्तं ॥ पूर्वपक्षीति
॥ तेनेति ॥ स्वार्थानुमाने पराभावादिति भावः । स्वार्थानुमाचे परसिद्धसत्त्वां न पेक्षायामपि परार्थानुमानंतदपेक्षमस्त्वित्यत आह
॥ परार्थेति ॥ प्रयोगस्य ज्ञानपूर्वकत्वेन स्वस्य ज्ञानाभावे परार्थप्रयोग एवायुक्त इति भावः ॥ परेति ॥ परप्रसिद्धसत्त्वोपेतेन दृश्य

अन्यथा शुक्तिरूप्यादिप्रत्यक्षदृष्टांतेन जगत्प्रत्यक्ष इव पूर्वपक्षिप्रतिपन्नश्रुत्यर्थदृष्टांते
न त्वत्प्रतिपन्नेऽपि श्रुत्यर्थे दोषांतरशंका कालांतरभाविबाधशंका च स्यात् । नापि परप्र
सिद्धसत्त्वं तंत्रं तेन स्वार्थानुमानायोगात् । परार्थप्रयोगस्य च तत्पूर्वकत्वात् । परप्र
सिद्धमात्रेण हेतुना वास्तवसाध्या सिद्धेश्च । न च मिथ्यात्वं मपि पररीत्यैव न तु वास्त
वमिति वाच्यं । बौद्धरीत्या मिथ्याभूतस्यात्मन इव जगतोऽस्तु तस्सत्त्वापातात् ।

त्वादिहेतुनेत्यर्थः । वास्तवसाध्यं मिथ्यात्वं । असिद्धे स्तवेति शेषः । तथात्वे बौद्धप्रसिद्धहेतुना न्वन्मते जगत्तिवास्तवसप्तभंगित्वा
दिकमपि सिद्धयेदिति भावः । पररीत्या बौद्धरीत्या । अतो बौद्धमतप्रसिद्धे नैव दृश्यत्वेन हेतुना मिथ्यात्वमपित्वद्रीत्यैव साध्यं तेन म
न्मते तद्वास्तवमतो नोक्तदोष इति भावः ॥ बौद्धरीत्येति ॥ परसिद्धेन परंप्रतिमिथ्यात्वसिद्धावप्रितवप्रपंचमिथ्यात्वसिद्ध्यभावेन

न्यायामृ०

॥ १७१ ॥

वस्तुतस्त्वन्मतेजगतस्सत्यत्वमेवस्यात्बौद्धोक्तसाधनेनबौद्धमतएवात्मनोमिथ्यात्वेपित्वन्मतेतस्यसत्यत्ववदित्यर्थः ॥ मिथ्या
त्वस्येति ॥ मिथ्यात्वमपिपररीत्यैव नवास्तवमित्यंगीकारे तद्धोधकस्यनेहनानेतिप्रमाणस्यत्वदभिमततत्त्वावेदकत्वंनस्यादिति
भावः ॥ योपीति ॥ यःपदार्थःपस्मतेऽसिद्धःस्वमतेसिद्धस्तत्रप्रतीकारोदूषणंस्यात्स्वमतेऽसिद्धोयमितिवादिनंप्रतिकःप्रतीका
रःतेनैवासिद्धत्वांगीकारात्तदूषणंव्यर्थमित्यर्थः । तथाचमिथ्यात्वंवास्तवमयानांगीक्रियतइत्युच्यतेचेदस्मदिष्टसिद्ध्यानतदूषणेना

मिथ्यात्वस्यतत्त्वावेदकश्रुतिवेद्यत्वाच्च । तदुक्तंवार्तिकेबौद्धंप्रति “योपिंताबत्प
रासिद्धःस्वयंसिद्धोभिधीयते । भवेत्तत्रप्रतीकारःस्वतोसिद्धेतुकाक्रिये” ति । ना
पिव्यावहारिकसत्त्वंतंत्रं । प्रपंचमिथ्यात्वसिद्धेःप्राकृतदसिद्ध्यान्योन्याश्रयापा
तात् । प्रातिभासिकेनहेतुव्याख्यादिनाव्यावहारिकसाध्यसिद्ध्यदर्शनेनहेतुव्या
ख्यादेरनुमितित्रिषयसमसत्ताकत्वनियमेनव्यावहारिकेणपारमार्थिकासिद्धेश्च ।

स्माकंकृत्यमित्याशयः ॥ अन्योन्येति ॥ सिद्धेप्रपंचमिथ्यात्वेव्यावहारिकसत्त्वसिद्धिस्तत्सिद्धौचतस्यसाधकत्वेतंत्रत्वसिद्ध्य
तादृशंसत्त्ववतादृश्यत्वादिनामिथ्यात्वसिद्धिरित्यन्योन्याश्रयादित्यर्थः । व्यावहारिकेण दृश्यत्वादिहेतुना । पारमार्थिकासिद्धेः
पारमार्थिकस्यमिथ्यात्वस्यासिद्धेरित्यर्थः । कुतोऽसिद्धिरितिचेत् हीनसत्ताकेनाधिकसत्ताकसाध्यसिद्धेरदर्शनादित्याशयेनो

श्रीनिवा०

अ.सा.बा.

१ । २१

॥ १७१ ॥

प्राप्तिभासिकेनेति । नन्वेतदयुक्तं । यादृच्छिकस्थले आरोपितेनापि धूमेन व्यावहारिकवह्निसिद्धेर्दर्शनादित्यस्वरसादाह ॥ किंच
ति ॥ उक्तदोषा इति ॥ सत्त्वेन व्यवहारमात्रं वस्तुतस्सत्त्वं नास्तीत्यंगीकारे हेत्वादिवाक्यप्रतिपाद्यस्य दृश्यत्वादेः सत्त्वाभावप्रां
ह्यास्वरूपासिद्धिव्याप्यत्वासिद्ध्यादयो दोषा उक्ता इत्यर्थः । बहुकालानुवृत्तभ्रान्तिहेतुत्वेन न भोनैल्यभ्रमहेतोरिव व्यावहारिकस
त्त्वविषयश्रुतीनामप्रामाण्यापातात् । अतो बहुकालानुवृत्तभ्रान्तेर्न साधकत्वप्रयोजकत्वं । न भोनैल्यछत्राकारत्वादिप्रत्यक्षस्यापि
साधकत्वापत्तेरित्यर्थः । संगृह्णाति ॥ तथा चेति ॥ साधकत्वप्रयोजकं भूतं सत्त्वं यदायर्हि व्यवहारसिद्धं अबाध्यत्वादिरूपं विव
किंच व्यावहारिकसत्त्वस्याबाध्यत्वरूपसत्त्वविशेषत्वेऽस्मादिष्टा सिद्धिः । सत्त्वेन व्यवहारमात्रत्वे चो
क्तदोषाः । भ्रान्तेर्बहुकालानुवृत्तिश्चाप्रयोजिका । तथा च व्यावहार्यं यदा सत्त्वमस्माकं तर्हि कांक्षति ।
न चेदसत्साधकत्वं नास्तीत्यत्र किमागतं । तदुक्तं चार्तिके बौद्धप्रति । “तस्माद्यच्चास्ति नास्त्येव यच्चास्ति
क्षितं तर्हि अस्माकं कांक्षतिः इष्टापत्तिरिति भावः । न चेत् सत्त्वेन व्यवहारमात्रं वस्तुतस्सत्त्वं नास्तीत्यंगीकृतं चेत् असत्साधकत्वं
नास्तीत्यत्र किमायातं । हेत्वादिवाक्यप्रतिपाद्यस्य दृश्यत्वादेः सत्त्वाभावात्स्वरूपासिद्ध्यादिदोषः स्यादुतः साधकत्वायोगइत्यभि
हिते नासत्साधकत्वं मयोच्यते दृश्यत्वादेर्व्यावहारिकसत्त्वांगीकारात्तस्यैव साधकत्वे तत्रत्वादितित्वयेरितं । तत्र व्यावहारिकस
त्त्वस्वरूपविचारे वस्तुतस्सत्त्वं नास्तीत्युक्तं स्यात् । तथा चासत् एव पुनः साधकत्वोक्तेरसत्साधकत्वं नास्तीत्यस्माभिरभिहितप्रमेये
दूषणं किमायातमित्यर्थः । असतोपि साधकत्वमित्येतां तु दुराशां उत्तरत्रापाकरिष्याम इति भावः ॥ तस्मादिति ॥ यच्चास्ति शश

शृंगादि तन्नास्त्येव यदस्तितत्परमार्थतएवास्ति तस्मात्तत्सत्यमेव अन्यच्छशशृंगादिकं मिथ्यैवेति सत्यद्वयकल्पना सत्यद्वैविध्य
कल्पना पारमार्थिकसांवृतरूपसत्त्वद्वैविध्यकल्पनानयुक्ता । पारमार्थिकमिथ्याव्यतिरिक्तसांवृतसत्त्वोपेतवस्तुनोभावात् । सां
वृतत्वोक्त्याशशशृंगवन्मिथ्यात्वमेवोक्तं स्यात् । तथाचप्रत्यक्षादिबाधः । तेनकारणेनलालावक्रासवादिशब्दवत्मिथ्यासांवृतश
ब्दयोस्तुल्यार्थत्वेपर्यायत्वेसतिशशशृंगमिथ्याजगत्सांवृतसत्त्वमित्युपन्यासः शिष्यवंचनार्थमेवेत्यर्थः । तथाचैवंभट्टाचार्येबौद्धंप्र
त्युक्तत्वात्तवापिप्रच्छन्नबौद्धत्वात्सांवृतसत्त्वस्थानाभिषिक्तव्यावहारिकसत्त्वस्यापिमिथ्याशब्दपर्यायत्वात्तदुपन्यासोवंचनार्थएवे

परमार्थतः । तत्सत्यमन्यन्मिथ्यैवनसत्यद्वयकल्पना । तुल्यार्थत्वेपितेनैवमिथ्यासांवृतिशब्दयोः ।
वंचनार्थमुपन्यासोलालावक्रासवादिवदिति” । अज्ञानादेः सिद्धिपर्यंतसाधकेस्वरूपेणपरमार्थस
तिसाक्षिणिव्यावहारिकसत्त्वाभावान्न । नचसाक्ष्यप्यविद्यावृत्तिप्रतिबिंबितएवाज्ञानादिसाधकः ।

तिभावः । तथाचव्यावहारिकसत्त्वंसाधकत्वोपयोगिनभवतीतिध्येयं । व्यावहारिकसत्त्वस्यसाधकतायांप्रयोजकत्वेसाक्षिणिव्य
भिचारइत्याह ॥ अज्ञानादेरिति ॥ आदिपदेनसुखादि ॥ सिद्धीति ॥ स्वरूपसतःसत्त्वपर्यंतेत्यर्थः । साक्षिणि शुद्धचैत
न्ये । सिद्धिपर्यंतसाधकइत्यनेनरूप्यादिसाधकाविद्यावच्छिन्नसाक्षिणोव्यावहारिकाद्वैलक्षण्यंसूचितमितिज्ञेयं ॥ साक्ष्यपीति ॥
अविद्याकाराऽविद्यावृत्तिर्जायते । तस्यांप्रतिबिंबितएवसाक्षीअविद्यादिकंसाधयति । तस्यचव्यावहारिकत्वान्नव्यभिचारइति

भावः । चैत्ररागःचैत्रगतःस्वशब्दःसमभिव्याहृतपरः । स्वशब्देनरागःतद्विषयकंयदनित्यज्ञानंअयंमिच्छावान्प्रयत्नवत्त्वादित्य
नुमानजन्यंतदतिरिक्तंयदध्यक्षंतद्वेद्यइत्यर्थः । घटादौतुपटविषयकंयदनित्यज्ञानंअस्मदादिज्ञानवृत्तिरूपंतदतिरिक्तंयदध्यक्षं
धिष्ठानचैतन्यरूपंतद्वेद्यत्वमस्तीतिज्ञेयं । अविद्यावृत्तिप्रतिबिंबितसाक्षिरूपाध्यक्षवेद्यत्वेनसिद्धसाधनतावारणाय अनित्यज्ञाना
तिरेकिणेत्युक्तं । अविद्यावृत्तिप्रतिबिंबितंविशिष्टंसाक्षिचैतन्यंचानित्यमितिभावः । सुखादावपिरागवदिदमनुमेयमितिभावः ॥
नित्यधीति ॥ शुद्धसाक्षीत्यर्थः । तथाचतत्रव्यावहारिकसत्त्वाभावाद्यभिचारइतिभावः । सुखेच्छाज्ञानादीनामप्यविद्यावृत्ति

त्वयैव “चैत्ररागःस्वविषयांनित्यज्ञानातिरेकिणा । तदध्यक्षेणसंवेद्यःप्रत्यक्षत्वाद्धटादिवदि”ति सु
खादेर्नित्यधीवेद्यत्वोक्तेः । अज्ञानसुखादेर्ज्ञातैकसत्त्वाभावापाताच्च । अविद्यावृत्तिप्रतिबिंबितदप्रतिबि
ंबितस्यैवसाधकत्वाच्च । साक्षिगतसाधकतायाअज्ञानाधीनत्वेऽपारमार्थिकतयंप्रातीतिकस्याज्ञान

प्रतिबिंबितसाक्षिवेद्यत्वेसुखाद्युत्पत्त्यनंतरंकदाचिदविद्यावृत्तिविलंबेनतज्ज्ञानविलंबापत्त्यासुखादीनांज्ञातैकसत्त्वंनस्यादित्याह ॥
अज्ञानेति ॥ अस्तुवायथाकथंचित्सुखादेरविद्यावृत्तिप्रतिबिंबितसाक्षिवेद्यत्वं तथाप्यविद्यायान्नाविद्यावृत्तिप्रतिबिंबितसाक्षिवे
द्यत्वं । आत्माश्रयानवस्थापत्तेरतःशुद्धसाक्षिवेद्यत्वमेववाच्यं । तथाचाविद्यासाधकंशुद्धसाक्षिणिव्यभिचारःसुस्थइत्याशयेनाह
॥ अविद्यावृत्तिप्रतीति ॥ साधकताया अज्ञानसाधकतायाः । शुद्धसाक्षिणःसाधकत्वाभावइतियावत् ॥ अन्योन्येति ॥

न्यायामृ०

॥ १७३ ॥

अज्ञानस्वरूपसिद्धौ तदधीनस्य साक्षिणस्साधकत्वस्य सिद्धिः तत्साधकत्वे सिद्धेऽज्ञानस्य प्रातीतिकत्वसिद्धिः अज्ञानस्य प्रातीतिकत्वेन साक्षिण एव तत्सत्त्वसाधकत्वादित्यन्योन्याश्रय इत्यर्थः ॥ एतेनेति ॥ मयोच्यमग्नमसतः साधकत्वं यथा त्वदसंततं एवं भवदभिमतं सतस्साधकत्वं न ममापि संमतमित्येतेनैव सत्यस्य साक्षिणो ह्यावयोर्मते साधकत्वांगीकारेणैव निरस्तमित्यर्थः । विमतिर्विवादः । आनन्दबोधः चित्सुखः ॥ नापीति ॥ क्वचित्पात्मार्षिकी सत्ता साधकत्वे तंत्रं क्वचिद्व्यावहारिकी सत्ता क्वचित्प्रातिभासिकी सत्तेति सत्तात्रयमपि तंत्रं । अथवा द्वयं प्रातिभासिकसत्त्वातिरिक्तं सत्त्वद्वयमित्यर्थः ॥ अननुगभादिति ॥ पारमार्थिक

सत्त्वस्य साक्षिणा सिद्धिर्विनाऽयोगेनान्योन्याश्रयाच्च । एतेन तत्वा सत इव मम सतोऽपि साधकत्वे किमतिरित्या नन्दबोधाद्युक्तं निरस्तं । नापि सत्तात्रयं द्वयं वा तंत्रं । अननुगभात् । प्रयोज्यवैजात्याभावेन

सत्त्वाभावेऽपि व्यावहारिकसत्त्वोपेतादप्यर्थसिद्धेर्दर्शनाद्व्यभिचार इत्यर्थः । ननु तृणाभावेऽपि पर्णादिनावहेर्जायमानत्वेन व्यभिचारात् नवहौतृणादीनां कारणत्वं एवमेव यागस्यापि न स्वर्गसाधनत्वमित्याशंकायां यथा तृणजन्यवहेः सकाशान्मणिजन्यवहौ यथा वा यागजन्यस्वर्गात् दानादिजन्ये स्वर्गे वैजात्यमंगीकृत्य व्यभिचारः परिह्रियते एवमिहापि पारमार्थिकसत्त्वोपेतप्रमाणजन्यसिद्धितो व्यावहारिकादिसत्त्वोपेतप्रमाणजन्यसिद्धौ वैजात्यकल्पनाद्व्यभिचार इत्याशंकां परिहरति ॥ प्रयोज्येति ॥ तृणादिप्रयोज्यवहेस्तृणादिजन्यतावच्छेदकीभूतजातिविशेषस्यानुभवसिद्धत्वात् तृणे सति तादृशजात्युपेतताणो वह्निविशेष इत्यस्य व्यभिचारो न

श्रीनिवा०

अ.सा.वा.

१ । २१

॥ १७३ ॥

स्तीतिकल्प्यतेतद्वदिहपारमार्थिकसत्त्वादिप्रयोज्यजातिविशेषाणामभावेनतृणारणिमणिन्यायासंभवांदितिभावः ॥ अपरमा-
ति ॥ पारमार्थिकसद्भिन्नव्यावहारिकादिसतइत्यर्थः ॥ असत्त्वेनेति ॥ सत्प्रभेदत्वाभावेनसत्त्वसामान्यंप्रतिअव्यक्तित्वादि-
त्यर्थः । तथाचशशविषाणगोविषाणानुगतविषाणत्वसामान्यवत्सत्रयसद्भ्यानुगतसत्त्वसामान्यस्याप्यभावादित्यर्थः । तथाचप-
रमार्थसतएवसाधकत्वंसिद्ध्यतीतिद्रष्टव्यं ॥ विरोधादिति ॥ अबाध्यत्वादिरूपसत्त्वस्थबाध्यत्वादिरूपमिथ्यात्वाश्रयमृषार्थ-
तृणारणिमणिन्यायासंभवाच्च । नापिसत्रयानुगतसद्भ्यानुगतंवासत्त्वसामान्यंतत्रं । अपरमार्थस-
तोसत्त्वेनतत्रसत्त्वस्यविरुद्धत्वात् । तदुक्तंवार्तिकेबौद्धंप्रति । “सत्यत्वंनचसामान्यंमृषार्थपरमार्थयोः ।
विरोधान्नहिसिंहत्वंसामान्यंवृषसिंहयोरिति” । अपरमार्थसंतःअबाध्यत्वरूपसद्विशेषत्वेचशाब-
लेयस्यगोविशेषत्ववत्प्रपंचस्यापिब्रह्मवत्सद्विशेषत्वात्सद्वैलक्षण्यंनस्यात् । किंचयद्यारोपितानारो-
पितानुगतंसामान्यंस्यात्तर्हिब्राह्मणोयजेतेत्यादिसामान्यविधिंप्रतिब्राह्मण्यामूब्राह्मणोज्जातआरो-
वृत्तिर्नसंभवतिस्वाभाववतिस्ववृत्तेर्विरुद्धत्वादित्यर्थः ॥ वृषसिंहयोरिति ॥ वृषस्यसिंहप्रभेदत्वाभावादितिभावः । नन्वपर-
मार्थसतोपिअबाध्यत्वरूपसद्विशेषत्वात्तत्रसत्त्वसामान्यंसंभवतीत्यतआह ॥ अपरमार्थसतइति ॥ शाबलेयस्य शाबलगोज-
न्यस्यगोरूपपदार्थस्य ॥ सद्वैलक्षण्यमिति ॥ अबाध्यत्वरूपसत्त्वाविरोधिनःअपारमार्थिकत्वस्यपारिभाषिकत्वापत्त्याऽपरमा-
र्थसतोपिप्रपंचस्यवस्तुतःपरमार्थसद्विशेषत्वात्तत्रसद्वैलक्षण्यंनस्यादित्यर्थः ॥ सामान्यविधिमिति ॥ अनारोपितब्राह्मण्यवा

न्यजेतेतिविशेषाश्रवणादित्यर्थः । ब्राह्मण्यांब्राह्मणस्त्रियां । अब्राह्मणात्शूद्रांल्यजादेर्जातश्चंडालः । एतच्चात्यंतनिषिद्धतासूच-
नाय । ननुप्रतिलोमजानांयज्ञाधिकारेनिषेधवचनविरोधइत्यतआह ॥ निषेधस्यत्विति ॥ तथाचारोपितब्राह्मण्यवान्निषेधा-
विषयइतितस्यापिविधिविषयत्वापत्तिरितिभावः । तदनुगतं आरोपितानारोपितानुगतंसत्त्वसामान्यं । तस्यतंत्रत्वे सत्त्वसामा-
न्यस्यतंत्रत्वे । स्वामेन प्रातिभासिकत्वोपेतेन ॥ तत्फलस्येति ॥ ऐक्यापत्तिस्वर्गरूपफलस्येत्यर्थः । पारमार्थिकस्येत्येतत्तद्वैत

पितब्राह्मण्यादिरपिनियोज्यः स्यात् । निषेधस्यतुआरोपितेनापिब्राह्मण्येनहीनोविषयः स्यात् ।
अस्तुवातदनुगतंसामान्यं तथापितस्यतंत्रत्वेस्वामेनाद्वैतसाक्षात्कारेणाश्वमेधादिनाचतत्फलस्यद्वै-
तश्रुत्यादिनाचद्वैतस्य धूमाभासेनचवहे व्यावहारिकेणचावेरुद्धधर्मेणपारमार्थिकस्यजीवेश्वरभेद-
स्य सिद्धिः स्यात् । अतएवधर्मितुल्यसत्त्वंवाअसद्विलक्षणत्वंवानतंत्रं । गौरवाच्च । ननुधूमाभास

स्यवहेरित्यत्राप्यनुषंजनीयं ॥ विरुद्धधर्मेणेति ॥ सर्वज्ञत्वाल्पज्ञत्वादिरूपविरुद्धधर्मेणेत्यर्थः । साधकत्वप्रयोजकीभूतस्यस-
त्त्वसामान्यस्यसत्त्वादितिभावः ॥ धर्मीति ॥ तद्विशसत्त्ववान्धर्मी । तद्वानूहेतुःसाधकइत्यर्थः । अतएव धर्मिभूतयोर्विंश-
ष्टयोर्जीवेशयोर्व्यावहारिकत्वेनतत्तुल्यसत्ताकेनासद्विलक्षणेनचमिरुद्धधर्मरूपहेतुनापारमार्थिकजीवेश्वरभेदसिद्धिप्रसंगादेवेत्य-
र्थः । ननुव्यावहारिकेश्वरभेदसिद्धिर्भवत्येवेत्यस्वरसादाह ॥ गौरवाच्चेति ॥ सत्त्वेद्वैविध्याभावेनधर्मितुल्यसत्त्वासद्विलक्ष-

त्वापेक्षयासत्त्वमात्रस्यसाधकत्वेतंत्रत्वोक्तौलाघवमित्यर्थः । धूमाभासेनपारमार्थिकबहेःसिद्धिःस्यादित्यत्रपरिहारंशंकते ॥
 न्विति ॥ कुतोव्याप्त्यभावइत्यतआह ॥ बहुल्लेति ॥ यथाधूममात्रेनवह्निव्याप्तिः किंतुबहुलौर्ध्वत्वाविच्छिन्नमूलत्वयुक्ते तं
 थाआभासधूमेपिनवह्निव्याप्तिः किंत्वाभासभिन्नएवैत्यर्थः । व्याप्त्यर्थत्वात् व्याप्त्युपयोगित्वात् ॥ अस्याइति ॥ असतःसा
 धकत्वेसिद्धेधूमाभासस्यापिसाधकत्वंस्यादित्यतिप्रसंगवारणायबहुलोर्ध्वतादिवदाभासविविक्तत्वस्यापिव्याप्त्युपयोगित्वसिद्धिःत
 त्सिद्धौतदभावादेवासाधकत्वंधूमाभासस्यनासत्त्वप्रदितिकल्पनायाःसिद्ध्याऽतिप्रसंगभावेनासतःसाधकत्वसिद्धिरित्यन्योन्याश्र

स्यासाधकत्वंनासत्वात्किंतुव्याप्त्यभावात् बहुलोर्ध्वतादिवदाभासविवेकस्यापिव्याप्त्यर्थत्वादि
 तिचेन्न । अस्याःकल्पनायाअसतःसाधकत्वसिद्धिसापेक्षत्वेनान्योन्याश्रयात् । आभासेप्यारोपित
 व्याप्तेरारोपिताभासविवेकस्यचसत्त्वाच्च । प्रकृतेपिदृश्यत्वस्यांरोपितस्यब्रह्मण्यपिसत्त्वेनव्याप्त्यर्थ

यादित्यर्थः । आरोपितेति आभासविवेकस्यविशेषणं । तथाचव्यर्थमाभासविविक्तत्वविशेषणं । धूमाभासेव्यभिचारस्यतदव
 स्थत्वादितिभावः ॥ प्रकृतेपीति ॥ तथाचयथाहृदादारोपितेधूमेनव्याप्तिःकिंत्वाभासविविक्तेपर्वतवृत्तिधूमएव एवंब्रह्मण्या
 रोपितेदृश्यत्वेपिनव्याप्तिरस्तीतिव्याप्तिसिद्धयेप्रपंचेदृश्यत्वस्यसत्त्वंस्वीकार्यमित्यर्थः । साधकत्वार्थत्वा साधकत्वोपयुक्तव्याप्त्या
 द्यर्थत्वा दृश्यत्वादेस्सत्त्वमावश्यकमितिनासतःसाधकत्वमितिभावः । किंच दृश्यत्वादिहेतोःसत्त्वमावश्यकं अन्यथाहेत्वाद्या

रोपस्य सर्वत्र सौलभ्येनासिद्ध्यादिविभाग एव न स्यात् अतस्तदर्थं वास्तवसत्त्वमेव वाच्यमित्याह । हेत्वादीति ॥ ननु मिथ्यात्वानुमानेनासत्त्वेन बोधितानामपि पक्षहेत्वादीनां साध्यव्याख्यादीन्प्रत्याश्रयत्वं भविष्यति बंध्यासुतो न वक्ता अत्यन्ताभावप्रतियोगित्वादित्यत्रासतोपि साधनं प्रत्याश्रयत्वदर्शनादित्यत आह ॥ आश्रयादेरिति ॥ आदिपदेन साध्यसंसर्गग्रहणं । आश्रयसाध्यव्यधिकरणासिद्धयो न दूषणमिति वचनेन आश्रयासिद्ध्यादेरदूषणत्वेन तस्य सत्त्वनियमाभावेऽपि व्याप्तिरेव हि प्रयोजिकेत्युक्तत्वेन तस्या

मेव हेत्वादि सत्वस्यापेक्षितत्वाच्च । हेत्वाद्यारोपस्य सर्वत्र सौलभ्येनासिद्ध्यादेरदोषत्वापाताच्च । आश्रयादेस्सत्त्वनियमाभावेऽपि व्याख्यादेस्तन्नियमाच्च । नाप्यप्रातिभासिकत्वं तंत्रं तुच्छेऽतिप्रसक्तेः । नाप्यप्रातिभासिकसत्त्वं तंत्रं गौरवात् । व्यावहारिकतात्त्विकानुगतसत्त्वसामान्यस्याभावाच्च । नाप्यसद्विलक्षणत्वे सति प्रातिभासिकवैलक्षण्यं तंत्रं अतिगौरवात् । अन्यथा प्रवृत्तौ न संसर्गग्रहो

असदाश्रयकत्वनियमेन हेत्वादेः सत्त्वमावश्यकमिति भावः ॥ तुच्छइति ॥ असद्वैलक्षण्यघटितानिर्वाच्यत्वरूपप्रातिभासिकत्वं स्य तुच्छेऽभावेन तस्याप्रातिभासिकत्वेन साधकत्वं स्यादिति भावः ॥ गौरवादिति ॥ सत्त्वद्वैविध्यादिकल्पनमनादृत्य सत्त्वमात्रस्यैव साधकतायां प्रयोजकत्वे लाघवमिति भावः । नन्वस्तु सत्त्वमेव प्रयोजकं तत्राह ॥ व्यावहारिकेति ॥ पारमार्थिकसत्त्वातिरिक्तव्यावहारिकसत्त्वरूपव्यक्त्यभावादिति भावः ॥ अतीति ॥ उक्तसत्त्वापेक्षेत्यर्थः ॥ अन्यथेति ॥ लघुनिसंभवे गुरुणो

कारइत्यर्थः ॥ उपस्थितेति ॥ उपस्थितं यद्रूप्यत्वादिकंतस्य पुरोवृत्तिनियोऽसंसर्गः तदग्रहएव प्रवृत्तौ हेतुः स्यात् । एवं च भ्रातृ-
सिद्धयेत् । संसर्गग्रहे भ्रमरूपं विशिष्टज्ञानं सिद्धयेत् । एवं च संप्रतिपन्नविशिष्टज्ञानेनैव प्रवृत्तिर्भवति । तत्रासंसर्गस्याभावादेव तदग्र-
होस्ति तत्सादृश्यादसंसर्गाग्रहादिदं रजतमिति ज्ञानादपि प्रवृत्तिर्भविष्यति विद्यमानस्याप्यसंसर्गस्याग्रहणसद्भावादिति प्राभाकरे-
णोक्ते त्वया वाच्यं निषेधद्वयगर्भत्वेन गौरवात्साधवात्संसर्गग्रहएव प्रवृत्तौ हेतुरिति । एवं सति भ्रमरूपविशिष्टज्ञानसिद्धिरिति ।
तथोचलाघवानादरेणैतदपि न स्यात् साध्यं न सिद्धमित्यर्थः ॥ सदिति ॥ सतः साधकत्वा नंगीकारादिति भावः । ननु सतः साध-

हेतुः किंतूपस्थितासंसर्गाग्रह इति भ्रान्तिर्न सिद्धयेत् । किंचासतः साधकत्वं विप्रतिपन्नत्वात्साध्यं ।
तत्साधकं च न तावत्त्वन्मते सत् । अपसिद्धांतात्नाप्यसत् प्रतिवादिनस्तत्साधकत्वे विप्रतिपत्त्या नव-
स्थानात् । न च सतः साधकत्वेऽप्ययं दोषः । त्वन्मते सतः साक्षिणः साधकत्वात् । उक्तं हि - "साधकत्वं

कत्वमपि असतैर्वसाधकांतरेण प्रतिवादिनं त्वांप्रतिसिद्धयतीति चेत्तत्राह ॥ अनवस्थानीदिति ॥ ननु सतः साधकत्वमपि विप्रति-
पन्नत्वात्साध्यं तत्साधकं च मानं तावन्मांप्रत्यसिद्धं । तथा हि । न तावत्सतः साधकत्वं सतासाध्यते ममासिद्धेः । नाप्यसता त-
वासिद्धेरित्याशङ्क्य निराकरोति ॥ नचेति ॥ न सतः साधकत्वं मया साधनीयं त्वन्मते सतः साक्षिणोऽज्ञानादिसाधकत्वस्य सिद्ध-
त्वादित्याह ॥ त्वन्मतेपीति ॥ तथा च सतः साधकत्वमुभयसंमतमित्यर्थः । अत्रानुव्याख्यायं संमतिमाह ॥ उक्तं हीति ॥

श्रीनिवा०
अ.सा.वा.

सांक्षिणाऽज्ञानादिसिद्धिमिच्छतातेनमायावांदिनासतसृसाधकत्वंस्वीकृतमित्येवंपरंतुतन्नसंभवति । अविशेषस्यसाधकतापुनःसा
ध्यैव ननुसिद्धा सर्वशक्तिरहितस्यशून्यवत्साधकताऽयोगादित्यर्थः ॥ औत्सर्गिकेति ॥ धूमादिग्राहकस्यज्ञानस्योत्सर्गतःप्र
माणत्वात्प्रामाण्यस्यस्वार्थसत्त्वपर्यंतत्वात्प्रमाणसिद्धानांसतांधूमादीनांसाधकत्वस्यतत्साधकत्वेगर्ववसानादित्यर्थः ॥ उपायां
तरेति ॥ लोकमर्यादासिद्धोपायातिरिक्तोपायाभावेनेत्यर्थः ॥ स्वच्छायेति ॥ यथास्वकीयाच्छायेस्वेनैवोलंघितुंनशक्यतेए
वंपर्वतवर्तिनएवसाधकत्वंननुबाष्पारोपितधूमस्येत्येवंलोकसिद्धयत्सतःसाधकत्वंतदप्युलंघितुंनशक्यतइत्यर्थः । नन्वसतःसाध

कत्वंनास्तीतिवदतांलौकिकानामयमभिप्रायः । असतो जायमानासिद्धिः सतीप्रमारूपा नभवतीति मयात्वसतोऽसत्सिद्धिरुच्य
तइति नममलोकमर्यादोलङ्घनमित्यतआह ॥ नच्चेति ॥ अन्यन्येति ॥ असतःसाधकत्वेसिद्धेऽसतःसाधकत्वंनास्तीतिलोक
प्रसिद्धेर्विषयांतरपरत्वं लोकप्रसिद्धेर्विषयांतरपरत्वेच तद्विरोधाभावादसतोपिसाधकत्वंसिद्धयतीत्यन्योन्याश्रयइत्यर्थः ॥ अ
न्यथेति ॥ लोकमर्यादातिक्रमइत्यर्थः ॥ प्रतीतिरिति ॥ असच्चेन्नप्रतीयेतेतिप्रतीत्यन्यथानुपपत्तिरूपार्थापत्त्याप्रपंचेऽस

॥ २७५ ॥

लक्षण्यसाध्यतेतन्नस्यात् । लोकमर्यादासिद्धाया रूप्यादिप्रतीतेरप्यत्यन्तासत्त्वस्य शून्यवादिनावक्तुं शक्यत्वादित्यर्थः ॥ सल्लक्षणा
णेति ॥ सतस्साधकस्य यल्लक्षणं पक्षवृत्तित्वादिरूपंतद्योगित्वं साधकत्वेतंत्रसल्लक्षणा योगित्वमसाधकत्वेतंत्रमित्यर्थः । तच्च पर्वत
वृत्तिधूमेऽस्ति अतस्तत्र साधकत्वं न तु तदाभास इति नांतिप्रसंगः ॥ प्रकृते दृश्यत्वादौ च सल्लक्षणं योगित्वमस्तीति साधकत्वं युक्तमिति
भावः ॥ असत्त्व इति ॥ दृश्यत्वादिभिरेव प्रयोगैः प्रपञ्चांतर्गतस्य हेत्वादेरपि मिथ्यात्वबोधनेनासत्त्वापत्त्या सतः साधकस्य यल्ल

प्रतीत्या असद्वैलक्षण्यं न सिध्येत् । एतेन सल्लक्षणं योगित्वायी गित्वे एव साधकत्वासाधकत्वयोस्तंत्रे
न तु सत्त्वासत्त्वे इति खंडनोक्तं निरस्तं । हेतुव्याख्यादेरसत्त्वेऽसिद्ध्यव्याख्याय सल्लक्षणापाताच्च । एते
न मिथ्यात्वाविशेषेऽपि स्वप्नवच्चेतुतदाभासव्यवस्थेति निरस्तं । तद्वदेव वास्तवसाध्यासिद्ध्यापातात् ।

क्षणं पक्षवृत्तित्वव्याप्तिमत्त्वादिरूपंतद्योगित्वाभावेन पक्षवृत्तित्वव्याख्यादिराहित्यरूपसत्साधकलक्षणयोगित्वप्राप्तेर्न साधकत्वे यु
क्तमित्यर्थः ॥ स्वप्नवदिति ॥ यथा स्वप्नप्रतीतयोर्धूमतदाभासयोरुभयोरपि मिथ्यात्वाविशेषेऽपि तत्र केचन सच्चेतुः साधकत्वेन व्यव
ह्रियते कश्चन तदाभासोऽसाधकत्वेन एव मिहापि दृश्यत्वादेर्धूमाभासादेश्च मिथ्यात्वाविशेषेऽपि हेतुतदाभासव्यवस्थया साधकत्वाद्यु
पपत्तेरित्यर्थः । एतेनेत्युक्तमेव विशदयति ॥ तद्वदेवेति ॥ स्वप्नदृष्टधूमादिना वास्तववह्निसिद्ध्यदर्शनादिहापि दृश्यत्वादिना वा

न्यायामृतः

॥ १७७ ॥

स्तवमिथ्यात्वरूपसाध्यसिद्धिर्नस्यादित्यर्थः । उपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥ असत्यादिति ॥ स्वबोधितमिथ्यात्वात्प्रकविश्वान्त-
र्गतत्वेनासत्यदृश्यत्वादेस्सकाशान्नसत्यभूतमिथ्यात्वादिसिद्धिरिति बाधादिकंदुर्वारमिति भावः ॥ साधकं चेदिति ॥ किंचिद्धे-
त्वादिकंचेद्यदिसाधकंतर्हितस्य परमार्थास्तितांपरमार्थिकसत्त्वं अवश्यं पेक्षितं भवेदेव । परमार्थसत्त्वस्यैव साधकत्वे तंत्रत्वादिति
भावः । नन्वपरमार्थसतोपि साधकत्वं किं न स्यादित्यत आह ॥ सिद्धिर्नेति ॥ सवितृसुप्रिदावपि सत्यस्यैव साधकत्वमित्यनुपद-

तस्मान्नासत्यात्सत्यसिद्धिः । तदुक्तं वार्तिके बौद्धं प्रति “साधकं चेदवश्यं च परमार्थास्तिता भवेत् ।
सिद्धिर्नापरमार्थेन परमार्थस्य युज्यत इति” । उक्तं च बौद्धं धिक्कारे “लोकस्यापि व्यतिक्रमे विचारस्य ग्रा-
ह्यच्छिक्कवाङ्मात्रत्वापत्तेरिति” ॥ असतः साधकत्वे बाधकविवरणं ॥ २१ ॥ ७ ॥ नन्वसत्यमपि प्र-
तिबिंबं बिंबस्य स्वामार्थश्चाशुभाशुभयोः स्फटिकलौहित्यंचोपाधिसंनिधानस्य रेखारोपितवर्णश्चार्थ-

मेव वक्ष्यत इति भावः ॥ लोकस्यापीति ॥ सदसतोः साधकत्वासाधकत्वातिक्रमे विचारस्य दैववशसंपन्नवनस्थवेणुनिस्सृतस्वनं
वद्यादृच्छिकवाङ्मात्रत्वापत्त्या प्रमाणसिद्धत्वाभावात्प्रातेनार्थनिश्चयकत्वाभावापातात् । अतो लोकमर्यादानुसारेणैव सतएव सा-
धकत्वं नासत इत्यंगीकार्यमिति भावः ॥ असतस्साधकत्वे बाधकविवरणं ॥ २१ ॥ प्रतिबिंबं बिंबस्येति ॥ अयं प्रदेशो बिं-
बवान्कचित्स्थले प्रतिबिंबयुक्तत्वादित्येवं बिंबानुमापकत्वं प्रतिबिंबे दृष्टमित्यर्थः । स्वामार्थः स्वामभंत्रादिरूपः । उत्तरत्र स्वामभंत्रो

श्रीनिवा०

अ. बाधो.

१।२२

॥ १७७ ॥

पीतिव्यवहारादितिज्ञेयं ॥ अर्थभेदस्येति ॥ वृक्षहस्तिरूपार्थभेदस्येत्यर्थः ॥ त्वन्मतेपीति ॥ स्वच्छदर्पणादिषुप्रतिफलन-
रावृत्तानायनरश्मयोग्रीवास्थमुखेनसंबद्धाग्रीवांस्तमेवमुखंगृह्णन्ति । तत्रैवदर्पणस्थत्वंग्रीवास्थमुखभिन्नत्वादिकंचारोपयन्ति । य-
थोक्तंत्वया । “दर्पणाभिहतादृष्टिःपरावृत्यस्वमाननं । व्यामुवंद्याभिमुख्येनव्यत्यस्तंदर्शयेन्मुखमिति” । लिंगलिंगिभावस्तुवृ-
क्षशिशुपावदितिपरैरंगीकारात् । अतोग्रीवास्थमुखस्यैवप्रतिबिंबतायास्त्वयोक्तत्वात्तस्यप्रतिबिंबस्वरूपस्यसत्यत्वादित्यर्थः ॥

स्य वर्णदैर्घ्यादिकंचनगोनागइत्यादावर्थभेदस्य शंकाविषंचमरणस्य सवितृसुषिरादिचारिष्ठादेः
साधकंहृष्टमिचेन्न । प्रतिबिंबस्वरूपस्यत्वन्मतेपिसत्यत्वात् । स्वाप्नस्यंचमन्मतेसत्यत्वात् । त्वन्मते
पिपुरुषंकृष्णंकृष्णदंतंपश्यतीत्यादिश्रुत्याज्ञानमेधसूचकं । अन्वयव्यतिरेकाभ्यांचस्वाप्नकामिन्या
दिज्ञानमेवार्थक्रियाकारीत्युपपत्तेः । स्फटिकलौहित्यस्यापिप्रतिबिंबत्वात् । रेखायाश्चवृर्णे पदस्या

ज्ञानमेवेति ॥ तच्चसत्यमेवेतिभावः । ननुस्वाप्नकामिन्यादेश्चरश्मधातूत्संगार्थक्रियाहेतुत्वदर्शनात्स्वाप्नपदार्थस्यैवसाधकत्वंन-
तुतज्ज्ञानस्येतिचेत्तत्राह ॥ अन्वयेति ॥ जाग्रतिअन्वयव्यतिरेकाभ्यांतज्ज्ञानस्यैवार्थक्रियाहेतुत्वंहृष्टंनस्वरूपसत्कामिन्यादेः
अतस्तदृष्टान्तेनस्वमेपितथात्वंकल्प्यतेऽतस्सत्यस्यैवसाधकत्वमित्यर्थः ॥ लौहित्यस्यापीति ॥ लोहितिमविशिष्टजपाकुसुमस्य
तदवयवसमुदायस्येत्यर्थः । तेनगंधरसादेरिवनरूपस्यप्रतिबिंबोदृष्टचरइतिचोद्यानवकाशः ॥ पदस्यार्थइववर्णेरेखायाःसंकेति

तत्त्वेनेत्यर्थः । वर्णस्य रेखास्मारितत्वे हेतुरयं । वर्णश्च सत्य एवेति भावः । अत्र पदस्यार्थे संकेतितत्वेनेति पररीत्यैव । स्वमते स्वाभा-
विकी शक्तिरेवेत्यङ्गीकारात् । नित्ययोगोपिशब्दानामर्थे नैवेत्युक्तेः ॥ अत एवेति ॥ रेखायावर्णे संकेतितत्वादेवेत्यर्थः । रेखा
स्मारितवर्णेषु दीर्घत्वं स्वतोऽस्त्येव तच्चक्षुरादिवत्स्वरूपसदेवार्थविशेषधीजनकं न तु ज्ञातनयेत्येकः पक्षः । वस्तुतो दीर्घत्वं वर्णेषु नास्त्येव
किंत्वारोपितमेव तच्च ज्ञातं सदेव तथेत्यन्यः पक्षः । तत्राद्यपक्षे दीर्घत्वं निर्वक्ति ॥ दीर्घत्वादिकमिति ॥ वर्णेषु दीर्घत्वं नाम दीर्घध्व-
निसंनिहितत्वमेव नान्यदित्यर्थः ॥ तद्व्यक्तत्वरूपमिति ॥ दीर्घध्वनिव्यक्तत्वाख्यो धर्म इत्यर्थः । तथा च वस्तुतो दीर्घो यो ध्वनि-
र्थ इव संकेतितत्वेन रेखास्मारितवर्णस्यैवार्थबोधकत्वात् । अत एव रेखां दृष्ट्वा वर्णमुच्चारयन्ति । न गो-
नाग इत्यादौ दीर्घत्वादिकं स्वरूपसदेवार्थविशेषधो हेतुश्चेद्दीर्घध्वनिसाहित्यरूपं वा तद्व्यक्तत्वरूपं वा दी-
र्घत्वं वर्णगतं सत्यमेव हेतुः । न ध्वनिगतं वर्णेष्वारोपितं हेतुः । ज्ञातं सद्हेतुश्चेद्ब्रह्ममाणरीत्या सवितृसु-
षिरादिज्ञानमिवावार्थानवच्छिन्नं सत्यं ज्ञानमेव हेतुः । एतेन “यथा सत्यत्वाविशेषेऽपि चक्षुषारूपज्ञानमे-
स्तद्व्यक्तत्वरूपो धर्मो वर्णेष्वस्ति तदेव दीर्घत्वं न ततोतिरिक्तं तत्सत्यमेवेति भावः । तथा चैतादृशदीर्घत्वं पारिभाषिकमिति भावः । द्वि-
तीयेऽसत्यस्यैव साधकत्वं प्राप्तमिति चेत्तत्राह ॥ ज्ञातं सदिति ॥ आरोपितं सदित्यर्थः । ननु ज्ञेयभेदानवच्छिन्नस्य ज्ञानमात्रस्या-
तिप्रसङ्गेन तदवच्छिन्नस्य सिद्ध्यङ्गतायां विशिष्टस्य यद्भवतीति न्यायिना सतोऽप्यर्थस्य हेतुत्वं प्राप्तमेवेत्युक्तं ॥ अर्थानवच्छिन्नमि-
ति ॥ एतच्चोत्तरत्रापाकरिष्याम इति भावः ॥ एतेनेति ॥ आद्यपक्षानुसारेण वर्णेषु दीर्घस्य सत्त्वेन द्वितीये तु सत्यस्यैतज्ज्ञानमिति

वसधकत्ववचनेनेत्यर्थः ॥ यथेति ॥ असतःसाधकत्वेपरेणोक्ते ऽसत्त्वाविशेषाद्भूमाभासस्यापिबहिसाधकत्वंस्यादित्यतिप्र-
गेस्माभिरभिहितेसति यथेत्यादिवाचस्पतिनांजल्पितमित्यर्थः । सदर्थभेदरूपंप्रमेयं ॥ धात्विति ॥ साचसत्यैवेतिभावः । धा-
तुव्याकुलतायांचभयं भयेचविषयंशंकारूपंज्ञानमेव हेतुस्तच्चसत्यमेवेतिहृदयं ॥ आत्मवदिति ॥ अबाधादितिभावः । ननुस-
त्यभूतस्यमंत्रस्यकथंस्वप्नेभानमित्यत आह ॥ स्वयमिति ॥ नन्वथापिभारतयुद्धादौघटोत्कचादिसृष्टमायिकगजादेरर्थक्रियाका-

वजायतेनतुरसज्ञानंतथैवासत्त्वाविशेषेपिर्वर्णदैर्घ्यादिनासत्त्वंज्ञायंते नतुधूमाभासादिने” तिवाच
स्पत्युक्तंनिरस्तं । शंकाविषेपिशंकानिमित्तभयजन्याधातुव्याकुलतैवमरणहेतुः नतुविषयः । स्वाप्नमं-
त्रोपिफलसंवादीचेत्स्वप्नप्रतीतत्वेप्यात्मवत्सत्यएवस्वयंप्रतिभातवेदवददृष्टाभासते । भारतयुद्धा-
दौघटोत्कचादिभिःशक्तिविशेषात्सृष्टमर्थक्रियाकारिगजादिकंसत्यमेव । संवित्सुखिररज्जुसर्पा-
दिज्ञानमेवचारिष्टभयादिहेतुर्नत्वर्थः । सत्यप्यर्थेतदज्ञानेभयाद्यभावात् । गचैवमनुमितिंप्रत्यपिहे-

रित्वंदृष्टमितिचेत्तत्राह ॥ भारतयुद्धादाविति ॥ वक्ष्यमाणरीत्येतिपूर्वमुक्तं तदुपपादयति ॥ सविन्निति ॥ नन्वर्थएवहे-
तुःकिंनस्यादित्यत आह ॥ सत्यप्यर्थइति ॥ अभावादिति ॥ ज्ञानस्यैवहेतुत्वंनार्थस्येतिभावः ॥ एवमिति ॥ ज्ञानस्यैवा-
रिष्टादिहेतुत्वंनार्थस्येत्यंगीकारइत्यर्थः ॥ अनुमितिमिति ॥ प्रमानुमितिंप्रतीत्यर्थः ॥ व्याख्यादीति ॥ अतद्विज्ञान

न्यायाम् ०
॥ १७९ ॥

बहुव्रीहिणाऽबाधितत्वं ग्राह्यं । तथा चाबाधितत्वं ज्ञानमेवेत्यर्थो द्रष्टव्यः । यथा श्रुते तु व्याख्यादिप्रमाधानहेतुत्वं तथा त्वेगंधप्रागभावावच्छिन्नो घटो गंधवान् पृथिवीत्वादित्यत्र व्याख्यादिप्रमाजन्याया अप्यनुमितेर्बाधितत्वेन प्रमात्वाभावादसंगतिः स्यादित्यवधेयं ॥ न तु हेत्वादीति ॥ अबाधितविषयत्वमित्यर्थः ॥ तज्ज्ञानेति ॥ अबाधितत्वं ज्ञानेत्यर्थः । तथा चेहेत्वाभासव्यावृत्त्यर्थं अबाधितत्वप्रमाया एवानुमितिप्रमां प्रतिप्रयोजकत्वे वाच्ये प्रमात्वघटका बाधितत्वरूपार्थस्यापि तत्प्रयोजकत्वं प्राप्तमित्यर्थः । इत्येवं व्याचक्षते । वस्तु तस्तु व्याख्यादिज्ञानमेवेत्यादियंथा स्थित एवास्तु गंधप्रागभावावच्छिन्नो घटो गंधवान् इत्यत्र तु बाधादनुमितिरेव नोत्पद्यत इति तार्किकैरेगी

तु व्याख्यादिज्ञानमेव कारणं न तु हेत्वादीति वाच्यं । तज्ज्ञानमात्रस्य हेत्वाभासेऽपि सत्त्वात् । त्वन्मते वृत्तिरूपस्य तत्प्रतिबिंबितचैतन्यरूपस्य वा ज्ञानस्यापि मिथ्यात्वाच्च । सत्यसर्पादेस्तु वाभिसर्पणदंश

कृतत्वेनातिप्रसंगाभावादिति संप्रदायः । ज्ञानमात्रस्य हेत्वाभासेऽपि सत्त्वात् प्रमानुमिते रभावात् तत्प्रमाया एव हेतुत्वे वाच्ये प्रमात्वस्यार्थसत्ता घटितत्वाच्चे तु व्याख्यादीनामपि हेतुत्वं प्राप्तमेवेति संप्रदायः । किंच न हेत्वादिज्ञानमात्रस्य प्रमानुमितिं प्रति हेतुत्वं । तथा हि । हेत्वादिज्ञानं त्वन्मते वृत्तिर्वा वृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्यं वा विशिष्टं तदुभयमपि मिथ्याभूतमेव । ततश्च न मिथ्याभूतस्य हेतुव्याख्यादिज्ञाने प्रमात्वं नास्तीति चेन्न । तत्र व्याख्यादिज्ञानस्य जनकत्वाभावात् यज्जातीयानंतरं नियमेन कार्योत्पत्तिरसत्त्वमेव जनकत्वमभिप्रेतमिति न दोष इति ज्ञेयं । ननु भयादिरूपार्थक्रियातावत्सर्पजन्या साकथंसर्पभिन्ना तज्ज्ञानात्स्यादतोऽसतः सर्पस्यैव कारणत्वमित्यतो न भयादि

श्रीनिवा०
अ. बाधो.
१ । २२

॥ १७९ ॥

कंसर्पकार्यमित्युच्यते किंतु सर्पज्ञानकार्यमिति सन्निहितेपि सर्पे तमजानानस्य भयाद्यदर्शनात् सर्पकार्यत्वमिदं सर्पणादिकमेवैत्याह
सत्येति ॥ अतिप्रसंगइति ॥ सर्पाभावघटाद्विज्ञानस्यापि भयहेतुत्वापत्तिरित्यर्थः ॥ हेतुः स्यादिति ॥ अवच्छिन्नस्य यद्भवति
तत् अवच्छेदकस्यापि भवतीति नियमादित्यर्थः । अस्य नियमस्य व्यभिचारमाह ॥ घटेत्यादिना ॥ घटावच्छिन्नस्य घटात्यंताभा
वस्य घटदेशमृत्पिंडभिन्नदेशत्वेपि घटस्य तदभाववदित्यर्थः । घटावच्छिन्नस्य ध्वंसस्य घटकालभिन्नकालत्वेपि घटस्य तदभावंवदित्य

नादिरेवार्थक्रियानतुभयादिः । नन्वर्थानवच्छिन्नस्य ज्ञानस्य हेतुत्वेऽतिप्रसंगः । अवच्छिन्नस्य हेतुत्वेऽ
र्थोपि हेतुः स्यादिति चेन्न । घटावच्छिन्नस्य घटात्यंताभावध्वंसादेर्घटदेशकालभिन्नदेशकालादित्वेपि
अवच्छेदकस्य घटस्य तदभाववत् घटेच्छा ब्रह्मज्ञानयोर्घटज्ञानवेदांतसाध्यत्वेपि घटब्रह्मणोस्तदभाववत् ।
घटप्रागभावस्य घटं प्रति विशेषदर्शनाभावस्य च भ्रमं प्रति विहितं निषिद्धकरणभावयोः प्रत्यवाया

र्थः ॥ घटब्रह्मणोरिति ॥ घटस्य नित्यस्य ब्रह्मणश्च घटज्ञानवेदांतसाध्यत्वाभाववदित्यर्थः ॥ विहितं निषिद्धकरणभावयोरिति
ति ॥ विहितकरणभावनिषिद्धकरणभावयोरित्यर्थः । प्रत्यवायादिमित्यादिपदेन प्रत्यवायाभावं संग्रहः । ततश्च घटप्रागभावस्य घटं
प्रति हेतुत्वेपि घटस्य तदभाववत् विशेषदर्शनाभावस्य भ्रमं प्रति हेतुत्वेपि अवच्छेदकस्य विशेषदर्शनस्य तदभाववत् विहितकरणा
भावस्य प्रत्यवायहेतुत्वेपि अवच्छेदकस्य विहितकरणस्य प्रत्यवायं प्रति हेतुत्वाभाववत् निषिद्धकरणभावस्य प्रत्यवायाभावं प्रति हे

न्यायामृ०

॥ १८० ॥

तुत्वेपि अवच्छेदकस्य निषिद्धकरणस्य प्रत्यवायाभावहेतुत्वाभाववत् स्वर्गकामनायायागंप्रतिहेतुत्वेपि अवच्छेदकस्य स्वर्गस्य यागहेतुत्वाभाववत् अतीतादिवस्तुस्मृत्यादेर्दुःखादिकंप्रतिहेतुत्वेपि अवच्छेदकस्यातीतादेः तदभाववत् असद्विषयकपरोक्षज्ञानस्य तद्व्यवहारंप्रतिहेतुत्वेपि अत्यन्तासतस्तद्व्यवहारंप्रतिहेतुत्वाभाववदितिविवेकः । नच स्वर्गस्यातीतादेरसतश्च यागदुःखव्यवहारान्प्रतिहेतुत्वं किं न स्यादिति वाच्यं । कामनावत्कामनाविषयस्यापि स्वर्गस्य जनकत्वे तस्य पूर्ववृत्तित्वघटितत्वात् सुखापरपर्यायस्य स्वर्गस्य प्राक्सदिंप्रति स्वर्गकामनायाश्च यागंप्रति अतीतादिस्मृत्यादेर्दुःखादिकंप्रति असद्विषयकपरोक्षज्ञानस्य च तद्व्यवहारंप्रतिहेतुत्वेपि अवच्छेदकस्य घटस्य विशेषदर्शनस्य विहितनिषिद्धकरणयोः स्वर्गस्यातीतादेरत्यन्तासतश्च तदभाववत् चिकीर्षितं घटबुद्धेर्घटहेतुत्वेपि घटस्य तदभाववत् ब्रह्मज्ञानस्य तदज्ञाननिवर्तकत्वेऽप्युदासीनस्वभावस्य ब्रह्मणस्तदभाववत् । ब्रह्मज्ञानस्य जगत्प्रतिपरिणामिकारणत्वेऽपि ब्रह्मणस्तदभाववच्चा अर्थावच्छिन्नस्य हेतुत्वेपि अवच्छेदकार्यस्य कुरूणां क्षेत्रेऽवसतीत्यत्र कुरूणां मित्रत्वापत्त्या तत्कामनैव व्याहन्येत । सिद्धे इच्छाविरहात् अतीतस्यापि दुःखजनकत्वे कार्यव्यवहितपूर्वसमये सत्त्वापत्तिः असतो जनकत्वे तु निस्स्वरूपत्वव्याघात इत्यवधेयं ॥ चिकीर्षितेति ॥ कर्तुमिष्टेत्यर्थः । अनागतेति यावत् । अवर्तमानत्वेऽप्यपादनायेदं विशेषणं । तथा च घटबुद्ध्याभावे घटं करिष्यामीतीच्छानुदयेन घटोत्पत्त्यनुपपत्तेर्घटबुद्धेर्घटंप्रतिहेतुत्वेऽपि घटस्य तदभाववदित्यर्थः । ब्रह्मणस्तदनिवर्तकत्वे हेतुरुदासीनस्वभावस्येति । कर्तृत्वकरणत्वाद्युदासीनस्वभावस्य निवर्तकत्वाद्यनुपपत्तेरित्यर्थः ॥ अर्थावच्छिन्नस्येति

श्रीनिवा०

अ. बाभ्रो.

१।२२

॥ १८० ॥

ज्ञानस्येतिशेषः ॥ ताटस्थेनेति ॥ उपलक्षणत्वेनेत्यर्थः । संगृह्णाति ॥ तथाचेति ॥ सर्पपूर्वकंनैवकारणमितिसंबन्धः ।
 तस्यदृष्टांतः फलेच्छेति । फलंस्वर्गाप्तरपर्यायसुखमित्यर्थः । फलेच्छासाध्ययागादौफलस्यापिकारणत्वे तस्यप्राक्सत्त्वापत्त्याकामनैवा
 युक्ता । सिद्धेइच्छाविरहादितिभावः । ननुकेवलस्यैतिप्रसंगित्वादसत्तोर्थस्यावच्छेदकत्वमंगीकृत्य अवच्छेदकत्वंनामव्यावर्तकत्वं
 तच्चव्यावृत्तिप्रत्ययजनकत्वमित्यसतोपिहेतुत्वंप्राप्तमित्याशंकते ॥ नन्विति ॥ यतीति ॥ व्यावृत्तिधीजनकत्वंनव्यावर्तकत्वं
 सत्यपिदंडविशिष्टदेवदत्तेतदज्ञानेव्यावृत्त्यज्ञानात् अतोव्यावृत्तिधीहेतुधीविषयत्वमेवव्यावर्तकत्वं दंडविशिष्टोदेवदत्तइतिज्ञाना
 ताटस्थेनाहेतुत्वोपपत्तेः । तथाच रज्जुसर्पादिधीसाध्यंभयादौसर्पपूर्वकं । फलेच्छासाध्ययागादौफ
 लवन्नैवकारणं । नन्वर्थापिमिथ्यार्थज्ञानंप्रतिव्यावृत्तिधीहेतुत्वरूपव्यावर्तकत्वमस्तीत्यसतोपिहेतुते
 तिचेन्न । यतोव्यावृत्तिधीहेतुधीविषयत्वमेवव्यावर्तकत्वं । सत्यपिदंडेतदज्ञानेव्यावृत्त्यज्ञानात् । नन्व
 देवदत्तेऽदंडिव्यावृत्तिधीर्जायते तद्विषयत्वंनामतत्प्रकारत्वंविवक्षितं । अन्यथाविशेष्येऽतिव्याप्तेः । अतोऽविशिष्टात्व्यावृत्ति
 धीहेतुभूतायाधीः दंडप्रकारिका देवदत्तविशेष्यका विशिष्टधीः तत्प्रकारत्वंदंडेस्ति एवमिहापिसर्पज्ञानेऽसर्पज्ञानाद्व्यावृत्तिबुद्धि
 र्भवति तज्जनिफायाधीःइदंसर्पज्ञानमित्येवंसर्पप्रकारिकातज्ज्ञानविशेष्यकाऽनुव्यवसायरूपाविशिष्टधीः तत्प्रकारत्वंसर्पेऽस्ति
 अतोऽनमिथ्यार्थस्यव्यावृत्तिधीजनकत्वं किंतुतज्ज्ञानस्यैवप्राप्तमितिमकोपिदोषः । सत्यपिदंडइत्येतत् दंडविशिष्टेदेवदत्तेतदज्ञाने
 दंडप्रकारकदेवदत्तविशेष्यकविशिष्टज्ञानाभावेऽविशिष्टाद्व्यावृत्त्यज्ञानादितिव्याख्येयं । नन्वर्थापिज्ञानस्यैवहेतुत्वांगीकारेपिअ

न्यायामृ०
॥ १८१ ॥

सत्यस्यैवहेतुत्वं सिद्धति ज्ञानस्य भयादिजनकत्वेऽतिप्रसंगभयाय सर्पाद्यवच्छिन्नत्वकारणतावच्छेदकं वाच्यं । तथात्रावच्छेदकी
भूतस्य सर्पादेर्मिथ्यात्वेन तदवच्छिन्नज्ञानस्यापि मिथ्यात्वं प्राप्तमित्याशङ्कते ॥ नन्विति ॥ स्यादिदं यद्यवच्छेदकस्य यद्भवति
तत्तदवच्छिन्नस्यापीति नियमः स्यात् नचैवं व्यभिचारादित्याह ॥ तुच्छस्येति ॥ अवच्छेदकी भूतस्य तुच्छस्य तुच्छत्वेऽपि तदवच्छिन्न
ज्ञाने तुच्छवैलक्षण्ये च तुच्छत्वस्यादर्शनादित्यन्वयः । अविद्यानिवृत्तिः पञ्चमप्रकारावा । आत्मैवाज्ञानहानिरिति वचनात् अधिकर-

थाप्यवच्छेदकस्य मिथ्यात्वेऽवच्छिन्नस्यापि तन्नियमादसत्यस्य हेतुतेति चेन्न । तुच्छस्य ज्ञाने तुच्छाद्वैल
क्षण्ये च तुच्छत्वस्य प्रातिभासिकाद्वैलक्षण्ये च प्रातिभासिकत्वस्य पञ्चमप्रकारायामात्मस्वरूपभूतायां
वाऽनिर्वचनीयाज्ञाननिवृत्तौ च चतुर्थप्रकाररूपानिर्वचनीयत्वस्य पारमार्थिकात्मस्वरूपे तद्विज्ञेवानृतद्वै
तस्याभावे ततो व्यावृत्तौ चानृतत्वस्यादर्शनात् । तत्रावच्छेदकानामसदादीनां तादस्थेऽत्रापि विषय

णातिरिक्ताभावाभावादात्मस्वरूपावेति मन्तव्यसद्भावादाह ॥ पञ्चमेति ॥ चतुर्थप्रकारानिर्वचनीयत्वाभावोपपादनाय पञ्च
मप्रकारेत्यादिविशेषणं । अत्रापि मन्तव्यसद्भावादाह ॥ परमार्थिकेति ॥ अनृतं यद्वैतं तस्याभावे इत्यर्थः । ततः अनृतात्
द्वैतात् । अनृतद्वैताभावस्यानृतव्यावृत्तेश्च पारमार्थिकत्वात् पारमार्थिकात्मस्वरूपत्वमेव । तद्विज्ञत्वेऽपि नाद्वैतहानिः
अभावरूपधर्मानाद्वैतं मन्तीति मण्डनवचनादिति ध्येयं ॥ तत्रेति ॥ तत्र तुच्छज्ञानादौ । असदादीनां तादस्थे उपलक्षणत्वे अ-

श्रीनिवा०
अ. बाधो.
१। २२

॥ १८१ ॥

सर्पज्ञानादौ विषयस्योपलक्षणत्वमेवास्त्वित्यर्थः ॥ अर्थानवच्छिन्नमेवेति ॥ एवंचावच्छेदकस्य मिथ्यात्वेऽवच्छिन्नस्यापि तु
नियमादसत्यस्यापि हेतुतेति चोद्धानवकाश इति भावः ॥ अतिप्रसंग इति ॥ विषयातिरिक्तस्य व्यावर्तकस्य ज्ञानेऽभावात् विषयस्य
च व्यावर्तकत्वानङ्गीकारे ज्ञानमात्रस्यैव भयादौ हेतुत्वाङ्गीकारापातेन सर्पभावघटादिज्ञानमपि भयादिहेतुः स्यादित्यतिप्रसंग इत्यर्थः ।
विषयावच्छेदं विषयरूपं व्यावर्तकं ॥ स्वरूपातिरिक्तेति ॥ विषयतत्संबन्धयोर्ज्ञानिनसहस्वरूपसंबन्धातिरिक्तद्विष्टसंबन्धस्याभा-

स्तथास्तु । वस्तुतस्तु त्वर्थानवच्छिन्नमेवं ज्ञानं हेतुः । नचातिप्रसंगः । विषयावच्छेदमनपेक्ष्य स्वत एव सं-
र्पज्ञानस्यासर्पज्ञानाद्व्यवृत्तेः । तथाहि सर्पज्ञानमसर्पज्ञानात्तदवध्यावृत्तं व्यावृत्तिश्च व्यावर्तकाधीना
नच विषयस्तत्संबन्धोवाव्यावर्तकः । स्वरूपातिरिक्तद्विष्टसंबन्धाभावात् । असंबद्धस्य चाव्यावर्तकत्वा-
त् । अथसंबन्धांतरमंतरेण विशिष्टव्यवहारजननयोग्यं स्वरूपमेव वा ज्ञानमात्रनिष्ठधर्मैर्वासंबन्धः ।

वादित्यर्थः ॥ असंबद्धस्येति ॥ विषयस्य तत्संबन्धस्य च ज्ञानेनासंबद्धस्येत्यर्थः । ज्ञाने प्रत्येक्यावर्तकत्वात् । अन्यथातिप्रसंगः
स्यादित्यर्थः । स्वरूपमेव संबन्ध इत्यन्वयः । किमिदं स्वरूपसंबन्धत्वमित्यतस्तन्निर्वक्ति ॥ संबन्धांतरमिति ॥ घटसंयुक्ते पटे स्वरूप
संबन्धत्वं माभूदितिसंबन्धांतरमंतरेणेत्युक्तं । घटवद्भूतलस्य च त्वरीयघटाभावेन सहसंबन्धांतरशून्यत्वसद्भावेन स्वरूपसंबन्धप्रसंगवा-
रणाय विशिष्टप्रत्ययजनकत्वमित्युक्तं । विशिष्टप्रत्ययाज्जन्ते नित्यातीन्द्रियाभावभूतलयोः स्वरूपसंबन्धेऽव्याप्तिवारणाय योग्ये

न्यायामृ०

॥ १८२ ॥

त्युक्तं । योग्यत्वं सहकारिविरहप्रयुक्तकार्याभावः । एतादृशयोग्यतायास्तत्रापिसद्भावाच्चान्यासिः । अयमात्मेति आत्मविषय
कज्ञानस्यात्मनाविषयविषयिभावलक्षणस्वरूपसंबंधसद्भावात्तत्रान्यासिः स्यात् समवायस्यैव संबंधांतरस्य सत्त्वादत उद्देश्यप्रतीति
निर्वाहकेतिसंबंधांतरे विशेषणं देयं । दंडीदेवदत्तः रूपी घट इत्यत्र संयोगसमवाययो रूढे श्य विशिष्टप्रतीतिनिर्वाहकत्वे सत्यपि अयमा
त्मेति विषयविषयिभावरूपा या उद्देश्यप्रतीतिः तन्निर्वाहकत्वं सतोर्मिसमवायस्येनास्तीति उद्देश्यप्रतीतिनिर्वाहकसंबंधांतरमंतरेण वि
शिष्टव्यवहारजननयोग्यत्वस्य सत्त्वान्नान्यासिरितिसंप्रदायविदः ॥ ज्ञानमात्रनिष्ठेति ॥ सर्पज्ञानमात्रनिष्ठेत्यर्थः । स च क्षीरमांशु
र्यादिव दारुणा तु मशकयो वा तद्व्यवहारजननशक्तत्वरूपो वा वक्ष्यमाणरीत्या द्रष्टव्यः । एतच्च द्वितीयपक्षाभिप्रायेण । प्रथमपक्षे
तर्हि विषयमनंतर्भाव्यज्ञान एव विशेषः सिद्धः । किंच सर्पज्ञानमसर्पज्ञानाच्च धर्म्यंतरसंबंधमनपेक्ष्य विल
क्षणं । तज्जनकविलक्षणजन्यत्वात् । यवांकुरात्कलमांकुरवत् । तज्जन्यविलक्षणजनकत्वात् । यवबीजा
तु ज्ञानमेव विशेष इति बोध्यं ॥ सर्पज्ञानमिति ॥ रंजाविति शेषः । धर्मीविषयः । तथा च संबंधांतरमनपेक्ष्येत्यर्थः । अंत एवोत्तर
त्रतथैव व्यवहारः स्वत एवेति यावत् ॥ तदिति ॥ असर्पज्ञानजनकसामग्रीविलक्षणसामग्रीजन्यत्वं पक्षे । दृष्टान्ते तु यवांकुरजनक
सामग्रीविलक्षणसामग्रीजन्यत्वं कलमांकुरेऽस्तीति तत्तत्तत्त्वं ॥ तदिति ॥ असर्पज्ञानजन्यं यत्संतोषादिकार्यं तद्विलक्षणं यद्गयादि
कार्यं तज्जनकत्वं पक्षे स्ति । दृष्टान्ते तु यवबीजजन्यं यद्यवांकुररूपं कार्यं तद्विलक्षणं यत्कलमांकुररूपं कार्यं तज्जनकत्वं कलमबीजे स्तीति तज्
तत्त्वं ॥ विलक्षणेति ॥ तथा च धर्म्यंतरसंबंधमनपेक्ष्यविलक्षणत्वरूपं साध्यं विनापीत्यर्थः ॥ यवबीजेत्यादि ॥ यवबीज

श्रीनिवा०

अ. बाधो.

१। २२

॥ १८२ ॥

लक्षणजन्यंकलमांकुरंयवांकुरविलक्षणजनकंकलमबीजंतेअपीत्तिविवेकः । तथाचस्वाभाविकवैलक्षण्यंविनैवधर्म्यंतरसंबंधेनतज्जन-
कविलक्षणजन्यत्वंचेत्तर्हिंयवांकुरजनकबीजविलक्षणसामग्रीजन्यमपिकलमांकुरंकदाचित्कलमांकुरंस्वरूपस्वाभाविकविशेषंवि-
नैवोपलक्षणभूतचैत्रादिधर्म्यंतरसंबंधित्वमात्रेणयवांकुराद्विलक्षणंस्यात् । तथास्वाभाविकवैलक्षण्यंविनैवधर्म्यंतरसंबंधमात्रेणै-
वतज्जन्यजनकविलक्षणजनकत्वंचेत्तर्हिंयवबीजजन्ययवांकुरंकार्यविलक्षणजनकमपिकलमबीजंकदाचित्कलमबीजत्वरूपस्वाभा-
विकवैलक्षण्यंविनाप्युपलक्षणीभूतचैत्रादिसंबंधित्वमात्रेणयवबीजाद्विलक्षणंस्यात् । नचोभयत्रापीष्टापत्तिरितिवाच्यं । चैत्रादि

त्कलमबीजवत् । नच्चविलक्षणविषयसंबंधेनैवहेत्वोरुपपत्तेरप्रयोजकत्वं । तथात्वेहियवबीजतदं-
कुरविलक्षणजन्यजनकेकलमांकुरतद्बीजेअपिकंदाच्चिद्यवांकुरतद्बीजाभ्यांकलमांकुरत्वतद्बीजत्व-
रूपस्वाभाविकवैलक्षण्यंविनोपलक्षणभूतचैत्रादिसंबंधित्वमात्रेणविलक्षणेस्यातं । साक्षात्कारोपि
परोक्षज्ञानादन्यसंबंधित्वमात्रेणविलक्षणःस्यात् । गृहमपिसंस्थानविशेषंविनाविचित्रकाकहंसो

संबंधित्वाज्ञानेपिकलमांकुरत्वतद्बीजत्वदर्शनमात्रेणांकुरांतरात्बीजांतराच्चवैलक्षण्यानुभवस्यसर्वजनीनत्वादित्यर्थः । कादाचि-
त्कविषयसंबंधमात्रेणहेत्वोरुपपत्तादुच्यमानायांअतिप्रसंगांतरमाह ॥ साक्षात्कारोपीति ॥ अन्येति ॥ चैत्रादि
संबंधित्वमात्रेणेत्यर्थः । पुनस्तत्रैवदूषणांतरमाह ॥ गृहमिति ॥ गृहंविचित्रकारणजमितिसंबंधः । कादाचित्कविचित्रकाकहंसा

न्यायामृ०

॥ १८३ ॥

द्युपलक्षणत्वमात्रेणेत्यर्थः ॥ विचित्रकार्यकारीति ॥ इतरगृहासाध्यातपवारणादिरूपकार्यविशेषकारिस्यादित्यर्थः ॥ अभा
वस्येति ॥ यथाघटप्रागभावइत्यादौप्रतियोगिनोऽभावंप्रत्युपलक्षणत्वंतथेत्यर्थः । ननुघटादेःप्रागभावंप्रत्युपलक्षणत्वमेवनवि
शेषणत्वं तयोरेककालत्वाभावात् प्रकृतेतुविषयस्यज्ञानंप्रतिविशेषणत्वमेवकिंनस्यादित्यतआह ॥ अतीतादीति ॥ तथादर्शना
त् विषयाभावेपिज्ञानदर्शनादित्यर्थः । तदेवोपपादयति ॥ नहीति ॥ अनिर्वाच्यः रूपवत्प्राप्तिभासिकः । व्यावहारिकस्तुदू
रापास्तइत्यपिशब्दार्थः । तथाचविषयस्यनविशेषणत्वंयुक्तंकिंतूपलक्षणत्वमेवेतिभावः । किंप्रकृतइत्यतआह ॥ उपलक्षणेन
पलक्षणत्वमात्रेणविचित्रकारणजंविचित्रकार्यकारिभ्यस्यात् । अपिच ज्ञानस्यस्वकारणादुत्पत्तौ
स्वकार्यकरणेचविषयः अभावस्यप्रतियोगीवोपलक्षणं । अतीतादिज्ञानेऽसद्विषयकपरोक्षज्ञानेच
तथादर्शनात् । नहितत्रार्थः अनिर्वाच्योप्यस्ति । उपलक्षणेनचान्योव्यावर्तकउपस्थाप्यः का
केनसंस्थानविशेषइवेतिस्वतोविशेषसिद्धिः । एवंचयथाप्रतियोगिनमनंतर्भाव्यैवघटस्याभावः
अभावांतरात्तथाचविषयमनंतर्भाव्यैवशिलोद्धरणकृतिर्माषोद्धरणकृतितः । यथाचातीतादि
चेति । उपलक्षणीभूतविशेषणंचेत्यर्थः ॥ स्वतइति ॥ उपलक्षणीभूतसर्पादिविषयोपस्थाप्योज्ञानेविशेषःसिद्धइत्यर्थः ॥ एवं
चेति ॥ यथेत्यस्य तथासर्पज्ञानमपीतिदूरस्थेनतथाशब्देनान्वयः ॥ अनंतर्भाव्येति ॥ प्रतियोग्यघटितस्यरूपतयेत्यर्थः ।
तस्योपलक्षणत्वेनाभावस्वरूपानंतर्गतत्वादितिभावः । अभावांतरादिति । अस्यविलक्षणमित्यनेनाग्रेतनेनसंबन्धः

श्रीनिवा०

अ. बाधो.

१।२२

॥ १८३ ॥

यथाचैत्यादौ सर्वत्र विषयमनंतर्भावेत्यस्यानुषंगः ॥ ज्ञानान्तरादीति ॥ अतीतानागतज्ञानवर्तमानवस्तुज्ञानान्तरात् असं-
द्विषयकपरोक्षज्ञानव्यवहारौ सद्विषयकापरोक्षज्ञानव्यवहाराभ्यामित्यर्थः । ज्ञानव्यवहारौ ज्ञानान्तरादितो विलक्षणाविति लिंगं
च न व्यत्ययेनान्वयः ॥ अन्यथेति ॥ परोक्षापरोक्षज्ञानं स्मृत्यनुभवादीनां वैलक्षण्यानंगीकारे परोक्षापरोक्षज्ञानं स्मृत्यनुभवकार्याणां
संकरापत्त्याऽसंकीर्णव्यवहारादिकंच न स्यात् । तथाऽभावस्थाभावांतराद्वैलक्षण्यानंगीकारे तयोस्सांकर्यापत्त्यादोषाभावगुणाभाव-
कार्याणां भ्रमादीनामपि संकरः स्यादित्यर्थः । नन्वभावकृत्यतीतादिज्ञानेषु प्रतियोगिविषयाभ्यां कृता संकरसंभवात्तत्कार्येष्वसंकरोपप-

ज्ञानमसंद्विषयकपरोक्षज्ञानव्यवहारौ च ज्ञानान्तरादितः । यथा च घटस्मृतिर्घटानुभवात् ।

यथा च घटस्य परोक्षज्ञानं तदपरोक्षज्ञानाद्विलक्षणं अन्यथा तत्तत्कार्यसंकरः स्यात् । नचा-

भावाद्यवच्छेदकप्रतियोग्यादिविशेषादसंकरः । ध्वंसादेः कृते रतीतादिज्ञानस्य च काले प्र-

तियोगिविषययोरसत्त्वात् । पूर्वक्षणेऽसत्तत्त्वनिमित्तपूर्ववृत्तित्वरूपकारणत्वं व्याधातांत ।

त्तिरित्याशंक्य निराकरोति ॥ नचेति ॥ कुतो नचेत्यत आह ॥ ध्वंसादेरिति ॥ आदिपदेन प्रागभावः । प्रागभावप्रध्वंसाभाव-
काले प्रतियोगिनो रसत्त्वात्कृतेः काले विषयस्यासत्त्वात् । कृत्यपरपर्यायस्य सिद्धवस्तु कर्मकत्वाभावेन कृतेः कालेऽपि विषयाभावाद-
तीतादिज्ञानकाले च विषयस्यासत्त्वादिति योजना । ननु प्रध्वंसादेः काले प्रतियोग्यादेरसत्त्वेऽपि कदाचित्सत्त्वं मस्त्येवेत्यत आह ॥ पू-
र्वक्षणे इति ॥ अयमर्थः कदाचित् प्रतियोगिनः सत्त्वं पि ध्वंसनिर्वाह्यकार्यापेक्षया पूर्वकालप्रतियोगिनोऽसत्त्वेन प्रतियोगिसंकीर्ण-

न्यायामृ०
॥ १८४ ॥

स्वरूपस्य ध्वंसादेः कारणस्यासिद्ध्या ध्वंसादिकार्याणामसंकरोन स्यात् । एवं च कृत्युत्तरकालेशिलोद्धरणरूपविषयस्य सत्त्वेऽपि कृतिकाले
तेत्यासत्त्वेन असंकीर्णस्वरूपालाभात् कृतिकार्याणामसंकरोन स्यात् । कार्यपेक्षया पूर्वक्षणेऽसतोऽविद्यमानस्यासंकीर्णस्वकार्यं प्रति
नियतपूर्वक्षणवृत्तित्वरूपं कारणत्वं व्यहृतमिति । ननु ध्वंसादेः काले प्रतियोग्यादीनामसत्त्वेन विशेषणत्वायोगेऽपि तेषां तत्रोपलक्षण
त्वं भविष्यति तथा चोपलक्षणीभूतप्रतियोग्यादिसंबंधमात्रेण ध्वंसादिस्वरूपाणामसांकर्येऽसत्तित्कार्येऽप्यसांकर्यं भविष्यतीत्यत आह
॥ उपलक्षणेति ॥ अन्यथा संस्थानविशेषं विना काकहंसाद्युपलक्षणसत्त्वमात्रेण गृहं विचित्रकारणजं विचित्रकार्यं कृत्वा रिच स्यात् कल
मवीजांकुरतद्बीजेऽपि उपलक्षणीभूतचैत्रादिसंबंधमात्रेण विलक्षणेऽस्तीतामित्यतिप्रसंगः स्यादिति भावः । इदमुपलक्षणं काकादिकं
उपलक्षणमेदमात्रेण च विलक्षणकार्याद्ययोगात् । अत्यन्तासतश्च कदाप्यभावात् । शिलोद्धरणार्थमाषोद्धारप्र
प्लेकृतेऽपि तद्विषयत्वेऽपि । तथा सर्पज्ञानमपि विषयमनंतर्भावाच्चैव असर्पज्ञानाद्विलक्षणं । उक्तप्रमाणैर्नु भवे
ह्युपलक्षणं स्वोपलक्ष्यगृहादिना कदाचित्संबद्धं सदुपलक्षणं दृष्टं । प्रतियोग्यादिकंच ध्वंसादिना कदाप्यसंबद्धमिति नोपलक्षणमित्य
पि द्रष्टव्यं । शिलोद्धरणकृतेर्माषोद्धरणकृतितो वैलक्षण्ये हेतुमाह ॥ शिलोद्धरणार्थमिति ॥ माषोद्धरणे यावान्प्रयत्नः तावतिप्रय
त्ने कृतेऽपीत्यर्थः । यदि शिलोद्धरणकृतेर्माषोद्धरणकृतितो वैलक्षण्यं न स्यात् साम्यं स्यादिति यावत् । तर्हि माषोद्धरणकृतितः शिलोद्धर
णनिष्पत्तिः स्यान्न चैवं ततो वैलक्षण्यं तयोरनुभवसिद्धमिति भवः । विषयकृतवैलक्षण्याभावस्तु पूर्वमेवोपपादित इति द्रष्टव्यं ॥ वि
षयमिति ॥ विषयांतर्भावं विना स्वतएव विलक्षणं विशेषयुक्तमित्यर्थः । नन्वसौज्ञानगतो विशेषः यद्यौपाधिकस्तर्हि वक्तव्यः ।

श्रीनिवा०
अ. बाधो.
१।२२

॥ १८५ ॥

तत्राह ॥ तस्य जातिरूपस्येति ॥ तस्याप्रामाणिकत्वं न मंतव्यमित्याशयेनोक्तं उक्तप्रमाणैरिति । ननु ज्ञाने विशेषः स्वतो न युक्तः ।
घटज्ञानमित्यादिविषयविशेषनिरूपितत्वेनैव व्यवहाराज्जातिविशेषस्य सत्त्वे तु कदाचिद्विषयसंबंधं विना व्यवहारः स्यात् तेन ज्ञायते स
विशेषोऽप्रामाणिक इति तत्राह ॥ घटज्ञानमिति ॥ यथा माधुर्यादेः स्वतो विलक्षणत्वेऽपि क्षीरादिसंबंधं विनाऽपि प्रकारांतरेण प्रतिपादयि
तुमशक्यत्वात् क्षीरादिनैव निरूपणं तथा ज्ञानस्य स्वतो विलक्षणस्यापि घटादिसंबंधं विना प्रकारांतरेण निरूपयितुमशक्यत्वात् घटादिना
निरूपणं युक्तं । तावतानां नुभवसिद्धविशेषापलापः कार्य इत्यर्थः । किंच सविशेष आख्यातुं च शक्यत इत्याशयेनाह ॥ किंचेति ॥

न च सिद्धस्य तस्य जातिरूपस्य विशेषस्याख्यातुमशक्यत्वात् । घटज्ञानमिति व्यवहारः क्षीरमाधुर्यं चाक्षुष
ज्ञानमिति वदुक्तः । किंच त्वन्मते तत्तद्वृत्तेस्तत्तदाकारत्वेन चैतन्यस्य च तत्तत्प्रतिबिंबितत्वेन वा तदभिव्यक्त
त्वेन वा ममतु तत्तज्ज्ञानस्य तत्तदीयस्वभावत्वेन वा तत्तद्व्यवहारजननशक्तत्वेन वा स्वत एव वैलक्षण्यं । नहि

तत्तदाकारत्वेन तत्तत्प्रतिबिंबितत्वेन स्वत एव वैलक्षण्यमिति संबंधः ॥ तत्तदीयेति ॥ घटपदीयस्वभावत्वादिरेव विशेष इत्यर्थः ।
नन्वेवं घटीयस्वभावस्य ज्ञानस्य स्वकार्यप्रतिकारणत्वाद् घटादेरपिकारणत्वेन निवेशः प्राप्तः तद्व्यवहारजननशक्तत्वस्य वा ज्ञानगतवि
शेषत्वे तत्कार्येऽपि तत्कारणत्वेन निवेशः प्राप्त एवेत्यत आह ॥ नहीति ॥ घटीयस्वभावस्य तदभावस्येति सामानाधिकरण्यं । अय
मत्र विवेकः । त्वन्मते घटाकारवृत्तिरस्ति तद्व्यवहारजननशक्तत्वेन घटादेरपि निवेशः । तत्र दृष्टांतो गवयेति ।

न्यायामृ०

॥ १८५ ॥

गवयाकाररेखाचवर्ततेतस्यायत्कार्यतत्रकारणत्वेनप्रसिद्धगधयस्यननिवेशस्तद्वत्ज्ञानस्यतदीयस्वभावत्वेपितत्तदीयस्वभावोपेत
ज्ञानकार्यं नघटादेःकारणत्वेनप्रवेशः । तत्रदृष्टांतः घटीयस्वभावस्यतदभावस्येति । घटीयस्वभावस्यघटाभावस्ययत्कार्यतत्कार
णत्वेनघटादेर्नप्रवेशस्तद्वत्तथाज्ञानस्यतद्व्यवहारजननशक्तत्वेनस्वतःवैलक्षण्येतद्व्यवहारजननशक्तस्यज्ञानस्यकार्यतच्छब्दोदितघ
टादेःकारणत्वेननप्रवेशः । तत्रदृष्टांतो दाहशक्तेरिति । दाहशक्तिमतोवहेरित्यर्थः । तथादाहशक्तिमतोवहेर्यत्कार्यहिमनिवार
णादितत्रकारणत्वेननवहेःप्रवेशस्तथेत्यर्थः । अत्रसर्वस्यापितत्तद्विषयसंबंधविनाव्यवहर्तुमशक्यत्वादेवतत्रव्यवहारो नतुतद्वला

गवयाकाररेखायाघटीयस्वभावस्यतदभावस्यवादाहशक्तेर्वायत्कार्यतद्वेतुकोटौगवयादेर्निवेशः । त
स्माद्रज्जौसर्पज्ञानस्यभ्रमत्वेनाधिकजन्यत्वेपिसर्पज्ञानत्वेनतद्वेतुजन्यत्वात्स्वतएवासर्पज्ञानात्तवैलक्षण्य
मिति नकोपिदोषः । तदुक्तं सर्पभ्रमादावपिहिज्ञानमस्त्येवतादृशं ॥ तदेवार्थक्रियाकारितत्सद्वार्थ

तत्कारणकोटौप्रवेशोस्यकल्प्यइत्याशयः ॥ तद्वेतुजन्यत्वादिति॥ सर्पज्ञानेयाहससामग्रीतज्जन्यत्वादित्यर्थः । यद्यपिसर्पज्ञान
हेतुसर्पसन्निकर्षजन्यत्वरज्जुसर्पज्ञानेनास्ति रज्जुसन्निकर्षस्यैवसर्पज्ञानहेतुत्वमित्यंगीकारात्तथापि सर्पज्ञानहेतुर्द्विविधः सर्पसन्नि
कर्षोदोषश्चेति रज्जुसर्पज्ञानेचदोषरूपसर्पज्ञानकारणमस्त्येवेतिभावः । तथाचोक्तं सुधायां । संचारविशेषः सत्यसर्पज्ञानेसमीची
नसामग्र्याजातोमिथ्यासर्पज्ञानेत्वसमीचीनयेतिनकश्चिदोषइति । तदेतदाह । भ्रमत्वेनाधिकजन्यत्वेपीति । तज्जन्यत्वादि

श्रीनिवा०

अ. बाधो.

१ । २२

॥ १८५ ॥

विषयकृतवैलक्षण्याभावोपपादनायेतिज्ञातव्यं । तादृशमिथ्याभूतसर्पाद्यनवच्छिन्नंस्वतएवासर्पज्ञानाद्व्यावृत्तमित्यर्थः ।
कारोक्तासत्कारणत्वसाधकयुक्तिमत्तूद्यदूषयति ॥ अंतर्भावितसत्त्वंचेदिति ॥ अयंकारिकार्थः । अंतर्भावितसत्त्वंयस्मिंस्तदं
तर्भावितसत्त्वं सत्ताविशिष्टमितियावत् । दंडादि ० । तथाअंतर्भावितसत्त्वंयस्मिन्नभवतितन्नांतर्भावितसत्त्वंसत्तोपलक्षितमितिया
वत् । दंडादि । तथाचसत्ताविशिष्टंकारणंसत्तोपलक्षितंकारणंनान्यइत्याह ॥अंतर्भावितेति ॥ अंतर्भावितसत्त्वंसत्ताविशिष्टं
दंडादिकारणंचेत्तर्हिततः सत्ताविशिष्टंकारणमित्यभ्युपगमात्सत्ताविशिष्टेसत्तायाआत्माश्रयेणाभावात्सत्ताविशिष्टमसदेवेतिप्राप्तं
कारकमिति ॥ अंतर्भावितसत्त्वंचेत्कारणंतदसत्ततः नांतर्भावितसत्त्वंचेत्कारणंतदसत्ततइत्यादिखंडनोक्ता

तथाचासतःकारणत्वसिद्धिः । नद्वितीयइत्याह ॥ नांतर्भावितेति । नसमासोयंनान्तर्भावितसत्त्वंसत्त्वोपलक्षितंसत्ताविरहितंदंडादि
कंकारणंचेत्तर्हिततःसत्तोपलक्षितंकारणमित्यभ्युपगमादसदेवकारणमितिप्राप्तं । सत्तायाउपलक्षणत्वमात्रेणवस्तुतोदंडादौसत्ता
याअभावादितिप्राप्तेरितिभावः । यद्वाकारणमित्युभयत्रभावप्रधानोनिर्देशः । कारणत्वअंतर्भावितसत्त्वंअंतर्भावितसत्त्वोपेतंभव
ति सत्तामंतर्भावकारणत्वंवर्ततेवानवा कारणत्वाश्रयकोटौसत्तावर्ततेवानवेत्यर्थः । सत्तायांकारणत्वंवर्ततेवानवेतियावत् । आद्ये
तर्ह्यसदेवकारणमितिप्राप्तं । कुतः ततःसत्तायांकारणत्वस्वीकारात् । सत्तायांचसत्ताविरहात् । एवंचसत्ताविरहितत्वेनासत्याएवस
त्तायाःकारणत्वंप्राप्तमितिअसतःकारणत्वसिद्धिः । द्वितीयेतर्ह्यसदेवकारणमित्यायातं कुतः ततःसत्तायांकारणत्वास्वीकारात् । अयं

न्यायामृ०

॥ १८६ ॥

भावः । सत्ताजातिसत्तावत्द्रव्यंसत् गुणः सन् कर्मसदित्यनुगतव्यवहारजनकत्वेनाभ्युपेया । प्रकारांतराभावात् । एवंचसत्ता
 यांकारणत्वाभावेऽनुगतव्यवहारजनकत्वमेव न स्यात् । जनकत्वस्य कारणत्वरूपत्वात् । तथाचसत्तास्वरूपएवप्रमाणाभावप्राप्त्या
 सत्तावार्तायाएवलीपेनसर्वेषामपिकारणानांदंडादीनामसत्त्वप्राप्त्याऽसत्तामेवकारणत्वसिद्धिरिति ॥ असत्कारणतेति ॥ एत
 स्यस्वंब्याहतेत्यादिनान्वयः । तदीयग्रंथेतदीयप्रमेयेपूर्वपक्षिणाकेनचिच्छ्लोकेनदूषितेनोक्तमस्ति । त्वद्भ्रंथैवान्यथाकाराअ
 क्षराणिकियंत्यपि । तस्मादस्माभिरप्यस्मिन्नर्थेनखलुदुष्पठेति । अस्मिन्नर्थेऽस्मदभिमतविषयेपित्वद्भ्रंथैवक्रियंत्यक्षराणिस्थापयि
 त्वाऽन्यथाकारादुष्पठानखलुसुपठैवेतितदर्थः । एतमेवखंडनकारोक्तंन्यायंहृदिनिर्धायाह ॥ अस्येत्यैादिना ॥ तत्प्रकारस्तु अं
 ऽसत्कारणता । अस्यैवश्लोकस्याकारप्र(क्षेपे)श्लेषेणपठितुंशक्यत्वात् अंतर्भावितसत्त्वंचेदधिष्ठानमसत्ततः ।
 तर्भावितसत्त्वंचेदनेसत्कारणंततः । नांतर्भावितसत्त्वंचेदनसत्कारणंततइतिअकारप्रश्लेषेणपठितुंशक्यत्वादित्यर्थः । कारिकार्थ
 स्त्वित्थं अंतर्भावितसत्त्वंअबाध्यत्वरूपसत्ताविशिष्टदंडादिकारणंचेतर्हिततःसत्ताविशिष्टस्यकारणत्वाभ्युपगमात् अनसत्कारणं
 असत्कारणंनकिंनामसदेवकारणमित्यायात । अबाध्यत्वरूपसत्ताविशिष्टेऽबाध्यत्वरूपसत्तायाःसत्त्वात् आत्माश्रयत्वस्यप्रमेयत्वा
 देःस्ववृत्तित्वइवादोषत्वात् । नांतर्भावितसत्त्वंचेत् सत्त्वोपलक्षितकारणंचेतर्हिततस्सत्त्वोपलक्षितस्यकारणत्वांगीकारादेवानस
 त्कारणं सदेवकारणमितिसिद्ध्यति । अबाध्यत्वरूपसत्त्वोपलक्षितेपिअबाध्यत्वरूपसत्तायाःसत्त्वादित्यर्थः । एवंद्वितीययोजना
 यामपिकारणत्वंसत्तायांवर्ततेनवेत्यर्थः । तत्रकारणत्वंसत्तायांवर्ततइतिपक्षेप्यनसत्कारणंसिद्ध्यति । सत्तायामप्यबाध्यत्वरूप

याः स्वीकारेण सत्तायां सत्तारहितत्वाभावात् । कारणत्वं सत्तायां नास्तीति पक्षेऽप्यनसत्कारणं सिद्ध्यति सत्तायां कारणत्वाभावे तस्या-
 स्वज्ञानं प्रत्यपि कारणत्वाभावप्रसंगेन सत्तास्वरूपं स्वैवाप्रामाणिकत्वं स्यात् अतः कारणभिन्ना सत्ता सति तिष्ठतीत्यंगीकार्यं तथाच सत्ता-
 या एव कारणत्वसिद्धिरिति किंचिद्द्रष्टव्यं ॥ अंतर्भावितेति ॥ अयमिह कारिकार्थः । अंतर्भावितसत्त्वं चेदधिष्ठानं सत्ताविशिष्टम-
 धिष्ठानमिति यावत् । तर्ह्यधिष्ठानमसदेवेति प्राप्तं सत्ताविशिष्टेऽधिष्ठाने आत्माश्रयप्रसंगे न सत्ताया अभावात् । नांतर्भावितसत्त्वं चेद-
 धिष्ठानं सत्तोपलक्षितं सत्ताविरहितं चेदधिष्ठानमिति यावत् । तर्ह्यधिष्ठानमसदेवेति प्राप्तमिति त्वदुक्तन्यायेनाधिष्ठानस्याप्यसत्त्वाप-
 त्तिः प्रादित्यर्थः । यद्वा उभयत्राप्यधिष्ठानमिति भावप्रधानः । तथाचांतर्भावितसत्त्वं चेदधिष्ठानमित्यादेः सत्तामंतर्भाव्याधिष्ठानत्वं

नांतर्भावितसत्त्वं चेदधिष्ठानमसत्त इत्यपि पठितुं शक्यत्वाच्च स्वव्याहृता । कथमसतः सुजायेतेत्यादि श्रुत्या

वर्तते न वा अधिष्ठानत्याश्रयकोटौ सत्तावर्ततेवानवेत्यर्थः । सत्तायामधिष्ठानत्वं वर्ततेवानन्वेति यावत् । आद्येऽसदधिष्ठानं सत्तायां
 सत्ताभावेनासत्त्वात् । द्वितीये सत्तायामधिष्ठानत्वं नास्ति चेत्तर्हि असदेवाधिष्ठानमिति प्राप्तं असत्तायां च सत्ताया व्याघातेनाभावा-
 दसत्ताऽसत्येवेति । तथाचासत्यायामेव सत्तायामधिष्ठानत्वं प्राप्तमिति अधिष्ठानमसदिति प्रसिद्ध्यतीत्युपपादनं द्रष्टव्यं । अथवा अधि-
 ष्ठानत्वस्य सत्तायामभावे तद्विरुद्धासत्त्वप्राप्त्या सर्वथा त्वंतासत्त्वप्राप्तेः सत्तास्वरूपमेव कुत्रापि नास्तीति प्राप्तं तथाच यदधिष्ठानत्वेन संम-
 तं किंचित्तत्रापि सत्तानास्तीति प्राच्याधिष्ठानमसदेवापन्नमिति भावः । असत्कारणता श्रुत्यादिविरुद्धा चेत्याह ॥ कथमिति । असदेवेद-

अग्रआसीदित्यादिनाऽसतः कारणत्वं पूर्वपक्षस्य कथं नु खलु सोम्यैवं स्यात्कथमसतः सज्जायेतेत्यादिनाऽसतः कारणत्वं निषिद्धमित्यर्थः ॥ नासत्तइति ॥ असतः कारणत्वं न युज्यतेऽदृष्टत्वादितिसूत्रार्थः । विरुद्धाऽन्यत्रनिरस्ताच असत्कारणतेति वर्तते । उपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥ असत्त्वइति ॥ दृश्यत्वादिहेतुभिर्हेतुवाक्यादिप्रामितानां साधनव्याख्यादीनां मिथ्यात्वबोधनेन तेषामसत्त्वे प्राप्तेऽसिद्ध्या दिदुर्वारमित्यर्थः ॥ असतः साधकत्वाभावे बाधकोच्चारन्निवर्णं ॥ २२ ॥ दृग्दृश्ययोस्तत्संबंधानुपपत्तिरूपतर्कनिराकर्तुमुत्थापयति ॥ अनुकूलेति ॥ भायिभिक्षव इत्यस्याऽऽहु इत्यनेन संबंधः । विज्ञानवादिमते ज्ञानज्ञेययोरधिष्ठानाध्यस्तभावेनाऽभेदात् नासतोऽदृष्टत्वादित्यादिसूत्रेण असद्भयः शशविषाणादिभ्यः सदुत्पन्न्यदर्शनादित्यदिस्वीयभाष्येण च विरुद्धाऽन्यत्रनिरस्ताच । तस्माद्धेतुव्याख्यादीनामसत्त्वेऽसिद्ध्यादिदुर्वारमिति ॥ असतः साधकत्वाभावे बाधकोच्चारः ॥ २२ ॥ अनुकूलतर्कहीनाश्च मिथ्यात्वहेतवः । अत्र केचिन्मायिभिक्षवः “अन्यच्चेत्संविदो नीलं न तद्भासेत संविदि ॥ भासते चेत्कुतः सर्वे न भासेतैक संविदि ॥ नियामकं न संबंधं पश्यामो नीलतद्विदो” ज्ञानातिरिक्तज्ञेयप्रपंचः परमार्थसन्नास्त्येव । यद्यऽस्तीतिकश्चिद्भूयात्तदा तं प्रतिकथयति विज्ञानवादी ॥ अन्यच्चेदिति ॥ संविदः प्रतीतेः सकाशात् नीलरूपादि अन्यच्चेदितिसच्चेदित्यपि ग्राह्यं । तथा च संविन्नीलयोर्भेदे नीलं संविदि न भासेत संविदि नीलस्य भानं न स्यात् । ननु भिन्नस्याऽपि भानमस्तु को दोष इत्यत आह ॥ भासते चेदिति ॥ भिन्नमपि भासते चेद्विज्ञानतत्त्वस्यैकत्वात्तस्मिन् भासमाने सति नीलेतरस्य धवलपीतादेरपि भानं स्यात् । ननु नीलं संविदि नीलस्य संबंधोऽस्तीति नीलं भासते धवलादेस्तु न तत्र संबंध इति न भानमित्यत आह ॥ नियामकमिति ॥ नीलस्य नीलबुद्धेश्च वक्ष्यमाणरीत्याऽन्यः संबंधो न संभवति येन विषयानि

स्यात् । तस्मात्संविदिनीलादेरारोपितत्वमेवसंबंधइति सत्यत्वेनीलादेर्विज्ञानसंबंधानुपपत्तिरूपोविपक्षेबाधकतर्कोस्तीत्यर्थः ॥
आत्मेति ॥ आत्माविज्ञानस्वरूपमेवनैल्याद्यात्मनाख्यायतइतिवदद्भिर्विज्ञानवादिभिरित्यर्थः ॥ ग्राह्येति ॥ ग्राह्यस्यनीलां
देस्सर्वथाऽलीकत्वमभिधानाःविज्ञानवादिनोग्राह्यलक्षणाभावं तद्रूपांयुक्तिंवदन्ति नीलतद्भिःसंयोगादेःसंबंधस्या(सं)भवादि
षयविषयिभावएववक्तव्यः । अर्थस्यचविज्ञानाद्देग्राह्यस्यविषयस्यलक्षणं विषयत्वंतस्याभावः विषयत्वंनिर्वक्तुमशक्यमिति
यावत् । तथाचाऽर्थस्यविषयत्वंनस्यादितिविषयस्याऽऽरोपितत्वमेवसंबंधइत्याशयः ॥ भिक्षित्वेति ॥ इमंतर्कतैर्भिक्षारूपेण

रित्यादिवदद्भिरात्मख्यातिंवादिभिरुक्तंग्राह्यलक्षणाभावख्यंतर्कंभिक्षित्वाहुः । दृश्यस्यसत्य
त्वेनतावज्ज्ञानंतदसंबद्धंप्रकाशकं अतिप्रसंगात् नापिसंबद्धं अत्मगुणस्यज्ञानस्यज्ञेयेनसंयोग
समवाययोरयोगात् । अन्यस्यचसंबंधस्याऽभावात् विषयविषयिभावस्सचाऽद्विष्टत्वेना

गृहीत्येतियावत् । अतएवपूर्वमायिभिक्षवइतिभिक्षास्वभावस्तेषामुक्तः । तथाचविज्ञानमद्युक्तयुक्तिर्दिमात्रमित्यत्रतात्पर्यं ।
ननुदृग्दृश्ययोःसंबंधाभावेपिअसंबद्धंस्यैवप्रकाशनमस्त्वित्यंतआह ॥ दृश्यस्येति ॥ अतिप्रसंगादिति ॥ घटज्ञानंपटादेः
नीलज्ञानंधवलादेरपिप्रकाशकंस्यादित्यर्थः । दृग्दृश्ययोराध्यासिकसंबंधंवक्तुंसंबंधांतरंनिराकरोति ॥ नापीति ॥ आत्मेति ॥
गुणत्वान्नज्ञेयेनघटादिनासंयोगः । आत्मगुणत्वान्नसमवायःसंभवतीत्यर्थः ॥ अन्यस्येति ॥ संयोगसमवायातिरिक्तद्विष्टसंब

यायाम् ०
१८५

धाभावादित्यर्थः ॥ असंबंधत्वादिति ॥ संबन्धो हि संबन्धिभ्यां भिन्नस्तावाश्रितं श्रैक्येति तल्लक्षणाभावादिति भावः ॥ दुर्निरूप-
यत्वाच्चेति ॥ विषयत्वस्येति शेषः । अनेन ग्राह्यलक्षणाभावरूपस्तर्क एव विवृत इति ज्ञातव्यं ॥ ज्ञानाकारेति ॥ ज्ञाने स्वाकारार्प-
कत्वमित्यर्थः । ज्ञेयस्य घटादेर्यः पृथुबुधोदराकारः स एव ज्ञाने भासत इति तत्सिद्धांतः । आकाराकारिणोरभेदेन ज्ञानार्पकत्वमेवो-
क्तं स्यात् । तच्चैन्द्रियादिषु ज्ञानहेतुष्वतिव्याप्तं अत उक्तं ॥ दृश्यम्भनत्वे सतीति ॥ एतज्ज्ञानेन दृश्यमानत्वे सतीत्यर्थः । इन्द्रि-

संबंधत्वात् दुर्निरूपत्वाच्च । तथा हि विषयत्वं किं ज्ञानजन्यफलधारत्वं ज्ञानजन्यहानां दिवुंद्धिगोचरत्वं वा ।
ज्ञानकर्मत्वं वा ज्ञानाकारार्पकत्वं वा दृश्यमानत्वे सति तत्त्वं वा ज्ञानजन्यव्यवहारयोग्यत्वं वा यत्संनिकृष्टक-
रणेन यज्ज्ञानमुत्पद्यते स तस्य विषय इति वा यस्यां संविद्रियोऽर्थो व भासते स तस्या विषय इति वा संबंधांतरमं-
तिरेण यो यज्ज्ञानाभावच्छेदकः स तस्य विषय इति वा । आद्येऽपि फलं न तावज्ज्ञातता अनङ्गीकारात् अतीतादा-

यार्दः स्वकर्मकज्ञानेन दृश्यमानत्वेऽपि स्वजन्यैराज्ज्ञानेन दृश्यमानत्वाभावात् न तद्व्याप्तिरिति भावः ॥ संबंधांतरमिति ॥ यो यज्ज्ञा-
नावच्छेदकः स तस्य विषय इत्येवोक्ते ज्ञातव्यं तिव्याप्तिः । ज्ञानावच्छेदको हि ज्ञेयः ज्ञाता च भवति यज्ज्ञदत्तीयं ज्ञानं घटीयं ज्ञानमिति
व्यवहारात् । अतो ज्ञातव्यं तिव्याप्तिः (परिहाराय) कारणाय संबन्धांतरमंतरेणेत्युक्तं । स तु ज्ञाता विषयं विषयिभावातिरिक्तद्विष्टसमवाय-
रूपसंबन्धांतरेणैव ज्ञानावच्छेदको न तमंतरेणेति तद्व्यवच्छेद इति भावः ॥ अतीतादाविति ॥ असति धर्मिणि धर्माजननादिति भावः

श्रीनिवा०

दृश्यसंभ-

१ । २३

॥ १

॥ गगनादाविति ॥ तज्ज्ञानानंतरं व्याप्तत्वेन तत्र हानादेरभावात् व्याप्तिरिति भावः ॥ कलधौतेति ॥ रूप्यज्ञानादिविषयस्य
रूप्यमलादेरूप्येण सहोपादीयमानत्वाद् रूप्यज्ञानविषयत्वं स्यादित्यर्थः ॥ अभिज्ञेति ॥ प्रत्यभिज्ञेत्यर्थः । तस्या अपि ज्ञानजन्य
त्वादिति द्रष्टव्यं । प्रत्यभिज्ञा व्यवहारयोर्ज्ञातृनिष्ठत्वेन ज्ञेयेतदाश्रयत्वाभावादसंभव इत्यर्थः ॥ हानादीति ॥ कंटकादिज्ञानं
कंटकादिस्वरूपमेव प्रकाशयति ततः कंटकांतरेऽनिष्टसाधनत्वं जायते पुरुषस्य तद्दृष्टान्तेन पुरोवृत्तिकंटके पितदनुमानं भवति तदनंतरं
हेयबुद्धिर्भवति इत्यस्ति क्रमः ततश्च हानादिबुद्धीनां अनिष्टसाधनता नानुमितिजन्यत्वेन कंटकादिप्रत्यक्षाजन्यत्वादसंभव इत्यर्थः ।

वसंभवाच्च । नापि हानादिः गगनादौ तदयोगात् कलधौतमलादेश्च पितज्ज्ञानविषयत्वापाता
च्च । नाप्यभिज्ञाभिलपने । तयोर्ज्ञेयानिष्ठत्वात् । न द्वितीयः । हानादिबुद्धीनां तदजन्यत्वात् ।
गोचरताया एवाऽव्याप्यनिरूपणाच्च । न तृतीयः । ईश्वरज्ञानस्याऽतीतादिज्ञानस्य च कर्मकार
काजन्यत्वात् । न चतुर्थः । ज्ञानतदाकारयोरभेदेन सर्वेषां ज्ञानहेतूनां विषयत्वापातात् । न पंचमः ।
न तृतीयः । ईश्वरज्ञानविषये घटेऽतीतादिज्ञानविषये च घटे ज्ञानकर्मत्वं नास्तीत्यव्याप्तिः ॥ कुत इत्यत आह ईश्वरेति ॥ क्रियां कुर्वद्भि
कारकं । कर्मचकारकविशेषः । एवं चेश्वरज्ञानस्य नित्यस्य कर्मजन्यत्वाभावेन विषयस्यैवाभावेऽतीतादिज्ञानस्य च तदजन्यत्वात्तद्वि
षये ज्ञानकर्मत्वाभावेनाव्याप्तिरित्यर्थः ॥ ज्ञानहेतूनामिति ॥ ज्ञानतदाकारयोरभेदेन ज्ञानस्वरूपार्पकत्वं मेवोक्तं भवति । तच्च ज्ञा
नजनकेंद्रियादिष्वतिव्याप्तमित्यर्थः ॥ न पंचम इति ॥ एतज्ज्ञानेन दृश्यमानत्वे सति तत्त्वमिति विवक्षायां नेंद्रियादावतिव्याप्तिः ।

न्यायामृत
॥ १८६ ॥

तेषामेतज्ज्ञानेन दृश्यमानत्वाभावादिति पंचमो नेत्यर्थः ॥ दृश्यमानताया इति ॥ दृश्यमानत्वस्य दृग्विषयत्वरूपत्वादित्यर्थः ॥ योग्यताया इति ॥ ततश्च स्वज्ञानविषयीभूतायां योग्यतायामव्याप्तिरिति भावः ॥ संविदो विषयत्वमिति ॥ सप्तम्या विषयार्थत्वाद्यस्यासंविदिविषयभूतायामित्यर्थः ॥ प्राह्यासंविदो विषयत्वमापन्नमित्यर्थः ॥ सतिसप्तमीति ॥ अस्यासंविदिसत्यां योर्वभासते विषयो भवतीत्यर्थः ॥ प्राह्या आत्माश्रयादित्यर्थः ॥ यत्समवेतमिति ॥ रूपज्ञानं यन्निरूपितसमवायवदित्यर्थः ॥ विनैवेति ॥ रूपज्ञानात्मसमवाययोः

दृश्यमानत्वाया एवाद्याप्यनिरूपणात् । नषष्ठः । योग्यतायां योग्यतांतराभावात् । नसप्तमः । नि
त्येश्वरज्ञानस्य निर्विषयत्वापातात् । अष्टमेऽपि संविदीति न तत्त्वदधिकरणसप्तमी । ज्ञानस्य ज्ञेयं
प्रत्यनधिकरणत्वात् । नापि विषयसप्तमी । तस्यैव निरुच्यमानत्वात् संविदो विषयत्वमर्थस्य वि
षयित्वमिति वैपरीत्यापाताच्च । नापि सतिसप्तमी । भासमानताया एवाद्याप्यनिरूपणात् । नन
वमः । यत्समवेतरूपज्ञानमित्यत्र रूपज्ञानात्मसमवायस्य संबंधांतरं विनैवरूपज्ञानावच्छेदकस्य तं
द्विषयत्वापातात् । तस्मात्सत्यत्वे दृश्यत्वानुपपत्तेर्दृश्ययोराध्यासिक एव संबंध इति अत्रोच्यते

संयोगसमवाययोरभावादित्यर्थः । तथा च तस्य वस्तुतया रूपज्ञानादिकं प्रत्यवच्छेदकत्वेन इदं रूपमिति जायमानस्य केवलरूपज्ञान
स्यापि विषयः स्यादित्यतिव्याप्तिरिति भावः । तस्मात् विषयत्वस्य दुर्निरूपत्वादित्यर्थः ॥ दृश्यत्वानुपपत्तेरिति ॥ दृग्विषयत्वानु
पपत्तेरित्यर्थः ॥ सिद्धांताभिधानं प्रतिजानीते ॥ अत्रोच्यत इति ॥ दृग्दृश्ययोराध्यासिकसंबंधः त्वया कस्मात्स्वीकृत इति प्रष्टव्यं

श्रीनिवा०

दृश्यसंब०

१ । २३

॥ १

धांतरानिरूपणादिति चेन्न । इन्द्रियसन्निकर्षजन्यवृत्तिज्ञानद्वारकएवसंबंधोऽस्तु किमाध्यासिकसंबंधदुर्व्यसनेन । नन्विन्द्रियसं-
 र्षजन्यवृत्तिद्वारकसंबंधोऽप्रामाणिकइति चेन्न । अस्यसंबंधस्य तवाप्यावश्यकत्वात् । तथाहि । त्वन्मते सर्वमपि दृश्यघटादिकंसर्वगतं
 यदज्ञानानावृतं ब्रह्मचैतन्यं तत्रैवाध्यस्तं एवं चानावृतं ब्रह्मचैतन्यस्य सर्वान्प्रत्यविशिष्टत्वात् तत्रारोपितं घटादिकंसर्वसर्वेषां सर्वदा प्रका-
 शेत न तु कश्चित्पदार्थः कदाचित्कंचित्प्रत्येव कप्रशेत् इत्यतिप्रसंगेऽभिहिते यत्सन्निकृष्टेन्द्रियजन्यवृत्तिर्यदाकारायदाच भवति स एव
 तंप्रत्येव कदाचिदेव प्रकाशतेन सर्वदेत्यतिप्रसंगः परिहर्तव्यः । तथा चेन्द्रियसन्निकर्षजन्यवृत्तिस्तवाप्यावश्यकी । एवं च दृश्यत्वेऽपि सत्यत्वं
 मेवाऽस्तु न मिथ्यात्वं संबन्धानुपपत्तिस्तु नास्ति । इन्द्रियसन्निकर्षजन्यवृत्तिद्वारकसंबंधसंभवात् । एवं च तवाप्यावश्यकतेनानेन संबंधे
 (नैवोपपत्तावाध्या) नोपपत्त्या आध्यासिकसंबंधदुर्व्यसनेन प्रयोजनाभावात् । ननु नवयं ब्रह्मात्मकानां वृतैकदृग्ध्यस्तत्वं अभिदध्म
 हे येन तस्य सर्वान्प्रत्यऽविशिष्टत्वात् सर्वदा सर्वस्य सर्वं प्रकाशतेत्यतिप्रसंगपरिहाराय तत्तदाकारकवृत्तिद्वारकसंबंधापेक्षामप्यावश्य-
 की स्यात् । किंतु घटाद्यधिष्ठानभूतानां चैतन्यानां भेदांगीकारेण तत्तदर्थस्तत्तदधिष्ठानभूतेषु चैतन्येष्वध्यस्ता इत्युच्यते । एवं च वृत्तिं
 विनैतादृशेन चैतन्येनैव घटादेः साक्षादेव संबन्धांगीकारेण तेनैव प्रकाशो घटते अतोऽतिप्रसंगभावात् तदर्थवृत्तिद्वारकसंबन्धानुसरणं
 मिति चेन्न । यथा विज्ञानवादिना तत्तदर्थस्तत्तज्ज्ञानेऽध्यस्ता इत्युच्यते । यथाहुर्विज्ञानवादिनः । “तत्तज्ज्ञानेषु ते तेर्था अध्यस्ता इति नो मत-
 मिति तथा त्वया ते तेर्थाः तेषु तेष्वनेकेषु अधिष्ठानं चैतन्येषु अध्यस्ता इति न ह्युच्यते । किंतु ब्रह्मात्मकानां वृतैकदृग्ध्यस्तत्वमेव तत्राऽति-
 प्रसंगपरिहाराय वृत्तिरनुसरणीयैव । ननु विज्ञानवादिमत इव मम मतेऽपि घटादेस्तत्तदधिष्ठानचैतन्येषु अनेकेषु अध्यासीस्तु अतो

न्यायाम् ०

॥ १९० ॥

नवृत्तिरपेक्षितेति चेन्न । अनेकेष्वधिष्ठानेषु त्वन्मतेऽध्यासायोगात् । तथाहि । अध्यासाधिष्ठानभूताः अनेकाश्चैतन्यरूपब्रह्म
दृशः किं सत्यभूतशुद्धब्रह्मरूपा उत्तघटाद्युपाधिविशिष्टाः अथोपाध्युपलक्षिताः । नाद्यः । एकमेवेत्यादिश्रुतिविरोधेन तत्र भेदाभा
वात् । न द्वितीयः । उपाधिविशिष्टानां चैतन्यरूपब्रह्मदृशां भेदेऽपि विशिष्टानां घटादिलक्ष्म्यात्वेनाधिष्ठानत्वायोगात् । अध्यस्ता
धिकसत्ताकत्वस्यैवाधिष्ठानत्वौपयिकत्वात् । न तृतीयः । यद्यप्युपाध्युपलक्षितायां ब्रह्मचैतन्यरूपदृशः सत्यत्वमस्ति उपाधेरुपलक्षणमा
त्रत्वात् । तथाचाधिष्ठानत्वमुपपद्यते तथाप्युपाध्युपलक्षितायाः अधिष्ठानभूतायाः सत्याद्यादृशभेदस्य (एकमेव) इत्यादिश्रुतिसि
द्धत्वान्नानेकत्वमुपपद्यते ॥ तथाचानावृत्तैकदृग्ध्यस्तत्वेवाच्येतत्रोक्तं सिप्रसंगवारणाय वृत्ति (रावश्यक्येव) रपेक्षणीयैव । उपाध्युप
सर्वस्यापि दृश्यस्य ब्रह्मैकदृग्ध्यस्तत्वेऽपि कस्यचित्कंदाचित्कंचित्प्रतिप्रकाशाय त्वयमपि तत्तत्संनिवृष्टेन्द्रि
लक्षिते उपाधिकृतो भेदोऽस्तीति न वृत्तिरपेक्षितेति चेन्न । कथंचिदेव भेदेऽपि वृत्तिरावश्यक्येव । तथाहि । तत्तदर्थानां तत्तदधिष्ठानचै
तन्येष्वध्यासमंगीकृत्यास्मदभिमतवृत्तिद्वारकसंबंधानंगीकारे त्वन्मतेऽस्मदभिमतवृत्तिद्वारकसंबंधात्प्रागेव घटादीनां तत्तदधिष्ठा
नचैतन्ये स्वतएवाध्यस्तत्वेन आध्यासिकसंबंधस्य सत्त्वाद्घटादिरूपदृश्यप्रतीतिः सर्वदा स्यादेव । अतोध्यस्तत्वसंबंधे सत्यप्रिदृश्या
प्रतीतेरतिप्रसंगपरिहारार्थं वृत्तिद्वारकसंबंधो गीकार्थ एव । तत्रापि प्रपंचस्य सत्यत्वेऽपि इंद्रियसन्निकर्षजन्यवृत्तिद्वारकसंबंधे नैव दृ
श्यत्वोपपत्तेराध्यासिकसंबंधांगीकारोऽव्यर्थ एव । सत्त्वसंबंधो विषयविषयिभाव एव । विषयत्वनिरूपणं करिष्याम इत्याशयेऽहं ॥ सर्व
स्यापीत्यादिना ॥ दृश्याप्रतीतेरित्यंतेन ॥ वृत्तेरनावश्यकत्वेऽपि प्रकाशश्चैतन्यसंबंधादेव साक्षाद्भवतीत्युच्यते तत्र विकल्प

श्रीनिवा०

दृश्यसंब.

१ । २३

॥ १९० ॥

॥ किंचेति ॥ अतंत्रत्वेति ॥ (चैतन्याभिव्यंजकत्वेनावश्यक्याइंद्रियजन्ययावृत्त्यैवघट)चैतन्याभिव्यंजकेंद्रियवृत्त्यैवघट-
प्रकाशोपपत्तावतिप्रसंगाभावेनघटादेश्चैतन्येऽध्यासकल्पनायाव्यर्थत्वेनाध्यासिकसंबंधस्यव्यर्थत्वापातात् । नहिवृत्तिप्रतिबिंबि-
तचैतन्येघटादिरध्यस्तइतिभावः ॥ आवश्यकेनैति ॥ घटाधिष्ठानचैतन्यंघटप्रकाशकमितिमतेपि तदभिव्यक्त्यर्थंघटाकार

यजन्यतत्तदाकारवृत्तिद्वारकएवाऽनावृतदृक्संबंधःस्वीकृतः । तथाचसत्यत्वेपितद्वारकएवसंबंधो-
ऽस्तु किमाध्यासिकसंबंधदुर्व्यसनेन । नहिल्वन्मतेविज्ञानवादिमतइवृततत्तदर्थस्तत्तज्ज्ञानेऽध्यस्ताः ।
सत्यायाःशुद्धदशःस्वतोभेदाभावादुपाधिविशिष्टांयाभेदेपिघटादिवन्मिध्यात्वेनतदधिष्ठायत्वायो-
गात् । उपाध्युपलक्षितायास्सत्यत्वेप्यऽभेदान् । कथंचिद्भेदेपिवृत्तिद्वारकसंबंधात्प्रागध्यस्तत्वरूपे-
संबंधेसत्यपिदृश्याप्रतीतेः । किंचकिंचंघटाकारवृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्यंघटप्रकाशकं किंवातदभिव्यक्तं
घटाधिष्ठानचैतन्यं । नाद्यः । आध्यासिकसंबंधस्याऽतंत्रत्वापातात् । भाष्यः । आवश्यकेनवृत्तिप्रतिबि-
बितेनैवप्रकाशोपपत्तौतेनाधिष्ठानत्रिदभिव्यक्त्यादिकल्पनायोगात् । किंचघटाधिष्ठानस्यसत्यस्यचि-

वृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्यस्याऽनुसरणीयत्वात् तेनैवघटाधिष्ठानचैतन्येनसत्यस्यघटस्यप्रकाशोपपत्तौतेनाऽधिष्ठानचैतन्याभिव्यक्ति-
कल्पनायोगादित्यर्थः । अधिष्ठानचैतन्यमध्यस्तस्यप्रकाशकमितिमतेदोषांतरमह ॥ किंचेति ॥ सत्यस्येत्यधिष्ठानत्वोपपादनाय

न्यायसू०

॥ १६१ ॥

॥ नाभिव्यक्तिरिति ॥ वृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्येनेतिशेषः । तथाचनतेनघटादेःप्रकाशःस्यादित्यर्थः ॥ नतदधिष्ठानत्वमिति ॥
तथाचनतदपिघटादिप्रकाशकमित्यर्थः ॥ आत्माश्रयादिति ॥ स्वावच्छिन्नस्यस्वाधिष्ठानत्वेस्वस्याप्यधिष्ठान(त्वप्रसंगेना)त्वेना
त्माश्रयइत्यर्थः । कैचित्त्वात्माश्रयशब्दोऽन्योन्याश्रयपरः । तथाचघटस्याध्यासेसतिघटस्वरूपसिद्धौचैतन्यस्यघटावच्छिन्नत्वं । त-
दवच्छिन्नेचैतन्येसतिअधिष्ठानलाभेनघटादेरध्यासइत्यन्योन्याश्रयादित्यर्थः । तथैवकचित्पाठश्चेत्याहुः । दोषांतरमाह ॥ किंचे

न्मात्रस्यचरमसाक्षात्कारात्पूर्वनाभिव्यक्तिः । अभिव्यक्तस्यतुघटाधिष्ठानचैतन्यस्यनतदधिष्ठा-
नत्वंआत्माश्रयात् । किंचघटप्रकाशिकायादृशेघटवन्मिथ्यात्वेनतदधिष्ठानत्वं सत्यत्वेदोषाजन्य
त्वेनप्रमात्वात्सत्यत्वंविषयप्रतिनाधिष्ठानत्वमित्युभयतःपाशारज्जुः । यत्तूक्तंज्ञानज्ञेययोर्नसंब-
धइतितन्न । गुणगुण्यादेस्संयोगात्संभवेसमवायवत्ज्ञानज्ञेययोरुभयात्संभवेऽन्यस्यसंभवात् ।

ति ॥ घटाधिष्ठानचैतन्यंघटप्रकाशकमितिमतेमिथ्याभूतस्यघटवद्धटाधिष्ठानत्वभावेनघटाप्रकाशकत्वात्सत्यमेवघटाधिष्ठानचै-
तन्यरूपंज्ञानंघटप्रकाशकमितिवाच्यं । तस्यचसत्यत्वेनदोषाजन्यतयाऽबाधितार्थविषयकत्वरूपप्रमात्वयोगित्वेन तद्विरुद्धं
यत्स्वविषयमिथ्यात्वापादनशीलंस्वविषयप्रत्यधिष्ठानत्वंतन्नसंभवतीत्यर्थः । उभयतः । प्रकाशकदृशोमिथ्यात्वेसत्यत्वेचेत्यर्थः ।
पाशारज्जुरितिकचित्पाठः । गलबंधकरज्जुरित्यर्थः । पाशेतिपाठएवस्वरसः । “(पाशास्याद्गलबंधिके) ”त्यभिधानात् । ननु

श्रीनिवा०

दृश्यसंब-

१ । २३

॥ १७

षाजन्यत्वं न प्रमात्वप्रयोजकं। चैतन्यस्य सर्वत्र दोषाजन्यत्वात् किं तु दोषाजन्यवृत्त्यवच्छिन्नत्वं प्रकृते च तदभावाच्च विषयस्य सत्यत्वे
तो मिथ्याभूतस्वविषयं प्रत्यधिष्ठानत्वं सत्यायादृशो युक्तमिति नोभयतः पाशारज्जुरिति चेन्मैवं। घटाक्षरवृत्तेरपि संभावितेन्द्रियादिदो
षाजन्यत्वात्। आविद्यकत्वरूपप्रधानो दोष एवास्तीति चेन्न। अविद्यायादोषत्वात्संमतेः। अन्यथाऽद्वैतांगमविषयकश्रोत्रादिवृ
त्तेरप्यविद्यारूपदोषजन्यत्वेनाप्रमात्वापत्त्यऽद्वैतांगमस्याप्यसिद्धिप्रसंगः स्यादिति तर्गिण्युक्तं द्रष्टव्यं। स्वरूपसंबंधस्थले
पिसंयोगसमवायातिरिक्तमपि संबंधं साधयति ॥ अभाववद्भूतलमिति ॥ विशेषणविशेष्यकेति ॥ विशेषणविशेष्यभा

अभाववद्भूतलं ज्ञांतो घटः इष्टो घटः घटस्याभावइत्यादिका परस्परासंयुक्ता समवेतविशेषणवि
शेष्यविषयकविशिष्टधीः। विशेषणविशेष्यतत्संबंधविषयिका। विशिष्टधीत्वात्। दंडीति
विशिष्टधीवत्। उक्ताजन्यप्रमाविशेषणविशेष्यसंबंधनिमित्तका अबाधितविशिष्टजन्य

वावगाहीत्यर्थः। परस्परासंयुक्तेत्यादिकमेव पक्षः। अभाववद्भूतलमित्यादितद्विवरणरूपमिति द्रष्टव्यं। संयोगसमवायाभ्याम
र्थांतरता(परिहारश्च)वारणाय पक्षे परस्परासंयुक्तेत्यादिविशेषणं। दृष्टान्ते सं(योगमा)युक्तत्वमांदायसाध्यपर्यवसानं। पक्षेतुसंयो
गसमवायातिरिक्तमादायेति विवेकः ॥ उक्तेति ॥ अभाववद्भूतलमित्याद्यां परस्परासंयुक्ता समवेतविशेषणविशेष्यकविशिष्टधी
रित्यर्थः। ईश्वरप्रमामादाय बाधवारणाय जन्येत्युक्तं ॥ संबंधनिमित्तकेति ॥ तज्जन्येत्यर्थः। अबाधितपदाभावेऽ

त्ररजतत्वमिति भ्रमेव्यभिचारः । अत्रशुक्तौ रजतत्वसंयोगसमवाययोर्बाधेन साध्याभावात् अतोऽबाधितपदं । ईश्वरधि
यांव्यभिचारवारणाय हेतौजन्यपदं ॥ विमताधीरिति ॥ अभाववद्भूतलमित्यादिकापरस्परसंयुक्तेत्यादिरूपाजन्यप्रमाधी
रित्यर्थः । तेन न बाधः ॥ तत्सिद्धेरिति ॥ ज्ञानज्ञेययोः संयोगसमवायातिरिक्तद्विष्टसंबंधसिद्धेरित्यर्थः । ननु पल्लीस्थितगोम
तिचैत्रे गोमांश्चैत्रइतियदाविशिष्टधीर्भवति तदाविप्रकृष्टगवांतद्वतश्चैत्रस्य च संयोगसमवायभावादन्यस्य संबंधस्य तत्राहृतत्वाद्विशि
ष्टधीत्वंव्यभिचारीत्यत आह ॥ गोमांश्चैत्रइति ॥ गोमांश्चैत्रइत्यादावपितेनैव हेतुना संयोगाद्यतिरिक्तसंबंधसाधनान्न व्यभिचार

धीत्वात् । संमतवत् । विमताधीः अबाधितविशेषणविशेष्यसंबंधविषयिका । अबाधितविशिष्ट
धीत्वात् । दंडीति प्रमावदित्यनुमानात्तत्सिद्धेः । गोमांश्चैत्रइत्यादिधीरपि पक्ष एव । उक्तं हि “षष्ठीस्था
नेयोगे”त्यत्र महाभाष्ये “एकशतं षष्ठ्यर्था” इति । ते च स्वस्वामिभावादयः संबंधाः षष्ठीदंडके पठितां

इत्यर्थः । ननु संयोगादेरेव संबंधत्वात्तस्य च ज्ञानज्ञेयादिष्वभावात्तत्र संबंधानुमानं बाधितमित्याशंकां संयोगाद्यतिरिक्तसंबंधसाधका
भियुक्तवचसानिराकरोति ॥ उक्तं हीति ॥ केतेः एकशतं षष्ठ्यर्थसंबंधा इति शंकायां आह ॥ ते चेति ॥ कैयटे महाभाष्यटीकायां ।
(षष्ठीदंडकपाठाश्रयणेनेदमुक्त) मितिकैयटवाक्यस्याऽर्थानुवादोयं । कः षष्ठीदंडकशब्दार्थ इत्याशंकायां कैयटटीकाकारेण बृह
द्विकरणकारेणोक्तं “ (षष्ठीदंडको नाम ग्रंथविशेष) ” इति । ननु संयोगादेरन्यस्य संबंधत्वे तस्य कृतपदार्थेषु अनंतभार्यात्तदा

क्यंस्यादित्यत आह ॥ प्रमितेति ॥ अयंचसंबंधः उक्तानुमानत्रयेण प्रमितो तस्माद्दशसंबंधसमावेशेनैव पदार्थाः परिगणने
 त्याशयः । उक्तानुमानानां बाधकांतरमाशंक्यनिराकरोति ॥ नचेति ॥ संयोगसमवायातिरिक्तसंबंधकल्पन इति शेषः ॥ अन्यो
 न्याश्रयादिति ॥ सिद्धे द्वित्वे तद्बाधितत्वात्संयोगादतिरिक्तसंबंधसाधकानुमानात्तासप्रामाण्यं । तस्मिंश्च सिद्धे तद्बाधाभावात्संब
 धद्वित्वसिद्धिरित्यन्योन्याश्रयादित्यर्थः । संयोगसमवायातिरिक्तसंबंधसाधकानुमानस्य यदि संबंधद्वित्वं बाधकमित्युच्यते ।
 तर्हि इह तंतुषु पट इत्यादिप्रत्ययः विशेषणविशेष्यभावसंबंधनिबंधनः । अबाधितत्वेन प्रमितत्वादित्यनुमानेन समवायोपिन सि
 इत्युक्तं कैयदे । प्रमितवस्त्वनुसारेण हि प्रक्रिया कल्प्या न तु स्वकल्पितप्रक्रियानुरोधेन प्रमितत्यागः ।
 न च संबंधद्वित्वमेव बाधकं । अन्योन्याश्रयात् । अन्यथा संबंधैक्यं समवायबाधकं स्यात् । नाप्यऽ
 तीतादौ संबध्यभावो वा ज्ञानज्ञेययोर्विप्रकर्षो वा बाधकः । अस्य संबंधस्य समवायवत्संबध्यभाव
 ज्ञेयत् । संयोगरूपसंबंधस्य मममते एकत्वेन तद्विरुद्धत्वादिति बाधकेऽभिहितेऽन्योन्याश्रयेण तद्बाधकं परिहरणीयं । तन्ममापितुल्य
 मित्याशयेनाह ॥ अन्यथेति ॥ ज्ञानज्ञेययोरतिरिक्तसंबंधकल्पने बाधकांतरमाशंक्यनिराकरोति ॥ नापीति ॥ अतीतादिरूपज्ञेय
 साकं ज्ञानस्य संबंधो न संभवति संबन्धिनो रतीतानामतयोरभावादित्यर्थः ॥ विप्रकर्ष इति ॥ ज्ञानस्य आत्मनिष्ठत्वेनांतरत्वाज्ज्ञेयस्य च बा
 ह्यपदार्थत्वेन तयोर्विप्रकृष्टत्वात्संबंधो न युक्त इत्यर्थः ॥ अस्येति ॥ संयोगसमवायातिरिक्तोऽयं संबंधो नुमानेन सिद्ध्यन् संबध्यभावविप्र
 कर्षोऽप्यथा स्वस्य बाधकौ न स्यातां तथैव स्वापेक्षिताशेषनिर्वाहकतयैव सिद्ध्यति यथा समवायोऽबाधितेह प्रत्ययत्वाद्यनुमानेन सिद्ध्यन्

स्वापेक्षितैकत्वादियुततयैवसिद्ध्यतितद्वदित्यर्थः। उक्तानुमौनसिद्धसंयोगाद्यतिरिक्तसंबंधस्यसंबन्धभावोविप्रकर्षोवाबाधकइतियद्यं
गीक्रियतेतर्ह्यबाधितेहप्रत्ययत्वाद्यनुमानेनसमवायोपिनसिद्ध्येत् पृथक्सिद्धयोर्युतसिद्धयोरेवसंयोगसंबन्धदर्शनात् । अपृथग्दृष्टयो
स्तददर्शनात् । अपृथक्सिद्धिरयुतसिद्धिर्वासमवायसंबंधस्यवाधिकास्यादितिशंकिते तत्रत्वयासमवायःसिद्ध्यन्धर्मिग्राहकप्रमाणे
नापृथक्सिद्धसंबन्धत्वेनैवसिद्ध्यतीतिवाच्यं । तत्समंममापीत्याह ॥ अन्यथेति ॥ ज्ञानज्ञेययोःप्रसिद्धसंधातिरिक्तसंबन्धानंगीकारे
विप्रकर्षाद्यविरुद्धत्वेनैवधर्मिग्राहकेणसिद्धेः । अन्यथाहिपृथक्सिद्धयोरेवसंयोगसंबन्धदर्शनात्अपृ
थक्सिद्धिःसमवायसंबन्धस्यवाधिकास्यात् । ध्वंसोदेष्टातीतादिनामिथ्यात्वलक्षणान्तर्गतस्यात्यंता
भावस्यचप्रतियोगिनावेदांतनिष्ठशक्तितात्पर्ययोश्चब्रह्मणा(ज्ञात्राश्रि)जीवाश्रिताज्ञानस्यचाऽज्ञेयेन
ब्रह्मणाव्यवहारस्यचव्यवहर्तव्येनब्रह्मणामुमुक्षायाश्चमोक्षेणत्वदुक्तदूषणस्यचदूष्येणत्वद्वाक्यस्यत्रा
ऽर्थेनज्ञानस्यज्ञेयेनसंबन्धोनेतित्वद्वाक्योक्तसंबन्धाभावस्यस्वज्ञानेनाऽसंबन्धात्स्वन्यायस्वक्रियास्ववचनवि
स्वन्यायविरोधादित्याह ॥ ध्वंसोदेरित्यादिना ॥ आवश्यकत्वोपपादनाय ॥ मिथ्यात्वेत्यादि ॥ अर्थेनासंबन्धादित्यंतं
स्वन्यायविरोधोदाहरणं । ज्ञानस्येत्यादिकंस्वक्रियास्ववचनविरोधयोः । तत्रज्ञानस्थज्ञेयेनसंबन्धानिरूपणन्यायेनध्वंसप्रागभावा
देःप्रतियोगिनापिदुर्निरूपणीयःस्यादितिस्वन्यायविरोधः । ज्ञानज्ञेययोःसंबन्धाभावंप्रतिपादयितुंज्ञानस्यज्ञेयेनसंबन्धोनास्तीतिप्रा
गुक्तंयद्वाक्यंतत्प्रयोगरूपायाक्रियातत्प्रतिपाद्यस्यसंबन्धाभावरूपार्थस्यैतद्वाक्यजन्यज्ञानस्यचसंबन्धान्मूकोहमितिस्वक्रियाविरो

घः। ज्ञानज्ञेययोः संबंधाभावरूपार्थस्य ज्ञानज्ञेययोस्संबंधो नास्तीत्येतद्व्याक्यजन्यज्ञानेन संबंधबोधयितुं एतद्व्याक्यं प्रयुज्यते ज्ञानज्ञेययोः
संबंधो नास्तीति वदति चेति मेमातृव्येति वत्स्ववचनविरोधः । तथा च यथा ध्वंसप्रतियोग्यादिषु नाध्यासिकसंबंधः किं त्वन्यएव
तथा ज्ञानज्ञेययोरपीत्यर्थः । न नूक्तेषु ध्वंसादिषु आध्यासिकसंबंधो भविष्यतीति संबन्धाभावप्रयुक्ताः स्वन्यायविरोधादयो न स्युरित्य
त आह ॥ नहीत्यादिना ॥ एतेनेति ॥ स्वन्यायविरोधादिनेत्यर्थः ॥ न्यायइति ॥ “न्यायेदृढेऽन्यसामान्यात्किंदृढेऽन्यदपि बा
ध्यता” मिति खंडनकारिकापाठः । तदर्थस्ति वत्सं । ज्ञानज्ञेययोः संबंधानुपपत्त्या आध्यासिकसंबंधोऽङ्गीकार्य इति मदीयेन्याये
रोधाः स्युः । नहि ज्ञेयं ज्ञान इव प्रतियोगि (शक्त्या) क्यज्ञेयेष्यमाणव्यवहर्तव्यादयः अभावशक्त्यज्ञानेच्छा
व्यवहारादावध्यस्ताः । एतेन । “न्यायेदृढे (न्यसामान्यात्किंदृढेऽन्यदपि) न्यायसाम्बात्किं मन्यदपि बा
ध्यतां । नममत्वं मुमुक्षूणामनिर्वचनवादिना” मिति निरस्तं । खव्याहृतस्य न्यायाभासत्वादाढ्याभावात् ।
स्वतएव दृढे सति ध्वंसप्रतियोग्यादेः प्रसिद्धसंबन्धाभावात् संबंधांतरं यथां गीकार्यं तथा त्वयादिज्ञानज्ञेययोरप्यतिरिक्तः संबंधोऽङ्गीक्रि
यतां न्यायसाम्यादिति ध्वंसप्रतियोग्यादेरन्यसाम्यापादनात्किं त्वदीयन्यायादाढ्यसहस्रैव स्वीकरिष्यमीति भवदापादनं व्यर्थं स्या
दिति भावः । मदीयेन्याये पूर्वोक्ते दृढे सति तद्व्यायां ध्वंसप्रतियोग्यादीनामतिरिक्तसंबन्धवत्त्वं बाध्यत्वं तत्राप्येतद्व्यायादाध्यासिकएव
संबंधोऽस्तु । ननु ध्वंसप्रतियोग्यादीनामाध्यासिकसंबन्धवत्त्वे मिथ्यात्वं प्राप्तमिति चेन्न । इष्टापत्तेरित्याशयवानाह ॥ नममत्वं
मिति ॥ अस्माकं कुत्रापि पदार्थे पक्षपातो नास्तीत्यर्थः । दृढेऽन्यदपि बाध्यतामित्याशंक्य खंडयति ॥ खव्याहृतस्योक्ति ॥ व्या

वह्नारिकव्यवस्थोच्छेदस्येत्यर्थः ॥ अन्यथेति ॥ सव्याहृतस्यापिन्यायंयदाहृत्यइत्यर्थः ॥ जातीति ॥ यदिमहान
 ससाधर्म्याद्भूमवत्त्वात्पर्वतोऽग्निभान्स्यात्तदाहृदसाधर्म्यात्द्रव्यत्वान्निरग्निकः किंनस्यादितिजात्युत्तरं । इदंचस्वव्याहतं ।
 यदिसाधकसाधर्म्यात्पक्षधर्मत्वादेःद्रव्यत्वहेतुःसाध्यसाधकःस्यात्तदाऽसाधकानुमानसाधर्म्यात्पंचम्यंतत्वादेःसाध्यासाधकोपि
 किंनस्यादित्यापादनसंभवेनस्वन्यायविरोधात् । एवंचजातिवादीवदिष्यति मदीयेज्ञानेस्वतृप्तवद्वेसाम्यापादनंव्यर्थंअहमेवतत्स्वी
 करिष्यामीति हृदत्वेतद्विरुद्धत्वाद्भवदीयंस्वन्यायविरोधापादनमेवबाधितमित्यर्थः । मुमुक्षायाश्चमोक्षेणेत्यत्रशंकांपरिहरति ।
 नचेति । इच्छायाविषयेणातिरिक्तोविषयविषयिभावसंबंधोनांगीक्रियते किंतुर्हिघटविषयकज्ञानजन्यत्वमेवेच्छायाघटविषय
 अन्यथाजातिवाद्यपीठंवदेत् । नचेच्छायास्तज्ज्ञानजन्यत्वादन्यस्तत्संबंधोनेतियुक्तं । ज्ञानेसंनिकर्षाधी
 नस्येवस्मृतावनुभवाधीनस्येवचच्छायांज्ञानाधीनस्यविषयसंबंधस्यानुभवात् । अन्यथाघटपटाविति
 कत्वं नतुज्ञानस्येवेच्छायाःसविषयकत्वमस्तीत्यर्थः । अन्योविषयविषयिभावःकुतो नयुक्तइत्यतआह ॥ ज्ञानइति ॥ ज्ञा
 नेर्द्रियसन्निकर्षाधीनंसविषयकत्वमस्तिवास्तवं तदपिनस्यात् तत्रघटसन्निकृष्टेद्रियजन्यत्वमेवघटविषयकत्वमितिवक्तुंशक्य
 त्वात् स्मृतावपिघटविषयकानुभवजन्यत्वमेवसविषयकत्वमस्तुनवास्तवमिति अनुभवाधीनमनुभूयमानंवास्तवंसविषयकत्वंन
 स्यादित्यर्थः । तथाचयथाज्ञानादौसन्निकृष्टकरणजन्यत्वाद्यधीनं स्मृतौचजनकानुभवाधीनंसविषयकत्वमस्ति तथेच्छायामपि
 स्वजनकज्ञानाधीनंसविषयकत्वमस्तीतिसप्तसंबंधस्तत्रवक्तव्येइतिभावः ॥ अन्यथेति ॥ घटविषयकज्ञानजन्यत्वेनैवेच्छाया

घटीयत्वं न वास्तवं तद्विषयकत्वमस्तीति यद्युच्यते तर्हि घटपटावितिसमूहालंबनज्ञानानंतरंपटोमेभूयादितीच्छाया अपि घट-
स्यात् । घटविषयसमूहालंबनज्ञानजन्यत्वादिति भावः । नित्येति । नित्याया ईश्वरेच्छाया घटादिविषयसंबंधो न स्वात् तद्विषय-
कज्ञानजन्यत्वाभावादिना जन्यत्वादिति भावः । अनित्येच्छाया मिथं व्यवस्थेति परोवदिष्यति अतो दूषणांतरमाह ॥ पुत्रा-
दीति ॥ घटविषयकज्ञानजन्यत्वमेवेच्छायास्तद्विषयकत्वमिति यद्युच्यते तर्हि पुत्रादिविषयकज्ञानजन्यत्वान्निर्विषयसुखादे-
रपि पुत्रादिविषयकत्वव्यवहारः स्यादित्यर्थः । अज्ञानस्याऽज्ञेयेनेत्यत्र शंकां परिहरति ॥ अज्ञानस्येति ॥ तद्विषय-
ज्ञानजन्यायाः पटेच्छाया घटीयत्वापातात् । नित्येश्वरेच्छाया विषयाऽऽसंबंधापाता-
च्च । पुत्रादिधीजन्यसुखादेस्तद्विषयत्वापाताच्च । अज्ञानस्य च तज्ज्ञाननिवर्त्यत्वाति-
रिक्ततद्विषयत्वाभावे तन्निवर्त्यत्वमेव न स्यात् तस्य समानविषयकज्ञाननिवर्त्यत्वात् ।
त्वेति ॥ वास्तवेत्यर्थः । अज्ञानस्यापि वास्तवं मज्ञेयविषयकत्वं नास्ति किं नाम तज्ज्ञाननिवर्त्यत्वमेव तद्विषयकत्वमिति न वाच्यं ।
तथा त्वेतद्विषयकज्ञाननिवर्त्यत्वमेव न स्यात् कुत इत्यत आह ॥ तस्येति ॥ अज्ञानस्येत्यर्थः ॥ समानेति ॥ स्वविषयवि-
षयकेत्यर्थः । तथा चाज्ञानस्य स्वविषयविषयकज्ञाननिवर्त्यत्वनियमेन स्वविषयेत्युक्त्या वास्तवं सविषयकत्वमंगीकार्यमिति भावः ।
ज्ञानस्याज्ञानविषयविषयकत्वेन निवर्तकत्वानंगीकारे “अतद्विषयज्ञानेन तद्रज्ञाननिवृत्तौ घटज्ञानेन अपि निवर्तते”ति भगवत्पादोक्ता-
तिप्रसंगो द्रष्टव्यः । नन्वज्ञानस्य सविषयकत्वं तदा स्यात् यदि विषयाच्छादकत्वं स्यात् न चैवं किं नाम यथा धंकारस्य गृह-

न्यायामृ०

॥ १९५ ॥

रूपाश्रयाच्छादकत्वं एवमज्ञानस्यापि स्वाश्रयरूपजीवाच्छादकत्वमेव स्वीकृतमिति चेत्तत्राह ॥ अज्ञानस्येति ॥ स्वीकृतत्वाच्चेति ॥
अस्मिन्गृहे घटादिविषयेऽधकारः प्रतिबंधकइतिवदस्मिन्नस्याज्ञानमित्यज्ञानस्याश्रयविषयसाहित्यानुभवेन सविषयकत्वस्वीकारा
च्चेत्यर्थः । यथोक्तं “आश्रयत्वविषयत्वभागिनीनिर्विशेषचित्तिरेवकेवलेति” । वृत्तसिद्धेश्चातीतादिनेत्येतदुपपादयति ॥ यदिचेत्या
दिना ॥ नियामकं विशिष्टव्यवहारनियामकं । स्वभावसंबन्धइत्यस्यविवरणंस्वरूपात्स्फुटइति । स्वरूपसंबन्धलक्षणमाह ॥ सं
अज्ञानस्याधकारवत् आश्रयाच्छादकत्वेपिसविषयत्वस्यस्वीकृतत्वाच्च । यदिचभावाभा
वादेःसंबन्धांतरमंतरेणतद्विशिष्टव्यवहारजननयोग्यस्वरूपात्मकःस्वभावसंबन्धोवाअसंब
धरूपंप्रतियोगित्वादिकंवा नियामकंसत्संबन्धकार्यकारि तर्हीहापिविषयत्वंतथैवास्तु ।
भावाभावादेरपिसंबन्धोमिथ्यैवेतिचेन्न । प्रपंचमिथ्यात्वसिद्धेःप्राकृतदसिद्ध्याऽन्योन्या
बन्धांतरमिति ॥ प्रतियोगित्वादिकमित्यादिपदेनानुयोजित्वसंग्रहः ॥ इहापीति ॥ दृग्दृश्ययोर्विषयविषयिभावसंबन्धोपिस्वभाव
संबन्धोवा(स्वरूपमेववा)ऽसंबन्धरूपोवासंबन्धकार्यका(रीभन्नत्पित्य)रित्यादित्यर्थः । ननुप्रतियोग्यभावादी(नांसंबन्धस्याकल्पि
तत्वदर्शनात्)नामकल्पितस्यसंबन्धस्यदर्शनाज्ज्ञानज्ञेययोरप्यकल्पितआध्यासिकसंबन्धातिरिक्तसंबन्धःसिद्ध्यतीत्युक्तं तदयुक्तं प्र
तियोग्यभावादिसंबन्धस्यापिमिथ्यात्वेनदृष्टांतसमतेरित्याशंकते ॥ भावाभावादेरिति ॥ आध्यासिकसंबन्धइत्यस्यज्ञानज्ञेय
योःसंबन्धोऽस्ति । सचाऽध्यस्तइतितयोरध्यासएवसंबन्धइतिचार्थद्वयंपरेणस्वीकृतं तत्राऽऽद्यार्थाऽभिप्रायेणेयंशंकेतिज्ञातव्यं ॥

श्रीनिवा०

दृश्यसंब.

१।२३

॥ १९५ ॥

चेति॥ दृग्दृश्ययोः संबंधानुपपत्त्या ज्ञेयमात्रस्याध्यासिकत्वे सिद्धे तन्मध्यपतितस्य प्रतियोग्यभावादिसंबंधस्यापि मिथ्यात्वसिद्धिः
तन्मिथ्यात्वे सिद्धे कुत्रापि सत्यसंबंधस्याकल्पनाज्ज्ञानज्ञेययोः (रण्याध्या) राध्यासिकसंबंधः सिद्ध्यतीत्यन्योन्याश्रय इत्यर्थः ॥ घटस्ये
ति ॥ ज्ञानज्ञेयसंबंधस्य मिथ्यात्वं न सिद्ध्यति यस्संबंधस्सधर्मिसमसत्ताको दृष्टः यथा घटस्याभाव इत्यत्र घटप्रतियोगिकोऽभाव
धर्मिकः संबंधोऽभावसमसत्ताको दृष्टः । एवमेव घटस्य ज्ञानमित्यत्रापि ज्ञानस्य धर्मित्वात्तत्समसत्ताक एव स्वीकार्यः ज्ञानं च वैतन्य
मेवैति न संबंधमिथ्यात्वसिद्धिरित्यर्थः ॥ संयोगवदिति ॥ यथा विभक्तयौर्घटपटयोस्संयोग आरोपितस्तद्वदित्यर्थः । अन्ये त्व
श्रयात् । घटस्याभाव इत्यादावभावसमसत्ताकसंबंधवत् घटस्य ज्ञानमित्यत्रापि ज्ञानसम
सत्ताकसंबंधस्य स्वीकार्यत्वाच्च । अस्तु वा संयोगादिवत्तत्तद्विषयत्वमपि मिथ्यैव । न च ताव
ताप्रस्तुतदृश्यमिथ्यात्वसिद्धिः । ज्ञानस्येव ज्ञेयस्य सत्यत्वेऽपि तत्संबंधमिथ्यात्वोपपत्तेः ।
न्यतरकर्मादिजन्यत्वाभावेन विभुद्रव्ययोस्संयोगाभावाद्जन्यसंयोगस्य चाप्रामाणिकत्वात्तत्संयोगस्तार्किकैकदेशि मते आरोपित
स्तद्वदित्यर्थः इत्याहुः ॥ तथा च यथा संयोगसंबंधस्य मिथ्यात्वेऽपि संबन्धि नोऽस्त्यत्वमेवं विषयत्वरूपसंबंधस्य मिथ्यात्वेऽपि प्रपञ्चमिथ्या
त्वं न सिद्ध्यति । दृश्येति हेतुगर्भं । ज्ञानेन सत्यतया प्रमितत्वादित्यर्थः । ननु संबंधमिथ्यात्वमेव संबन्धि नोऽस्मिथ्यात्वमाक्षिपतीति शं
कायां संयोगस्य मिथ्यात्वेऽपि संबन्धि नोऽस्तदभावादिति दूषणे सत्येव दूषणांतरमाह ॥ ज्ञानस्येवेति ॥ ज्ञेयस्य दृश्यप्रपञ्चस्य सत्यत्वेऽपि
तत्संबंधस्य मिथ्यात्वमस्तु संबन्धिनः सत्यत्वेऽपि संबंधस्यामिथ्यात्वं तु तवापि समतमित्याशयेनोक्तं ॥ ज्ञानस्येति ॥ यथा दृग्दृश्ययो

मध्ये एकस्याश्चैतन्यरूपदृशः सत्यत्वेपितत्संबंधस्य मिथ्यात्वं स्वीकृतं । एवं दृग्दृश्ययोरुभयोस्सत्यत्वेपितत्संबंधस्य मिथ्यात्वोपपत्तेरित्यर्थः । ननु ज्ञेयज्ञानेऽध्यस्तं मिथ्याभूतसंबंधप्रतियोगित्वात् यन्मिथ्याभूतसंबंधप्रतियोगितदपरस्मिन्नारोपितं यथारजतं मिथ्याभूततादात्म्यरूपसंबंधप्रतियोगिशुक्लावध्यस्तमिति चेत्तत्राह ॥ नचेति ॥ दंडचैत्रयोर्विभक्तयोर्यः संयोग आरोपितो यदा तदा मिथ्याभूतसंबंधप्रतियोगी चैत्रोऽपरस्मिन्दंडेऽध्यस्तो न भवतीति चैत्रे व्यभिचार इत्यर्थः । ननु तात्त्विकसंबंधप्रतियोगी परस्मिन्नध्यस्त इति नोऽभिप्रायः । न च दंडचैत्रादेरारोपितः संयोगस्तान्त्विकः अतो न दंडचैत्रस्याध्यस्तो तो न चैत्रे व्यभिचार इत्यतः स्वरूपासि

न च संयोगादिरपित्वन्मते तात्त्विकः । न च तावता दंडे चैत्रोऽध्यस्तः । न चाध्यासिकसंबंधोऽपि तात्त्विकः येन चेच्छादौ क्लृप्तसंबंधत्वागेन ज्ञानेन स आश्रियेत ।

द्विरित्याह ॥ नचेति ॥ इच्छादौ इच्छेयमाणादौ क्लृप्तसंबंधो हि विषयविषयिभावं । इच्छेयमाणादौ क्लृप्तस्य विषयविषयिभावसंबन्धस्य त्यागेन ज्ञानज्ञेययोरध्यासिकसंबंधकल्पनं हि ज्ञेयमिथ्यात्वसिद्धिरित्यर्थः । न च तदंगीकारेऽपि ज्ञेयमिथ्यात्वसिद्धिः । तत्साधकस्य तात्त्विकसंबंधप्रतियोगित्वादित्यस्य स्वरूपासिद्धत्वादिति भावः । ननु दृष्टानुसारेण घटतदभावादिष्विव धर्मिसमसत्ताकः संबन्धो ज्ञानज्ञेययोरस्त्वित्युक्तं । तत्राभावादेः प्रतियोग्यादिना तादृशसंबन्धः संभवतीति कल्प्यते । घटतदभावयोरेकसत्ताकत्वात् । ज्ञानस्य ज्ञेयेन संबन्धस्तथा न भवति । तथा हि । ज्ञानज्ञेययोरुभयोरपि संबन्धित्वात्संबन्धः किं ज्ञानसमसत्ताको वा ज्ञेयसमसत्ताको वा । नाद्यः । ज्ञानस्य चैतन्यस्य

पतयास(त्य)त्वेनसंबंधस्यापिसत्यत्वापत्तेः॥द्वितीयेज्ञेयस्यमिथ्यत्वेनसंबंधस्यापिमिथ्यात्वापत्तेरिति परस्परप्रतिबंधादित्यतआह
नचेति ॥ नियमाकेति ॥ संबंधस्यसत्तासंबंधिसत्तयासमाना नतुयावत्संबंधिसत्तया । नियामकाभावादित्यर्थः । तथाचज्ञानसम
सत्ताकस्तात्त्विकएवसंबंधःस्वीकार्यइतिभावः । ज्ञानज्ञेयोस्तात्त्विकसंबंधाकल्पनेबाधकंचाह ॥ दृग्दृश्ययोरिति ॥ दृग्दृश्ययोःसंब
धोनेत्येतद्वाक्यप्रतिपाद्यार्थस्यएतद्वाक्यजन्यज्ञानेनासंबंधेनश्रवणादिरूपक्रियायाश्चश्रोतव्येनासंबंधेनचरमवृत्तिरूपसाक्षात्कार
रूपक्रियायाश्चसाक्षात्कर्तव्येनब्रह्मणाऽसंबंधेनतववाक्यप्रयोगरूपायाक्रियासाविरुद्ध्येतेत्यर्थः ॥ असंबंधेनेति ॥ ब्रह्मज्ञानरू
नचाभावादेःप्रतियोग्यादिनासंबंधोस्ति नतुज्ञानस्यज्ञेयेनेतियुक्तं । नियामकाभावात् । दृग्दृश्य
योस्संबंधोनेत्येतद्वाक्यजज्ञानस्यस्वज्ञेयेन श्रवणमननादीनांच श्रोतव्यादिरूपेणब्रह्मणांचरमसा
क्षात्कारस्यचसाक्षात्कर्तव्येन ब्रह्मणाअसंबंधेनस्वक्रियमदिविरेधापाताच्च । बहिर्दृग्दृश्ययोस्संबंधो
नेतिवाक्यज(न्य)ज्ञाने दृग्दृश्यसंबंधाभावश्चरमसाक्षात्कारादौचब्रह्माध्यस्तं । ब्रह्मणिअध्यस्तस्य
पधर्मिसमसत्ताकिसंबंधाभावेनेत्यर्थः । तथात्रोक्तस्थलेतादृशसंबंधासिद्धिरैवज्ञानज्ञेययोस्तदृशसंबंधनंगीकारेवाधिकेत्याशयः ।
ननूक्तस्थलेप्याध्यासिकसंबंधएवस्वीक्रियतइतिचेत्तत्राह ॥ नहीति ॥ श्रवणमननादीनांचरमसाक्षात्कारस्यचेत्यत्रशंकते ॥
ब्रह्मणीति ॥ यथाकथंचिदेकस्यैकत्राध्यासमंगीकृत्याध्यासिकसंबंधोस्माभिरुच्यते तत्रसाक्षात्कारादौब्रह्मणोऽध्यासाभावेपि
साक्षात्कारश्रवणादिरूपक्रियायांब्रह्मण्यध्यासोंगीक्रियते तावतैवब्रह्मसाक्षात्कारादीनांब्रह्मीयत्वंभविष्यतीत्यर्थः ॥ तदिति ॥ ब्र

हेत्यर्थः॥तत्त्वेति॥ब्रह्मीयत्वापातादित्यर्थः॥सर्वस्यापिब्रह्मण्यध्यस्तत्वेन घटसाक्षात्कारस्यापिब्रह्मण्यध्यस्तत्वादितिभावः॥यदिसा
 क्षात्कारस्यब्रह्मण्यध्यासोऽङ्गीक्रियते तर्हि न्यायसाम्याद्वेदतात्पर्यादेरपिधर्मादावध्यासः स्यात् । प्रकृतेपिज्ञेयप्रपञ्चएवज्ञानाध्यासा
 पातइत्याह ॥ धर्मादावित्यादिना ॥ दृग्दृश्ययोःसंबंधोनेत्यादिनीकंसंगृह्णाति ॥ एवंचेति ॥ तदर्थस्य दृग्दृश्यसंबंधाभावस्य
 अनध्यासादित्यन्वयः । अन्यः आध्यासिकसंबंधादन्योविषयविषयिभावः । ननुज्ञानज्ञेययोराध्यासिकसंबंधादन्यस्संबंधएव
 नसंभवति । तथाहि । ज्ञानंप्रकाशःप्रकाशस्यचविप्रकृष्टेनप्रकाशेनसंबंधाभावस्यप्रदीपादौदृष्टत्वादत्रापिविप्रकृष्टेनप्रकाशेन
 तत्साक्षात्कारत्वेघटसाक्षात्कारस्यापितत्त्वापातात् । धर्मादौतत्तात्पर्यादेरनध्यासाच्च । इहापिज्ञेये
 ज्ञानाध्यासापाताच्चाएवंच“दृग्दृश्ययोर्नसंबंधइतिवाक्योत्पत्तिसंविदि॥अनध्यासात्तदर्थस्यसंबंधोन्य
 स्तयोर्मतः” ॥ यद्यपिज्ञानंप्रकाशस्तथापीच्छादिवदांतरत्वेनप्रदीपवैलक्षण्यात् परोक्षवृत्तौदर्शनाच्च
 विषयविषयिभावसंबंधोनयुक्तः । तथाचज्ञानंविप्रकृष्टेनविषयेणनसंबध्यते प्रकाशत्वात्प्रदीपवदित्यनुमानविरोधइतिचेत्तत्राह ।
 यद्यपीत्यादिना । यथेच्छायाआंतरायाबंधिष्ठविषयविषयकत्वं एवंप्रकाशरूपज्ञानस्यापि । आंतरत्वेनप्रदीपवैलक्षण्यात्तथापरो
 क्षस्थलंतःकरणवृत्तेर्बहिर्निस्सरणाभावेनतद्विषयिणीवृत्तिरंतरैवभवतीतित्वन्मतरङ्गस्य । एवंचांतरायांपरोक्षवृत्तौविप्रकृष्टेनापिविष
 येणसंबंधस्यत्वन्मतेदर्शनाच्च विप्रकृष्टे(नापि)नप्रकाशेनाध्यासिकसंबंधातिरिक्तो(कोपि)कोविषयविषयिभावसंबंधोयुक्तएवेत्यर्थः ।
 तथाचत्वदीयानुमाने आंतरत्वाभावउपाधिरित्युक्तंभवति । यदिप्रदीपदृष्टान्तेनप्रकाशरूपज्ञानस्यविषयेणसंबंधाभावःकथ्यते

तर्हिप्रदीपेप्रकाश्यस्यघटादेरध्यासा(दर्शनात्त)भावात्तदृष्टांतेन प्रकाशरूपेज्ञानेपिज्ञेयस्याध्यासोन्नयुक्तःस्यादित्याह॥ अन्य
ज्ञानविशेषेज्ञेये(नसहाध्यताति)नातिरिक्तसंबन्धस्त्वयाप्यभ्युपगतइतिसर्वत्रज्ञानेसएवास्त्वित्याह॥ किंचेति ॥ नियमइति॥
येन दृश्यप्रपंचस्यदृश्यध्यासःसिद्धयेदित्यर्थः।यज्ज्ञेयंतज्ज्ञानेऽध्यस्तमितिनियमः।कृत्येनास्तीत्यतोव्यभिचारदित्याह॥ अनध्यस्त
स्येति ॥ तुच्छस्यस्वज्ञानेशब्दादिजन्यज्ञानेऽनध्यासादित्यन्वयः । तदुपपादनयोक्तुमनध्यस्तस्येति । तुच्छस्याऽनध्यस्त
त्वांगीकारात् । अध्यस्तेप्रातिभासिकसत्त्वमंगीकृत्यासद्वैलक्षण्यांगीकारात् तुच्छस्यचाध्यासांगीकारेप्रातिभासिक(सत्त्वाद्यम्)

विप्रकृष्टेनापिप्रकाश्येनसंबन्धोयुक्तः । अन्यथादीपवदेवाध्यासिकसंबन्धोनस्यात् । किंचतवापिमतेज्ञे
यस्यनस्वज्ञानेऽध्यस्तत्वनियमः॥ अनध्यस्तस्यतुच्छस्याविद्यानिवृत्तिः पंचमप्रकारेतिमतेऽविद्यानिवृत्ते
ताद्यापत्तेरितिभावः । पंचमप्रकारेति । “नसन्नांसन्नसदसन्नानिर्वाच्यंश्चतत्क्षमः । यश्चानुरूपोबलिरित्याचार्याःप्रत्य
पीपदन्नि”तिवचनादितिभावः । अविद्यायाअनिर्वाच्यत्वेनसदसद्वैलक्षण्यात्प्रतियोगितदभावयोर्वैलक्षण्यस्यावश्यकतयातन्नि
वृत्तेःपंचमप्रकारत्वंतैरंगीकृतमितिध्येयं । अविद्यानिवृत्तेःस्वज्ञानेऽनध्यासाद्वित्यन्वयः । अध्यस्तत्वेप्रातिभासिकसत्त्वापत्त्यापं
चमप्रकारत्वभंगइतिभावः । अभवस्यस्वज्ञानेऽनध्यासादित्यन्वयः ॥ नन्वभावस्यप्रपंचांतर्गस्यस्वज्ञानेऽध्या(सोऽंगीक्रियतए)
सएवेतिचेन्न । तस्यपारमार्थिकत्वांगीकारात् । ननुकथंपारमार्थिकत्वमभावस्य तथात्वेदृग्रूप(ब्रह्माभेदाप)त्वापत्तेः । नचेष्टाप

न्यायाम् ०

॥ १९६ ॥

त्तिः । भावाभावयोस्तदयोगादित्यत उक्तं ॥ अदृष्टग्रूपत्वेपीति ॥ अब्रह्मरूपत्वेपीति सत्यस्यैतिशेषः । ननु तर्ह्यद्वैतहानिरित्यत उक्तं ।
कमभावद्वैतमत इति । अभावरूपं द्वितीयं पारमार्थिकमस्ति “अद्वितीय” मित्यादि श्रुतिस्तु द्वितीयभावनिषेधपरेति मत इत्यर्थः ।
“भावाद्वैतमत” इत्यपि पाठः । तत्र भावरूपं द्वितीयं नास्ति अभावरूपं द्वितीयमस्तीति मत इत्यर्थो द्रष्टव्यः । तथा चोक्तनियमस्य तु
च्छेऽविद्यानिवृत्तावभावतत्वे चाभावात्तत्रैव व्यभिचार इति भावः । पुनरुक्तनियमस्य स्थलांतरे व्यभिचारमाह ॥ अपरोक्षेति ॥
अतीतादेर्व्यावहारिकस्य परोक्षानुभवरूपेऽनुमित्यादिरूपस्वज्ञानेऽनध्यासादित्यन्वयः । नन्वतीतादेरपि व्यावहारिकस्यानुमि
(रभावाद्वैतमते) भावाद्वैतमते अभावस्य चादृष्टग्रूपत्वेऽपि स्वज्ञानेऽनध्यासात् । अपरोक्षा
नुभवैकरसे ब्रह्मण्यध्यस्तस्वव्यावहारिकस्यातीतादेर्नित्यार्ताद्रियस्य च परोक्षानुभवरूपे
स्वज्ञानेऽनध्यासात् । स्मर्यमाणस्य च स्मृतिरूपे वृत्त्यात्मके स्वज्ञानेऽनध्यासात् । प्रातिभा
सिकस्य च प्रातिभासिके स्वज्ञाने व्यावहारिकस्य च वर्तमानघटादेर्व्यावहारिके स्वज्ञाने
त्यादिरूपपरोक्षज्ञान एवाध्यासोऽस्त्वित्यत उक्तमपरोक्षेति । अध्यस्तस्य अध्यस्तत्वं (यांत्वदंगी) यांगीकृतस्य नित्यार्ताद्रियस्य
धर्मादेः । स्थलांतरे व्यभिचारमाह ॥ स्मर्यमाणस्येति ॥ स्मृतिविषयस्येत्यर्थः । ननु स्मर्यमाणमपि स्मृतावेवाध्यस्तं स्मृतेऽतन्य
रूपत्वादित्याशंकावारणाय वृत्त्यात्मक इति । स्मृतेरंतःकरणवृत्त्यात्मकत्वात्तत्र चैतन्यप्रतिफलनादेरप्यभावादित्यर्थः । स्थलांतरे व्य
भिचारमाह ॥ प्रातिभासिकस्येति ॥ ननु प्रातिभासिकार्थज्ञानं यत्तत्सत्यमेव तत्र प्रातिभासिकस्याध्यासः संभवतीत्यतः

श्रीनिवा०

दृश्यसंभ.

१ । २३

त्वन्मतइति ॥ भ्रमरूपज्ञानस्यापि ॥ अर्थज्ञानात्मकोभयविधभ्रमांगीकारादिति भावः । ननु प्रातिभासिकस्यापि प्रातिभासिके
 ज्ञाने व्यावहारिकस्यापि घटादेर्व्यावहारिके स्वज्ञान एवाध्यासास्त्वतो न व्यभिचार इत्यत आह ॥ अध्यस्तेति ॥ अधिष्ठानस्याध्यस्ता
 धिकसत्ताकृत्वनियमादिति भावः । अस एवाध्यस्ताधिकसत्ताकत्वाभावप्रदर्शनार्थं पूर्वं प्रातिभासिके व्यावहारिक इत्युक्तमिति ध्येयं ।
 प्रातिभासिकस्य रूप्यादेः प्रातिभासिके स्वज्ञानेऽध्यास इत्यत्र दूष्णांतरमाह ॥ प्रातिभासिकादिति ॥ रूप्यादित्यर्थः । अधिष्ठानस्या
 ध्यस्तात्पूर्वसत्त्वनियमात् प्रातिभासिकाद्रूप्यात्पूर्वप्रातिभासिकस्य तज्ज्ञानस्य सत्त्वमयुक्तं । रूप्यस्य प्रतिभासमात्रशरीरत्वेन तयोरेककी

न ध्यासात् । त्वन्मतेऽर्थवद्भ्रमरूपज्ञानस्यापि कल्पितत्वात् । अध्यस्ततुल्यत्वेन कल्पितस्य चान
 धिष्ठानत्वात् प्रातिभासिकात् पूर्वमसत्यास्तत्प्रतीतेरधिष्ठानत्वायोगाच्च । त्वंयापिरूप्यादिकमिदमं
 शावच्छिन्नचैतन्येध्यस्तं । रूप्याकाराविद्यावृत्तिप्रतिबिंबितेन तु चैतन्येन प्रकाशत इत्संस्काराच्च

लीनत्वादिति भावः । इतोपि न रूप्यस्य ज्ञानेऽध्यासः तथात्वे त्वन्मतविरोधादित्याह ॥ त्वयापीति ॥ इदमंशेति ॥ शुक्त्यवच्छि
 न्न इत्यर्थः ॥ प्रकाशयतइति ॥ तथाच रूप्याकाराविद्यावृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्यमेव रूप्यज्ञानमित्यर्थः । तथाच रूप्यज्ञानाधिष्ठानयोर्भे
 दान्न रूप्यादेः स्वज्ञानेऽध्यास इत्याशयः । अधिष्ठानाज्ञानेनाध्यासजम् तज्ज्ञानेनाध्यासनिवृत्तिरिति विवेकः ॥ रूप्येति ॥ रूप्यज्ञान
 स्याधिष्ठानत्वाद्रूप्यज्ञानाज्ञानेन रूप्यभ्रमजननप्रसंगः । रूप्यज्ञानज्ञानेन रूप्यभ्रमनिवृत्तिप्रसंग इत्यर्थः । न चेष्टापत्तिः । ज्ञानस्य

न्यायाम् ०
॥ १९९ ॥

ज्ञातैकसत्त्वेन तदज्ञानायोगादिति भावः ॥ ज्ञानमिति ॥ अधिष्ठा (नसामानाधिकरण्येनाध्य) नासंभिन्नतयाध्यस्तप्रतीतेर्दर्शनाज्ज्ञानं रूप्यमिति धीः स्यादिति भावः । ज्ञानात्स्वाधिष्ठानं भूतात् स्वज्ञाने पश्चाद्भाविनि । तथा च घटादेः पूर्वमसत्त्वे सन्निकर्षायोगेनाधिष्ठानभूततज्ज्ञानोत्पत्तेरेवायोगादित्यर्थः । स्वाधिष्ठानभूतस्वज्ञाने घटादेरध्यस्तत्वे प्रातिभासिकत्वापत्त्याऽध्यासे सति घटस्वरूपसिद्ध्या घटसन्निकर्षजन्यघटज्ञानरूप (पघटाधि) पाधिष्ठानसिद्धिः अधिष्ठाने सिद्धे सति तत्र घटादेरध्याससिद्धिरित्यन्योन्याश्रय इति हृदयं ।

रूप्यादेः स्वज्ञानेऽध्यस्तत्वेऽधिष्ठानाज्ञानज्ञानाभ्यामध्यासजन्मनिवृत्त्योर्नियतत्वाद् रूप्यज्ञानस्याज्ञानज्ञानाभ्यां रूप्यभ्रमजन्मनिवृत्त्योः प्रसंगाच्च । ज्ञानं रूप्यमिति धीप्रसंगाच्च । घटादेः स्वसन्निकृष्टेन्द्रियजन्या त्वं ज्ञानात्पूर्वमसत्त्वेन स्वज्ञानेऽध्यासायोगाच्च । ननु या घटसन्निकर्षजा वृत्तिर्न तथा घटः प्रकाश्यः येन च प्रकाश्यः घटाधिष्ठानचैतन्येन न तद्वदसन्निकर्षजन्यमिति चेन्न । त्वन्मतेऽपि वृत्तेरेवाज्ञानविरोधित्वात् ।

ननु नमया घटसन्निकृष्टेन्द्रियजन्यज्ञानेऽध्यासोऽङ्गीक्रियते येनोक्तदोषः किं नाम घटसन्निकर्षजन्या या वृत्तिस्तथा घटो न प्रकाश्यते सा घटज्ञानं न भवतीति यावत् । तस्या वृत्तेरज्ञाननिवर्तकत्वमात्रमेवाङ्गीक्रियते तथा च ज्ञाने निवृत्ते तदभिव्यक्तं यद् घटाधिष्ठानचैतन्यं तेन प्रकाश्यते तदेव चैतन्यं घटज्ञानमिति यावत् । यच्च घटादिज्ञानत्वेनाभिमतं घटाधिष्ठानचैतन्यं न तद्वदसन्निकर्षजन्यं तच्चाधिष्ठानचैतन्यरूपं ज्ञानं च घटापेक्षया पूर्ववृत्तीति युक्तो घटादेः स्वज्ञानेऽध्यास इत्याशङ्कते ॥ नन्विति ॥ ननु वृत्तेरेवाज्ञानविरोधित्वं मया

श्रीनिवा०
दृश्यसंब०
१ । २३

॥ १९९ ॥

कृतंमितिततः किंप्रकृतइत्यतआह ॥ अज्ञानेति ॥ अन्यस्य चैतन्यरूपस्य । तथाचवृत्तेरेवज्ञानत्वात्तस्याश्चघटसन्निकृष्टेद्रियजन्यत्वात्
नवृत्तेःपूर्वघटस्यसत्त्वान्नतस्यज्ञानेऽध्यासइत्यर्थः । घटाधिष्ठानचैतन्यस्यैवघटज्ञानत्वांगीकारेस्वयंचनविरोधंचाह ॥ 'त्वयापीति' ॥
घटाधिष्ठानस्यवृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्यस्थत्वन्मतेर्आभाससंज्ञा । तथाचोक्तं । "चैतन्यं द्विविधं प्रोक्तं वृत्तौ यत्प्रतिबिंबितं । आभास
उच्यतेऽन्यच्चानाभासइतिशब्दितं"मिति । उक्तिर्व्यवहारः । घटोयमित्यसावुक्तिरित्यस्यवृत्तिरूपज्ञानेनभवतीत्यर्थः । घटोयमिति

अज्ञाननिवर्तकादन्यस्यचज्ञानस्यानुपलंभात् त्वयापि "घटोयमित्यसावुक्तिराभासस्यप्रसां-
दतः । विज्ञातोघटइत्युक्तिर्ब्रह्मानुभवतोभवेत्" इतिवदनावृत्तिप्रतिबिंबितस्यघटानधिष्ठा-
नस्यचैतन्यस्यैवघटानुभवत्वोक्तेश्च । किंचदृश्यत्वान्यथानुपपन्न्याभिध्यात्वमित्यर्थापत्तिर्विवक्षि-
ता किंवासत्यत्वेदृश्यत्वंनस्यादित्यनुकूलतर्कमात्रं । नायः । तत्सामग्र्यभावः । आक्षेप्यस्यो

व्यवहारजनकंघटोयमितिज्ञानमाभासरूपमेवेतियावत् ॥ 'विज्ञातइति' ॥ घटज्ञानवानहमित्युक्तिरित्यर्थः । ब्रह्मरूपानुभ-
वस्साक्षी । विज्ञातोघटइत्युक्तिजनकंअनुव्यवसायरूपंज्ञानंसाक्ष्येवेतियावत् ॥ घटानधिष्ठानस्येति ॥ तथाचघटानधिष्ठानस्यवृ-
त्तिप्रतिबिंबितस्यविशिष्टचैतन्यस्यैवघटज्ञानत्वावगमात् घटाधिष्ठानचैतन्यस्यघटज्ञानत्वांगीकारेत्वद्वचनविरोधःस्यादितिभावः
॥ दृश्यत्वान्यथानुपपत्त्येति ॥ दृश्यत्वस्यान्यथासत्त्वेमुपपत्त्येत्यर्थः ॥ तत्सामग्रीति ॥ अर्थापत्तिसामग्रीत्यर्थः । आक्षेप्यस्य रा

त्रिभोजनस्य । उपपादकत्वं पीनत्वोपपादकत्वं । आक्षेपकस्य पीनत्वस्य । अनुपपद्यमानत्वं आक्षेप्यं रात्रिभोजनं विनानुपपद्यमानत्वं ॥ संबन्धीति ॥ ज्ञेयप्रपञ्चेत्यर्थः । संबंधस्येति ॥ दृक्संबन्धरूपदृश्यत्वस्येत्यर्थः ॥ प्रतिकूलमेवेति ॥ संबन्धिनो मिथ्यात्वे संबन्धस्वरूपमैव न सिद्धेदिति मिथ्यात्वं संबन्धरूपाक्षेपकस्य प्रतिकूलमेव नोपपादकमित्यर्थः । ननु यद्याक्षेपकः संबन्धोऽध्यस्तत्वाद न्योनिषयविषयिभावादिर्वास्तवः स्यात्तदैव मिथ्यात्वं तदुपपादकं न स्यात् । किंतु प्रतिकूलमेवेति वक्तुं शक्यते । नचैवं किंत्वध्यस्तत्वरूपसंबन्धएव मिथ्यात्वाक्षेपकः मिथ्यात्वं चाध्यस्तत्वरूपसंबन्धानुकूलमेवेति तदुपपादकं भविष्यत्येवेत्याशङ्क्य निषेधेति ॥ नचेति ॥ आपपादकत्वं प्रमाणाविरुद्धत्वं चाक्षेपकस्यानुपपद्यमानत्वं प्रमितत्वं चेति ह्यर्थापत्तिसामग्री । नचाक्षेप्यं संबन्धि मिथ्यात्वमाक्षेपकस्य संबन्धस्योपपादकं । किंतु प्रतिकूलमेव । नचाध्यस्तत्वरूपसंबन्धस्य न तत्प्रतिकूलं । तस्याद्याप्यसिद्धानाक्षेपकत्वात् । ध्यासिकसंबन्धशब्दस्यार्थद्वयमस्ति दृग्दृश्ययोर्ध्यासएव संबन्ध इति तथा अन्यः कश्चिद्विषयविषयिभावः संबन्धोऽस्ति सोध्यस्त इति च । तत्राद्याभिप्रायेणेदं निराकरणं तस्येति । अध्यस्तत्वरूपसंबन्धस्येत्यर्थः । तथात्राक्षेपकस्य प्रमितत्वाभावादर्थापत्तिसामग्री न्यूनेति भावः । नन्वाध्यासिकसंबन्धो नाम अध्यासएव संबन्ध इति तर्कः । येन तस्याद्याप्यप्रमितत्वेनाक्षेपकत्वाभावः । किं नाम कश्चित्संबन्धो विषयविषयिभावादिर्वास्तवोऽस्ति सोध्यस्तो मिथ्याभूत इत्युच्यते । तथाचैतादृशमिथ्याभूतसंबन्धस्य संबन्धि मिथ्यात्वोपपादकतया नुकूल्यमेव भविष्यतीत्याशङ्क्य निराकरोति ॥ नचेति ॥ संबन्धस्य विषयविषयिभावस्य । तथाचैतादृशसंबन्धस्य प्रत्यक्षसिद्धतया सत्यत्वेन न तस्या

धिमिथ्यात्वमुपपादकमितिभावः । ननु द्विनैव बाधकमित्यनुपपन्नं संबंध(स्यसत्यत्वे)स्यामिथ्यात्वैदृश्यमिथ्यात्वस्यैव बाधकं
तु दृश्यस्य संबंधिनः प्रपञ्चस्यैव मिथ्यात्वात्तत्संबंधस्यापिमिथ्यात्वमेवांगीकार्यमित्याशंक्यनिषेधुति ॥ नचेति ॥ अन्योन्येति ॥
दृग्दृश्यसंबंधमिथ्यात्वेसिद्धेदृश्यस्यसत्यत्वेसंबंधानुपपत्त्यादृश्यमिथ्यात्वसिद्धिः तत्सिद्धौचसंबंधिभूतदृश्यस्यमिथ्यात्वेनतत्संबंध
स्यापिमिथ्यात्वसिद्धिरित्यन्योन्याश्रयः स्यादित्यर्थः ॥ प्रत्यक्षाद्दीति ॥ सन्धटइत्यादिप्रत्यक्षेत्यर्थः । तथाचाक्षेपकस्यप्रमाणावि

नचमिथ्याभूतसंबंधस्यनतत्प्रतिकूलं । स्वतःप्रमाणप्रत्यक्षसिद्धसंबंधस्यचिनैवबाधकमिथ्यात्वाग्नो
गात् । नचदृश्यमिथ्यात्वमेवबाधकं । अन्योन्याश्रयात् । प्रत्यक्षादिविरुद्धेवाक्षेप्यमिथ्यात्वं ।
नचप्रत्यक्षाद्यविरुद्धसंबंधांतरकल्पनेनैवदृश्यत्वोपपत्तौप्रत्यक्षस्वतःप्राप्ततत्त्वावेदकत्वत्यागोयुक्तः ।

रुद्धत्वरूपार्थापत्तिसामग्री(भग्नैत्य)नेत्यर्थः । नन्वाक्षेप्यमिथ्यात्वंनप्रत्यक्षविरुद्धं तस्यातत्त्वावेदकर्त्वादित्यतआह ॥ नचप्रत्यक्षेति ॥
स्वतःप्राप्तेति ॥ स्वतःप्रामाण्यप्राप्तेत्यर्थः । ननुदृश्यत्वान्यथानुपपत्त्याध्यासिकसंबंधसिद्ध्याप्रपञ्चमिथ्यात्वंसिद्धेःकथंतत्सत्त्व
ग्राहिप्रत्यक्षस्यतत्त्वावेदकत्वमित्यतउक्तं प्रत्यक्षाद्यविरुद्धेति । अनेनाक्षेपकस्यदृश्यत्वस्याक्षेप्यदृश्यमिथ्यात्वंविनासत्यसंबंधेनै
वोपपत्तावनुपपद्यमानत्वमपिनास्तीत्युक्तंभवति । एकस्यदृश्यत्वस्यान्यथानुपपत्त्यासर्वप्रपञ्चमिथ्यात्वकल्पनमर्थुक्तमित्याह ॥

नापीति ॥ एकस्य दृश्यत्वस्योपपत्तये प्रत्यक्षादिना सत्त्वेन प्रमितानेकप्रपञ्चः ख्यवस्तुनस्त्यागो मिथ्यात्वकल्पनरूपो युक्तः ॥ (त्यजेदेकंकुलस्यार्थे) ॥ इति न्यायेन एकस्य दृश्यत्वस्यैव त्यागोस्तु बहुबाधस्यान्याय्यत्वादिति भावः । आक्षेपकं विकल्प्य दूषयति ॥ आक्षेपकं चेति ॥ मिथ्यात्वाक्षेपकमित्यर्थः ॥ दृगिति ॥ दृग्ध्यस्तत्वरूपं दृश्यत्वमित्यर्थः ॥ आक्षेप्येति ॥ दृग्ध्यस्तत्वस्यैव मिथ्यात्वरूपत्वादिति भावः ॥ तवेति ॥ विषयत्वमनङ्गीकर्तुः । तथा च प्रमितत्वं नास्तीति भावः ॥ अनुपपत्तीति ॥ दृग्विषयत्वात् एकस्य दृश्यत्वस्योपपत्तये प्रमितानेकवस्तुत्यागो युक्तः । आक्षेपकं यन्तावद्दृग्ध्यस्तत्वं । तस्याक्षेप्याभिन्नत्वेन मां प्रत्यसिद्धेः । नापि दृग्विषयत्वरूपो दृक्संबन्धः । तवासिद्धेः । सिद्धौ वा तेनैव संबन्धेन प्रकाशोपपत्त्या दृग्ध्यस्तत्वं विनानुपपत्त्यभावात् । नापि दृग्धीनसिद्धिकृत्वं दृग्विषयत्वातिरिक्तसिद्ध्यसंमतेः । न च दृक्संबन्धसामान्यमाक्षेपकं । तच्च प्रसक्तविशेषप्रतिषेधे दृग्ध्यस्तत्वरूपविशेषेपर्यवस्यतीति युक्तं । तस्य घटस्य ज्ञानमिति धीसिद्धसंबन्धसामान्यं प्रत्यविशेषत्वात् । यत्वरूपदृश्यत्वाख्याक्षेपकस्येत्यर्थः । तथा चार्थापत्तिसामग्री (भङ्गेति) व्यूनेति भावः ॥ सिद्ध्यसंमतेरिति ॥ दृग्धीनसिद्धिकत्वमित्यत्र बहुव्रीह्यर्थस्य सिद्धिसंबन्धस्य विषयत्वरूपत्वादिति भावः । तच्च तवासिद्धमिति हृदयं ॥ न च दृक्संबन्धेति ॥ दृक्संबन्धसामान्यमेव दृश्यत्वं । तच्च प्रसक्तसंयोगादिसंबन्धविशेषनिषेधसहकृतं सत्त्वदृग्ध्यस्तत्वरूपसंबन्धविशेषेपर्यवस्यच्च संबन्धिनो दृश्यस्य मिथ्यात्वं आक्षेप्यतीति भावः ॥ तस्येति ॥ घटस्य ज्ञानमित्यादिप्रतीतिसिद्धो यो ज्ञानज्ञेययोस्संबन्धस्तत्प्रत्यग्ध्यस्तत्वरूपसंबन्धः ।

षरूपत्वाभावात् । आदावध्यस्तत्वंसंबंधेनैव अकृतसंदूरे ज्ञानज्ञेयसंबंधसामान्यप्रतिविशेषत्वेन । तथाचपरिशेषेणाध्यस्तत्वेनपे-
 सानमित्यर्थः । ज्ञानज्ञेयसंबंधसामान्यप्रत्यध्यस्तत्वरूपसंबंधस्यविशेषत्वे घटस्यज्ञानमित्यादौ यथाज्ञानज्ञेयसंबंधसामान्यव्यवहारे
 ज्ञेयस्यषष्ठ्यंतेननिर्देशः ज्ञानस्यप्रथमांतेन तथातद्विशेषभूताध्यस्तत्वरूपसंबंधव्यवहारेपिअध्यस्तस्यषष्ठ्यंतेनाधिष्ठानस्यप्रथमांते
 ननिर्देशःस्यात् नहितथास्तीत्याह ॥ नहीति ॥ सत्त्वेदृश्यत्वंनस्यादित्यनुकूलतर्कमात्रमितिद्वितीयंनिराकरोति ॥ नांत्यइति ॥
 तर्कोऽप्रयोजकइत्याह ॥ सत्त्वेपीति ॥ संबंधांतरेणआध्यासिकसंबंधातिरिक्तेनसंबंधेनेत्यर्थः । अत्रापादकीभूतंसत्त्वंअनिर्वाच्यं
 नहिरूप्यस्यशुक्तिरित्यस्ति । नांत्यः । सत्त्वेप्युक्तरात्यासंबंधांतरेणैवदृश्यत्वोपपत्त्याऽप्रयोजकं
 त्वात् । किंचनतावदनिर्वाच्यत्वाभावात्आपादकः । तद्वतोपितुच्छस्यपरोक्षधीवेद्यत्वेनदृश्य
 त्वात् । नापिसत्त्वं सत्त्वेपिब्रह्मणस्त्वन्यवहृत्यैवघटस्यमपिस्वज्ञानेनसंबंधोपपत्तेः । किंचा
 ध्यासिकसंबंधइतिकोर्थः । किंयःकश्चित्संबंधएवाध्यस्तइति किंचातदध्यस्तमेवसंबंधइति ।
 त्वाभावोवापारमार्थिकत्वंवा । नाद्यइत्याह ॥ नतांवदिति ॥ तद्वतोपीति ॥ सदसद्वैलक्षण्यरूपानिर्वाच्यत्वाभावेनतइत्यर्थः ।
 तथाचतर्कस्यतुच्छेन्यभिचारेणव्याप्तिभंगात्प्रशिथिलमूलत्वंमितिभावः । नद्वितीयइत्यह ॥ नापीति ॥ सत्त्वं पारमार्थिकत्वं
 ॥ सत्त्वेपीति ॥ सत्त्वेपि घटस्यज्ञानेनसंबंधोस्त्वित्यप्रयोजकता । नचसत्त्वेसंबंधायोगः । यथाब्रह्मणःसत्यत्वेपितद्व्यवहारेणसंबंधोस्ति
 ब्रह्मणोपिव्यवहियमाणत्वात् तद्वत्सत्यस्यापिघटस्यज्ञानेनसंबंधोस्त्वित्यर्थः । तदध्यस्तं भावेकः । तस्मिन्नध्यासएवसंबंधइत्यर्थः ।

न्यायामृ०
॥ २०२ ॥

॥ नदृश्येति ॥ संबंधस्याध्यस्तत्वेपिसंबन्धिनुःपारमर्थात्किं कल्पं संभवति घटस्य ज्ञानेनाध्यस्तसंबंधवत्त्वेपिनसंबन्धिनो मिथ्यात्वं
विभक्तयोर्घटपटयोरारोपितसंयोगस्य मिथ्यात्वेपिसंबन्धिनोस्तदभावात् । यथावा तार्किकैकदेशिमतेऽजन्यसंयोगाभावात् (त्काला
काशसं) द्विभुद्वयसंयोगस्यारोपितत्वेन मिथ्यात्वेपिसंबन्धिनो मिथ्यात्वाभावाद्भिचार इत्युक्तमित्यर्थः ॥ ज्ञेयवदिति ॥ अ
ध्यासस्य संबंधत्वपक्षे एकस्यापरत्राध्यासोवक्तव्यः । तत्र न तावज्ज्ञानं ज्ञेयेध्यस्तं ज्ञेयस्य मिथ्यात्वेन ज्ञानं प्रत्यधिष्ठानत्वाभावात् ।
तथाच ज्ञेयस्य ज्ञानेनाध्यासोवाच्यः । स न युक्तः । व्यावहारिकस्य घटादेर्व्यावहारिके तज्ज्ञानेऽनध्यासात् प्रातिभासिकस्य रू
आद्येन दृश्यमिथ्यात्वसिद्धिरित्युक्तं । नांत्यः । त्वहमने ज्ञेयवत्त्वज्ञानस्याप्यध्यस्तत्वेन तत्र तस्या
नध्यासादित्युक्तत्वात् । एवं च दशाब्दवृत्तेर्हि विषयो ब्रह्म तत्र न कल्पितं । यथा तथा दृग्बिषयो दृश्यं
न दृशिकल्पितं ॥ अविद्यविषयो ब्रह्म ह्यविद्यार्या न कल्पितं । यथा तथा दशाग्रं ह्यं भविष्वं दृशिक
ल्पितं ॥ तस्माद्दृग्दृश्येच्छेद्यमाणादेर्नाध्यासिकस्संबंधः । किं त्वन्य एव । कोसाविति चेत् न ।
प्यादेः प्रातिभासिके तज्ज्ञानेऽनध्यासात् अर्थज्ञानात्मको भवविधं भ्रमांगीकारेण ज्ञेयपज्ज्ञानस्याप्यध्यस्तत्वेन तत्र तस्यानध्यासा
दित्युक्तत्वादित्यर्थः । संगृह्णाति ॥ एवं चेति ॥ ज्ञाने ज्ञेयस्याध्यासपक्षदूषणार्थाद्यश्लोकः । विषयो विषयिण्यध्यस्त इति सामा
न्यनियमखंडनाभिप्रायेण द्वितीयश्लोक इति ज्ञातव्यं । दशाग्राह्यं दृग्बिषयः । दृशि विषयिभूतायां । आध्यासिकसंबंधखंडनमुप
संहरति ॥ तस्मादिति ॥ अतिप्रसंगे सर्वसर्वेण दृश्येतेत्यतिप्रसंग इत्यर्थः । विशेषजिज्ञासायाः कोसाविति विशेषविचारस्ये

श्रीनिवा०
दृश्यसंब.
१ । २३

॥ २०२ ॥

र्थः । तत्रतार्किकोक्तं दृष्टान्तमाह ॥ विशेषगतेति ॥ पार्थिवपरमाणुसमानगुणकर्मसामान्यवत्सुव्यावर्तकाभावेन व्यावृ-
 द्ध्य (संभ) भावेन योगीतरेषां परस्परसंकीर्णव्यवहारोच्छेदरूपातिप्रसंगपरिहाराय विशेषो नाम पदार्थो व्यावृत्तिहेतुतया क-
 ल्पितः । तेन चोक्तातिप्रसंगे निरस्ते विशेषेऽपि व्यावृत्तिबुद्धिजनकः कस्मिन्निरूप्यतामिति जिज्ञासा वृथा इदानीं तत्प्रयोजनाभावादिति
 यथा तार्किकेण समाधीयते तद्वदित्यर्थः । यथोक्तं द्रव्यकिरणावल्यां “असंकीर्णव्यवहृतेर्योगिनां परमाणुषु ॥ विशेषकल्पने तत्र वि-
 शेषेच्छा वृथा तवे”ति । नन्वतिप्रसंगनिरासकसंबंधसद्भावे प्रमाणस्य तल्लक्षणस्य चाभावादप्रामाणिक एवासौ संबंधः । “लक्षणप्रमा-
 नसंबंधेनैवातिप्रसंगे निरस्ते विशेषजिज्ञासाया विशेषगत्तविशेषजिज्ञासाया इवानर्थकत्वात् । प्रमाणस्य चोक्त-
 त्वात् । संयोगसमवायांतर्भावे च तल्लक्षणस्य बहिर्भावे तु तदितरत्वे सति संबंधत्वादेर्लक्षणत्वात् विशेषसंज्ञा-
 याश्च यथारुचिकल्प्यत्वात् । यत्तु संबंधस्य संबंधिभिन्नत्वेऽनवस्थानयेत्संबंधासिद्धिरिति संबंधसामान्यखंडनं
 नाभ्यां वस्तुसिद्धि” रितिवचनादित्यत आह ॥ प्रमाणस्येति ॥ अनुमानत्रयस्येत्यर्थः । यः संबंधः कल्प्यते संयोगसमवायांतर्भू-
 तश्चेत्तल्लक्षणमेव तस्यापि लक्षणं न पृथग्वक्तव्यं बहिर्भावे तु संयोगसमवायान्यत्वे सति संबंधत्वमेव तल्लक्षणमस्त्वित्याह ॥ संयोगेति ॥
 नन्वेवं लक्षणप्रमाणाभ्यां जाता तत्सिद्धिः तस्य विशेषनाम किमिति चेत्तत्राह ॥ विशेषसंज्ञायाश्चेति ॥ कल्प्यत्वादिति ॥ वि-
 शयविषयिभावइत्यादिसंज्ञाकर्तव्येत्यर्थः । संयोगादतिरिक्तः संबंधः सामान्यतः सिद्ध्यतीत्युक्तं तदयुक्तमित्याशङ्क्य निराकरोति
 ॥ अतचित्ति ॥ संबंधस्य कल्प्यमानस्य । अनवस्थाभेदः के भेदिभ्यां भिन्नो न वेत्यादिभेदपरंपरालामनवस्थेत्यर्थ इति कैचित् । वस्तुत-

न्यायाम् ०
॥ २०३ ॥

स्तु भिन्नस्यसंबन्धसंबन्धस्यस्वकार्यकारित्वाभावात्तत्रापिसंबन्धांतरंवक्तव्यं तत्राप्युक्तविकल्पापेक्षयाऽनवस्थेत्यर्थः ॥ नचेदिति ॥
संबन्धस्यसंबन्धभिन्नत्वेसंबन्धेवारितनसंबन्धइत्यागतं । तथाचतस्यसंबन्धित्वंसंबन्धत्वंचनस्यादित्यर्थः ॥ उक्तरीत्येति ॥ ज्ञान
स्यज्ञेयेनसंबन्धोनेतित्वद्वाक्योक्तसंबन्धाभावस्यज्ञानेनासंबन्धादित्युक्तरीत्याज्ञानज्ञेयोःसंबन्धोनास्तीत्यादिवाक्यजन्यज्ञानस्यैत
द्वाक्यप्रतिपाद्येनसंबन्धाभावरूपेणार्थेनसंबन्धासत्त्वेस्वक्रियाविरोधापत्त्यासंबन्धेवाच्ये तस्यचभिन्नत्वेऽनवस्थानचेत्तत्संबन्धासिद्धि
रितिस्वव्याहृतमित्यर्थः । संबन्धःसंबन्धभिन्नएव नचोक्तदोषः । यथादृश्यत्वेदृश्यत्वांतराभावेऽप्युक्तदृश्यत्वं यथावाप्रमेयत्वे

तदुक्तरीत्यास्वव्याहृतं । युक्तंचदृश्यत्वाव्यंतरहीनस्यापिदृश्यत्वादेरिवसंबन्धस्यापिक्वचित्स्वनिर्वा
हकत्वं । यदपिज्ञानविषयत्वनिरुक्तिखंडन तत्प्रकृतानुपयुक्तं । अनतिप्रसंगायहिदृग्दृश्ययोस्सं
बन्धोवाच्यः । नतुज्ञानविषयत्वंनिर्वक्तव्यं । नचविषयत्वस्यानिरुक्तिमात्रेणविषयस्यभिध्यत्वं ।

प्रमेयत्वांतराभावेपिप्रमेयत्वमस्तिस्वनिर्वाहकत्वांगीकारात् । एवंसंबन्धेसंबन्धांतराभावेपिसंबन्धत्वंयुक्तं स्वनिर्वाहकत्वांगीका
रादित्याह ॥ युक्तंचेति ॥ कचिदिति ॥ स्वविषयइत्यर्थः । स्वनिर्वाहकत्वंयुक्तंचेत्यन्वयः ॥ प्रकृतानुपयुक्तमिति ॥ अनु
कूलतर्कप्रस्तावेतन्निरुक्तिखंडनस्थप्रकृतानुपयोगादित्यर्थः ॥ अनतिप्रसंगायेति ॥ घटदृशिपटस्यविषयत्वपरिहारायकरणस
न्निकर्षादिद्वारकोदृग्दृश्ययोःसंबन्धोवाच्योनतुविषयत्वमपिनिर्वक्तव्यमित्यर्थः ॥ नचविषयत्वस्येति ॥ उक्तविकल्पखंडना

श्रीनिवा०

दृश्यसंब.

१ । २३

॥ २०३ ॥

विषयस्य मिथ्यात्ववर्णनं भौतविचारमनुसरतीत्यर्थः । उक्तं ह्यात्मते त्वविवेके । केनचिद्भूतेन द्विरदं चतुष्पादमवलोक्य विकल्पितं किं
 यमंधकारो मूलकमस्ति अथवा जलवाहो बलाहकान्वर्षति गर्जति च यद्वा बांधवो यं । राजद्वारे इमं दाने च यस्तिष्ठति स बांधव इति वचना
 दिति भावः । अथवा यो यं भूमौ दृश्यते तस्य छाये यं नाद्यः । तस्य शूर्पयुगलस्फीटनाभावात् । न द्वितीयः । तस्य स्तंभचतुष्टया
 भावात् । न तृतीयः । तस्य पुच्छ (लगुड) भ्रामणाभावात् । न चतुर्थः । तस्यानरशिखशतोद्गिरणाभावात् । अतो न किंचिदेतत् ।
 किंतु मिथ्यैवेति । किमेतावता विकल्पखंडनमात्रेण द्विरदस्वरूपं न हि निवर्तते किंतु यो द्विरदोऽस्ति सोऽस्त्येवेति वदन्नेव पिशाच उर्षे
 क्ष्यते परीक्षकैः । “लिकल्पदूषणाभ्यां स्वरूपं नैव हीयते । प्रमाणसिद्धं तत्कर्तोपेक्ष्यते भूर्सर्वज्जनै” इति वचनादिति ॥ विषयित्व
 विषयित्वस्यानिरुक्तावपि विषयीभूतदृग्बतत्सत्त्वोपपत्तेः स्वव्याहतं च । त्वयैव प्रमाणज्ञा
 नं स्वविषयावरणेत्याद्युक्तेः । दृग्निषयत्वस्य हेतूकृतद्वयश्च । न च प्रमाणज्ञाने विषयोऽध्यस्तः ।
 स्येति ॥ दृशोऽनिषयवत्त्वं हि विषयित्वं ततश्च विषयत्वानिरुक्तौ तद्वद्विषयित्वस्याप्यनिरुक्तावपि विषयिण्यादृशो मिथ्यात्वं किंतु
 सत्यत्वमेव । एवं विषयत्वानिरुक्तावपि विषयस्वसत्यत्वमक्षतमित्यर्थः ॥ इत्याद्युक्तेरिति ॥ एवमाद्यनुमाने विषयत्वस्य व्यवहृतत्वा
 द्विषयत्वनिरुक्तिखंडनं व्याहतमित्यर्थः ॥ दृग्निषयत्वस्येति ॥ दृग्प्रमाणज्ञानविषयत्वस्येत्यर्थः । ननु प्रमाणज्ञानं स्वविषयावरणेऽत्र
 विषयत्वं नाम न वास्तवं किं त्वध्यस्तत्वमेव । तथा च स्वविषयावरणेऽत्र स्वाध्यं स्तावरणेऽर्थो विवक्षित इति चेन्न । एवं वदता प्रमाणज्ञा
 नं एव विषयोऽध्यस्त इति वाच्यं । अमिति चेत्तत्राह ॥ न चेति ॥ प्रमाणज्ञाने तद्विषयस्याध्यासे तुच्छादिज्ञाने तुच्छादेरध्यासप्रसंग इत्युक्त

न्यायाम् ०

॥ २०४ ॥

त्वादितिभावः। दोषांतरमाह ॥ तदज्ञानजन्यमिति ॥ प्रमाणज्ञानेस्वविषयस्तध्यस्तत्वंनयुक्तं। अध्यस्तत्वंनामाध्यासंप्रतिविषयत्वं
अध्यासोहिलोकेऽधिष्ठानाज्ञानजन्योऽधिष्ठानज्ञाननिवर्त्यश्चदृष्टः। तद्विषयत्वमेवाध्यस्तत्वंतदनुविद्धतयाप्रतीयमानत्वंवा। न
चघटश्चलतीत्यादिचलनानुविद्धतयाप्रतीयमानस्यघटादेस्तत्राध्यस्तत्वंस्यादितिवाच्यं। तदनुविद्धतयाप्रतीयमानत्वविशेषएवा
ध्यस्तत्वमिति विवक्षितत्वात्। एवंचप्रमाणज्ञानेविषयस्यनाध्यासः। तस्यप्रमाणज्ञानाज्ञानजन्यत्वाभावात्। कुतः ज्ञानस्यज्ञा
तैकसत्त्वेनप्रमाणज्ञानाज्ञानस्यैवाभावात्। तथाप्रमाणज्ञानाज्ञानजन्यत्वाभावादेवप्रमाणज्ञानज्ञाननिवर्त्यत्वाभावेनतस्याध्यास
त्वाभावात्। ततश्चतद्विषयत्वरूपमध्यस्तत्वमयुक्तं। तथातदनुविद्धतयाप्रतीयमानत्वरूपमप्यध्यस्तत्वंनयुक्तं इदंरजतमिति वत्
तदज्ञानजन्यंतज्ज्ञाननिवर्त्यत्वाध्यासंप्रतिविषयत्वाद्वातदनुविद्धतयाप्रतीयमानत्वविशेषाद्वा न्यस्यतत्रा
ध्यस्तत्वस्याभावाच्च। नह्यनिर्वाच्यत्वादिरूपंसाधारणमध्यस्तत्वंदृश्यत्रिशेषस्यदृग्विशेषप्रकाश्यत्वेन्नंत्रं।
प्रमाणज्ञानंस्वविषयइतिप्रमाणज्ञानानुविद्धतयाविषयस्यप्रतीयमानत्वाभावात्। अतो नप्रमाणज्ञानेविषयस्याध्यासइत्यर्थः। अ
न्यस्याध्यस्तत्वस्याभावादित्ययुक्तं। अनिर्वाच्यत्वादिरूपंयत्परोक्षापरोक्षविषयसाधारणमध्यस्तत्वंतदेवापरोक्षज्ञानविषयस्यवृत्ति
प्रतिबिंबितचैतन्यरूपेणतदभिव्यक्ताधिष्ठानचैतन्यरूपेणचदृग्विशेषेणप्रकाश्यत्वेप्रयोजकं। एवंचानिर्वाच्यत्वादिरूपंप्रमाणज्ञाना
ध्यस्तत्वंविषयेस्तीत्याशंक्यनिषेधंति ॥ नहीति ॥ परोक्षज्ञानविषयस्यदृग्विशेषप्रकाश्यत्वेऽनिर्वाच्यत्वादिरूपंसाधारणमध्यस्त
त्वंनप्रयोजकं परोक्षविषयस्थलेऽनिर्वाच्यत्वादिरूपेऽध्यस्तत्वेसत्यपिदृग्विशेषप्रकाश्यत्वाभावात् तस्मिन्सत्यभवतस्तदप्रयोजकं

श्रीनिवा०

दृश्यसंब-

१। २३

॥ २०४ ॥

दितिभावः ॥ यादृशमिति ॥ वृत्तावनुध्यंस्तेवृत्तिप्रतिविषयेचिदात्मनियादृशंविषयत्वंतादृशमेवज्ञेयस्यज्ञानंप्रत्यस्त्वित्यर्थः ॥ अनिर्वाच्यमेवेति ॥ निर्वक्तुमशक्यमेवेत्यर्थः । वृत्तिप्रतिचिदात्मनइतिशेषः । विषयत्वस्य ब्रह्मगतस्य ॥ जगतइति ॥ जगन्निष्ठविषयत्वस्यानिर्वाच्यत्वेपीत्यर्थः । लक्षणस्थावश्यवक्तव्यत्वमाह ॥ त्वयापीति ॥ व्यावहारिकेति ॥ ज्ञानविषयेप्रपञ्चइतिशेषः ॥ असंकीर्णेति ॥ प्रातिभासिकविषयासंकीर्णेत्यर्थः ॥ लक्षणस्यापीति ॥ विषयत्वस्यव्यवहारविसंवादि किंच यादृशंविषयत्वंतेवृत्तिप्रतिचिदात्मनः । तादृशंविषयत्वंमेदृश्यस्यापिदृशंप्रति ॥ नन्वनिर्वाच्यमेवविषयत्वंमयाव्यवहृतमितिचेन्न । विषयत्वस्यानिर्वाच्यत्वेपितवृत्रह्यवन्ममापिजगतस्संत्त्वोपपत्तेः । त्वयापिव्यावहारिकसत्त्वस्यासंकीर्णव्यवहारस्यचसिद्ध्यर्थव्यवहाराविसंवादिनोलक्षणस्यापिप्रमाणवदविद्यादाविवक्तव्यत्वाच्च । कथंचत्त्रयासाध्यमिच्छात्वंभिर्बुधतासाधनंदृग्विषयत्वंननिर्बक्तव्यं । नचतवापिघटादौपटाद्यसंकीर्णव्यावहारिकपृथुबुधोदराद्याकाराद्यज्ञाने प्रातिभासिकविषयव्यावृत्तलक्षणस्यापिप्रमाणवद्वक्तव्यत्वादित्यर्थः । तत्रदृष्टान्तःअविद्यादाविवेति ॥ यथाऽविद्यायांप्रमाणंलक्षणंचकथ्यतेतद्वद्विषयत्वस्यापिलक्षणादिकंवक्तव्यमेवेत्यर्थः । तथाव्यावश्यवक्तव्यविषयत्वखंडनंस्वव्यावृत्तमितिभावः ॥ निर्बुधत्वेति ॥ सदसद्वैलक्षण्यमित्यादिनिर्वचनंकुर्वतेत्यर्थः ॥ साधनमिति ॥ विषयत्वस्यत्वदीयहेतुर्गतत्वात्तद्वेतुज्ञानायतदवश्यंलक्षणीयमित्यर्थः ॥ नचेति ॥ नहीत्यर्थः । घटादौपटाद्यसंकीर्णव्यवहारायतद्वेतुभूतंपटाद्यसंकीर्णपृथुबुधोदरादेर्ज्ञानंतादृ

शासंकीर्णव्यवहारश्चतवाप्यस्ति । तथाचासंकीर्णतादृशाकारएवघटादेर्लक्षणमिति लक्षणतयोद्घातस्य तादृशाकारस्य लक्षणत्वं याव
 दवश्यं वक्तव्यं । एवमसंकीर्णव्यवहारहेतुतया ज्ञातस्य विषयत्वस्य लक्षणत्वयापि वक्तव्यमिति तत्खंडनमयुक्तमित्यर्थः । ननु तादृशा
 कारलक्षणज्ञानमपि न तादृशव्यवहारहेतुरितिशंकांते ॥ नन्विति ॥ सममिति ॥ असंकीर्णविषयाकारमात्रेणासंकीर्णव्यवहा
 रोपपत्तौ तन्निर्वचनं मयापि न कर्तव्यमित्यर्थः ॥ इयांस्त्विति ॥ अयमांतरालिको विशेषः । असंकीर्णतादाकारस्यैव व्यवहारहेतु
 त्वादिति भावः । स आकारः । ननु विषयलक्षणं भवद्भिरेवं वाच्यं । मया तन्न वक्तव्यं । मया तस्याऽनिर्वाच्यत्वांगीकारात् । लक्ष
 असंकीर्णघटादिव्यवहारः । नन्वसंकीर्णकारणभात्रेण तदुपपत्तौ किं तन्निर्वचनेनेति चेत् समं
 ममापि । इयांस्तु विशेषः । तव स आकारस्य संद्विलक्षणः । मम तु सन्निति अनिरुच्यमानोपि स तव ये
 न मानेनाप्राप्तिभासिकः तेनैव मम तात्त्विकोस्तु । न च लक्षणोक्त्यनुक्तिभ्यां सदसद्वैलक्षण्यरूपान्निर्व
 चनीयत्वहानि लाभौ । ब्रह्मण्यपि श्रौतस्यापि जगत्कारणत्वादिलक्षणस्य कारणत्वादिसंखंडनरीत्या
 णवचने तु वस्तुनोऽनिर्वाच्यत्वभंगापत्तिः । निर्वक्तुमशक्यत्वमेष ह्यनिर्वाच्यत्वं नामेत्यत आह ॥ न च लक्षणोक्तीति ॥ लक्षणो
 क्तावनिर्वाच्यत्वभंगः अनुक्तौ तलाभ इति न युक्तं । न ह्यनिरुच्यमानं लक्षणवत्त्वमनिर्वाच्यत्वं किं नाम सदसद्वैलक्षण्यं तच्च लक्षणो
 क्त्यनुक्तयोः सममेवेत्यर्थः । ननु सदसद्वैलक्षण्यमनिर्वाच्यत्वं तत्र तु दुर्निरूपलक्षणकत्वं प्रयोजकर्तयामयांगीक्रियत इति चेत् तत्राह ॥
 ब्रह्मणीति ॥ खंडनकारोक्तरीत्या कारणत्वलक्षणं दुर्निरूपमिति ब्रह्मणि जगत्कारणत्वस्यासंभवापातात् । इष्टापत्तिपरिहर्तृ

स्येत्युक्तं । “यतोवाइमानिभूतानी”त्यादिश्रुतिविधितज)त्युक्तस्यजंगत्कारणत्वस्यानिर्वचनीयत्वे श्रुतेरतत्वावेदकत्वंस्यादिति ।
वं ॥ असंभवादिति ॥ प्रसंगांतोहेतुः । असंभवप्रसंगादित्यर्थः । ब्रह्मणोदुर्निरूपलक्षणकत्वस्यत्वयोक्तत्वात्तस्यापिअनि
र्वाच्यत्वंस्यादित्याह ॥ त्वयैवेति ॥ तत्प्रत्यगात्मस्वरूपं । कीदृक्कीदृशमितिचेत्पृच्छसितर्हितादृक् तादृश ईदृक्ईदृशमितिनिरु
पणंयत्रनप्रसरति तद्वस्तुप्रत्यगित्यवधार्यतामित्यनेनब्रह्मणोपिदुर्निरूपत्वस्योक्तत्वात्तस्याप्यनिर्वाच्यत्वंस्यादित्यर्थः । दुर्निरूप
लक्षणवत्त्वेऽसत्यत्वमित्यनेनसुनिरूपलक्षणवत्त्वेऽसत्यत्वमितिप्राप्तं तच्चत्वंन्मतेऽयुक्तमित्याह ॥ प्रपंचादाविति ॥ त्वदुक्तस

असंभवातीत्ययैव “कीदृक्तत्प्रत्यगितिचेत्तादृगीदृगितिद्वयं । यत्रनप्रसरत्येतत्प्रत्यगित्यवधारये”तिब्र
ह्मण्यपिदुर्निरूपत्वस्योक्तत्वाच्च । प्रपंचादावपित्वदुक्तानिर्वाच्यत्वादिलक्षणसंभवाच्च । “यत्कठिनं
सापृथिवी”त्यादिश्रुत्यापृथिव्यादीनामपिलक्षणोक्तेश्च । तस्मात्प्रमितस्येत्यमितिनिर्वक्तुमशक्यत्वं

दसद्वैलक्षण्यरूपानिर्वाच्यत्वलक्षणस्यप्रपंचेषिसुनिरूपणभावात्संल्यत्वापत्तिरित्यर्थः । प्रपंचेनिर्वचनीयत्वाख्यलक्षणमाधुनिकपु
रुषोत्प्रेक्षितत्वात्संभावितदोषं नतत्सत्यत्वमपादयतीत्यतआह ॥ यत्कठिनमिति ॥ इत्यादीत्यादिपदेन “यद्वतंदापोयदुष्णं
तन्नेज”इत्यादिश्रुतिग्रहणं । तथाचनिर्दोषश्रुतिसिद्धलक्षणस्यसत्त्वात्पृथिव्यादीनामपिसत्यत्वापत्त्याऽनिर्वचनीयत्वंनस्यादिति
भावः । इत्यमितिर्वक्तुमशक्यत्वमद्भुतत्वादेवयुक्तमित्यन्वयः । असत्त्वादेववक्तुमशक्यत्वंकिंस्यादित्यतउक्तं ॥ प्रमितस्येति ॥

स्पष्टयाऽबाधितया दृष्ट्या दृष्टं विषयीकृतं यत्तद्विलक्षणं संस्थानविशेषरूपं तस्य प्रतिपुरुषमुखे सत्त्वेऽपि तथा द्रुतत्वाद्द्रुमशक्यत्वं तथा
 प्रमितस्य विषयत्वस्यापि अद्रुतत्वादेव निर्वक्तुमशक्यत्वमस्त्वित्यर्थः । इत्थमिति वक्तुमशक्यत्वेऽद्रुतत्वं प्रयोजकमित्येतत्प्रमा
 णेन द्रढयति ॥ उक्तं हीति ॥ अद्रुतत्वहेतोरित्थमित्यनिर्वाच्यमित्यर्थः । यदपि परैः स्वग्रंथे प्रलपितं सुनिरूपलक्षणत्वं व्यावहारि
 कत्वे तत्र द्रुतिरूपलक्षणत्वं प्रातिभासिकत्वे तत्र । एवं च विषयत्वस्य दुर्निरूपणत्वाज्जगति तत्प्रातिभासिकमेवेति । तद्व्यभिचारेण खंडय
 ति ॥ नहीत्यादिना ॥ इतरेति ॥ इतरभेदकलक्षणरूपं रूप्यत्वमित्यर्थः ॥ प्रातीतिकेति ॥ प्रातिभासिकेत्यर्थः । तथान्त्रा
 प्रतिपुरुषमुखं स्पष्टाबाधितदृष्टिदृष्टविलक्षणं संस्थानविशेषस्येव सत्त्वेऽप्यद्रुतत्वादेव युक्तं । उक्तं हि “अद्रुतत्वा
 दनिर्वाच्य” मिति । न हि शुक्तिरूप्यस्येतरभेदकरूप्यत्वं प्रातीतिकजातिरूपतया सुवचमिति तद्व्यावहारिकं ।
 न चामुखसंस्थानविशेषो दुर्वच इति स प्रातिभासिकः न वा ब्रह्मण आनंदत्वज्ञानत्वसत्यत्वस्वप्नकांशत्वादिकं
 खंडनोक्तरीत्या दुर्वचमिति ब्रह्मतत्त्वतो नानंदाद्यात्मकं । तस्मान्निर्वचनायोग्यस्यापि विश्वस्येक्षुक्षीरादिमा
 धुर्यवत् ब्रह्मवच्च प्रामाणिकत्वादेव सत्त्वसिद्धेः सदसद्वैलक्षण्यरूपानिर्वाच्यत्वाय निरुक्तिखंडनं शब्दसाम्या
 तिभासिकावांतरजातिविशेष एव रूप्यत्वमिति सुवचमिति संप्रदायः । रज्जुसर्प(स्येतर)स्य भेदकं सर्पत्वमपि रूप्यत्वं स्यात् प्रातिभासि
 कावांतरजातिरूपत्वात्तस्यापीत्यतो विशेषपदं ॥ स प्रातिभासिक इति ॥ अतएव प्रातिभासिकत्वाभावोपपादनायैव स्पष्टाबाधि
 तदृष्टिदृष्टेत्युक्तं । विषयत्वनिरुक्तिखंडनमुपसंहरति ॥ तस्मादिति ॥ विश्वस्य विश्वांतर्गतविषयत्वस्य ॥ शब्दसाम्या

ति ॥ निरुक्तौखंडितायांनिर्वचनाभावरूपमनिर्वचनीयत्वंसिद्ध्यति । निरुक्तिविरहस्यानिर्वचनीयत्वस्यचैकार्थत्वाच्छब्दसाम्य-
तिभावः ॥ आंतिमूलमिति ॥ निरुक्तौखंडितायांनिर्वचनाभावरूपमनिर्वाच्यत्वंयद्यपिसिद्ध्यति । तथापिसदसद्वैलक्षण्यरूपंत-
न्नसिद्ध्यति । निरुक्तिविरहेपिप्रतिपुरुषमुखवदिक्षुक्षीरदिमाधुर्यवद्वद्वदानंदादिवत्सुत्वसिद्धेः । एवंचसदसद्वैलक्षण्यरूपानिर्वच-
नीयत्वसिद्ध्यर्थंयन्निरुक्तिखंडनंकृतंतद्भांतिमूलकं आंतौकारणमनिर्वाच्यनिरुक्तिशब्दयोरेकार्थत्वरूपंशब्दसाम्यमित्यर्थः । निर्व-
चनायोग्यत्वमुपेत्यसमाहितं । वस्तुतस्तदपिनास्तीत्याह ॥ नचेति ॥ केषांचित् निर्वचनेऽकुशलानामित्यर्थः ॥ नहिजात्यं

भांतिमूलं । नचकेषांचिन्निर्वचनाशक्तिमात्रेणवस्तूनंतदयोग्यत्वं । उक्तंहिबौद्ध-
धिकारे । नहिजात्यंधेननीलंद्रष्टुं वक्तुंचनशक्यतइतिअज्ञेयमनिर्वाच्यमेवतत् ।
दुरवगाहत्वेनापितदुपपत्तेरिति । नचतदनिर्वचनं यथा “मंत्रस्यमंत्र” इत्य-

धेनेति ॥ नहिजात्यंधोनीलंज्ञातुंवक्तुंचाशक्तइत्यज्ञेयानिर्वाच्यमेवतल्लोके अन्येनज्ञेयत्वादिसंभवादितिबौद्धधिकारग्रंथस्यार्थानु-
वादोयमितिज्ञातव्यं ॥ अज्ञेयानिर्वाच्यमेवतदिति ॥ अन्येनज्ञेयत्वादिसंभवादितिभावः । बौद्धधिकारग्रंथस्थवाक्यांतरं
मुदाहरति ॥ दुरवगाहत्वेनापीति ॥ अयमप्यर्थानुवादः । तद्ग्रंथपाठस्त्वित्थं । “नहिलक्षणापरिज्ञानमात्रेणस्पष्टदृष्टमपिल-
क्ष्यमपहोतुंशक्यतेऽपरिज्ञानस्यदुरवगाहत्वेनाप्युपपत्तेरिति ॥ नचेति ॥ कुशलैर्निर्वक्तुमशक्यंचेत्यर्थः ॥ यथामंत्रस्येति ॥

द्वितीयाध्यायेप्रथमपादेविचारितं । “अहिर्बुध्न्यमंत्रमंगोपाये”त्या(दौप्र)दिप्रतीतमंत्रस्यकिंलक्षणं । नतावद्विहिताभिधायकत्वं । निषेधकेऽव्याप्तेः । नापिनिषेधाभिधायकत्वं । विधायकैऽव्याप्तेः । उत्तमपुरुषांतोयोमंत्रअसिपदांतोयोमंत्रअनर्थोःपरस्पराव्याप्तेरित्याशंकायांयाज्ञिकसमाख्यायाएवनिर्दोषलक्षणत्वादितिसमाहितं । यथोक्तमधिकरणमालयां “याज्ञिकानांसमाख्या(नांल)यालक्षणंदोषवर्जितं । तेऽनुष्ठानस्मारकादौमंत्रशब्दंप्रयुजत”इति ॥ प्रयोगइति ॥ प्रयुज्यतइतिप्रयोगःकर्मणिघञ् अभियुक्तप्रयोगविषयत्वमित्यर्थः । नचात्माश्रयःशंक्यः । अर्थस्यलक्ष्यत्वात् । मंत्रशब्दस्यैवलक्षणांतर्गतत्वात् । तथाचघटपदप्रयोगवि

भियुक्तंप्रयोगएवलक्षणंतथाज्ञानविषयस्यापिज्ञानविषयइत्यभियुक्तंप्रयोगएवलक्षणं । नचान्योन्याश्रयः । पूर्वपूर्वप्रयोगस्यज्ञानेनोत्तरोत्तरप्रयोगोपपत्तेः ।

षयत्वंगटत्वमितिवत्मंत्रपदप्रयोगविषयत्वमंत्रत्वमित्युक्तंभवति ॥ ज्ञानविषयइति ॥ ज्ञानविषयपदप्रयोगविषयत्वमित्यर्थः ॥ अन्योन्येति ॥ प्रयोगापरपर्यायेव्यवहारेप्रवृत्तिनिमित्तज्ञानस्यकारणत्वालक्षणस्यैवप्रवृत्तिनिमित्तत्वान्मंत्रपदप्रयोगविषयत्वरूपप्रवृत्तिनिमित्तज्ञानेमंत्रपदप्रयोगःमंत्रपदप्रयोगसिद्धौतद्वदितप्रवृत्तिनिमित्तज्ञानमित्यन्योन्याश्रयइत्यर्थः ॥ पूर्वपूर्वेति ॥ स्यादयमन्योन्याश्रयः । यदिमंत्रपदप्रयोगविषयत्वरूपलक्षणंतर्गतःप्रयोगोलक्षणसाध्यप्रयोगेऽप्रस्यत् । नचैवं । किंतुलक्षणसाध्यप्रयोगोऽस्मदीयोभिन्नएव । लक्षणांतर्गतोयःप्रयोगः सपूर्वतनानामेवविवक्षितः । सचभिन्नएव । पूर्वतनानामप्यः

सोपितत्पूर्वतनप्रयोगज्ञानेनेतिव्यक्तिभेदान्नान्योन्याश्रयइतिर्भावः । पूर्वोक्तलक्षणान्येवदूषणपरिहारेणसमर्थयते ॥ अथचेत्
दिना ॥ ननुचक्षुरादिनाज्ञानानंतरंवागिन्द्रियपाटवाभावेनाभिलपनरूपव्यवहारःएडमूकानांभवतितज्ज्ञानविषयैऽव्याप्तिरित्य
तआह ॥ करणेति ॥ नाव्याप्तिःशंक्या । तत्रांश्वेडमूकादिज्ञानेव्यवहारकारणत्वस्यफलोपधानस्याभावेपिव्यवहारजननयोग्य-
तारूपंकारणत्वमस्त्येव । ननुयोग्यत्वंनामतदवच्छेदकार्वच्छिन्नत्वं । तत्रचज्ञानेव्यवहारजननयोग्यत्वंनामव्यवहारजनकताव
च्छेदकावच्छिन्नत्वंवाच्यं त(च्चव्य)व्यवहारजनकत्वावच्छेदकतद्विषयविषयकत्वमेववाच्यं । तन्नवक्तुंशक्यं । विषयत्वस्यैवेदानींनि
अथवायज्ञानंयदभिलपनरूपव्यवहारकारणं सतस्यविषयः । करणपाट्वा
द्यभावेनव्यवहारानुदयेपिसहकारिवैकल्यप्रयुक्तकार्याभाववत्त्वरूपंकारण
त्वमस्त्येव । कदापिव्यवहाराजनकं तुनिर्विकल्पकंनोपेतइतिनाव्याप्तिः ।
रुच्यमानतथावत्स्याज्ञानादितिचेत् । अस्त्यत्रसंप्रदायविशेषः । योग्यत्वंद्विविधं । तदेवच्छेदकावच्छिन्न(त्वरूपमेकं)त्वंएकं सह
कारिवैकल्यप्रयुक्तकार्याभाव(वत्वरु)रूपंचापरं । उभयमपिवत्स्थद्वं(डादौप्रसिद्धं)डेस्ति । प्रथमस्यायोगेपिएडमूकादिज्ञानेव्यव
हाराभावेपिवाग्रूपसहकार्यभावेनसहकार्यभावप्रयुक्तकार्याभाववत्त्वापरपर्याययोग्यतारूपकारणतायाःसत्त्वान्नाव्याप्तिरित्यर्थः ।
सहकारिवैकल्यत्यादेर्योग्यतारूपत्वंतूत्तरत्रैवस्पष्टं । तार्किकाणांभितेनिर्विकल्पकज्ञानस्यकदापिव्यवहारजनकत्वानंगीकारात्तद्वि
षयेव्याप्तिरित्यतआह ॥ कदापीति ॥ तत्रापिनिरुक्तयोग्यतारूपकारणत्वंभंगीकृत्ययद्यप्यव्याप्तिःपरिहर्तुंशक्यते तथापिवस्तु

न्यायामृ०

॥ २०८ ॥

स्थितिकथनमेतदित्याहुः ॥ यत्त्वतत्वेति ॥ यज्ज्ञानेयदभिलप्तेत्यादिलक्षणंतर्गतयोर्यत्त्वतच्चजात्योरित्यर्थः ॥ कस्येति ॥
अयंचन्यायः तार्किकाणामपिसंमतएव । कस्य(का)व्याप्तिरितिप्रश्नेऽस्ये(यंव्याप्तिरित्य)त्यननुगतायाएवलक्ष्यत्वादित्युक्तत्वात् ।
ननुयत्रघटज्ञानानंतरंप्रमादात्पटइतिव्यवहारोभवेतितत्रघटज्ञानंपटदभिलप्तरूपव्यवहारकारणमतोघटज्ञानस्यपटोपिविषयःस्या
दितितत्राह ॥ घटेति ॥ प्रमादएवतत्रहेतुरितिभावः । ननुक्रियाजनकत्वाख्यकारकविशेषः कर्मत्वंतच्चनित्येश्वरज्ञानविषयेऽ
व्याप्तमित्यतआह ॥ ज्ञानकर्मशब्देनेति ॥ करणपाटवाभावेनयत्रज्ञानेव्यवहारोर्नोत्पन्नस्ताद्विषयेऽव्याप्तिरित्यतउक्तं ॥ यो
नचयत्त्वतत्त्वज्ञात्योरभावेनाननुगमः कस्यकोविषयइत्यननुगतप्रश्नेअस्यायंविषयइत्यननुगत
स्यैववक्तव्यत्ववत् । घटज्ञानानंतरंप्रामादिकेपटइतिव्यवहारेनघटज्ञानंहेतुरितिनातिव्याप्तिः ।
अतएवज्ञानकर्मत्वंविषयत्वमित्यत्रापिनदोषः ॥ ज्ञानकर्मशब्देनज्ञानाधीनव्यवहारयोग्य
त्वरूपातिशयवत्त्वस्यविवक्षितत्वात् । नहिक्रियाजनकत्वाविशेषःकर्मत्वं । (पटं)घटंकरोती
ग्यत्वरूपेति ॥ नन्वत्रविषयनिष्ठयोग्यत्वंज्ञानाधीनव्यवहारजनकतावच्छेदकयुक्तत्वमित्युक्तं । तच्चतद्विषयकत्वमेववाच्यं ।
तच्चनसंभवति । तस्यैवेदानींनिरुच्यमानत्वेनतस्यज्ञानादितिचेन्न । उक्तन्यायेनज्ञानाधीनव्यवहारेसहकारिवैकल्यप्रयुक्तकार्या
भावरूपयोग्यतायास्तत्राप्यनपायादितिध्येयं ॥ मटमिति ॥ कृतिःप्रयत्नः । पटजननानुकूल्यद्वान्भवतीतितदर्थः । तथाच
कृतिकालेपटोनास्तीतितत्कर्मणिषटेऽव्याप्तिः । ननुकृतिरूपक्रियाजनकत्वंपटेस्तीतिचेत् तत्रपृच्छामः किमसिद्धस्यपटस्यकृतिः

श्रीनिवा०

दृश्यसं०

१ । २३

॥ २०८ ॥

४:५५

नक्तृत्वमुतसिद्धस्य । नाद्यः । असिद्धस्यजनकत्वाभावात् तस्यपूर्ववृत्तित्वघटितत्वात् । नद्वितीयः । सिद्धेइच्छायाइवयत्न-
प्यभावात् । अतोऽव्याप्तेर्नकर्मत्वलक्षणंत्वंदुक्तं किंत्वस्मदुक्तमेव तच्चतत्राप्यस्ति यदांतज्ज्ञानंभविष्यतितदातदधीनव्यवहारयो-
ग्यतारूपकर्मत्वस्यानपाय्यदित्याह ॥ नहीत्यादिवा ॥ भासमानतायाएवाद्याप्यनिरूपणादित्युक्तदोषंपरिहरति ॥ भासमा-
नत्वंचेति ॥ योग्यत्वंनामव्यवहारजनकतावच्छेदकयुक्तत्वं तच्चावच्छेदकंतद्विषयत्वमेवंवाच्यं । तन्नज्ञातुंशक्यं तस्यैवेदानीं
त्यादावभावात् । नह्यसिद्धंजनकं नापिसिद्धंकृतिकर्म । अतएववस्यांसंविदीत्यादिलक्षणे
पिनदोषः । यतस्संविदीमिति सतिसंभमी । भासमानत्वंचव्यवहारयोग्यत्वं । योग्यत्वंचसति
कारणांतरेव्यवहाराविश्यंभावः योग्यत्वेचदृश्यत्वेदृश्यत्वंवदाध्यासिकसंबंधेआध्यासिकसंब-
धवच्चतदेववान्यद्वायोग्यत्वमस्ति । आत्माश्रयदिकंतुतद्भेदेवोत्पत्त्याद्यप्रतिबंधकत्वाददोषइ-
तिनाव्याप्तिः । अन्येतुयस्संबंधांतरमनपेक्ष्ययज्ज्ञानावच्छेदकौयज्ज्ञानानुध्विच्छन्नस्वभावश्च
निरुच्यमानत्वादित्यतआह ॥ योग्यत्वंचेति ॥ सतीति ॥ सहकारिवैकल्यप्रयुक्तकार्म्यभावइतिहाक्त् । ननुयोग्यतायांयो-
ग्यतांतराभावादित्युक्ताव्याप्तिरिहसति ॥ योग्यत्वेचेति ॥ तर्ह्यात्माश्रयइत्यतआह ॥ आत्माश्रयादिकंत्विति ॥ तद्भे-
देति ॥ दृश्यत्वादिवदेवेत्यर्थः । नाव्याप्तिः योग्यतायामिति शेषः । अन्येतित्यस्यनतंत्राव्याप्तिर्दोषइत्याहुरित्यनेनवक्ष्यमाणे
नसंबंधः ॥ संबंधांतरमिति ॥ ज्ञातर्यतिव्याप्तिवारणायसंबंधांतरमिति । संबंधांतराभावेस्तीत्यर्थः । तत्रचमवायपुत्रास्ती

तिर्नदोषः । एवं चेत् अहमित्यात्मविषयके ज्ञाने आत्मा वच्छेदको भवति । तत्र संबंधांतराभावो नास्ति । स्वज्ञानेन ज्ञानः समवायस्यैव सत्त्वात् । अतः स्वज्ञानविषये आत्मन्यव्याप्तिरित्यंतर्कसंबंधांतरमनपेक्ष्येति । संबंधांतरं तत्र तिष्ठतु । परंतु ज्ञानावच्छेदकत्वे तदपेक्ष्यानभवितव्यमित्यर्थः ॥ एवं च नाव्याप्तिः । आत्मनः स्वविषयकज्ञानावच्छेदकत्वे विषयत्वस्यैवापेक्षा । न विद्यमानस्यापि समवायस्य । तस्यावर्जनीयसन्निधित्वात् । यदि च ज्ञानावच्छेदकत्वे विषयत्वं विहाय समवायस्यैवापेक्षा । तर्हि घटस्य ज्ञानमित्यादौ घटस्यापि ज्ञानावच्छेदकत्वं न स्यात् । ज्ञाननिरूपितसमवायस्य घटेऽभावात् । अतो विषयत्वमेव तत्रावच्छेदकतया अपेक्षितं न समवायः । अत आत्मनिसंबंधांतरमनपेक्ष्यस्वज्ञानावच्छेदकत्वं वर्तत एवेति नाव्याप्तिरिति साह ॥ यद्यपीत्यादिना ॥ स्वज्ञानेति ॥

सतस्य विषयः । यद्यप्यात्मा स्वविषयकज्ञानेन समवायवान् तथापि न तस्य तदवच्छेदे तदपेक्षा स्वज्ञानासमवायिनोपि घटादेस्वज्ञानावच्छेदकत्वदर्शनात् । यथात्मनः स्वात्ममिति विषयत्वेऽपि न विषयत्वेन तत्र हेतुता तद्वत् । स्वविषयकज्ञाननिरूपितसमवायशून्यस्येत्यर्थः । नन्वहमित्यत्रात्मविषयकज्ञाने आत्मनो ज्ञाननिरूपितसमवायविषयत्वयोस्सत्त्वेऽपि ज्ञानावच्छेदकत्वे विषयत्वस्यैवापेक्षानसमवायस्येत्येतत्कुत इत्याशंकाया उभयोस्मृत्वेऽप्येकमवर्जनीयसन्निधित्यत्रोदाहरणमाह ॥ यथेति ॥ यथा आत्मविषयिणी अनुमितिर्भवति तत्रात्मा विषयोजनकश्च भवति अनुमितेर्ज्ञानरूपत्वेन तां प्रत्यात्मनस्समवायिकारणत्वात् । एवं चात्मनोऽनुमितिर्निरूपितसमवायविषयत्वयोः सत्त्वेऽप्यनुमितिर्प्रतिजनकतासमवायिभैव समवायिकारणत्वेनैव कारणतायाः कृतत्वेन विषयत्वस्यावर्जनीयसन्निधित्वानपेक्षायास्तर्कैरुक्तत्वात् । विषयस्य परोक्षज्ञानेऽकारणत्वात् । एवं प्रकृतेः

र्थः । नन्वेवमनुमित्यादाविवाहमितिस्वविषयकज्ञानंप्र(त्यर्थात्म)तिआत्मनस्समवायिकारणत्वात्समवायापेक्षाविषयत्वस्य
दितिचेन्न । आतोसि । तत्रज्ञानजननेसमवायस्यापेक्षानविषयत्वस्येतिसत्यं । प्रकृतेतुज्ञानवच्छेदकत्वेसमवायापेक्षानास्ति ।
किंतुविषयत्वस्येत्युच्यतइतिद्रष्टव्यं । नन्वेवंचेद्रूपज्ञानंप्रतिसमवायादेर्विषयत्वस्यात् । रूपज्ञानंमत्समवेतमित्यादौसंबंधांतरमन
पेक्ष्यसमवायादीनांतदवच्छेदकत्वादतउक्तं ॥ यज्ज्ञानानवच्छिन्नस्वभावइति॥ तथाचरूपज्ञानंमत्समवेतमित्यत्ररूपज्ञाना
वच्छेदकेआत्मनिरूपितसमवायरूपज्ञानानवच्छिन्नस्वभावत्वनास्ति । समवायस्यसावधिकपदार्थत्वेन(ससंबंधिकपदार्थत्वेनरूपं
ज्ञानरूपसंबंध्यवच्छिन्नस्वभावत्वात् । तथारूपज्ञानमिष्टमित्यत्रापिसंबंधांतरमनपेक्ष्यरूपज्ञानावच्छेदिकायाअपीच्छायानरूपज्ञान
यद्यपिचरूपज्ञानंमत्समवेतरूपज्ञानमिष्टंरूपज्ञानंध्वस्तमित्यादौरूपज्ञानाविषयाअप्या
विषयत्वं त(त्रतज्ज्ञानानवच्छिन्नस्वभावत्वाभावात्)स्याज्ञानावच्छिन्नस्वभावत्वात् इच्छायाअपिससंबंधिकपदार्थ(त्वेनैष्य)त्वात्इ
ष्यमाणंयद्रूपज्ञानंतदवच्छिन्नस्वभावत्वान्नतत्राप्यतिव्याप्तिः । तथारूपज्ञानंध्वस्तमित्यत्रापिसंबंधांतरमंतरणरूपज्ञानावच्छेदक
स्यापिध्वंसस्यनरूपज्ञानविषयत्वं तज्ज्ञानानवच्छिन्नस्वभावत्वाभावात् ध्वंसस्याभावरूपस्याससंबंधिकपदार्थत्वेनप्रतियोगिभूतरू
पज्ञानावच्छिन्नस्वभावत्वेननतत्राप्यतिव्याप्तिः । अस्तिचैतत्पटादिज्ञाने संबंधांतरमनपेक्ष्यज्ञानावच्छेदकस्यपटस्यज्ञानानवच्छि
न्नस्वभावत्वात् यथाससंबंधिकपदार्थत्वात्पटज्ञानंपटावच्छिन्नस्वभावंतथापटोनज्ञानावच्छिन्नस्वभावः पटस्यससंबंधिकपदार्थ
त्वाभावादित्याह ॥ यद्यपिचेत्यादिना ॥ अवच्छेदकाः तथाचातिव्याप्तिसितिभावः । इष्यमाणाद्यात्मकेत्यत्रादिपदेनप्रतियो

न्यायामृ०

॥ २१० ॥

गिग्रहणं । कुत इत्यत आह ॥ संबन्धेच्छादीनामिति ॥ समवायरूपसंबन्धस्य संबन्धवच्छिन्नस्वभावत्वात् इच्छाया इष्यमाणावच्छिन्नस्वभावत्वात् आदिपदेन ध्वंसस्य प्रतियोग्यवच्छिन्नस्वभावत्वादिति विवेकः । लक्ष्ये उपपादयति ॥ ज्ञानविषयस्त्विति ॥ ज्ञानस्येति ॥ संसंबधिकपदार्थत्वादिति भावः ॥ अदर्शनादिति ॥ संसंबधिकपदार्थत्वाभावादिति भावः ॥ नन्वेवं चेदव्याप्तिः । तथा हि । आदौ व्यवसायोजातः । तदनन्तरं तद्विषयिणी अनुमितिर्जाता । भातुं मते ज्ञानस्य ज्ञातृताल्लिङ्गकानुमितिर्वेद्यत्वा

ऽऽत्मसंमवायेच्छाध्वंसादयस्संबन्धांतरमनपेक्ष्यरूपज्ञानावच्छेदका स्तथापिते समवेतेष्यमाणाद्यात्मकरूपज्ञानावच्छिन्नस्वभावाः संबन्धेच्छादीनां संबन्धीष्यमाणाद्यवच्छिन्नस्वभावत्वादिति नातिव्याप्तिः । ज्ञानविषयस्तु न ज्ञानावच्छिन्नस्वभावः । ज्ञानरूपघटावच्छिन्नस्वभावत्ववत्

त् । अथवानैयायिकरीत्याऽनुव्यवसायोक्ता जातः अनुमितिर्विषयकमनुव्यवसायविषयकं वा पुनर्ज्ञानांतरं जातं । एवं च व्यवसायविषयके मध्यस्थेऽनुमितिरूपेऽनुव्यवसायरूपे वा ज्ञाने स्वग्राहकज्ञानविषयीभूतेऽव्याप्तिः । यद्यपि संबन्धांतरमनपेक्ष्याऽनुमितिरूपमनुव्यवसायरूपं वा ज्ञानं स्वग्राहकतृतीयज्ञानावच्छेदकं तथापि ज्ञानानवच्छिन्नस्वभावं न भवति । अनुमितेरनुव्यवसायस्य वाससंबधिकपदार्थत्वेन पूर्वव्यवसायरूपज्ञानावच्छिन्नस्वभावत्वादिति चेन्न । स्वयं यज्ज्ञानावच्छेदकस्तदनवच्छिन्नस्वभावत्वस्य सत्त्वात्

श्रीनिवा०

दृश्यसंब.

१ । २३

ज्ञानग्राहकानुमितेरनुव्यवसायस्यैवासंबन्धिकूपदार्थत्वेन पूर्वज्ञानावच्छिन्नस्वभावत्वेपि स्वयं यज्ज्ञानावच्छेदकः स्वग्राहकज्ञानाव-
 च्छेदको भवति तदवच्छिन्नस्वभावो न भवति न हि स्वग्राहकज्ञानं ज्ञानग्राहकानुमितावनुव्यवसायेवाप्रतीयते येनाऽनुमितेरनुव्यव-
 सायस्यैवातदवच्छिन्नस्वभावत्वं स्यात् ततो नाव्याप्तिरित्याह ॥ यत्नपीत्यादिनां ॥ स्वशब्देन ज्ञानग्राहकानुमितिरनुव्यवसायो-
 वाग्राह्यः ॥ ज्ञानविषयकेति ॥ पूर्वव्यवसायविषयकेत्यर्थः ॥ ज्ञानावच्छिन्नस्वभावं पूर्वज्ञानावच्छिन्नस्वभावं । तथा चाव्या-
 प्तिरिति भावः । यच्च तज्ज्ञानं च यज्ज्ञानं ॥ यदीयस्वभावं मिति ॥ यदवच्छिन्नस्वभावमित्यर्थः । नन्वेवं चेत् मत्समवेतं रूपज्ञानं
 घटादेश्च ज्ञानावच्छिन्नस्वभावत्वस्यादर्शनात् । यद्यपि स्वग्राहकज्ञानविषयभूतं ज्ञानविषयका-
 नुमित्यनुव्यवसायादिकं ज्ञानावच्छिन्नस्वभावं तथापि स्वयं यज्ज्ञानं प्रति विषयः तदवच्छि-
 न्नस्वभावं नेति नाव्याप्तिः । अथवा यज्ज्ञानं यदीयस्वभावं स तस्य विषयः । मत्समवेतं रू-
 पज्ञानमित्यत्र तु समवाय एव रूपज्ञानावच्छिन्नस्वभावः । नतु रूपज्ञानं तदवच्छिन्नस्वभावं ।
 मित्यत्रापि रूपज्ञानं समवायीयस्वभावमिति रूपज्ञानं प्रतिसमवायो विषयः स्यादिति चेन्न । मत्समवेतं रूपज्ञानमित्यत्राप्यात्म) स्या-
 त्मनिरूपितसमवायवद्रूपज्ञानमित्यर्थो न विवक्षितः किंतु रूपज्ञाननिरूपितं समवायीमव्यस्तीति । एवं च समवाय एव रूपज्ञानाव-
 च्छिन्नस्वभावो न रूपज्ञानं समवायावच्छिन्नस्वभावं । तत्र स्वभावावच्छेदकं स्य रूपस्यैव सत्त्वेन रूपावच्छिन्नस्वभावतया समवायाव-
 च्छिन्नस्वभावत्वाभावात् अतो नातिव्याप्तिरित्याह ॥ मत्समवेतमिति ॥ नतु रूपज्ञानमिति ॥ रूपज्ञानमिति हेतुर्गमः ।

न्यायामृ०

॥ २११ ॥

रूपावच्छिन्नस्वभावत्वेनसमवायावच्छिन्नस्वभावत्वाभावादित्यर्थः । नन्वेवंनेदिच्छादिविषयेऽव्याप्तिः तत्रपूर्वोक्तज्ञानद्वितुल
क्षणानाम(योगादि)भावादित्यतआह ॥ प्रकृतस्येति ॥ दृश्यत्वरूपहेत्वर्थतयाप्रकृतस्येत्यर्थः ॥ शब्देनेति ॥ रूप(ज्ञान)मि
तिशब्देनेत्यर्थः । आकाशस्यचक्षुषासंयोगःसन्निकर्षःशब्देनसमवायइतिज्ञातव्यं । लिंगकरणतापक्षमालंब्यशंकते ॥ नन्विति ॥
नन्वनुमितेःपक्षविषयकत्वेनलिंगजन्यज्ञानस्यपक्षविषयकत्वमिष्टमेवेतिचेन्न । लिंगविषयकांशेपक्षविषयकत्वस्यादित्यापादनात् ।

प्रकृतस्यज्ञानविषयत्वस्यैवेयंनिरुक्तिर्नत्विच्छादिविषयत्वस्यापीति भूतत्राव्याप्तिर्दोषइत्याहुः ।
अथवायत्सन्निकृष्टकरणेनर्यज्ज्ञानमुत्पद्यतेतत्तस्याविषयः । नचैवमाकाशसन्निकृष्टेनचक्षुरा
दिनाशब्देनचजन्यंरूपादिज्ञानंप्रतिआकाशस्यविषयतापत्तिः । सन्निकर्षस्यापिहेतुत्वेनविव
क्षितत्वात् । नचचक्षुरादिनाकाशस्यसन्निकर्षोरूपादिज्ञानहेतुः । ननुतथापिपक्षसन्निकृष्ट
लिंगजानुमितिप्रतिपक्षः । श्रोत्रसन्निकृष्टवाक्यजशाब्दज्ञानंचप्रतिश्रोत्रविषयःस्यादितिचेन्न ।

अंशभेदविवक्षायाआवश्यकत्वात् । अन्यथासुरभिचंदनमित्यादिचक्षुषाजायमानानांज्ञानानांविशेषणांशेविशेष्येयस्सन्निकर्षस्त
जन्यत्वाभावेनाव्याख्यापत्तेरितिध्येयं ॥ श्रोत्रेति ॥ श्रोत्रस्याकाशात्मकत्वेनवाक्येनसाकंशमवायोस्तीतिभावः । शाब्दज्ञानं
वाक्यार्थभूतसंसर्गज्ञानं । अत्रपक्षलिंगसन्निकर्षस्यश्रोत्रवाक्यसन्निकर्षस्यवाऽनुमित्यादौहेतुत्वादित्यपिद्रष्टव्यं । लिंगज्ञानंकर

मित्यभिप्रेत्यपरिहरति ॥ अतीतादीति ॥ लिंगं करणं तत्पक्षे अतीतं भोजनमिष्टसाधनं भोजनत्वादित्यत्राऽनुमितिर्भवति । सान्नि-
त् । तत्रलिंगस्याभावात् अतो नलिंगंकरणं किंतु तज्ज्ञानमेवं तच्चातीतादिस्थलेऽप्यस्तीत्यर्थः । अतीतादीत्यादिपदेनागतसंग्रहः ।
लिंगादेरित्यादिपदेनवाक्यसंग्रहः । तथाचपक्षस्थल्लिंगज्ञानेन श्रोत्रस्य वाक्यज्ञानेन च सन्निकर्षाभावादिति भावः । तथाचनाति-
व्याप्तिरिति द्रष्टव्यं । नन्वेवं चेदात्मनि अतिव्याप्तिः । लिंगादिज्ञानेनात्मनः समवयस्यस्य सत्त्वेनात्मसन्निकृष्टलिंगज्ञानजं न्यानुमि-
अतीतादिलिंगादेर्ज्ञानेनानुमित्यादिदर्शनेनलिंगज्ञानवाक्यज्ञानयोरेवकरणत्वात् । लिंगादि-
ज्ञानस्य च अत्मसन्निकर्षो नानुमित्यादिहेतुः । किंत्ववर्जणीयसु सन्निकर्षः । ननु तथापि रूपादिज्ञानस्या-
त्माविषयः स्यात् । तत्र मनसःकरणत्वाद्वात्ममनस्सन्निकर्षस्य च रूपादिधी (ज्ञानहे) हेतुत्वादि-
ति चेत्तु न । असाधारणकरणत्वस्य विवक्षितत्वात् मनसश्च साधारणयात् । तर्हि मनस्सन्निकृष्टच-
क्षुर्जन्यरूपज्ञानं मनोविषयं स्यादिति चेत् । सन्निकर्षस्याप्यसाधारणहेतुत्वेन विवक्षितत्वात् ।
तेरप्यात्मविषयकत्वं स्यादित्याशंक्य सन्निकर्षस्याप्यस्माभिर्हेतुतया विवक्षितत्वेन तत्रातिव्याध्यभावाद् लिंगादिज्ञानेनात्मसन्निक-
र्षस्यानुमित्याद्यहेतुत्वादित्याह ॥ लिंगादीति ॥ नन्विन्ति ॥ तथाचात्मनिरूपितकारणीभूतसन्निकर्षवतामनं सारूपादिज्ञानं
स्य जायमानत्वेन रूपज्ञानस्यात्मविषयकत्वं स्यादित्यर्थः ॥ असाधारणेति ॥ तथाच यत्सन्निकृष्टेनासाधारणकरणेनेत्यादिविव-
क्षितमित्यर्थः ॥ साधारण्यादिति ॥ सर्वोपलब्धिसाधनं त्वीदिति भावः ॥ चक्षुरिति ॥ चक्षुषः रूपज्ञानेऽसाधारणकारण

त्वादितिभावः ॥ चक्षुर्मनस्सन्निकर्षस्येति ॥ ननुचक्षुर्मनस्सन्निकर्षवच्चक्षुषोपिद्रव्यादिज्ञानसाधारणत्वात्कथमसाधारण्यं ।
 तथाचकरणेऽसाधारण्यविवक्षयैषमनस्सन्निकर्षकृष्टचक्षुर्जन्यरूपज्ञानमनोविषयस्यादित्यतिप्रसंगवारण(परिहार)संभवेसन्निकर्षस्या
 प्यसाधारण्यं कस्माद्विवक्षणीयमिति चेदुच्यते । अस्त्यत्रसंप्रदायविशेषः । अत्रचक्षुषोऽसाधारण्यं नामचाक्षुषत्वावच्छिन्नकार्यता
 निरूपितकारणताश्रय(त्वरूपंवि)त्वंविवक्षितं । एवंचपूर्वोक्तातिव्याप्तिः स्यादेव । चक्षुर्मनस्सन्निकर्षस्यतुद्रव्यादिज्ञानं प्रतिनच
 क्षुर्मनस्सन्निकर्षत्वेनहेतुता मनस्त्वर्गिन्द्रियसन्निकर्षजन्येद्रव्यसाक्षात्कारेमनोघ्राणादिसन्निर्कर्षजन्यगंधादिसाक्षात्कारेचाभावेनद्र
 व्यत्वावच्छिन्नकार्यतान्यूनवृत्तित्वेनानवच्छेदकत्वात् किंतुचक्षुर्मनस्सन्निकर्षस्येन्द्रियमनस्सन्निकर्षत्वेनैवकारणताविवक्षिता ।

चक्षुर्मनस्सन्निकर्षस्यचद्रव्यादिज्ञानसाधारणत्वात् । प्रत्यभिज्ञायामिन्द्रियस्मृतत्तयासंस्कारः

जन्यलौकिकसाक्षात्कारत्वेनकार्यताविवक्षिता । तथाचजन्यलौकिकसाक्षात्कारत्वावच्छिन्नकार्यतानिरूपितकारणताश्रयत्वंचक्षु
 र्मनस्सन्निकर्षस्येन्द्रियमनःसन्निकर्षत्वेनास्तीत्येवं करणसन्निकर्षयोःसाधारण्यस्यभिन्नतयाचक्षुर्मनस्सन्निकर्षस्यद्रव्यादिज्ञानसाधा
 रणत्वेन सन्निकर्षसाधारण्यविवक्षयैवपूर्वोक्तातिव्याप्तिपरिहारोनेक्तरूपकरणासाधारण्यविवक्षयेतिभावः । अत्रविस्तरस्त्वस्मदा
 चार्थकृतन्यायसुधाटिप्पण्यांद्रष्टव्यः । ननुचक्षुर्जन्यप्रत्यभिज्ञाविषयभूततत्तायामव्याप्तिः । अतीतदेशकालसंबंधरूपतत्तायाश्चक्षु
 षासन्निकर्षाभावादित्यतआह ॥ प्रत्यभिज्ञायामिति ॥ ननुकरणत्वेनाभिमतयोर्लिङ्गज्ञानवाक्यज्ञानयोर्लिङ्गिवाक्यार्थाभ्यांसंबंधः

भावादव्याप्तिरित्यत आह ॥ लिंगज्ञानस्येत्यादिना ॥ तद्व्याप्तेति ॥ लिंगिव्याप्त्यल्लिंगं तेन संबन्धः लिंगिव्याप्तल्लिंगविषय-
मितियावत् ॥ तत्परिति ॥ वाक्यार्थतात्पर्यकत्वार्थः । वाक्यार्थपरवाक्यविषयकत्वमितियावत् । नन्वथाप्यनुमितौ व्यापकताव-
च्छेदकादेरपि प्रतीयमानत्वेन तस्य लिंगज्ञानेन व्याप्तिद्वारकसंबन्धाभावात्तद्विषयकत्वं धस्यादित्यत आह ॥ एवमन्यत्रापीति ॥
व्यापकतावच्छेदकावच्छिन्नलिंगिव्याप्तल्लिंगविषयकत्वं लिंगज्ञानस्य संबन्धः । तेन व्यापकतावच्छेदकस्याप्युक्तक्रमेण लिंगज्ञानेन
संबन्धोस्त्येवेति न कोपि दोषः (त्यादिद्र) ति द्रष्टव्यं । ननु संयोगसमवाययोरेव सन्निकर्षत्वमुक्ताः संस्कारादयः सन्निकर्षा अप्राप्ता
लिंगज्ञानस्य च लिंगिना तद्व्याप्तल्लिंगसंबन्धः वाक्यज्ञानस्य च तत्परवाक्यसन्निकर्षः । एवमन्य-
त्रापि सन्निकर्षः । न हि संयोगादिरेव सन्निकर्षः । किंतु प्रत्यासत्तिमात्रं । तच्चानतिप्रसं-
गायतत्तादिना सहवक्तव्यमिति नूतनव्याप्तिः । यद्यपि लिंगज्ञानादेर्लिंगादिना विषयित्वमेव
संबन्धः तथापि स इदानीमुभयसंस्तेन संबन्धत्वेनैव ज्ञेयः । न तु विषयित्वेनेति नूतनव्याप्तिः ।
णिका एवेति चेत्तत्राह ॥ नहीति ॥ सन्निकर्षः विषयत्वलक्षणे विवक्षितः ॥ किंत्विति ॥ विवक्षितमिति शेषः । ननु लिंगज्ञानादेर्लिं-
ग्यादिना तद्व्याप्तल्लिंगसंबन्धादिकमेव सन्निकर्ष इत्युक्तं तदयुक्तं लिंगज्ञानस्य लिंगसंबन्धित्वं नाम लिंगविषयकत्वमेव संबन्ध इति विषयलं-
क्षणांतर्गतसन्निकर्षस्यापि पुनर्विषयधटितत्वादात्माश्रय इत्याशङ्क्याह ॥ यद्यपीति ॥ लिंगादिना लिंग्यादिव्याप्तल्लिंगादिनेत्यर्थः ।
विषयित्वं विषयवत्त्वं विषयीकारित्वमितियावत् ॥ स इदानीमिति ॥ तद्व्याप्तल्लिंगसंबन्धो लिंगज्ञाने तत्परवाक्यसंबन्धश्च वाप्यज्ञा-

नेसन्निकर्षइत्येवव्यवहर्तव्यमित्यर्थः । ननुयत्सन्निकृष्टेनेति लक्षणंनित्येश्वरज्ञानविषयेऽव्याप्तमित्यतआह ॥ इदंचेति ॥ ईश्वर
ज्ञानिव्यावृत्तयेजन्यपदं । अतीतादिविषयकानुमितावव्यतिषिपरिहारायोक्तं । नियतविषयकेति । वर्तमानावर्तमानविषयकेत्यर्थः ।
जन्याजन्यज्ञानविषयसाधारणलक्षणमाह ॥ अथवेति ॥ यथापाकजरूपवतीति ॥ यथापाकजरूपवतीपृथिवीत्यत्रपाकज
रूपवत्त्वंनपृथिवीलक्षणं वज्रादौपाकेनरूपपरिवर्तनाभावत्पाकजरूपवत्त्वंपृथिवीप्रभेदे वज्रादौव्याप्तमित्याशंक्ययथानाऽ
व्याप्तिस्तथापृथिवीलक्षणमुक्तं पाकजरूपेति । पाकजरूपसमानाधिकरणायाद्रव्यत्वसाक्षाद्वाप्याप्ताजातिस्तद्वतीपृथिवीतत्त्वंपृथि

इदंचनियतविषयकजन्यज्ञानविषयलक्षणं । अथवायथापाकजरूपवतीपृथिवीत्यत्रपाकजरूपसमा
नाधिकरणद्रव्यत्व(साक्षाद्वा)व्याप्यजातिमत्त्वंद्विवक्षितं । तथाज्ञानकरणसन्निकर्षसमानाधिकरणः

वीत्वमित्यर्थः । जातिमतीपृथिवीत्युक्ते गुणादावतिव्याप्तिरतउक्तं द्रव्यत्वव्याप्यजातिमतीति । तावत्युक्तेव्याप्यव्याप्यस्यसुत
रांव्याप्यत्वेनद्रव्यत्वव्याप्यास्वव्याप्यकरकत्वादेरपिद्रव्यत्वव्याप्यत्वात्तादृशजातिमतिकरकादावतिव्याप्तिरतउक्तं साक्षादिति ।
तावत्युक्तेद्रव्यत्वसाक्षाद्वाप्यजातिभूतास्वजातिमतीष्वस्वतिव्याप्तिरतउक्तं प्राकजरूपसमानाधिकरणेति । अस्वस्यपाकजरूपस
मानाधिकरणत्वाभावान्नदोषः । तथात्रवज्रादौनाव्याप्तिः । तत्रापिवंस्तुगत्याघटादौपाकजरूपसमानाधिकरणायाद्रव्यत्वसाक्षाद्वा
प्याजातिःपृथिवीत्वं तद्वत्त्वस्यसत्त्वादितिलक्षणमुच्यते । एवमेवजन्याजन्यज्ञानविषयत्वमपिनिर्वक्तुंशक्यमित्याह ॥ तथाज्ञान

रणेति ॥ ज्ञानकारणीभूतोयस्सन्निकर्षः इंद्रियार्थसन्निकर्षस्तत्समानाधिकरणो योज्ञानावच्छेदकत्वसाक्षाद्व्याप्यधर्मः घटत्वादि
सएवविषयत्वंविषयस्यघटादेरित्यर्थः । घटज्ञानेघटस्यविषयत्वंनामघटत्वमेवेत्युक्तंभवति । घटीयंज्ञानमित्यादिव्यवहारात् घटादि
ज्ञेयतयाज्ञानावच्छेदकोभवति । तथाचज्ञानावच्छेदकत्वमस्ति । एवंचज्ञानावच्छेदकत्वसाक्षाद्व्याप्यधर्मोभवतिघटत्वादिः यत्रघट
त्वंतत्रज्ञानावच्छेदकत्वमितिनिर्णयमात् । तथाचज्ञानकारणीभूतोयस्सन्निकर्षः इंद्रियार्थसन्निकर्षः तस्यद्विष्टत्वेनघटेपिसत्त्वात्
तत्समानाधिकरणोभवतिघटत्वादिः । एवंचनेश्वरज्ञानविषयेघटेऽव्याप्तिः । ईश्वरज्ञानविषयघटादिनिष्ठोज्ञानावच्छेदकत्वसा
क्षाद्व्याप्यधर्मभूतोघटत्वादिर्जन्यज्ञानविषयेघटेवस्तुगत्याज्ञानकरणासन्निकर्षसमानाधिकरणइतिनदोषः । इतःपरंपदानांकृत्यंवि

ज्ञानावच्छेदकत्वसाक्षाद्व्याप्यधर्मोविषयत्वमितिनाव्याप्तिरिति ॥ ७ ॥

चार्यते । तथाहि । अत्रधर्मोविषयत्वमित्युक्तेघटज्ञानविषयताद्रव्यत्वस्यस्यात् अतउक्तं ज्ञानावच्छेदकत्वव्याप्येति । द्रव्यत्व
स्यपटेपिविद्यमानत्वेनघटज्ञानावच्छेदकत्वव्याप्यत्वाभावात् तावत्युक्तेघटज्ञानावच्छेदकत्वव्याप्ये एतद्वद्वत्वेसामान्याकारेणघ
टज्ञानविषयत्वरूपत्वंस्यादतउक्तं साक्षादिति । एतद्वद्वत्वादिकंतुनतथा तस्यघटज्ञानावच्छेदकत्वव्याप्यघटत्वन्यूनवृत्तित्वात्
ज्ञायाप्यान्यूनवृत्तित्वस्येहसाक्षात्पदार्थतयाविवक्षितत्वात् । धर्मपदंस्वरूपकथनं । एवंचेद्देवदत्तात्मनोपिकर्तृतमाज्ञानावच्छे
दकत्वेनदेवदत्तात्मत्वेतिव्याप्तिः यत्रदेवदत्तात्मत्वंतत्रघटज्ञानावच्छेदकत्वमितिब्याप्तेर्देवदत्तात्म(नांस)निसत्त्वात् । एवं

च घटज्ञानावच्छेदकत्वसाक्षाद्वाप्यधर्मभूतदेवदत्तात्मत्वं घटज्ञानविषयतास्यादत्तौ ज्ञानकरणसन्निकर्षसमानाधिकरणेति व्याप्यधर्म
 विस्मेषणमभिहितं । एवं च देवदत्तात्मत्वेनातिव्याप्तिः । देवदत्तात्मत्वस्य ज्ञानकारणीभूतं द्रियार्थसन्निकर्षसमानाधिकरणत्वाभा
 वात् । ननु सीमान्यतो ज्ञानकारणेत्येव विवक्षितत्वादात्ममनससन्निकर्षस्य देवदत्तस्मिन्निश्चयत्वात् तत्सामानाधिकरण्यं देवदत्तात्म
 त्वेप्यस्तीति चेन्न । इन्द्रियार्थसन्निकर्षरूपसन्निकर्षविशेषस्यैव विवक्षितत्वात् । यद्वा घटज्ञानत्वेऽतिव्याप्तिः यत्र घटज्ञानत्वं तत्र ज्ञानाव
 च्छेदकत्वं यथा घटज्ञाने घटज्ञानमस्तीति ज्ञानावच्छेदकत्वात् ज्ञानावच्छेदकत्वं चास्ति घटज्ञाने प्रकारत्वेन प्रतीयमानस्यैव घटज्ञानत्वं
 स्यैव ज्ञानावच्छेदकत्वात् । एवं च ज्ञानावच्छेदकत्वसाक्षाद्वाप्यधर्मभूते घटज्ञानत्वेऽतिव्याप्तिवारणाय घटज्ञानकारणसन्निकर्षसमाना

दृग्दृश्यसंबंधानुपपत्तिभंगः ॥ २३ ॥

धिकरणेत्युक्तं । घटज्ञानकारणीभूतस्य घटद्रियसन्निकर्षस्य घटज्ञानेऽवृत्तित्वेन घटज्ञानत्वस्य तदसमानाधिकरणत्वात् नातिव्याप्ति
 रिति ध्येयं । नन्वेवं घटत्ववत्तत्समनियतं कंबुग्रीवादिमत्त्वं घटत्वप्रकारकप्रमाविशेष्यत्वादेकमुपिविषयत्वं स्यात् उक्तलक्षणसत्त्वादि
 ति चेन्न । इष्टापत्तेरितिकेचित् । वस्तुस्तु व्याप्यधर्मे लघुभूतेति विशेषणं देयं । एवं च कंबुग्रीवादिमत्त्वाद्यपेक्षया घटत्वस्य लघुभूतत्वेन
 तदेव विषयत्वं नेतरत् गौरवात् व्याप्यधर्मे लघुभूतत्वं तार्किकाणामपि समतं अन्वयात् घटकारणता व्याप्यत्वं दंडत्वस्यैव रूपवदंडत्व
 स्यापि स्यात् । वह्निव्याप्यत्वं धूमस्यैव नीलधूमत्वस्यापि स्यादित्यतिप्रसंगवारणाय व्याप्यधर्मे लाघवस्य विवक्षितत्वादित्यतिप्रसंगो मणि
 कृतापरिहृतः । एवमिहापीति न दोष इति सांप्रदायिकोर्थः ॥ ॥ दृग्दृश्यसंबंधानुपपत्तिभंगत्रिवरणं ॥ २३ ॥ दृश्यस्य

ध्यस्तत्वे प्रातिभासिकस्थल इवेन्द्रियसन्निकर्षायोगेन त्वद्भुक्तप्रतिकर्मव्यवस्थाऽयोग इति वक्तुं शिष्याणां स्पष्टं दूषणज्ञानाय तत्प्रक्रिया
नुवंदति ॥ यच्चोक्तमित्यादिना ॥ प्रतिकर्मव्यवस्थायुक्तेत्यनेन । कुल्या कृत्रिमजलप्रवाहः । केदाराः क्षेत्राणि । विषया
कारेण परिणामोपपादनायोक्तं ॥ सात्रयवमिति ॥ शीघ्रगमनोपपादनायोक्तं ॥ तैजसमिति ॥ ध्रुवादिविषयेति ॥
(ध्रुवमं) तन्मंडलादिरूपविषयेत्यर्थः । तत्रेति । जीवचैतन्यं सर्वगतं परिच्छिन्नं चेति मतद्वयमित्यन्वयः ॥ अविद्येति ॥
यच्चोक्तं यथा तटाकोदकं छिद्राभिर्गत्य कुल्यात्मना केदारान्प्रविश्य तद्देवचतुष्कोणाद्याकारं भवति
तथा विषयेन्द्रियसंप्रयोगादिके सति सावयवं तैजसमंतःकरणं चक्षुरादिद्वारेण निर्गत्य ध्रुवादिविषयं
पर्यंतं चक्षुर्वत् शीघ्रं दीर्घं प्रभाकारेण परिणम्य विषयं व्याप्य तं दीकारं भवति सेयं वृत्तिरित्युच्यते ।
तत्र जीवचैतन्यमविद्योपाधिकं सत् सर्वगतमंतःकरणोपाधिकं सत् परिच्छिन्नं चेति मतद्वयं । तत्र
त्राद्ये विषयप्रकाशकं जीवचैतन्यं द्वितीये ब्रह्मचैतन्यं । सर्वगतं त्वप्यपि जीवचैतन्यसंविधानावृ
अविद्यायास्सर्वगतत्वेन तदुपाधिकं जीवचैतन्यमपि सर्वगतमित्यर्थः ॥ अंतःकरणेति ॥ अंतःकक्षास्यासर्वगतत्वात्तदुपाधिकं
जीवोप्यसर्वगत इत्यर्थः ॥ तत्राद्य इति ॥ जीवचैतन्यस्य सर्वगतत्वात्तत्रैवं विषयस्याऽध्यस्तत्वेन जीवचैतन्यमेव विषयप्रकाशकं
धृत्वादिज्ञानमित्युच्यते इति यावदित्यर्थः ॥ द्वितीय इति ॥ अंतःकर(णोपाधिप)णपरिच्छिन्नस्याऽऽतरत्वेन बाह्यप्रपंचाध्यासा
धिष्ठानत्वाभावात् ब्रह्मचैतन्यं यदनावृतं तत्रैवाध्यस्तं तदेव च विषयप्रकाशकमित्यर्थः ॥ सर्वगतं त्वेति ॥ अविद्योपाधिकं सर्व

गतमिति पक्षेऽप्यविद्यावृतस्वभावंतदनावृतस्वभावंचेति मतद्वयमित्यर्थः । अक्षरगतत्वपक्षे त्वनावृतमेवेति बोध्यम् । नन्वेतेषु मतेषु वृत्तैः कोपयोग इत्यतस्तदुपयोगमाह ॥ तत्राद्यमिति ॥ अविद्योपाधिकं सर्वगतं जीवचैतन्यं तदविद्यानावृतमेवाप्यवेषयाध्यासाधिष्ठानं अतएव विषयप्रकाशकमिति मतद्वयमित्यर्थः ॥ विषयेति ॥ सर्वगते जीवचैतन्ये विषयादिकमस्ति तत्संश्लेषो जीवत्ववचैतन्येनास्ति असंगत्वात् वृत्तिरगत्याऽसंगेपितत्संश्लेषसंपादयतीत्यर्थः । आवरणविरहस्य स्वतः सिद्धत्वेनावरणाभिभवार्थत्वमेतन्मतेनास्तीति ध्येयं ॥ द्वितीयमिति ॥ अविद्योपाधिकं जीवचैतन्यं सर्वगतमविद्यावृतमिति मतद्वयमित्यर्थः ॥ आवरणेति ॥ आवरणे चाभिभूते

तमावृतं चेति मतद्वयं । तत्राद्ये वृत्तिर्जीवचैतन्यस्य विषयो परांगार्थः । द्वितीये त्वावरणाभिभवार्थः । परिच्छिन्नत्वपक्षे तु जीवचैतन्यस्य विषयप्रकाशकब्रह्मचैतन्याभेदाभिन्नव्यक्त्यर्थः ।

चैतन्यं स्वतएव विषयेणोपरज्यतेऽत आवरणाभिभवार्थे वृत्तिर्न संश्लेषार्थेति भावः । अंतःकरणोपाधिकं जीवचैतन्यं परिच्छिन्नं ब्रह्मचैतन्यमेव विषयप्रकाशकमिति मते वृत्त्युपयोगमाह ॥ परिच्छिन्नत्वपक्षेऽस्त्विति ॥ अभेदेति ॥ वृत्त्या आवरणेऽभिभूतेऽतिवृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्यस्य विषयाधिष्ठानचैतन्यस्य च वस्तुगत्याऽभेदोऽस्ति संबध्यत इत्यर्थः । तथा च वृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्येनाभिन्नव्यक्ताभेदमधिष्ठानचैतन्यं भवतीति यावत् । अविद्योपाधिकं सर्वगतं जीवचैतन्यमनावृतं विषयाध्यासाधिष्ठानमिति मते वृत्तिश्चिदुपरागार्थानावरणाभिभवार्थेत्युक्तं । तत्रावरणाभावेन चैतन्यस्य स्वतएव विषयेण संश्लिष्टत्वाद् वृत्तिर्व्यर्थेत्यतस्तत्सार्थक्यमुपपादयति

अनावृतत्वमेति ॥ जीवचैतन्यं असंगत्वा द्विष्यां संश्लिष्टमेवावर्तिष्ठत इति शेषः ॥ उपरज्यत इति ॥ विषयैरिति शेषः । विषय-
कारवृत्तिरगत्याऽसंगत्वं परिहृत्य संश्लेषां परपर्यायमुपरागं संपादयतीत्यर्थः ॥ ननु विवति ॥ : वृत्तिं विना पूर्वविषयैः स्वतो नोपर-
ज्यतेऽसंगत्वादित्यर्थः । ननु सर्वगतस्याऽनावृतं स्थविषयाध्यासाधिष्ठानस्य विषयैः सह वृत्तेः पूर्वमुपरागो नास्ति वृत्त्यैवोपरज्यत इत्ये-
तदयुक्तमदृष्टत्वादित्यतो त्रता किंकादिसंमतं दृष्टांतमाह ॥ यथेति ॥ सास्त्रेति ॥ केसरादिमत्सिंहादिव्यक्तावप्यस्तिर्गोत्वं परं

अनावृतत्वपक्षे ह्यनावृतं सर्वगतं मपि जीवचैतन्यं ब्रूतदाकारवृत्तमैवोपरज्यते । ननु विषयैः ।
असंगत्वात् । यथांगोत्वादिकं सर्वगतं मपि सास्त्रादिमद्व्यक्त्यैवोपरज्यते न तु केसरादि-
मद्व्यक्त्या यथावा प्रदीपप्रभा आकाशगंधरसादिप्रदेशव्यापिन्यपि तां प्रकाशयति रूपि
संसर्गितया तदेव प्रकाशयति । तद्वत् केवलान्यदाहं स्यापि अयं पिंडसुभा रूढां शिदा
ह्यत्ववच्च केवलचैतन्या प्रकाशयस्यापि घटादेस्तदाकारवृत्त्युपा रूढचैतन्यप्रकाशयत्वं युक्तं ।

तु तस्य तदुपरागः संश्लेषविशेषः समवायं रूपो नास्ति सास्त्रादिमद्व्यक्त्यैव तूपरज्यत इत्यर्थः ॥ आकाशेति ॥ आकाशदेशव्यापि-
नी तथा घटादिपदार्थस्थितगंधरसादिप्रदेशव्यापिनीत्यर्थः ॥ रूपीति ॥ रूपोपेतपदार्थेत्यर्थः । अनावृतत्वपक्षे केवलजीवचैतन्या
प्राकाशयस्यापि घटादेस्तदाकारवृत्त्युपा रूढसर्वगतचैतन्येन प्रकाशयत्वं युक्तमित्यत्र दृष्टांतमाह ॥ केवलेति ॥ वृत्त्युपा रूढेति ॥

ज्यायाम् ०

॥ २१६ ॥

वृत्तिसहकृतेत्यर्थः । एवंवृत्तेरुपयोगमुपपाद्यचैतन्यस्यसर्वान्प्रत्यविशिष्टत्वात्सर्वस्यसर्वप्रतीयेतत्यतिप्रसंगपरिहरन् एतेषुपक्षे
षुधटप्रकाशकंचैतन्यंविवेचयन्प्रतिकर्मव्यवस्थामुपपादयति ॥ एवंचेत्यादिना ॥ ननुजीवचैतन्यस्यपरिच्छिन्नत्वपक्षेब्रह्म
चितएवंविषयाध्यासाधिष्ठानतथाविषयप्रकाशकत्वेनविषयानुभवरूपत्वादिदंजीवज्ञानमिति व्यवहारः कथं ब्रह्मचैतन्यज्ञानमित्येव
व्यवहारः स्यादित्यत आह ॥ विषयानुभवस्येति ॥ जीवचैतन्येन वृत्त्युपाख्यं ज्ञातृ चैतन्येन साकं योऽभेदस्तद्वत्त्वेन घटाधि
एवं चानावृतत्वपक्षे तत्तदाकारवृत्तिद्वारा चैतन्यस्य च तत्तदुपरागे तत्तत्प्रकाशः आवृतत्वपक्षे पितत्तदाकारवृ
त्त्या तत्तदवच्छिन्नचैतन्यावरणाभिभवे तत्तत्प्रकाशः । परिच्छिन्नत्वपक्षे पितत्तज्जीवावच्छेदकांतः करणीयंत
त्तद्विषयकारवृत्त्या तत्तद्विषयावच्छिन्नब्रह्मचैतन्याभिभूयतौ तत्तत्प्रकाश इति नातिप्रसंगः । विषयानुभवस्य
ब्रह्मचित्तवेपिवृत्त्या जीवचैतन्याभेदेनाभिभूयक्तत्वात् जीवचित्तमविरुद्धमिति प्रतिकर्मव्यवस्थायुक्तेति तन्न
ष्ठानं भूतब्रह्मचैतन्यस्याभिभूयक्तत्वाज्जीवचित्तं विषयानुभवस्य मुक्तमित्यर्थः ॥ अथ मभूदितां प्रक्रियां दूषयति ॥ तन्नेत्या
दिना ॥ प्रतिकर्मव्यवस्थासिद्ध्यर्थं चैतन्यस्य विषयप्रकाशकत्वार्थं इन्द्रियसन्निकर्षद्वारिकावृत्तिः कल्प्यते । तत्रादौ स
न्निकर्ष एवायुक्तः । तथा च तदधीनवृत्तिद्वारकं यत् विषयो परं कथं तेन चैतन्यस्य विषयप्रकाशकत्वं मयुक्तं । अस्तु वा चैतन्य
स्य विषयप्रकाशकत्वं तथापि देहांतरे वृत्त्यवस्थानोपपत्तेर्देहाद्विर्वृत्तेर्निर्गमनकल्पनमप्रामाणिकं । अस्तु वा देहाद्विर्वृत्तेर्निस्सरणं

श्रीनिवा ०

प्रतिकर्म-

१ । २४

॥ २१७ ॥

तथापि तस्या एवाज्ञाननिवर्तकत्वेन विषयप्रकाशकत्वं प्रपन्नौ । तत्प्रतिबिंबितचैतन्यंतदभेदेनाभिव्यक्ताधिष्ठानचैतन्यमिति चेत
द्वयंकल्पनमप्रामाणिकमित्येवमुक्तग्रंथप्रवृत्तिसिति निष्कर्षः । तत्र प्रतिकर्मव्यवस्थासिद्ध्यर्थं चैतन्यस्य विषयप्रकाशकत्वसिद्ध्यर्थं च
विषयसन्निकृष्टेन्द्रियजन्यवृत्तिद्वारकः संबंधः कल्पितः । तत्रादौ सन्निकर्षखंडयति ॥ स्वसन्निकृष्टेत्यादिनां ॥ चैतन्यस्य विषय
प्रकाशकत्वसिद्ध्यर्थं सन्निकर्षकथनमयुक्तं । तथात्वे सन्निकर्षात्पूर्वघटादेः सत्त्वं स्यात् ॥ अन्यथा सन्निकर्षस्यैवायोगात् । न च सन्निक
र्षात्पूर्वघटादिकमस्त्येवेति वाच्यं । तथात्वे त्वदंगीकृतकल्पितत्वायोगात् । कुत इति चेत् । कल्पितत्वे प्रतीतिमात्रशरीरकत्वस्य प्र

॥ स्वसन्निकृष्टेन्द्रियजन्यस्वज्ञानात्पूर्वघटादेः सत्त्वे प्रतीतिमात्रशरीरत्वव्याप्यकल्पितत्वायोगात् । न च
कल्पितत्वविशेषः प्रातिभासिकत्वमेव तद्व्याप्यं ॥ गौरवात् । बहिर्प्रत्यपर्वतीयधूमस्य अप्रामाणिकः

योजकत्वेन कल्पितत्वांगीकारे प्रतीतिमात्रशरीरकत्वापत्त्यां सन्निकर्षजन्यज्ञानात्पूर्वघटादेः सत्त्वेन सन्निकर्षस्यैवायोगादित्यर्थः ।
एवमापादयतः प्रातिभासिकत्वातिरिक्तं व्यावहारिकत्वं नास्तीति हृदयं । ननु न कल्पितत्वं प्रतीतिमात्रशरीरत्वव्याप्यं किंतु कल्पि
तत्वविशेषः प्रातिभासिकत्वमेव । एवं च प्रकृते कल्पितत्वांगीकारेन प्रतीतिमात्रशरीरत्वं प्राप्तिः । तथा च सन्निकर्षात्पूर्वघटादेः सत्त्वोपप
त्त्यायुक्तः सन्निकर्ष इत्याशंक्य निराकरोति ॥ न चेति ॥ गौरवादिति ॥ कल्पितत्वं सामान्यरूपत्वेन सर्वग्राहकत्वाद्बुद्धभूतं प्रातिभा
सिकत्वं तु कल्पितत्वविशेषरूपत्वाद्बुद्धभूतमित्यर्थः । ननु विपरीतमेव गौरवं किं न स्यादित्यतोऽतिप्रसंगमाह ॥ बहिर्प्रतीति ॥ बहि

न्यायामृ०

॥ २१७ ॥

मत्त्वं प्रतिधूमविशेषोऽपर्वतीयधूमएवास्तु व्याप्यः । महानसादौ दर्शनात् विशेषरूपत्वेन लाघवात् । ततश्चापर्वतीयधूमस्य पक्षेऽ
भावेन स्वरूपा सिद्ध्या तेन वह्निर्न सिद्ध्येत् तथाऽप्रामाणिकत्वं प्रतिकल्पितत्वविशेषः प्रातिभासिकत्वं मेव व्याप्यमस्तु नैकल्पितत्वं ।
तथा च तेनाप्रामाणिकत्वानुमानं न स्यात् । एवं च (तथा च घ) घटादीनां प्रामाणिकत्वापातिः अतस्त्वया विशेषस्य गुरुभूतत्वात् सामान्यं
धूमवत्त्वमेव कल्पितत्वमेव च वह्निमत्त्वमप्रामाणिकत्वं च प्रतियोग्यमिति वाच्यं । तत्प्रकृतेः पितुल्यमिति न लिपरीतगौरवमिति भावः ।
दोषप्रयुक्तज्ञानत्वमादिशब्दार्थः । ननु प्रतीतिमात्रशरीरत्वव्याप्यं कल्पितत्वमित्युक्तेः । अप्रयोजकत्वत् । कल्पितत्वेऽपि प्रतीति

त्वादिकं च प्रतिप्रातिभासिकत्वं सैव व्याप्यत्वापाताच्च । न च प्रतीतिमात्रशरीरत्वाभावेऽपि ज्ञाननिवर्त्य
त्वादिना कल्पितत्वोपपत्तिः । प्रतीतिमात्रशरीरत्वाभावे नैव ज्ञाननिवर्त्यत्वाद्यभावस्याप्यापादनात् ।

मात्रशरीरत्वाभावोपपत्तेः । ननु प्रतिभासमात्रशरीरत्वाभावे कल्पितत्वमेव न स्यादिति हेतुच्छित्तिरेव बाधिकेति चेन्न । प्रतिभासमा
त्रशरीरत्वाभावेऽपि ज्ञाननिवर्त्यत्वेन कल्पितत्वोपपत्तेरिति तर्केण प्रयोजकत्वमेवेति न कल्पितत्वस्य प्रतीतिमात्रशरीरत्वव्याप्यत्वसि
द्धिरित्याशङ्क्य निषेधति ॥ न चेति ॥ प्रतीतिमात्रशरीरत्वाभावमङ्गीकृत्य कल्पितत्वस्य ज्ञाननिवर्त्यत्वेनोपपत्तिर्वक्तुं न युज्यते प्रतीति
मात्रशरीरत्वाभावे नैव ज्ञाननिवर्त्यत्वाभावस्यापाद्यमानत्वादित्याह ॥ प्रतीतीति ॥ तथा च नाप्रयोजकत्वमिति भावः । ननु क
ल्पितस्यापि दृश्यस्य प्रतीतिस्त्वावत् सर्वसिद्धा । सा चैन्द्रियसन्निकर्षविनाऽऽनुपपन्नतीन्द्रियसन्निकर्षार्थस्वज्ञानात् पूर्वदृश्यस्य सत्त्व

श्रीनिवा०

प्रतिकर्म.

१ । २४

कार्थमित्यत आह ॥ प्रतीतिश्चेति ॥ स्वप्नवदिति ॥ स्वप्नप्रतीत्यन्यथानुपपत्त्यासन्निकर्षोवा तत्पूर्वविषयसत्त्वं वानां गीक्रिय
तद्वदिति भावः । ननु स्वप्नवदिति दृष्टान्तो न युक्तः तस्य प्रातिभासिकत्वेन तत्र सन्निकर्षपेक्षाभावात् प्रपञ्चस्य तु व्यावहारिकत्वात् सन्न
िकर्षार्थविषयसत्त्वमपेक्षितं मिति चेत्तत्राह ॥ व्यावहारिकत्वस्येति ॥ भ्रान्तिदैर्घ्यमात्रेणेति ॥ इदानीं बाधाभावमात्रेणेत्यर्थः ।
एवं सन्निकर्षखंडयित्वा वृत्त्युपाखंडचैतन्येनाभेदेनाभिव्यक्ताधिष्ठानचैतन्यस्य विषयप्रकाशकत्वकल्पनप्रक्रियां खंडयति ॥ तत्तद्वा
कारेति ॥ परोक्षधर्माद्याकारावृत्तिरंतरैव भवन्ति । तत्र वृत्तेरेव धर्मादिप्रकाशरूपत्वं कल्पितं न चैतन्यस्य तत्र चैतन्यप्रतिफलनाभा

प्रतीतिश्च तद्विषयसत्यत्वेन वा मिथ्यात्वेऽपि स्वप्नवदिन्द्रियं सन्निकर्षनिपेक्षतयैवोपपत्तेश्च । व्यावहारिकत्वस्य च
भ्रान्तिदैर्घ्यमात्रेणोपपत्तेश्चातत्तद्वाकारपरोक्षवृत्तेरिवापरोक्षवृत्तेरेव तत्तत्प्रकाशकत्वोपपत्तावपरोक्षवृत्त्युप
रागादिमतश्चैतन्यस्य तत्तत्प्रकाशकत्वकल्पनायोगाच्च । विषयापरोक्ष्यं त्वाद्भ्यं केन वृत्तिगुणविशेषेणैवेत्युक्तं ।

वादित्युच्यते तद्वदेवापरोक्षवृत्तावप्यस्त्विति भावः ॥ वृत्त्युपाखादीति ॥ वृत्त्युपाखंडचैतन्येनाभेदेनाभिव्यक्ताधिष्ठानचैत
न्यस्येत्यर्थः । ननु चैतन्यस्य विषयप्रकाशकत्वाभावे विषये आपरोक्ष्यं न स्यात् अपरोक्षचित्संबन्धेनैवापरोक्ष्यस्य वक्तव्यत्वादित्यत
आह ॥ विषयेति ॥ वृत्तिगतेति ॥ वृत्तिगतापरोक्षत्वविशेषेणेत्यर्थः । परोक्षवृत्तेश्चैतन्याभिव्यंजकत्वाभावेन चैतन्या
भिव्यंजकत्वार्थसंविशेषस्तवाप्यावश्यक इति भावः । तथांचापरोक्षवृत्तिविषयत्वादेवापरोक्षत्वमस्त्विति भावः । ननु परोक्षवृ

न्यायामृ०
॥ २१८ ॥

त्तेरिवेतिदृष्टान्तोनयुक्तः । तत्रापिपरोक्षवृत्त्युपपत्तौ चैतन्यस्यैवविषयप्रकाशकत्वांगीकारादित्यत आह ॥ नचेति ॥ कुतोनास्तीत्यत
आह ॥ अभिव्यक्तेति ॥ एतच्चावरणदशान्यवच्छेदायाननुचैतन्यस्यविषयप्रकाशकत्वेनापरोक्षानुभवत्वमनंगीकृत्यवृत्तेरेवापरो
क्षत्वमस्त्वित्युक्तमयुक्तं । तथात्वेऽपरोक्षानुभवत्वमयुक्तं प्रकाशकत्वमपि वृत्तेरंगीकार्यस्यात् । नचास्त्वितिवाच्यं (ओमितिचेन्नवृत्तेरेव)
वृत्तेरंतःकरणोपादानकतयाउपादानंतःकरणेप्रकाशकत्वाभावेनतत्कार्यभूतायामपि वृत्तौ तदंगीकारादितिचेन्न । उपादानगतस्यैवो
पादेयेप्राप्तिरिति नियमाभावात् । अंतःकरणस्येच्छाकारेणपरिणतत्वादुपादानांतःकरणानिष्ठमपीच्छात्वमुपादेयेच्छावृत्तावंगी

नचपरोक्षवृत्तिविषयस्यापिचैतन्योपरागाद्यस्ति । अभिव्यक्तापरोक्षकरसंचिदु
परामेणविषयस्याप्यापरोक्ष्यापीतात् । वृत्तेरेवापरोक्षानुभवत्वेतत्प्रयुक्तंस्वप्रका
शत्वमपीच्छात्वज्ञानत्वादिक्रमिवांतःकरणानिष्ठमपितदुपादेयवृत्तिनिष्ठमस्तु ।

कृतं । यथावाअंतःकरणानिष्ठमपिज्ञानत्वंतदुपादेयवृत्तावंगीकृतं । एवमंतःकरणानिष्ठमपिप्रकाशकत्वंतदुपादेयवृत्तावस्तु अन्य
थाउपादानांतःकरणानिष्ठत्वादपरोक्षवृत्तौप्रकाशकत्वंनास्तीत्यंगीकारेअंतःकरणपरिणामपरोक्षवृत्तौचैतन्यप्रतिफलनाभावेनतस्या
एवविषयानुभवत्वमयुक्तंप्रकाशत्वमंगीकृतं तदमिनस्यात् त्वन्मतेउपादानंतःकरणेतस्याभावादित्याह ॥ वृत्तेरेवेत्यादिना ॥ अंतः
करणानिष्ठतत्प्रकाशकत्वं । अत्राद्वैतसिद्धिकारेणोक्तंसावयवतैजसमंतःकरणमितिपरेणांगीकृतत्वत्प्रकाशकत्वमप्यंतःकरणेस्तीत्य

श्रीनिवा०
प्रतिकर्म.
१ । २४

॥ २१८ ॥

तदयुक्तमिति तन्न । नहितैजसत्त्वं प्रकाशकत्वेतुं तन्मात्रे “ (तेजोवैधृतं) ” “ (तेजोवैहिरम्य) ” मिति (त्यादिश्रु)
धृतादीनामपि प्रकाशकत्वापातात् । तत्र पार्थिवादिभागकल्पनेऽत्रापि तुथास्त्वितितुल्यमिति । ननु वृत्तिरूपज्ञानस्य प्रकाशत्वमयुक्तं ।
घटं जानामीति वृत्तिरूपज्ञानस्य सकर्मकत्वप्रतीतिः । घटः प्रकाशत इति प्रकाशस्याऽकर्मकत्वप्रतीतिः । अतोऽकर्मकप्रकाशः चैतन्य (रू-
पमे) ज्ञानमेवेत्यंगीकार्यमित्याशङ्क्यन्निराकरोति ॥ नचेति ॥ क्रियैक्येऽपि तत्प्रतिष्ठादकशब्दस्वभावादेव कर्मसंबंधप्रतीत्यप्रती-
ति यथाकरोति यतत इत्यत्र करणस्य प्रयत्नरूपत्वेन तेनैक्येऽपि करोतेः सकर्मकत्वं यततेस्त्वकर्मकत्वं दृष्टं यथावागच्छति चलतीत्यत्र

अन्धश्चाप्ररोक्षानुभवंत्यापि तन्न स्यात् । न च घटं जानामीति सकर्मकज्ञानरूपवृत्त्यन्या घटः प्रकाशत इत्यक-
र्मकप्रकाशरूपाचिदनुभवसिद्धेति वाच्यं । क्रियैक्येऽपि करोति प्रयतते गच्छति चलतीत्यादाविवधात्वोः क-
र्मोपरागवाचित्ववर्तदभावस्वभावत्वोपपत्तेः । अन्यथा त्वत्पक्षेऽपि परिणतेरकर्मकत्वात् परिणतिविशेषस्य

गमनस्य चलनत्वेऽपि गच्छतेः सकर्मकत्वं चलतेस्त्वकर्मकत्वं दृष्टमेषमिहापि वृत्तेरेव प्रकाशत्वेन तयोरेक्येऽपि ज्ञानरूपतया वृत्तेः सकर्मक-
त्वं प्रकाशस्य त्वकर्मकत्वमुपपद्यते एवं । सकर्मकत्वादेर्धातुस्वभाव्यादित्याह ॥ क्रियैक्येऽपीति ॥ धात्वोः जानातिकाशत्योः ।
उपसर्गः संबंधः ॥ अन्यथेति ॥ शब्दस्वभावानादर इत्यर्थः ॥ परिणतेरिति ॥ घटः परिणत इति धात्वर्थभूतायाः परिणाम-
रूपक्रियाया इत्यर्थः ॥ अकर्मकत्वादिति ॥ अकर्मकधातुं प्रयोगविषयत्वादित्यर्थः । परिणतिविशेषस्य अंतःकरणपरिणतिरू-

पक्रियायाः ज्ञानविशेषस्य । सकर्मकज्ञानत्वं सकर्मकज्ञानातिप्रयोगविषयत्वं ॥ अतीतमिति ॥ वृत्तिव्यतिरिक्तस्य चैतन्यरूप
ज्ञानस्यैव प्रकाशत्वेऽतीते चैतन्यरूपज्ञानाभावेन प्रकाशाभावादतीतं प्रकाशत इति धीर्न स्यादित्यर्थः । घटादौ वृत्त्यतिरिक्तचिद्रूप
ज्ञानांगीकारे दृष्टविरुद्धं बहुकल्पनीयं स्यादित्याह ॥ एवं चेति ॥ इष्ट्यमाणे इच्छाविषये यथास्वविषये । इच्छास्वतएव नान्य
द्वारेणेत्यर्थः । अनुभाव्ये अनुभवविषये घटादौ स्वतः प्रवणस्य स्वतएव प्रवणतास्वभावेत्यर्थः । अन्यद्वारा वृत्तिद्वारा । तदु

वृत्तेः सकर्मकज्ञानत्वं न स्यात् । अतीतं प्रकाशत इति धीश्च न स्यात् । एवं चैष्ट्यमाणे
इच्छादेरिवानुभाव्ये स्वतः प्रवणस्यानुभावस्यान्यद्वारा तदुपपन्नत्वं । तत्प्रत्यावृत्तत्वं
घटाज्ञानविरोधिन्या वृत्तेर्न घटानुभवत्वं तद्विरोधिचैतन्यस्य तु तदित्यदिकं दृष्टवि
रुद्धं न कल्प्यं । अन्यथा द्वेषविरोधिन्या वृत्तेर्न च्छात्वं । किं त्वन्यस्यैवेत्यादि स्यात् ।

परत्वं अनुभाव्येन संबद्धत्वं । तत्प्रति अनुभाव्यं प्रति अज्ञाने नीवृत्तत्वं वृत्त्यभावप्रयुक्तघटादिविषयकत्वाभाव इति यावत्
॥ घटाज्ञानेति ॥ घटज्ञानस्यैव घटाज्ञानविरोधित्वदर्शनादिति भावः ॥ तदिति ॥ घटाज्ञानेत्यर्थः । तद्विज्ञानस्फोरकत्वेन तद
विरोधित्वं । आदिपदेन सुखाज्ञानाविरोधिनश्चैतन्यस्य सुखज्ञानत्वग्राह्यं ॥ दृष्टविरुद्धमिति ॥ इच्छादिपुयादृशं राक्षादेवेष्ट्यमा
णोपपन्नत्वं इष्ट्यमाणं प्रत्यनावृत्तत्वं इष्ट्यमाणे द्वेषविरोधित्वं दृष्टं तदपेक्षया विरुद्धमित्यर्थः ॥ अन्वयेति ॥ अज्ञानविरोधि

वृत्तेर्ज्ञानत्वानंगीकारइत्यर्थः । वृत्तेः अंतःकुरंगवृत्तेः । अन्यस्यैव इच्छाभिन्न्यक्तचैतन्यस्यैव । ननु “ (तमेवभांत) ”
(त्यादिश्रु) श्रुत्याचैतन्यरूपब्रह्मप्रकाशमनुसृत्यघटादिसर्वप्रपंचस्यप्रकाशउच्यतेऽतश्चिद्रूपवृत्त्यन्यज्ञममंगीकार्यमित्यतआह
॥ तमेवेति ॥ ननुसर्वशब्देननियामकंविनासूर्यादिमात्रग्रहणमशुक्तं । तस्यंसमस्तघटादिप्रपंचोपस्थापकत्वादित्यतआह ॥ सर्व
शब्दस्येति ॥ सर्वेभ्यःकामेभ्यइति ॥ “ (सर्वेभ्यःकामेभ्योदर्शपूर्णमासाभ्यांबजेते) ” तिश्चूयते । चतुर्थीद्वितीयार्थे स
र्वान्कामानुद्दिश्येत्यर्थः । अत्रसर्वशब्दः पशुपुत्रधनादिसमस्तबांजीनवेतिसंशयेनियामकंविनासर्वशब्दसंकोचायोयेनतस्यसर्वोप
“ तमेवभांतमनुभतिसर्वतस्यभासासर्वमिदंविभाती ” तिश्चूतिस्तुसूर्यादिप्रकाशस्य
शाधीनत्वमैवाह । नत्वस्मादादिगतघटादिज्ञानस्यब्रह्मत्वं । सर्वशब्दस्य “ सर्वेभ्यःका
मेभ्योदर्शपूर्णमासा ” वित्यादहविव “ नतत्रसूर्योभातिनल्लंद्रतारक ” मितिप्रकृतसूर्यादि
परत्वात् । त्वन्मतेपिनित्यातींद्रियस्यचित्प्रकाशयत्वाभावेनसर्वशब्दसंकोचाच्च ।
स्थापकत्वात्पशुपुत्रादिसमस्तकामनावान्दर्शपूर्णमासाभ्यांबजेतेतिपूर्वपक्षेप्राप्तेसर्वशब्दस्यसंकोचएव । नचनियामकाभावः ।
“ (दर्शपूर्णमासाभ्यांस्वर्गकामोयंजते) ” तिपूर्ववाक्येस्वर्गकामइत्युक्तत्वात्प्रकृतस्वर्गमात्रपरत्वमेवेतिसिद्धांतितपूर्वतंत्रेतद्वदि
त्यर्थः । सर्वशब्दस्तत्रा (प्यावश्यंकइ) पिसंकुचितार्थकइत्याह ॥ त्वन्मतेपीति ॥ अतीतादेवैतमानतादशायांचित्प्रकाशयत्वे
पिनित्यातींद्रियेकदापिचित्प्रकाशयत्वंनास्तीत्याशयेननित्यातींद्रियस्येत्युक्तं ॥ संकोचाच्चेति ॥ संकोचस्यावश्यकत्वाच्चेत्यर्थः ।

न्यायामृ०

॥ २२० ॥

सर्वशब्दस्य प्रकृतपरत्वज्ञापकमस्तीत्याह ॥ प्रकृतपरेति ॥ स्मृतेरेवेति ॥ तत्र सूर्यादितेजसां सामं कमिति मं (भगव) दधीनत्व
रूपसत्संबंधित्वस्यैवोक्तत्वादित्यर्थः ॥ शतृप्रत्ययस्येति ॥ सन्संतौ सत इति वत् भान् भांतौ भांत इति भाच्छब्दस्य भांतमिति द्वितीयः ।
शतुः कर्त्रर्थकलडादेशत्वाज्ज्ञानकर्तृपस्थापकत्वेन भानरूपे ब्रह्मणि भानकर्तृत्वस्यासंभवाच्छतृप्रत्ययस्यायोगः । तथा तस्य भासेति
षष्ठ्या ब्रह्मणो भासासंबंधो बोध्यते भानरूपे च ब्रह्मणित्संबंधात्संभवात् षष्ठ्या अयोगः । तथा “ (तमे ब्रह्मांतमनुभाती) ” त्यत्र प्र

प्रकृतपरेदंशब्दसमभिध्याहाराच्च । एतद्वाक्यनिर्णायके “ अपि स्मर्यत ” इति सूत्रे त्वं श्रव्येपि “ यदादित्यग
तं तेज ” इत्यादि स्मृतेरेवोदाहृतत्वाच्च । त्वन्मते ब्रह्मणो भानमात्रत्वेन भांतमिति शतृप्रत्ययस्य तस्य भासे
ति षष्ठ्याः प्रपञ्चे ब्रह्म भानान्य भानाभावेन ऽनुशब्दस्य चायोगाच्च । गच्छंतमनु गच्छतीत्यादौ गमनादिभे
दे सत्येवानुशब्दोदृष्टः । अस्तु वा चैतन्यस्य विषयप्रकाशत्वं तथापि अंतःकरणस्य न देहान्निर्गतिः कल्प्या

पञ्चकर्तृकभानरूपक्रियाया भांतमित्युक्तं ब्रह्मभानरूपक्रियात्तोभेदावगमादनुशब्दस्याप्यनुपपत्तिरित्यर्थः । क्रियाभेदे सत्येवानुश
ब्दप्रयोग इत्यत्रोदाहरणमाह ॥ गच्छंतमिति ॥ एतत्पर्यंतं सन्निकर्षस्यैवायोगेन सन्निकृष्टेन्द्रियजन्यवृत्तेरसंभवाच्चैतन्यस्य विषय
प्रकाशकत्वं नास्तीत्युक्तं । इदानीं तदंगीकृत्य सावयवंतैजसमंतःकरणचक्षुरादिद्वारा बहिर्निस्सरतीति वृत्तेर्बहिर्निस्सरणं मदुक्तं तत्प्रक्रि
यादूषयति ॥ अस्तु वेत्यादिना ॥ परोक्षस्थले जायमानवृत्तिर्बौलक्षण्यायांतःकरणस्य देहान्निर्गतिरपरोक्षस्थले कल्प्यत इति चे

श्रीनिवा०

प्रतिकर्म.

१ । २४

॥ २४

ब्राह्म॥ परोक्षधीति ॥ ननुविषयस्यवृत्तिसंबंधंविनाचिदुपरागएव न संभवतिचिदुपरागेवृत्तिसंबंधस्यतंत्रत्वात् साक्षाद्यवा-
न्नेगोत्वाद्युपरागवत्तुवृत्त्यवच्छिन्नविषयएवचिदुपरागस्यसत्त्वात्तस्यवृत्तेर्बहिर्निर्गतिर्विनाऽयोगात्साकल्पनीयेत्यत आह ॥ चिदुपरा-
गादाविति ॥ इन्द्रियसन्निकर्षद्वारावृत्तेर्बहिर्निस्सरणाभावोपेविषयकारेणवृत्तेरंतरेषवरिणाममात्रेणचैतन्यविषययोरुपरागासंभवे
नचिदुपरागितदाकारत्वस्यैवप्रयोजकत्वात् सयावृत्त्यवच्छिन्नएवतदुपरागइतिकल्पनेमानाभावादित्यर्थः । ननुप्रभायामावरणनि-
वर्तकत्वेप्रकाशकत्वेचविषयसंश्लेषस्यैवप्रयोजकंतयाहृष्टत्वेनविषयसंबंधंविनावृत्तेरावरणनिवर्तकत्वासंभवेनतदर्थंबहिर्निर्गतिःक-

परो(क्षणीवै)क्षाद्विवैलक्ष्ण्यविषयस्याभिव्यक्तापरोक्षचिदुपरागएववक्तव्यः । चिदुपरागादौचापरोक्ष-
वृत्तेस्तदाकारत्वमेवतंत्रं । ननुप्रभायाहवृत्तेस्तदावरणनिवर्तकत्वादौतत्संश्लेषस्तंत्रं । नेत्राग्निर्गच्छद्भुवा-
द्याकारवृत्त्यैवस्वसंश्लिष्टनेत्रस्थकज्जलादेर्देहध्रुवमध्यवर्तिनःपरमाण्वाकाशादिर्ब्रह्मणश्चापरोक्षयापातात् ।

लप्येतिचेत्तत्राह ॥ नत्विति ॥ विषयप्रकाशकत्वमादिशब्दार्थः । वृत्तेरावरणनिवर्तकत्वादौतदाकारत्वमेवतंत्रं । ननुतत्संश्लेषः ।
ज्ञानस्यप्रभापेक्षयाआंतरत्वेनवैषम्यादितिभावः । वृत्तेर्देहाद्वहिर्निर्गत्याविषयसंश्लेषावण्यनिवर्तकत्वेबाधकमाह ॥ नेत्रादिति ॥
ध्रुवमंडलज्ञानार्थमेवनेत्राग्निर्गच्छतीध्रुवमंडलाद्याकाशांशःकरणवृत्तिस्तयेत्यर्थः ॥ स्वेति ॥ वृत्तीत्यर्थः ॥ आपरोक्षयापाता-
दिति ॥ संश्लेषावरणनिवृत्तिद्वाराआपरोक्षयापातादित्यर्थः । ननुसिद्धांतेपिभयनरश्मीनांबहिर्निर्गमनांगीकारादतिप्रसंगस्तुल्ये

इति चेन्न । कज्जलादावतिसामीप्यादिदोषात्परमाण्वादौ महत्त्वविशेषादिकारणविरहादित्यादिद्रष्टव्यमित्याहुः । ननु कचिद्विषय
संश्लेषस्तदावरणनिवर्तकत्वेतन्त्रं कचिद्वृत्तेस्तदाकारत्वमपि तथाचनातिप्रसंगः । नेत्रस्थकज्जलपरमाण्वादौ वृत्तेस्तदाकारत्वाभा
वात् किंतु ध्रुवमंडलाद्याकारत्वमेवेत्यत आह ॥ द्वयोरिति ॥ संश्लेषस्तदाकारत्वयोः । ननु तर्हि मास्तु विषयसंश्लेषार्थवृत्तेर्बहिर्गमनं
किंतु तदाकारत्वार्थमेव । वृत्तेर्बहिर्निर्गमनेन विषयसंश्लेषे सति तदाकारताया जायमानत्वमित्यत आह ॥ तदाकारत्वस्य चेति
॥ वृत्तेर्बहिर्गमने द्वारध्वविषयसंश्लेषाभावादित्यर्थः । तर्हि वृत्तेः कथं तदाकारत्वमित्यत उक्तं ॥ परोक्षेति ॥ तत्सन्निकृष्टेति ॥

द्वयोस्तत्र त्वेच गौरवात् तदाकारत्वस्य चैतत्संश्लेषाविनापि परोक्षवृत्ताविव
तत्सन्निकृष्टकृष्टकरणजन्यत्वेनैवोपपत्तेः । न च खेतरे हेतुसाकल्ये सत्यपि घटच
क्षुस्सन्निकर्षाभावेनैव घटमनस्सन्निकर्षाभावेन घटानुभवंभावोदष्टः ।

परोक्षविषयसन्निकृष्टमनोरूपकरणेत्यर्थः । मनसस्तत्सन्निकर्षस्तु ज्ञानादिरूपोऽलौकिकः कश्चिदंगीकृतोस्ति तद्वदपरोक्षवृत्त्यु
पपत्त्यावहिर्निस्सरणमयुक्तमित्यर्थः । ननु वृत्तेर्बहिर्निस्सरणमयुक्तमित्यसत् । तथा हि । घटचक्षुस्सन्निकर्षवत्साक्षादर्थमनस्स
न्निकर्षस्यापि ज्ञानहेतुत्वान्मनसो बहिर्निर्गत्य भावेस्तदयोगाद्धटानुभवो न स्यादित्याशङ्क्य निषेधति ॥ न चेति ॥ दृष्टइति ॥ तथा
च यद्यतिरेकेण यद्यतिरेकइतिकारणत्वग्राहकोऽप्यतिरेकांशो नास्ति येन तस्य कारणत्वं प्रतीमइति भावः । यथोक्तं पदार्थविद्भिः ॥

त्मानंसासंयुज्यते मनइंद्रियेणइंद्रियमर्थेने)''ति । तथाचार्थमनस्संयोगस्यज्ञानहेतुतयातार्किकाद्यनंगीकृतत्वान्नतदर्थेबाह्य-
र्गतिःकल्प्येत्यर्थः । किंचबहिर्निर्गत्वविषयमाश्लिष्यत्याएववृत्तैर्विषयावरुणनिवर्तकत्वमितिनिधमानंगीकारेस्पर्शनज्ञानमप्यनुकूलि-
तंस्यात् । तथाहि । चाक्षुषज्ञानेभनसोबहिर्निर्गमनैश्चक्षुरादिरूपनियतद्वारमिवस्पर्शमज्ञानेतन्नास्ति कुतइतिचेत् "त्वगिंद्रियंस-
र्वशरीरव्यापी" त्यभियुक्तवचनेनत्वगिंद्रियस्यसर्वशरीरव्याप्तित्वावगमेनांतःकरणस्यबहिर्निर्गमनेनियतद्वाराभावात् द्वारविशे-
षोक्तौचविनिगमनाविरहप्रसंगात् अतस्तत्रवृत्तिरंतरैवभवतीतिवाच्यं । एवमेवान्मन्त्रापिभवत्वितिचक्षुरादिद्वाराबहिर्निर्गमनकं

ॐ एवंचस्पर्शनज्ञानमप्यनुकूलितंस्यात् । चक्षुरादेरिवस्पर्शनस्यनियतगोलकद्वाराभावेनांतःकरणनिर्गत्य-
योगात् । अन्यथेच्छाद्वेषादिरूपवृत्तयोपिदेहान्निर्गत्यविषयान्गच्छेयुः । अस्तुवादेहान्निर्गति स्तथापिचि-
षयप्रकाशकंचैतन्यंकिं "घटैकाकारधीस्थाचिद्धमेवावभासयेत् । घटस्यज्ञातंतवब्रह्मचैतन्येनाब्रभासत"

ल्पनमयुक्तमित्याह ॥ एवंचेत्यादिना ॥ अन्यथेति ॥ नियतगोलकाभावेपिमनसोबहिर्निर्गमनांगीकारइत्यर्थः । वृत्तयः स-
नोवृत्तयः । गच्छेयुः संबध्येरन् । घटादिप्रकाशकंचैतन्यमेवेतिप्रक्रियादूषयति ॥ अस्तुवेत्यादिना ॥ किंवृत्तिप्रतिबिंबितंचै-
तन्यमित्यर्थः । उपदेशसहस्रीतिमा(यावादिग्रं)थिग्रंथविशेषस्यसंज्ञा । भारतीतीर्थः कश्चिन्मायिभिंधुः । उपदेशसहस्र्यनुसारिणी
याभारतीतीर्थादिरीतिस्तयेत्यर्थः । उपदेशसहस्रीवाक्यंपठति ॥ घटैकाकारेणि ॥ घटैकाकारतया परिणतायाधीवृत्तिस्तत्स्थाचि

देवतल्लतिबिंबितचैतन्यमेव घटमवभासयेदित्यर्थः । घटस्यज्ञातता व्यवसायविषयता ब्रह्मचैतन्येन साक्षिरूपांनुव्यवसायेन
 ॥ परागर्थेति ॥ पराचोयेऽर्थास्तद्रूपाणियानिप्रमेयानि तेषुफलभूतायासंवित् घटादिभासकचैतन्यंस एवाऽधिकारिभिर्वेदांतोक्ति
 रूपप्रमाणतोमेयोर्थेइतिश्लोकार्थः ॥ अभिव्यक्तमिति ॥ वृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्याभेदेनाभिव्यक्तंघटाधिष्ठानचैतन्यमित्यर्थः ॥
 आध्यासिकेति ॥ वृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्यरूपज्ञानस्यविशिष्टस्यत्वन्मेतेर्मिथ्यात्वेभूतत्रघटादीनामध्यासाभावेनज्ञानेआसे
 इत्युपदेशसहस्यनुसारिभारतीतीर्थादिरीत्यावृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्यंकिंवा“परागर्थप्रमेयेषुया
 फलत्वेनसंमत्ता ॥ संवित्सैवेहमेयैर्योवेदांतोक्तिप्रमाणत” इतिसुरेश्वररीत्यावृत्तिप्रतिबिंबि
 तचैतन्याभिव्यक्तंविषयविवर्ताधिष्ठानचैतन्यानायः । आध्यासिकसंबंधस्यातंत्रत्वापातात् ।
 नांत्यः । आवश्यकेनविषयसंश्लिष्टवृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्येनैवतदज्ञाननिवृत्तिवत्तत्प्रकाश
 स्याप्युपपत्तौतदधिष्ठानचैतन्याभिव्यक्त्यादिकल्पनायोगादित्युक्तत्वम् । किंचवृत्तेस्तदा
 कारत्वनतावत्तद्विषयत्वं । त्वयैवनिरासात् । नापितस्मिन्चैतन्योपरागयोग्यतापादकत्वंवा
 पितत्वरूपस्याध्यासिकसंबंधस्यप्रतिकर्मव्यवस्थास्तिद्वावतंत्रत्वापातादित्यर्थः । एवमेवोत्तरत्राप्यर्थोद्रष्टव्यः ॥ आवश्यकेनेति ॥
 अधिष्ठानचैतन्यस्यविषयप्रकाशकत्वपक्षेपिविषयाधिष्ठानचैतन्यावरकाज्ञाननिवृत्त्यर्थवृत्तिप्रतिबिंबितत्वस्याऽऽवश्यकत्वादित्य
 र्थः । सावयवंतैजसमंतःकरणंविषयंव्याप्यतदाकारंभक्तीत्युक्तंप्रक्रियांदूषयति ॥ किंचेति ॥ तदाकारत्वं विषयाकारत्वं

तदिति ॥ विषयत्वनिरासादित्यर्थः । तस्मिन् विषये । पूर्वचैतन्यविषयासंज्ञमेवावतिष्ठते वृत्त्यातूपरज्यतइतिवृत्तेश्चिदुपरि
गार्थत्वांगीकारादित्यर्थः ॥ तदज्ञानेति ॥ विषयावरकाज्ञानेत्यर्थः ॥ तदाकारत्वं प्रयोज्यत्वेनेति ॥ अयमर्थः । घटवृत्तेर्घट
एवचैतन्योपरागार्पकत्वंकुतः । घटेपितर्पकत्वंकिंनस्यात् तथाघटाज्ञानाभिभावकत्वमेवेतिकुतः । पटाज्ञानाभिभावकत्वमपि
किंनस्यादितिशंकायां वृत्ते(र्घटाकारत्वेनतस्याघटाकारायावृत्तेर्घट)स्तदाकारत्वेन घटएवचैतन्योपरागार्पकत्वंतदज्ञानाभिभावकत्वं
चेत्येवंतयोश्चैतन्योपरागार्पकत्वतदज्ञानाभिभावकत्वयोस्तदाकारत्वप्रयोज्यत्वेन तयोस्तत्त्वंस्यतदाकारत्वरूपत्वस्यायोगादित्य
तदज्ञानमभिभावकत्वंवाः तयोस्तदाकारत्वंप्रयोज्यत्वेनतत्त्वायोगात् । अपिघटादिवत्
पृथुबुधोदराद्याकारत्वं समकारवादापातात् । संस्थानहीनगुणकर्मजात्यभावादिवृत्तेस्तदा
कारत्वायोगाच्च । घटपटौपद्वयंघटतदभावाविस्थादिसंमूहालंबनवृत्तेस्सर्वत्रिषयक
र्थः ॥ नापीति ॥ वृत्तेस्तदाकारत्वमिति वर्तते । आकारत्वं आकारवत्त्वं ॥ साकारेति ॥ ज्ञानविषयाकांशंतरांगीकारइत्यर्थः ।
तथाचंबौद्धसाम्यापत्तिरितिभावः । अर्थनिष्ठाकारवत्त्वमेववृत्तेस्तदाकारत्वंत्रेहूषणांतरमहं ॥ संस्थानेति ॥ आकारेत्यर्थः ।
आदिपदेनसादृश्यं । संस्थानहीनागुणकर्मजात्यभावादयस्तद्विषयिण्यावृत्तेरित्यर्थः । समूहेति ॥ समूहालंबनरूपायाएकस्या
एववृत्तेरित्यर्थः ॥ विरुद्धेति ॥ घटपटादेःपृथुबुधोदरीकारादिनाकारतया तद्विषयिण्यास्समूहालंबनवृत्तेःविरुद्धोभयाको
रतापातः । तथाघटस्यस्वाकारत्वात् रूपाभावस्यनिराकारत्वात्तद्विषयिण्याःसमूहालंबनवृत्तेःसाकारत्वनिराकारत्वोभयापा

तद्विनिष्ठव्यं ॥ योगिनिष्ठेति ॥ योगीश्वरनिष्ठांतःकरणवृत्तेरित्यर्थः । निराकारेति हेतुगमनः । तथाच चरमसाक्षात्कारस्य
ब्रह्मनिष्ठाकारत्वेन यत्तदाकारत्वं तन्न स्यादित्यर्थः ॥ पक्षत्रयमिति ॥ अविद्योपाधिकं सर्वगतं जीवचैतन्यं अविद्यानां वृ
त्तं विषयप्रकाशकं वृत्तिस्तु जीवचैतन्यस्य विषयोपरीगार्थेत्येकः पक्षः । उक्तरूपं जीवचैतन्यं अविद्यावृत्तं विषयप्रकाशकं वृत्ति (स्त्वा
वरणाभि) स्त्वविद्याभिभवार्थेति द्वितीयः पक्षः । अंतःकरणोपाधिकं सर्वगतमेव जीवचैतन्यं ब्रह्मचैतन्यमेव विषयप्र
काशकं वृत्तिस्तु विषयप्रकाशकब्रह्मचैतन्येन प्रमातृजीवचैतन्यस्याभेदाभिन्न्यक्त्यर्थेति तृतीयः पक्ष इति पक्षत्रयमयुक्तं । तत्र

योगिनिष्ठवृत्तेऽयं स पद्विरुद्धनात्माकारत्वायोगाच्च । चरमसाक्षात्कारस्य निराकारब्रह्माकारत्वायी
गाच्च तस्मात्पक्षत्रयमन्ययुक्तं । किंच न तावत् विषयदृग्जीवचैतन्यमिति पक्षोऽसुक्तः । तद्वाहि ।
तत्र विषयाध्यासो न तावद्विशिष्टे ब्रह्मणि चिन्मात्रे वा । दृग्दृश्यभोराध्यासिकसंबंधासिद्धेः ।

हेतुः तस्मादिति । उक्तरीत्याचैतन्यस्य घटप्रकाशकत्वायोगादित्यर्थः । सामान्यतश्चैतन्यस्य घटप्रकाशकत्वं नास्तीत्युक्तं तद्विशेषतः
खंडयति ॥ किंचेति ॥ विषयदृग्जीवचैतन्यमिति पक्ष इत्यर्थः । विशिष्टे घटाधिष्ठान
त्वेन घटविशिष्टे ॥ दृगिति ॥ त्वया दृशिविषयाध्यासो वाच्यः । विशिष्टे ब्रह्मणि चिन्मात्रे वा विषयाध्यासे विशिष्टस्य चिन्मात्रस्य
च ब्रह्मणो विषयदृक्त्वेनाभिमतजीवचैतन्याद्विज्ञत्वेन दृग्ध्यासत्त्वं न प्राप्तमित्यर्थः । ननु विषयाध्यासो विषयदृशि जीवचैतन्य एवेत्यु

ध्यासिकसंबंधइत्याशंक्यनिषेधति ॥ नापीति ॥ कल्पितत्वादिति ॥ घटाधिष्ठानत्वेन घटविशिष्टतया कल्पितत्वेनाध्यस्तान्
 धिकसत्ताकत्वान्नाध्यासाधिष्ठानत्वमित्यर्थः । अस एवेत्युक्तं विशदयति । सविशेषस्येति । विषयाध्यासाधिष्ठानतया विषयदृक्त्वेना
 अभिमतस्य सविशेषस्य ब्रह्माण एव कल्पितत्वात् । अध्यस्तान् धिकसत्ताकत्वमिति भावः ॥ जमेदांध्येति ॥ घटाधिष्ठानं शुद्धचैतन्यमेव वि
 षयप्रकाशकमिति वक्तव्यं । तस्य च शुद्धस्यासंसारमज्ञानावृतत्वेन कदापि प्रकाशाभावेन घटादिपदार्थज्ञानमात्राभावापत्त्या सर्वप्रवृत्ति
 विलयापत्त्या जगदाध्यापातादित्यर्थः । जगदाध्यविरहमाशंकते अनवच्छिन्नस्येति । अनवच्छिन्नस्य शुद्धस्यासंसारमज्ञानावृतत्वेपि
 नापि जीवे । तस्यावच्छिन्नस्य स्वयंकल्पितत्वात् । अतएव विषयदृग्ब्रह्मचैतन्यमिति पक्षो
 नयुक्तः । सविशेषस्य ब्रह्मणोपि कल्पितत्वात् । शुद्धस्य चासंसारमावृतत्वेन जगदाध्या
 पातात् । अनवच्छिन्नस्यावृतत्वेपि घटाद्यवच्छिन्नवृत्त्यप्रकाशयत इति चेन्न । अवच्छिन्नस्य
 कल्पितत्वेनात्माश्रयापातेन च घटाद्यनधिष्ठानत्वेनाध्यासिकसंबंधस्यातिव्रत्त्यापातात् ।
 मूलाविद्यानिवृत्त्यभावे सर्वत आवरणाभिभवाभावेपि घटाद्यवच्छेदेमावरणाभिभवसंभवादांध्यविरह उपपद्यत इत्यर्थः ॥ अवच्छि
 न्नस्येति ॥ वृत्त्याभिभूतावरणस्यैव घटाद्यवच्छिन्नस्य घटादिदृक्त्वमित्यायातं । तस्य च न तदधिष्ठानत्वं । तत्र हेतुः कल्पितत्वेनेति ।
 घटाद्यवच्छिन्नस्य कल्पितत्वेनाध्यस्तान् धिकसत्ताकत्वादित्यर्थः ॥ आत्माश्रयेति ॥ घटावच्छिन्नस्य घटाधिष्ठानत्वे घटस्य घटा
 धिष्ठानकोटौ प्रवेशेनात्माश्रयापात इत्यर्थः ॥ आध्यासिकेति ॥ दृश्यस्य न सद्रूपायां दृश्यध्यस्तत्वं सिद्धिरित्यर्थः । शुद्धमेव ब्रह्म

न्यायाम्

॥ २२४ ॥

घटावच्छिन्नवृत्त्याप्रकाश्यतइतिपक्षेदूषणांतरमाह ॥ विशिष्टेति ॥ घटविशिष्टचैतन्यज्ञाने । ननुघटस्यापिस्फुरणान्नविशेष्यं
प्रकाशितइतिमंदाशंकापरिहारायोक्तं अधिकेति । दंडीतिज्ञानेदेवदत्तस्यापिप्रकाशवदितिभावः ॥ तद्वैयर्थ्याच्चेति ॥ चरमवृ
त्तिवैयर्थ्याच्चेत्यर्थः । ननुचरमवृत्तिवैयर्थ्यं घटावच्छिन्नचैतन्यज्ञानेप्रकाशितोयोक्विकीर्षणभूतोभावरूपोऽभावरूपोवाप्रकाशोवि
शेषणरूपपलक्षणरूपोवाप्रकारस्तत्प्रकाशार्थत्वेनसार्थक्यादित्यतआह ॥ नहीति ॥ यदिभावाभावदिरूपोधर्मःप्रकारत्वेनप्रती
यते तर्हिवेदांतानांनिर्विशेषार्थनिष्ठत्वरूपाखंडार्थत्वहानिःस्यादित्यभिप्रेत्योक्तंअखंडार्थपक्षेति ॥ त्वन्मतइति ॥ सुषुप्तावन्तः
विशिष्टज्ञानेधिकप्रकाशेपिचरमवृत्तिविषयस्यत्रिकीर्ष्यस्यंप्रकाशेनतद्वैयर्थ्याच्च । नह्यखं
डार्थपरवेदांतजन्यायांतस्योभावाभावाविशेषणमुपलक्षणंवाप्रकारःप्रकाशते । अं
तःकरणावच्छिन्नस्यजीवत्वेत्वन्मतेतस्यसुषुप्त्यादावभावेनकृतहान्याद्यापाताच्च । किं
चोपरांगार्थत्वपक्षेपिचितःस्वतोवृत्तिमात्रोपरक्तत्वं नतोवहर्षणमुखस्येवप्रतिबिंबितत्वं
करणलयांगीकारादितिभावः ॥ कृतहान्यादीति ॥ यदंतःकरणावच्छिन्नेनयत्कृतकर्मतदंतःकरणस्यसुषुप्त्युत्तरकालेऽसत्त्वेन
तत्कर्मजन्यभोगस्यहानिः । परदिनेचयदंतःकरणावच्छिन्नस्यभोगोभवति तदंतःकरणावच्छिन्नेनतद्भोगहेतुभूतकर्मनकृतमिति
अकृताभ्यागमआदिपदार्थः । वृत्तिप्रतिबिंबितचैतन्यमितिप्रक्रियांनिराकरोति ॥ किंचेति ॥ वृत्तिश्चिदुपरांगार्थेतिषक्षइत्यर्थः ॥
वृत्तिमात्रेति ॥ स्वतएवकेवलवृत्त्युपरक्तत्वं । चैतन्यस्येतिशेषः ॥ प्रतिबिंबितत्वमिति ॥ अंतःकरणइतिशेषः । अं

श्रीनिवा०

प्रतिकर्म.

१ । २४

करणस्य तावत्प्रतिबिंबनोपाधित्वं न संभवति । कुतश्चिचेत् । उद्भूतरूपवत्त्वस्यैव प्रतिबिंबनोपाधित्वप्रयोजकत्वादंतःकरणस्योद्भूतरूपवत्त्वात् । तदिदमुक्तं ॥ अनुद्भूतरूपांतःकरण इति ॥ न नूद्भूतरूपवत्त्वं प्रतिबिंबनोपाधित्वप्रयोजकं । यदागुहास्थिताकाशे प्रतिध्वनिर्भवति तत्र शब्दः प्रतिफलतीति यावत् तत्राकाशस्य कथं शब्दप्रति (बिंबनो) फलनोपाधित्वं उद्भूतरूपवत्त्वाभावादतदुक्तं ॥ शब्दान्येति ॥ तथा चैतन्ये प्रतिबिंबनैव न संभवति प्रतिबिंबनैवाक्षुभत्वस्य प्रयोजकत्वात् ब्रह्मचैतन्यस्याक्षाक्षुषत्वादित्याशयेनोक्तं ॥ अक्षाक्षुष इति ॥ ननु जलाद्युपाधौ अक्षाक्षुषस्याप्याकाशस्य प्रतिफलनं दृष्टमिति चेन्न तत्र सौरप्रभां अनुद्भूतरूपांतःकरणे शब्दान्यप्रतिबिंबनोपाधितां या अक्षाक्षुषे चैतन्ये प्रतिबिंबनस्य चायोगात् । नापि मूषास्थद्रुतं सुवर्णादिवत्तदात्मना विकृतत्वं चितो निर्विकारत्वात् । नापि गोत्वादिवत्तदाश्रितत्वं तत्राभिव्यक्तत्वं वा चित्तं आकाशवत् अक्षाश्रितत्वात् । मंडलस्य चाक्षुषस्यैव प्रतिफलनादिति संप्रदायविदः । पुनर्वृत्त्युपरक्तत्वं विविच्य दूषयति ॥ न्यापीति ॥ मूषायां स्थितं यत्सुवर्णं तच्चोत्ताराग्निसंयोगेन द्रुतं सत्तमूषायथाऽस्ति वर्तुलतया तथैवांतस्सदाकीरेण परिणमते तथामूषास्थानीयांतःकरणवृत्तौ सुवर्णस्थानीयं ब्रह्मतदात्मना विकृजं भवति तदिदमेवं चितो वृत्त्युपरक्तत्वमित्यर्थः ॥ गोत्वादिवदिति ॥ यथा गोत्वादेर्गवाद्युपरक्तत्वं नाम साक्षादिमद्व्यक्त्याश्रितत्वरूपं केसरादिमद्व्यक्तिविहाय साक्षादिमद्व्यक्तेरेवाभिव्यक्तत्वरूपं वा दृष्टं । एवं चितो वृत्त्याश्रितत्वं व्यतत्रवृत्तावभिव्यक्तत्वं वातदुपरक्तत्वमित्यर्थः । आद्ये दोषमाह ॥ चित्तं आकाशवदिति ॥ यथाऽऽकाशस्य सर्वगतत्वादनाश्रितत्वं तद्वद

न्यायाम् ०

॥ २२५ ॥

नाश्रितत्वादित्यर्थः । द्वितीयेदोषमाह ॥ उपरागेति ॥ विषयप्रकाशकजीवन् (दनावृतेतिपक्षएव) तोऽनावृतत्वपक्षेचैतत्परं
अर्थत्वांगीकारादित्यर्थः ॥ सर्वत्रेति ॥ तथाचचितःसर्वत्राभिव्यक्तत्वरूपोपरक्तत्वस्यसत्त्वेनचितःस्वतोवृत्तिमात्राभिव्यक्तव
मेववृत्त्युपरक्तत्वमितिप्रतिज्ञाहानिःस्यादित्यर्थः ॥ घटेति ॥ तथाघटाकाशोघटांतःस्थएवंचितोवृत्त्यंतस्थत्वमेववृत्त्युपरक्तत्व
मित्यर्थः ॥ आकाशवदिति ॥ आकाशस्ययथासर्वगतत्वाद्धट्यांतरेस्थितिर्नतुगृहांतस्तिविभागो न संभवति ॥ एवंचितोपि सर्व
गतत्वेनचितस्वतोवृत्तिमात्रोपरक्तास्वतोवृत्तिमात्रांतस्थेतिष्योक्तं । नतुघटादिविषयंतस्थेत्यस्याभेदादित्यर्थः ॥ प्रभाषा

उपरागार्थत्वपक्षेचितोनावृतत्वेनसर्वत्राभिव्यक्तत्वाच्च । नापिघटाकाशादिवत्तदंतस्थत्वं आकाशा
दिवत्सर्वगताचितस्वतोवृत्त्यंतस्थानतुघटांतस्थेत्यस्यायोगात् । नापिप्रभायारूपंप्रतीवप्रकाशक
त्वं प्रभायास्तमोविरोधित्वस्यरूपंप्रतीवगंधादीन्प्रत्यपिसत्त्वात् । नहिगंधदेशस्थंतमो न निवर्तयति ।

इति ॥ यथाप्रभारूपमात्रप्रकाशकत्वेनरूपोपरकेत्युच्यतेतथाचिदपि वृत्तिमात्रप्रकाशकत्वेनस्वतोवृत्त्युपरकेत्युच्यतइत्यर्थः ।
प्रभायारूपमात्रप्रकाशकत्वंनामरूपप्रदेशस्थतमोनिवर्तकत्वंवारूपाऽज्ञाननिवर्तकत्वंवारूपमात्रग्राहिप्रमाणसहकारित्वंवा । ना
द्यइत्याह ॥ प्रभायाइति ॥ तमोविरोधित्वस्यरूपप्रदेशस्थतमोनिवर्तकत्वस्यातदेवोपपादयति ॥ नहीति ॥ प्रभायारूपप्रदेशस्थतमो
निवर्तकत्वेनरूपप्रकाशकत्वंयद्युच्यतेतर्हिगंधादिप्रदेशस्थतमोनिवर्तकत्वस्यापिसत्त्वेनतत्प्रकाशकत्वमपिस्यादितिभावः । नद्विती

श्रीनिवा ०

प्रतिकर्म.

१ । २४

॥ २२५ ॥

इत्याहं॥प्रभायामिति॥रूपमिति॥यतोज्ञानमैवाज्ञाननाशकंप्रभाचनज्ञानमितिभावः। तथाचनप्रभादृष्टान्तेनचितोवृत्तिप्रकृत-
त्वरूपंस्वतोवृत्त्युपरक्तत्वं चितस्तमोर्निवर्तकत्वाभावात् वृत्तावज्ञानाभावेनतन्निवर्तकत्वंस्नाप्यभ्रादितिद्वार्ष्टिकेपिनसंभवती-
तिध्येयं।तृतीयोयद्यपिदृष्टान्तभूतप्रभायाम्स्ति तथास्मिदांष्टीतिर्व्याप्तिनास्तीत्याह॥प्रभायामिति॥रूपेति॥तथाचरूपप्रकाशक-
त्वमस्तीत्यर्थः॥गंधादीति॥तथाचतत्प्रकाशकत्वंनास्तीत्यर्थः॥आहकांतरेति॥यथाप्रभायारूपग्राहकमानसहकारित्वमस्ति एवं
प्रकृतेसंभवति चितःस्वस्याएववृत्तिग्राहकत्वेनग्राहकांतराभावाद्भूतिग्राहकमानसहकारित्वरूपंप्रकाशकत्वंदार्ष्टिकेनसंभवतीत्य-
प्रभायामज्ञानविरोधित्वस्यरूपंप्रत्यक्षभावात्।प्रभारूपग्राहिचक्षुस्सहकारित्ववत्
गंधादिग्राहिघ्राणादिसहकारित्वस्याभावेपिचितोर्ग्राहकांतरासहकारित्वेनदार्ष्टी-
तिकानानुगुण्यात्। तस्माच्चितस्सर्वगतत्वेनसर्वसंबंधाद्रूपादेरिवगुरुत्वादेरप्याश्रय-
द्वारासाक्षाद्वाचित्संबंधित्वात्चित्संबंधित्वस्यैवचप्रकाशकत्वात्सर्वप्रकाशोदुर्वार-
र्थः। ननुरूपादेरिवगुरुत्वादेरपिप्रकाशोनसंभवतिचित्संबंधाभावादितिचेत्तत्राह॥आश्रयेति॥रूपादीनामिवगुरुत्वादीनामपिघटा-
द्याश्रयद्वारैवचित्संबंधित्वात् तथाचैतन्यस्यानावृतस्यघटतद्भ्रमसंबंधःयथासाक्षादेवास्ति एवंगुरुत्वादरेपीत्यर्थः॥चित्संबंधित्व-
मैवेति॥अनावृतचित्संबंधस्यैवेत्यर्थः।विषयप्रकाशिकाचित्अनावृतेतिपक्षएववृत्तिरूपरामार्थेत्यभ्युपगमादितिभावः॥सर्व-
ति॥अनावृतचित्संबंधस्यसर्वेषामपिपदार्थानांसत्त्वात्सर्वेषामपिपदार्थानांसर्वदासर्वस्यजनस्यप्रकाशोदुर्वारइतिभावः। नन्व

संगोह्ययंपुरुषइति श्रुतेर्जीवचितः स्वतो विषया संबंधित्वात्तदर्थवृत्तिरपेक्षिता । अन्यथा श्रुतिविरोधादित्यत आह ॥ असंगोह्ये
 ति ॥ तत्तत्कृतेति ॥ तत्तत्पदार्थसंबंधकृतेत्यर्थः । नन्विदं श्रुतिर्जीवचैतन्यपरैव ईश्वरपराकुत इत्यत आह ॥ संयत्तत्रेति ॥
 'शुक्लमादाय पुनरोति स्थानं हिरण्मयः पुरुष एकहंसः । संयत्तत्रेति पूर्ववाक्ये ईश्वरस्यैव प्रकृतत्वादिति भावः । नन्विदं श्रुतिर्लेपा
 भावपराकुतः ईश्वरस्य सर्वपदार्था संबंधित्वपरा किं न स्यादित्यत आह ॥ यथेति ॥ इत्यादीत्यादिपदेन 'तथा सर्वाणि भूतानि मत्स्या
 नीत्युपधारये'ति द्वितीयार्धः प्रकृतोपर्युक्तो ग्राह्यः । तथा चात्र सर्वसंबंधस्यैवोक्तत्वेन तद्वान्निविरोधाच्छ्रुतिर्लेपाभावपरतयैव व्याख्ये
 "असंगोह्यय"मिति श्रुतिरीश्वरस्य तत्तत्कृतलेपाभावपरा "संयत्तत्र किंचित्पश्यति अनन्वा
 ग्राहस्तेन भवती"ति पूर्ववाक्यात् । "यथाकांशस्थितो नित्यं वायुस्सर्वत्र गोमहा नि"त्यादि स्मृ
 तेश्च । अपि च वृत्तितः पूर्वमाध्यासिकसंबंधोऽस्यैव । अन्यस्तूपरागो नृदृश्यत्वे तत्र मिति किंतदर्थ
 यावृत्त्या । किंच जीवचैतन्यमसंगं चेद्ब्रह्मचैतन्यं सुतरां तथेति मानोपाधिकविषयो परागत्वात्
 येति भावः । वृत्तिश्चितो विषयो परागार्थेति मते वृत्ते वैयर्थ्यमेव स्यात् । तथा हि । चितो विषयो परागस्तावत्संयोगादिरूपो नास्त्येव । त
 स्य दृश्यत्वाप्रयोजकत्वात् किंतु तत्राध्यस्तत्परूप एवेति वाच्यं । स च वृत्त्यपेक्षया पूर्वमप्यस्तीति किंचितो विषयो परागार्थयावृत्त्येत्याह ॥
 अपि चेति ॥ जीवचैतन्यमसंगमिति वृत्त्यैव विषयैः संबध्यते इत्युच्यते । तर्हि ब्रह्मचैतन्यस्य सुतरां संगत्वेन स्वतो विषयैः सह संबंधा
 भावत्प्रमाणजन्यवृत्त्यैव विषयैः संबध्यते प्रमाणैरेव सर्वजानातिनं स्वत इत्यापत्त्या स्वतः सार्वभौमस्येत्यादित्याह ॥ किंचेति ॥

नेति ॥ प्रमाणोपाधिकविषयोपरागवत्त्वादित्यर्थः । वृत्तिद्वाराविषयैः संबंध्यतः प्रकाशकत्वादिसियावत् ॥ स्वत इति ॥ प्रमा-
विनेत्यर्थः । नन्वसंगस्यापि ब्रह्मणो विषयैस्साक्षात्संबन्धो घटते सर्वस्यापि विषयस्य ब्रह्मोपादानकत्वेन ब्रह्माभिन्नत्वात् । मानोपाधि वि-
नैव स्वस्वरूपत्वात् स्वाभिन्नं जगद्भासयतीति स्वतः सर्वज्ञत्वं मुपपद्यत इत्याशंकते ॥ नन्विति ॥ अत्रोपादानत्वं नाम परिणामित्वं तच्च वि-
शिष्टनिष्ठं ततश्च तत्सर्वज्ञमित्युच्यते । अथ नोपादानत्वं नामाधिष्ठानत्वं तच्च शुद्धनिष्ठं ततश्च तत्सर्वज्ञमित्युच्यते । नाद्य इत्याह-
॥ उपादानत्वं हीति ॥ आध्यासिकेति ॥ विशिष्टनिष्ठेन परिणामित्वरूपेण सर्वोपादानत्वेन विशिष्टब्रह्मणः सर्वज्ञत्वे तस्य कल्पितत्वं
स्वतस्सार्वज्ञ्यं न स्यात् । ननु ब्रह्म सर्वोपादानत्वाद् उपाधि विनैव स्वस्वरूपवत् स्वाभिन्नं जगद्भासयती-
ति चेत् । उपादानत्वं हि न तावद्विशिष्टनिष्ठं परिणामित्वं आध्यासिकसंबन्धस्यातंत्रत्वापातात् ।
अनाद्यविद्याद्विकंप्रति तदभावाच्च । नापि शुद्धनिष्ठमधिष्ठानत्वं सार्वज्ञ्यादेर्विशिष्टनिष्ठत्वात् ।
नाधिष्ठानत्वायोगेन तत्र जगदध्यासासंभवात् आध्यासिकसंबन्धेन प्रकाशत इति भवदभिमतनियमसंग्रहः । आध्यासिकसंबन्धमि-
त्तेन परिणामित्वरूपोपादानत्वाख्यसंबन्धेनैव विशिष्टस्य जगत्प्रकाशोपादानीकारादित्यर्थः । परिणामिनिब्रह्मणि जगदध्यासो न संभवतीत्या-
शयेनैव विशिष्टनिष्ठेत्युक्तं ॥ अनादीति ॥ उपादानत्वेन जगत्प्रकाशोऽविद्यां प्रत्युपादानत्वाभावात् तत्प्रकाशो-
द्वितीयमाशंक्यनिषेधति ॥ नापीति ॥ शुद्धनिष्ठेन जगदधिष्ठानत्वरूपेण जगदुपादानत्वेन ब्रह्मणो जग-
त्तिः । अस्तु शुद्धस्यैव सार्वज्ञ्यमित्यत आह ॥ सार्वज्ञ्यादेरिति ॥ विशिष्टनिष्ठत्वात् । विशिष्टनिष्ठ

न्यायामृ०

॥ २२७ ॥

शुद्धे सार्वज्ञ्यांगीकारेऽपसिद्धांत इति भावः । वृत्तिरावरणाभिभवार्थसिपक्षे दोषमाह ॥ आवरणोत्त ॥ अत आह ॥ असंशो हि
तच्च किंचिन्मात्रं विशिष्टं वा । नाद्य इत्याह ॥ विवर्तेति ॥ प्रकाशमानं चावरणं न संभवति नितरां चावरणमाह ॥ संयत्तत्रेति ॥
द्वितीय इत्याह ॥ अन्यस्य चेति ॥ तथा चाज्ञानसिद्धौ तत्कल्पितविशिष्टसिद्धिस्तत्सिद्धौ च तदावरकांज्ञानसि । नन्विदं श्रुतिर्लेपा
त्यर्थः । आवरणासंभवमभिधायेदानीं आवरणाभिभवासंभदमाह ॥ किंचेति ॥ नयनपटलं नयनगतकाचादि । पुनित्वे प्रभा
आवरणसिभवार्थत्वपक्षोप्ययुक्तः । विवर्तविष्टानचिन्मात्रस्याज्ञानादिसाक्षित्वेन सदा प्रका
शनात् । अन्यस्य चाज्ञानाकल्पितस्याभावात् । किंचाज्ञानस्य नयनपटलवत्पुंगतत्वे चैत्रस्या
ज्ञाननाशेऽपि मैत्रस्य तदभावादप्रकाशो युक्तः । विषयगतत्वे तु चैत्रगतया वृत्त्या अज्ञाने दीपे न त
मसीव नाशिते मैत्रस्यापि प्रकाशः स्यात् । अपि च किं "आत्मा श्रयस्मात्मा विषयं चाज्ञानमंतरेणा
नात्मसु प्रतिविषयं भावरूपाज्ञानसंज्ञावेमानाभावादिति" विवरणीत्तरीत्याऽज्ञानमेकं किंचा
तरिपुरुषे विद्यमानत्वे ॥ विषयगतत्वं हि ॥ विषयगतत्वपक्षे त्वित्यर्थः । त्वन्मतेऽज्ञानस्य विषयावत्कतया विषयगतत्वांगीका
रादिति भावः ॥ दीपेनेति ॥ दीपवद्बृहस्थो घटो यथा निवृत्तावरणत्वात्सर्वैरपि ज्ञायते तथा चैत्रगतया वृत्त्या निवृत्ताज्ञानावरणो घटा
दिः सर्वान् प्रतिप्रकाशेतेत्यर्थः । अज्ञानैकत्वानेकत्वविकल्पदूषणाभ्यां अज्ञानस्वरूपसंख्ययति ॥ अपिचेति ॥ किं विवरणीत्या
ऽज्ञानमेकमिति संबंधः । विवरणवाक्यं पठति ॥ आत्मा श्रयमित्यादिना ॥ अज्ञानमंतरेण एकमेवाऽज्ञानमंतरेणेत्यर्थः ।

श्रीनिवा०

प्रतिकर्म

१ । २८